

VŨ ĐỨC THÔNG dịch

У О П Е З А Ш А
Н О П О Б У

BIỆT BÈ ĐI ĐƯỜNG VŨNG

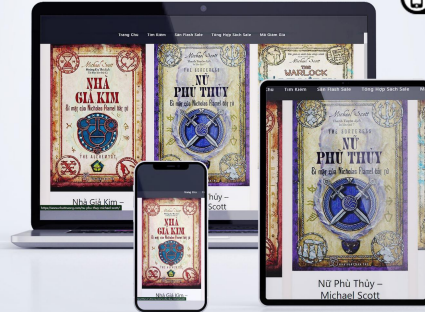

TBOOKS PRO 2022

SCAN ME

- HOÀN TOÀN MIỄN PHÍ
- Kho data ebook lớn nhất Việt Nam
- Hơn 30.000 ebook nhiều thể loại
- Giao diện đơn giản - Không quảng cáo
- Nhiều định dạng file AZW3/EPUB/PDF/MOBI
- Đa dạng thiết bị hỗ trợ:

Download Ứng Dụng [Tbooks Cloud](#)

BÚP BÊ ĐI ĐƯỜNG VÒNG

~ HYOUKA #4 ~

Tác giả: Yonezawa Honobu

Người dịch: Vũ Đức Thông

Phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn 11/2019

Oreki Hotaro là một trong bốn thành viên của câu lạc bộ Cổ Điển.

Nhận lời nhờ vả của Chitanda, cô bạn cùng câu lạc bộ, cậu góp một chân giúp việc cho lễ hội “búp bê sống” tổ chức ở quê nhà của cô. Sẽ có những nàng búp bê mặc lễ phục và diễu hành quanh làng. Một sự cố đột ngột xảy ra mà nhờ có Chitanda nhanh trí, lễ hội trọng đại mới khỏi bị ảnh hưởng. Nhưng chính Chitanda lại tò mò về “sự cố”, khiến Hotaro lần nữa cất công đi tìm chân tướng sự việc...

Tập thứ tư của bộ truyện về câu lạc bộ Cổ Điển gồm bảy truyện ngắn, xoay quanh một năm sát cánh bên nhau của những người bạn!

Chương 1

Việc bắt buộc phải làm thì làm cho nhanh gọn

1

Tôi biết rõ mình thích thứ gì, nhưng để nói tôi *ao ước* điều gì thì quả là một việc khó khăn. Con người đa phần đều có những hứng thú riêng, biết vậy nhưng khó mà nói rằng bản thân tôi cũng thế.

Nghĩ lại thì tôi vốn không có một lý lịch quá đặc biệt. Cha tôi hiếm khi ở nhà, nhưng ông chăm sóc cho gia đình rất tốt. Bà chị Tomoe yêu dấu của tôi thì là một phần tử nổi loạn nhìn đời bằng nửa con mắt, vào đại học chưa bao lâu đã nhanh chóng dồn tiền mà dong buồm trên một chuyến phiêu lưu chưa biết ngày về. Nhưng ngoài vụ đó ra thì chị ấy cũng chẳng phải dạng ba đầu sáu tay gì đâu. Và tôi, Oreki Hotaro, thì còn chưa bao giờ trải nghiệm một cuộc sống bão táp.

Tôi từng vướng vào một rắc rối, lớn đến mức khiến tôi có cảm giác như “Chắc chưa ai phải nếm trải chuyện như thế này đâu nhỉ?” Trong lúc ngỡ ngác chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, tôi đã quen Fukube Satoshi, người bây giờ vẫn là bạn chí cốt của tôi. Hồi đó chị tôi có nói rằng “Chuyện thường ngày ở huyện ấy mà, chẳng có gì to tát cả”, nhưng điều ấy cũng lại làm tôi tức điên vì hóa ra những thứ mình gặp phải chỉ toàn là chuyện-thường-ngày-ở-huyện. Rồi cũng trong cái khoảng thời gian nhăn nhó than thở cái này khó cái kia phiền ấy, tôi đã thành học sinh cấp ba từ lúc nào không hay. Giờ nghĩ lại mới thấy toàn chuyện nhỏ nhặt thật.

Thành tích học tập ở trường của tôi không tệ. Tôi tuy không xuất

chúng đến độ được xưng tụng là thần đồng, nhưng cũng không đến nỗi phải đau đầu vì học dốt. Và cũng như đa số những học sinh cấp hai mục đích thì mơ hồ thành tích thì tạm tạm ở thành phố Kamiyama, tôi đăng ký nguyện vọng thi vào trường cấp ba Kamiyama. Ôn thi chuyển cấp có vất vả, nhưng âu cũng là chuyện ai cũng phải trải qua thôi.

Nếu nói về một “trạm kể” hoàn hảo đối với học sinh cấp hai, thì ở vùng này không đâu hơn được trường cấp ba Kamiyama. Trường vừa có định hướng để học lên cao, mà tỉ lệ chọi lại không quá một ăn một. Nếu tính cả các trường tư thì đợt đó hầu như thí sinh nào cũng đỗ, tôi cũng vượt qua kỳ thi mà không gặp vấn đề gì.

Có lẽ... lúc ngồi ở lễ khai giảng tôi đã nghĩ...

Có thể trường cấp ba Kamiyama có rất nhiều thứ, và chắc chắn quãng thời gian ba năm học dưới mái trường này sẽ là những tháng ngày rực rỡ của tôi. Thế nhưng các bạn đồng trang lứa nơi đây chắc cũng sẽ trải qua “tháng ngày rực rỡ” hết như vậy, và sẽ chẳng có điều gì “thật sự kỳ lạ” khiến con tim tôi đập rộn ràng. Sau những năm cấp hai đầy sóng gió, ngày tốt nghiệp tôi đã nhìn xuống ngôi trường Kaburaya rồi lẩm bẫm “Rốt cuộc chẳng có gì đáng nói cả.” Có lẽ ba năm sau khi rời trường Kamiyama, tôi cũng sẽ lặp lại những lời giống như vậy thôi.

Phải chăng là vì tôi luôn giữ một phương châm không thể nào thay đổi?

Dù cố gắng nghĩ cách mấy tôi cũng chẳng nhớ nổi từ khi nào và tại sao mình lại đi theo cái phương châm đó. Không được ai dạy, chẳng phải đọc ở đâu, nhưng lạ thay tôi lại vẫn một mực trung

thành với nó như vậy.

Đó là...

Việc không cần làm thì khỏi làm.

Việc bắt buộc phải làm thì làm cho nhanh gọn.

2

Tôi thích cái phương châm ấy từ tận đáy lòng.

Thế nhưng cũng vì vậy mà tôi đang rơi vào một tình trạng không dễ chịu cho lắm. Lúc này giờ học đã kết thúc, trên bàn tôi là hai tờ giấy vở. Tờ thứ nhất có dòng chữ “*Cảm nhận sau một tháng học tập và nguyện vọng tương lai*”, tờ thứ hai còn để trắng. Ban tư vấn hướng nghiệp đã dành những sự quan tâm ấm áp cho lứa học sinh mới vào trường, và chắc họ tin rằng chúng tôi có thể lấp đầy ít nhất hai tờ giấy bằng những hoài bão của mình. Thật cảm kích xiết bao.

Vì đây là bài tập về nhà nên tôi đã làm xong ở nhà từ hôm qua. Tôi hoàn toàn không nhớ mình đã viết cái gì, nhưng chắc chắn là đã viết xong rồi. Vậy tại sao tôi lại phải ở lại lớp sau giờ học, để một lần nữa đối mặt với cái đề bài mà tôi đã quên bém câu trả lời này? Đây quả thực là một bí ẩn gây sốc, nhưng nếu phải tóm tắt lại bằng một câu thì chuyện là...

“Thưa thầy, em để quên bài ở nhà rồi.”

Satoshi đang cười vào bài viết của tôi, thứ sẽ phải lấp đầy hai tờ giấy vở, nhưng giờ vẫn còn đang mắc kẹt ở dòng thứ ba.

“Hotaro vẫn cái kiểu chẳng-bao-giờ-làm-những-việc-không-cần-thiết nhĩ? Bảo cậu viết nguyện vọng thì quá là đánh đố. Nhưng sao cậu không viết bừa cho xong đi?”

Không biết mà cứ bình phẩm. Tôi phản biện trong lúc mân mê cây chì kim giữa các ngón tay.

“Tôi qua tớ đã viết bừa xong rồi.”

“Vậy sao lần thứ hai lại tắc tị?”

“Vì đây là lần thứ hai.”

Satoshi nhú mày tỏ vẻ khó hiểu.

Tôi xoay bút, chính xác hơn là không biết mà vẫn cố xoay. Hai ngón tay tôi vướng vào nhau, cây bút bị truyền vào quá nhiều động lượng bay sượt qua mặt Satoshi rồi văng vào góc phòng. Tôi bình thản đứng dậy, nhặt lấy cây bút và về chỗ ngồi như chưa có gì xảy ra. Mặt Satoshi cũng bình thản như kiểu “vừa có cái gì bay qua ấy nhỉ”.

“Sao viết lần thứ hai lại khó hơn?”

“Lần đầu tiên thì cứ viết ngẫu hứng thôi. Nhưng lần thứ hai thì kiểu gì cũng phải viết theo lần đầu, nên là không thể ngẫu hứng được nữa.”

Tối hôm qua tôi đã mất bao công sức chế ra vài cái “hoài bão” ở mức tạm chấp nhận được. Tái hiện lại cả mớ công phu như vậy sao mà khó quá. Satoshi cười hơ hớ như mới nhận được tiền.

“Ha ha... tớ tạm hiểu rồi. Vậy cứ lần theo mấy ý đã chế hôm qua mà viết lại là xong thôi.”

“Chính vì chế hay quá nên tớ mới không nhớ được gì ấy chứ.”

Đuôi cây bút chì kim chạm vào mặt bàn đánh “cách”, như đặt dấu chấm cho cuộc nói chuyện. Satoshi nhún vai, *tỏ vẻ đã hiểu*.

Tháng Tư sắp qua đi. Dù đã hết giờ học nhưng vẫn chưa trễ lắm. Ngoài tôi ra trong phòng vẫn còn không ít *người ở lại, tán gẫu* đủ thứ chuyện trên trời dưới biển. Ngoài *trời đang* mưa phùn, vậy là đã

mưa hai ba ngày liên tục rồi nhỉ? Dự báo thời tiết đã cảnh báo về chiều tối mưa sẽ nặng hạt hơn... Ôi, nói vậy nhưng đó chưa phải là lý do lớn nhất khiến tôi mong được về càng sớm càng tốt đâu.

Ngồi tì vào một mép bàn, Satoshi nhìn xuống hai tay tôi. Cậu ta xoay mình chỉnh lại cái túi đeo chéo bất ly thân trên vai.

“Xem ra còn lâu phết nhỉ, cậu nhắm qua câu lạc bộ được không đó?”

Ba chữ “câu lạc bộ” làm tôi nổi da gà.

Với phương châm sống của mình, đương nhiên tôi chẳng có hứng thú với bất kỳ câu lạc bộ nào cả. Một kẻ chỉ hy vọng cuộc sống cấp ba trôi qua êm đềm như tôi làm gì có nhiều năng lượng đến thế. Nhưng một lá thư nọ đã làm hỏng hết kế hoạch đó. Lá thư từ thành phố Benares, Ấn Độ với yêu cầu khẩn cấp: “Gia nhập câu lạc bộ Cổ Điển đi.” Thêm vào đó một chút xui xẻo, một chút hiểu nhầm, tôi đã thuận theo chỉ thị mà trở thành thành viên câu lạc bộ Cổ Điển.

Người ngồi trước mặt tôi, Fukube Satoshi, cũng là một thành viên của câu lạc bộ Cổ Điển. Không những vậy, cậu ta còn tham gia câu lạc bộ Thủ Công và góp một chân trong ban Tổng hợp nữa. Sở thích của cậu ta là đạp xe. Cái đồ rồi việc.

“Chitanda lại bắt đầu *tò mò* thì phải. Cậu ấy bảo nếu Hotaro ghé qua được thì tốt.”

Tôi im lặng nhìn chăm chăm vào cái đầu bút chì này giờ chưa viết thêm được dòng nào. Chitanda cũng là thành viên câu lạc bộ Cổ Điển, tên đầy đủ là Chitanda Eru.

Theo lời Satoshi, chuyên gia cái-gì-cũng-biết-trừ-cái-cần-biết, thì

Chitanda là tiểu thư của một gia tộc hưng thịnh lâu đời sở hữu rất nhiều ruộng đất ở phía Bắc thành phố Kamiyama. Tuy vậy về ngoài của cô nàng không có hào quang của một gia đình quý tộc cho lắm. Với tôi cô ấy chỉ đơn thuần là một cô bạn đồng lứa duyên dáng với mái tóc dài và khuôn mặt thon nhỏ. “Chitanda”, chỉ mới nghe đến cái tên đó tôi đã... Chẳng biết Satoshi có nhận ra không, chứ tôi có vẻ... không ổn lắm.

Tôi đồng ý gia nhập câu lạc bộ Cổ Điển vì nghĩ rằng chẳng có ma nào đâm đầu vào đây, nhưng trớ trêu thay Chitanda cũng tham gia, và thế là câu lạc bộ Cổ Điển đã hồi sinh với tư cách một câu lạc bộ chính thức. Nhưng không chỉ vậy...

Cô ấy không phải kiểu người tôi ghét. Dù gì thì một tên “tiết kiệm năng lượng” có bao giờ thích hay ghét cái gì quá nồng nhiệt đâu. Câu hỏi đầu tiên mà Chitanda dành cho tôi ngày hai đứa gặp nhau là: “Tại sao mình lại bị nhốt trong căn phòng này nhỉ? Mình... rất tò mò.”

Hôm đó Chitanda một mình ở trong căn phòng bị khóa ngoài, thậm chí cô nàng còn không biết là nó đã bị khóa. Người mở cửa cho cô nàng là tôi, nhưng tất nhiên tôi không phải người nhốt cô ấy. Đó là một bí ẩn, đồng ý, nhưng chẳng hiểu sao Chitanda lại một mực nhờ tôi giải quyết nó. Bất lực trước yêu cầu quá khẩn khoản ấy, tôi đành miễn cưỡng cố suy nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra.

Rồi ơn trời, bằng một cách nào đó tôi đã thể hiện được mình. Tuy vậy, sau khi đưa bí ẩn đó ra ánh sáng, trên đường về nhà trong lòng tôi đã có một dự cảm kỳ dị. *Phương châm tiết kiệm năng lượng của mình là không thể lay chuyển. Lý do là vì chẳng ai lại thừa hơi*

đi lay chuyển đức tin nhỏ bé của một người dưng cả. Đó là lẽ thường, dù có là Chitanda thì cũng vậy thôi. Nhưng câu nói “Mình... rất tò mò” cùng đôi mắt to tròn chỉ chực gì sát vào đối tượng của cô nàng cứ vương lại trong ký ức tôi, đem đến cho tôi những dự cảm lạ thường.

“Tớ đang nhờ Chitanda viết đơn đăng ký câu lạc bộ. Bắt cậu ấy viết mấy thứ giấy tờ phiền phức đó bản thân tớ cũng thấy hơi áy náy, nhưng với tư cách thành viên miễn cán của ban Tổng hợp thì phải làm thôi.”

“Nghe mệt mỏi nhỉ? Mà này, cái cụm từ ‘dùi mài kinh sử’ giờ còn dùng không?”

“Tớ cũng không rõ. Nhưng thôi đừng vặn vẹo nữa bạn tôi ơi, vặn vẹo không khiến bài của cậu cảm động hơn đâu. Sao không viết ‘em sẽ cố gắng’ cho đơn giản?”

Satoshi thuộc dạng thẳng thắn, thích gì nói đó, may là chưa đến mức thô thiển. Sau khi thở dài một cái, cậu ta tiếp tục.

“Chà... nếu cậu không muốn thì không cần miễn cưỡng đâu. Chỉ là câu lạc bộ thôi mà.”

Tôi không nói mình không muốn đi. Chỉ là hôm nay việc hoàn thành bài “Cảm nhận tháng đầu học tập và hoài bão tương lai” này tạm thời quan trọng hơn câu lạc bộ. *Với niềm tự hào được là một học sinh trường Kamiyama, em xin hứa sẽ cố gắng kinh sử và phấn đấu hơn nữa trong tương lai...* Satoshi à, quả thật vẫn phải “dùi mài” thôi.

Nhìn tờ giấy mới có tẹo chữ của tôi, Satoshi cố kìm cơn ngáp ngủ. Cậu ta thoáng nhìn ra cửa sổ, tôi cứ tưởng là để ngắm mưa

xuân đang rơi mãi chẳng dứt, nhưng rồi đột nhiên cậu ta lại quay sang nhìn tôi cười.

“Suýt quên, có cái này hay lắm. Trường mình dạo này đang lan truyền một lời đồn, dù nó khá là rập khuôn, nhưng không biết cậu đã nghe chưa nhỉ?”

“Rập khuôn là sao?”

Tôi ngẩng đầu lên. Việc quá dễ bị xao lãng là bằng chứng cho thấy cái “hoài bão” tôi đang nêm nếm này đáng chán cỡ nào. Satoshi gật đầu, cậu ta giơ ngón trỏ lên và nói với gương mặt đầy vẻ khoái chí.

“Rập khuôn tức là thấy quá nhiều rồi ấy, nhưng nó vẫn thú vị lắm. Trường Kamiyama là ngôi trường có thành tích học tập tốt nhất thành phố, nhưng cũng là nơi tập trung biết bao câu lạc bộ kỳ quái. Lúc bước qua cánh cổng trường tớ đã háo hức, tự hỏi chẳng biết đây sẽ là một nơi ‘dị’ đến mức nào. Vậy mà hóa ra nó cũng có mấy chuyện kiểu này.”

“Cậu giơ ngón tay làm cái gì vậy?”

“À, xin lỗi. Không có ý gì đâu.”

Satoshi liền rút ngón trỏ lại nhưng vẫn giữ nụ cười ranh ma trên mặt.

“Chuyện yêu ma quỷ quái, rồi thì mấy lời đồn thổi kỳ dị trong trường. Vậy nên tớ mới nhất định muốn kể cho cậu nghe.”

Tôi im lặng, chưa hình dung ra được cậu ta định nói gì.

“Sau giờ học, buổi hoàng hôn tĩnh lặng, cây đàn dương cầm trong phòng Âm Nhạc tự phát ra âm thanh như có ai đang đánh...”

“Tớ hiểu vấn đề rồi. Thôi.”

Có gì thú vị đâu cơ chứ. Tôi giơ tay ra dấu dừng.

Rập khuôn một cách đáng sợ. Từ hồi cấp một đã có, lên cấp hai cũng vậy. Nghe qua thì có vẻ độc đáo, nhưng mọi cái “bí ẩn trường học” này đều lặp lại một khuôn mẫu. Dù chưa tới mức nhàm tai nhưng tôi cũng chẳng hứng thú gì. Một tay ham vui như Satoshi sao lại kể câu chuyện tầm thường thế này nhỉ?

Nghe tôi nói, Satoshi lắc đầu nguầy nguậy, ra vẻ tổn thương sâu sắc.

“Cậu không hiểu rồi Hotaro à. Cậu nghĩ tớ đây mà lại hứng thú với những ‘bí ẩn trường học’ tầm thường sao?”

Biết đâu được. Trước cậu còn hứng thú với hệ thống bảo hiểm nhân thọ cơ mà.

“*Bé cái làm đó. Điều làm tớ hứng thú chính là việc tin đồn này thực sự được lan đi.*”

“... Hả?”

“Ba trăm hai mươi học sinh lớp Mười, chẳng khác gì những chú cừu non nhìn đâu cũng thấy lạ trong một môi trường mới toe. Vậy mà vừa nhập học được hai tuần cả bọn đã bắt đầu đồn thổi về trường. Cậu không thấy tiến triển nhanh tới kỳ lạ à?”

Satoshi dang rộng hai cánh tay, thể hiện sự hào hứng.

Ra vậy. Hiểu ý cậu ta rồi. Tôi chống cằm rồi nói.

“Quả là vậy. Thời gian đầu đưa nào cũng bận tìm hiểu môi trường mới, hơi đâu mà đồn với thổi. Đến khi quen thuộc rồi mới sinh ra mấy chuyện ma quái.”

“Đúng đúng, chính là vậy. Cậu hiểu nhanh một cách bất ngờ đó.”

“Làm tớ nhớ tới vụ bói nhóm máu*.”

Nghe tôi nói, Satoshi đang gật đầu hơn hở chột đứng hình.

“... Tại sao?”

“Đó là chủ đề luôn nói khi gặp lần đầu mà. Mới quen sơ ai chẳng hỏi nhóm máu đầu tiên. Kiểu vào đề này khiến người ta vui vẻ, nói chuyện cũng rôm rả hơn, dù nhiều người đâu có tin mấy chuyện đó.”

Nghe tôi nói Satoshi gần như nín thở, mắt mở thật to. Tôi bối rối trước cái phản ứng rõ ràng là phóng đại ấy.

“Ý gì đây?”

“Trời ơi bất ngờ quá!”

Hắn hét toáng lên làm tôi bất giác ngồi thẳng lưng.

“Hotaro vừa bình luận về một phương pháp giao tiếp giữa người-với-người! Vậy mà tớ tưởng cậu đã hoàn toàn phớt lờ chuyện con người là loài động vật mang tính xã hội rồi chứ!”

Đồ bất lịch sự.

“Tớ có ghét con người đâu. Lúc nói chuyện tớ vẫn nhìn thẳng vào mắt người ta mà.”

Tôi vừa nói vừa trừng mắt nhìn Satoshi như để minh họa cho điều đó. Đương nhiên Satoshi quay mặt đi với vẻ khó chịu.

“Rồi, tớ hiểu mà. Hotaro chỉ *tiết kiệm năng lượng* thôi chứ gì?”

Chẳng biết đã hiểu thật chưa đây?

“Rồi, là thế đó. Vậy cậu có muốn nghe biểu tượng của sự rối rắm của học sinh lớp Mười - bí ẩn phòng Âm Nhạc không nào?”

Dù Satoshi có cố tỏ vẻ đi chẳng nữa thì tôi vẫn chẳng muốn nghe. Nhưng tôi mà huých toẹt ra như vậy với cậu ta thì thể nào cũng sẽ nhận được lời đáp kiểu: *“Thấy chưa, lại quay lưng với xã hội nữa rồi. Hotaro này, tỏ vẻ thích thú lắng nghe dù chủ đề có tệ hại đến mấy là bước đầu tiên trong nghệ thuật giao tiếp giữa người-với-người đó.”* Thôi, chắc cũng không ảnh hưởng đến việc tôi viết hoài bão. Cầm cây bút chì kim lên, tôi quay trở lại với tờ giấy và nói.

“Tóm lại cậu muốn kể chứ gì? Vậy tớ sẽ nghe.”

“Tuyệt vời.”

Satoshi háng giọng một cách rất kịch, rồi bắt đầu kể.

“Chuyện xảy ra mới hôm qua thôi. Một nữ sinh lớp Mười đã đi lên tầng bốn dãy nhà đặc biệt...”

“Không phải Chitanda đấy chứ?”

Đã định không nghe, nhưng rốt cuộc tôi lại phản ứng ngay câu đầu tiên.

Ngoài phòng Âm Nhạc, trên tầng bốn dãy nhà đặc biệt còn có một phòng dùng để dạy môn Khoa học Địa cầu. Đó cũng là tổng hành dinh của câu lạc bộ Cổ Điển.

Phòng học của học sinh lớp Mười chúng tôi nằm ở tầng bốn khu nhà chính. Để sang tầng bốn khu nhà đặc biệt cần đi xuống tầng ba nhà chính, đi qua hành lang kết nối rồi lại đi lên tầng bốn phía bên đó. Trong những ngày mưa tầm tã như hôm nay thì hành lang kết nối tầng ba bị khóa cửa, vì vậy học sinh sẽ phải đi xuống tầng hai, rồi sang bên kia lại trèo ngược lên. Xa tới phát bực.

Thực tế thì tầng bốn của dãy nhà đặc biệt thực sự là vùng hẻo

lánh của trường cấp ba Kamiyama. Một cô gái hiếu kỳ đến mức tìm lên tận đó, ngoài Chitanda tôi chẳng nghĩ ra ai cả.

Vừa khai màn đã bị cắt ngang, Satoshi làm mặt cụt hứng.

“... Không phải.”

“Vậy là ai?”

“Thì cứ nghe đi đã!”

Hình như tôi lỡ chọc tức cậu ta rồi. Im lặng nào.

“Sau giờ học, cô gái đi lên tầng bốn dãy nhà đặc biệt. Lúc đó là đã gần sáu giờ, thời điểm trường chuẩn bị đóng cửa nên hầu như chẳng còn một bóng người.

“Bước lưng chùng trên cầu thang tầng bốn, cô nghe thấy giai điệu đàn dương cầm. Chẳng biết là phúc hay là họa, khi cô gái đó lại là người biết thưởng thức âm nhạc. Những âm sắc tuyệt vời, những ngón đàn điêu luyện, cùng cách thể hiện phong phú làm cô choáng ngợp. Bản nhạc cũng rất quen thuộc với cô. Đó là ‘Sonata Ánh Trăng’. Đáng lẽ phải quay lại trường để lấy đồ, nhưng cô lại chìm đắm và ngây ngất trong tiếng đàn...”

“Dãy hành lang, những bậc thang, và cả cô gái nhuộm trong màu đỏ rực của ánh tà dương. Như thể thế giới quanh cô bị thiêu đốt trong hỏa ngục sâu thẳm. Giai điệu tuyệt đẹp như khúc nguyện cầu cho khoảnh khắc cuối cùng đó. Sự cảm kích làm đôi chân cô dần run rẩy, và rồi cô ấy...”

Hình như có gì sai sai trong cách mô tả đó.

“Chiều hôm qua trời mưa mà, tà dương ở đâu ra?”

“Ừ thì giữa cơn mưa không ngừng nghỉ và bóng tối vây hãm bốn

bề. Một cảm giác khó chịu không tên bám trên da thịt, cùng tiếng mưa như tạt âm trộn lẫn trong tiếng nhạc. Âm sắc của cây đàn khắc sâu vào thâm tâm cô gái một sự bất an khó có thể diễn tả bằng lời.”

Cái quái gì...

Tài chế truyện của Satoshi đúng là chỉ có tăng chứ không có giảm.

“Trường cấp ba Kamiyama nổi tiếng với nhiều câu lạc bộ nghệ thuật, nên có một tài năng dương cầm cũng không phải chuyện lạ. Cô gái muốn dành một lời tán dương cho người ấy, bèn đặt tay lên cánh cửa phòng Âm Nhạc. Chắc chắn âm thanh phát ra từ đó, và lại, cây đàn dương cầm không đặt trong phòng nhạc thì còn đặt ở đâu chứ?”

Tôi nhớ còn một chiếc dương cầm ở trong nhà thể chất dùng cho các dịp lễ lớn của trường, nhưng thôi, ném đá hội nghị một lần là đủ rồi.

“Thế nhưng ngay lúc cô vừa định đẩy cửa vào, mọi âm thanh chợt biến mất... Tự hỏi không biết chuyện gì xảy ra, cô gái từ từ mở cửa phòng...”

Tay cậu ta vờ làm động tác mở cửa, còn giọng Satoshi thì chuyển sang thì thầm như dọa dẫm. Nghe là hiểu, màn đáng sợ sắp bắt đầu.

“Cửa mở. Bên trong căn phòng tràn ngập một bầu không khí quái dị. Tất cả rèm cửa đều được hạ xuống nên trong phòng tối om. Cô lập tức hướng mắt về phía cây đàn. Nắp đàn đang mở, nhưng người chơi đàn thì chẳng thấy. *Tại sao?* Cô vừa nghĩ vừa run sợ,

bèn đảo mắt nhìn trái phải, và rồi cô thấy *nó*... Trong góc phòng là một nữ sinh với mái tóc dài rối tung rủ xuống mặt, dáng vẻ uể oải trong bộ váy đồng phục, và đôi mắt đỏ ngầu đầy tơ máu đang ngược lên nhìn chăm chăm về phía cô!”

Satoshi nắm hai tay vung vẩy, người cậu ta run lên đến mức làm tôi cũng đâm lo. Diễn sâu thật đấy.

“Kinh hãi trước cảnh tượng rợn tóc gáy ấy, cô gái cầm đầu cầm cổ chạy, về sau cô biết được rằng ngày hôm đó, căn phòng được dành riêng cho câu lạc bộ Dương Cầm sử dụng, đồng thời thành viên duy nhất của câu lạc bộ - một học sinh lớp Mười hai - đã không may bị thương ở ngón tay nên không thể chơi đàn! Hotaro à, làm sao mà một chiếc đàn dương cầm có thể tự đánh được chứ? Nhưng câu lạc bộ Dương Cầm từng có một thành viên, đã mất vì tai nạn ngay trước thềm đại hội toàn quốc...”

“Có vụ đó à?”

Cuối cùng Satoshi cũng trở về mặt bình thường.

Màn độc diễn lần này lâu đó.

“Đoán thế. Có lẽ là có, mà tớ thì chả chắc.”

Vì một lý do kỳ lạ nào đó mà tốc độ lia bút của tôi tăng đáng kể khi nghe câu chuyện nhảm nhí của Satoshi. Chắc vì nói nhảm và viết nhảm nó gần với nhau chẳng? Không ngẩng đầu, tôi hỏi.

“Hôm đó câu lạc bộ Dương Cầm dùng phòng nhạc, và họ chỉ có một thành viên duy nhất. Đây là hai chi tiết có thật mà cậu biết đúng không?”

Satoshi cười khở.

“Suy luận sắc bén lắm, Hotaro. Đúng thế. Chủ tịch câu lạc bộ Dương Cầm là chị Tamaru Junko. Hôm trước chị ấy bị kẹp ngón tay.”

Tôi chẳng biết nữ sinh đã nhìn thấy con ma kia là ai, và tất nhiên cũng mù tịt nội tình của câu lạc bộ khác. Nhưng Satoshi không phải là tôi. Một chân trong ban Tổng hợp đã cho cậu ta khá nhiều thông tin về các câu lạc bộ trường Kamiyama.

Satoshi bỏ cái giọng diễn kịch hồi nãy, và nói với vẻ thích thú.

“Tóm lại, hẳn là có một nữ sinh mặc đồng phục thủy thủ, tóc dài rũ rượi trông như ma thật. Cô bạn lớp Mười sau vụ đó chắc sốc và sợ lắm, nên trưa nay đã thấy lớp A bàn tán rôm rả rồi.”

“Nữ sinh thì đương nhiên phải mặc đồng phục thủy thủ rồi.”

Trường cấp ba Kamiyama yêu cầu nam sinh mặc đồng phục đen như bình thường, còn nữ sinh thì mặc đồng phục thủy thủ. Cả tôi cũng sẽ hơi bất ngờ nếu có cô bạn nào mặc áo vét hay blouse.

“Câu hỏi ở đây là liệu chuyện này rồi có được lan truyền không? Nếu có thì tốc độ nhanh hay chậm, và quy mô rộng cỡ nào? Nếu ghi chép được quá trình lan truyền thì có khi sẽ thành tài liệu cho bên nghiên cứu truyện dân gian ấy chứ. ‘Bí ẩn thứ hai trong bảy bí ẩn của trường Kamiyama’ sẽ mất mấy ngày để lan qua lớp D của tớ nhỉ?”

Dù nói kiểu đùa cợt nhưng hẳn là Satoshi rất hứng thú với đề tài này. Quá trình lan truyền của tin đồn, nghe cũng giống thứ mà cậu ta sẽ muốn tìm hiểu đấy. Nhưng tôi không có thời gian để nghĩ về nghiên cứu của Satoshi... Có một câu cậu ta vừa nói mà tôi không thể bỏ qua được.

“Chờ đã. Cậu vừa nói gì cơ?”

“Hửm? ‘Truyện dân gian’, thực ra gọi là truyền thuyết đô thị thì đúng hơn. Còn truyện dân gian thì lại mang nét truyền thống...”

“Không không, cái đó sao cũng được.”

Nhận ra sự thay đổi trong sắc mặt của tôi, Satoshi cười ranh mãnh và nói.

“Thế thì là gì? Chẳng lẽ cậu quan tâm đến *Cây dương cầm tự tấu bản ‘Sonata Ánh trăng’* à? Tớ không ngờ Hotaro lại hứng thú đến mức này đấy.”

Bản thân chuyện đó tôi chẳng để ý. Nhưng nếu điều Satoshi vừa nói là đúng thì...

Sự việc trở nên phức tạp rồi đây. Cần phải hành động ngay.

“Kể cho tớ nghe tiếp đi. À, nhưng mà còn cái này...”

Tôi tiếp tục đánh vật với tờ “Cảm nghĩ về tháng đầu tiên nhập học và hoài bão tương lai”. Viết cho nhanh thì đỡ phiền phức.

Tuy vậy, càng muốn viết nhanh, cây bút chì càng cứng đờ và câu chữ lại càng tắc tị. Việc bắt buộc phải làm thì hãy làm cho nhanh, nhưng cũng có lúc muốn nhanh chẳng được.

3

Mưa vẫn không ngớt.

Vừa nghe Satoshi kể chi tiết, tôi vừa hùng hục đánh vật với bài tập.

Sau khi bị ra đủ hoài bão hết hai trang giấy, tôi nhẹ nhõm vì nghĩ sẽ được về, nhưng cùng lúc đó “đối tượng” với mái tóc đen bóng bèn đã tiến vào phòng.

“A, Oreki, may quá cậu vẫn còn ở đây.”

Một nụ cười nhẹ đến mức gần như không tồn tại hiện lên nơi khóe mắt và khóe môi tôi. Chủ tịch câu lạc bộ Cổ Điển, Chitanda Eru, một nữ sinh dù không nổi bật nhưng phải khẳng định là xinh đẹp, đang tiến thẳng về phía tôi. Vài học sinh còn lại trong lớp quăng cho tôi vài cái nhìn nhiều ý nghĩa. Cũng chẳng trách họ được.

Tôi chỉ tay về phía bảng đen.

“Phòng học của cậu ở bên cạnh ấy.”

Tôi học lớp 10B còn Chitanda học lớp 10A, nhưng cô ấy chỉ mỉm cười và khẽ nghiêng đầu.

“Ừm, mình biết mà.”

Cô nàng đã đến đủ gần, nhưng còn sán lại thêm nửa mét nữa mới chịu dừng. Đầu tiên, cô ấy lấy ra một tờ *giấy từ* trong cặp tài liệu.

“Fukube, tờ điền xong rồi này.”

“A, cảm ơn cậu. Ba cái thứ giấy tờ thủ tục này phiền phức quá.”

Nhắc mới nhớ, Satoshi có bảo Chitanda đang ngồi viết đơn từ gì đó ở phòng bên kia. Cậu ta nói “Đơn đăng ký câu lạc bộ” nên tôi cứ tưởng cậu ta đùa, nhưng có vẻ như là thật. Tôi liếc thấy dòng tiêu đề: “Đơn xin cấp phí hoạt động câu lạc bộ.”

Satoshi rút ra một quyển sổ bìa da từ trong cái túi đeo chéo rồi kẹp lá đơn gấp làm tư vào. Sau khi quan sát hành động đó, Chitanda quay đầu nhìn về phía tôi. Luôn là thế, thứ duy nhất phản lại mọi đường nét thanh nhã của cô nàng chính là đôi mắt to ấy. Ánh nhìn của Chitanda đầy nhiệt huyết đến nỗi tôi cảm giác đồng tử của cô ấy đang nở to ra.

Tôi hiểu đôi mắt đó. Chỉ có ánh nhìn thẳng này của Chitanda mới có thể khiến tôi - Oreki Hotaro, người tôn sùng chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng - phải nai lưng tìm lời giải cho những bí ẩn. Lần đầu tiên tôi gặp Chitanda tại phòng câu lạc bộ Cổ Điền cũng mới cách đây ít lâu. Chúng tôi chưa có nhiều dịp nói chuyện thân mật, nhưng tôi vẫn linh cảm được, *nó* đến rồi.

Trước khi âm thanh kíp phát ra từ đôi môi đó, tôi lên tiếng.

“Cậu đến đúng lúc lắm.”

“Hờ?”

Chitanda chớp mắt tỏ vẻ ngạc nhiên. Với cảm giác phấn khởi sau khi hoàn thành xong bài văn chết toi kia, tôi nở nụ cười hân hoan đến phát sợ.

“Mới nãy tớ vừa nghe Satoshi kể chuyện. Một tin đồn kỳ lạ.”

“Bạn đang nói về ‘chuyện đó’ đúng không?”

Biết ngay mà.

“Bạn đã nghe về ‘Lời mời từ câu lạc bộ bí mật’ chưa? Nghe bảo nó là ‘Bí ẩn thứ nhất trong bảy bí ẩn trường Kamiyama’ thì phải.”

Lại lần nữa, đôi mắt to tròn của Chitanda chớp lia lịa.

Trong một thoáng môi cô nàng mím lại tỏ ý nghi ngờ, nhưng rồi Chitanda lại đặt hai tay trước ngực và mỉm cười.

“Ôi! Trường mình có câu lạc bộ bí mật sao? Bạn nói thật đấy chứ?”

“Ban đầu tớ cũng không tin đâu. Mà thôi, thay vì nghe từ tớ...”

Tôi quay mặt sang Satoshi.

“Satoshi kể cho cậu ấy nhé.”

“Ờ? À, được thôi.”

Satoshi lưỡng lự một hồi, hình như chưa thông hiểu tình hình hiện tại, còn liếc ngược lại tôi. Tôi chỉ tiếp tục *cười*, vẫy tay giục cậu ta bắt đầu kể chuyện. Không hổ danh Fukube Satoshi, bảo kể là kể ngay tắp lự. Cậu ta không tựa nữa mà ngồi hẳn lên bàn, rồi cất lên một thứ giọng niềm nở.

“Rồi, vậy mời cậu nghe chuyện về *câu lạc bộ bí mật*... ban Tổng hợp lo khá nhiều việc, trong đó có cả hoạt động câu lạc bộ của học sinh mới. Tớ cũng nghe anh chị bên đó kể.”

Cậu ta vào đề.

“Trường Kamiyama có quá nhiều câu lạc bộ. Mà số lượng câu lạc bộ đang hoạt động nhiều, tức là số áp phích mời gọi thành viên mới cũng nhiều cỡ đó. Suốt kỳ học lúc nào bảng thông báo trong

trường cũng dán đầy áp phích. Dĩ nhiên sử dụng băng cần có sự cho phép, không có dấu của ban Tổng hợp thì không được dán gì cả. Nhưng muốn dán vốn chỉ cần một tờ giấy và vài cái đinh ghim. Nếu tội tở không đi kiểm tra thường xuyên thì kiểu gì áp phích ‘lậu’ cũng sẽ xuất hiện. Nhiệm vụ của ban Tổng hợp là thấy thì xé xuống. Câu lạc bộ nào dán lậu áp phích sẽ bị phạt, nặng nhất là bị cắt kinh phí hoạt động.”

“... Nghiêm trọng hơn mình nghĩ.”

“Đúng đó! Tở nghe vụ đó xong cũng giật mình mà.”

Nhanh chóng bị cuốn theo mạch kể của Satoshi, Chitanda chăm chú lắng nghe, đầu thì giật lia lịa.

“Nhưng năm nào cũng xuất hiện một tấm áp phích chiêu mộ đến từ một câu lạc bộ vô danh. Thực ra tở nghĩ gọi là tờ ghi chú thì đúng hơn áp phích. Năm ngoái chỉ có mỗi mảnh giấy xé ra từ vở, ghi thời gian và địa điểm ‘họp mặt’. Cả mảnh giấy lẫn bản thân câu lạc bộ đó đều chưa xin phép. Theo lời anh trưởng ban Tanabe Jiro thì trong trường có những hội nhóm hoạt động mà ban Tổng hợp không nắm được, chắc họ đang lén tuyển thành viên. Tức là họ có tồn tại, nhưng mục đích hoạt động là gì, học sinh thế nào tham gia thì chịu. Mới chỉ biết mỗi tên gọi...”

Đến đây Satoshi dừng lại để tăng thêm tính hồi *hợp*. Chitanda nôn nóng hỏi ngay.

“Thế tên của họ là gì?”

Satoshi ngoác miệng cười tới tận mang tai.

“*Hội Nhện Nữ Lang**.”

“Nhện Nữ Lang...”

Chitanda lẩm nhẩm mấy từ đó vài lần, rồi buột miệng.

“Tớ hay thấy tổ của chúng trong vườn nhà lẩm.”

Chà... cô nàng biết được *chủng loại nhện chỉ bằng cách* nhìn vào tổ sao?

“Năm ngoái anh Tanabe đã cố liên lạc với hội Nhện Nữ Lang theo thông tin trong mẫu ghi chú bị tịch thu nhưng không được. Nơi được chỉ đến là một phòng học trống, cửa khóa chẳng vào được. Cậu cũng biết mà, phải có lý do chính đáng thì mới mượn được chìa khóa. Vì lẽ đó anh Tanabe đã kết luận rằng hội Nhện Nữ Lang chỉ là một cái tên, còn thực tế không tồn tại. Tờ giấy trên bảng thông báo chỉ là trò chọc phá trẻ con của tên nào đấy. Nhưng mà...”

Satoshi nhún giọng, đánh dấu đây là đoạn đáng nghe.

“Vào lễ tốt nghiệp, một trong những học sinh năm đó đã ghé tai anh Tanabe mà nói...”

‘Anh là hội trưởng hội Nhện Nữ Lang đây. Nhờ chú em chăm sóc hội trưởng mới nhé, mà đấy là nếu tìm được...’

“Trưởng ban Tổng hợp mới nhậm chức là anh Tanabe đương nhiên không chấp nhận cho dán trộm áp phích lên bảng thông báo. *Năm nay hội Nhện Nữ Lang* chắc chắn sẽ tiếp tục tuyển thành viên. Ban Tổng hợp đang hết sức cảnh giác, nhưng hiện tại vẫn chưa có đầu mối nào.”

Satoshi nhún vai ra hiệu câu chuyện kết thúc.

Giống như vụ phòng Âm Nhạc vừa nãy, Satoshi có thể điều khiển mạch truyện mà không làm người nghe cảm thấy mất tự nhiên.

Chơi với nhau đã lâu nhưng tôi không ngờ cậu ta có tài lẻ này. Tên này rất có triển vọng đi làm nhà hùng biện.

Chitanda khẽ thở dài.

“Các hội nhóm trong trường mình quả thực đa dạng đến kỳ lạ. Nên biết đâu có một câu lạc bộ bí ẩn thật cũng nên.”

Quả thật nếu so với các trường cấp ba học chương trình phổ cập bình thường khác ở Nhật Bản, thì số hội nhóm nghệ thuật ở trường Kamiyama nhiều hơn hẳn. Trường có đến hơn năm mươi câu lạc bộ từ Acapella đến Ảo Thuật, hằng năm còn tổ chức lễ hội văn hóa kéo dài những ba ngày vào mùa thu. Một nơi như vậy mà không có nổi một hai thành phần bí hiểm thì chán quá. Tôi lên *tiếng*.

“*Hội* Nhện Nữ Lang à? Nếu xét mặt không-biết-mục-đích-hoạt-động thì có vẻ giống câu lạc bộ Cổ Điền đấy.”

“Câu lạc bộ chúng ta đâu có giống vậy...”

Chitanda nói được nửa câu, nhưng sau một hồi trầm ngâm, cuối cùng cô ấy đành phải chấp nhận.

“... dù tớ cũng không chỉ ra được điểm khác.”

Nhắc mới nhớ, Chitanda từng nói muốn gia nhập câu lạc bộ Cổ Điền vì một lý do đặc biệt. Cô ấy bảo rằng đây là “chuyện cá nhân” nên tôi cũng không hỏi thêm.

“Một mẫu giấy nằm giữa vô vàn những tấm áp phích à?”

Chitanda tựa má lên lòng bàn tay, suy nghĩ mông lung. Những lúc nheo mắt thế này trông cô nàng cũng giống một tiểu thư khuê các ra phết, nhưng...

Cuối cùng Chitanda gật đầu thật mạnh, biểu cảm rạng rỡ hẳn

lên. Cô ấy chấp hai tay trước ngực mà nói.

“Hay quá... Mình thực sự rất tò mò.”

Tốt.

Với bài văn trong tay, tôi đứng dậy.

“Biết là cậu sẽ nói vậy mà, nên hồi nãy tớ mới bảo cậu tới đúng lúc.”

“Ý cậu là sao?”

Chitanda nghiêng đầu tỏ vẻ khó hiểu.

“Là để kịp đi tìm nó chứ sao.”

Việc đầu tiên tôi làm là hỏi Satoshi về số bảng thông báo mà ban Tổng hợp có trách nhiệm kiểm tra. Dù làm trong ban nhưng cậu ta cũng chẳng nhớ được chính xác.

“Chờ tớ chút.”

Satoshi bắt đầu đếm đốt ngón tay.

“Từ tầng hai đến tầng bốn dãy nhà chính, mỗi tầng hai cái. Tầng một có thêm bảng ở cạnh phòng y tế và phòng cán bộ, vậy riêng tầng ấy là bốn. Ở hành lang kết nối cũng có nữa. Tầng hai của hành lang kết nối lại có hai cái, một bên dãy nhà chính một bên dãy đặc biệt. Rồi mỗi tầng ở dãy đặc biệt có một bảng, vậy tổng cộng là mười sáu cái... A, mỗi chiều nghỉ cầu thang một bảng nữa. Tòa nhà có bốn tầng, mỗi tầng có hai đường cầu thang thì phải thêm vào mười sáu cái nữa.”

Vì chỉ muốn nghe tổng số nên tôi mặc kệ quá trình tính toán, nhưng Chitanda thì không. Nhìn Satoshi đang gập từng ngón tay,

đến mức thành nắm đấm mà vẫn chưa ra kết quả, cô nàng chậm rãi nói.

“Fukube tính sai rồi. Nếu một tòa nhà có bốn tầng và hai đường cầu thang thì phải là mười hai tấm bảng... vì bốn tầng chỉ có ba chiều nghỉ thôi.”

“Ờ... Á đúng rồi.”

Satoshi lại gập ngón tay. Giờ nhìn cậu ta cứ như mấy tay rapper kỳ cục vậy.

“Vậy tổng cộng là...”

“Hai mươi tám cái.”

Satoshi làm mặt kinh ngạc.

“Một tấm bảng có thể dán hơn mười tấm áp phích lớn nhỏ, như vậy ngôi trường nhỏ xíu này đang dán ba trăm tấm áp phích là ít.”

“Chẳng phải còn một bảng trong nhà thể thao sao?”

“Ừ nhỉ, nhắc mới nhớ, thêm một cái ở nhà tập võ nữa... Vậy là tròn ba mươi cái luôn. Thế mà vẫn giám sát được, ban Tổng hợp của tớ mới vĩ đại làm sao!”

Satoshi ngược đầu nhìn trần nhà mà thốt lên với xúc cảm mãnh liệt.

Nhưng điều bất ngờ là Chitanda hoàn toàn lờ đi Satoshi đang háo hức quá mức. Cô nàng chẳng nói chẳng rằng, cũng không đổi xử phũ phàng, mà chỉ đưa mắt sang hướng khác. Chitanda đã nắm được cách xử lý Satoshi dù mới gặp vài lần sao? Và tất nhiên là cô ấy đã đúng.

Hướng nhìn của Chitanda chuyển về phía tôi.

“Vậy là có tới ba mươi cái... Chúng ta có tìm tất cả không?”

Mơ đi. Làm thế tôi sẽ chết vì phản bội đức tin mất.

“Cứ suy nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu đã. Cái bảng nào là đáng nghi nhất? Nghĩ xong rồi hành động cũng chưa muộn đâu.”

“Mayaka cũng từng nói...”

Satoshi giờ đã hoàn hồn, cậu ta nói chen vào với bộ mặt châm chọc.

“... rằng Hotaro luôn dùng cái đầu trước khi động tay động chân ấy mà.”

“Chẳng phải như vậy là tốt sao?”

“Kết quả thường là cậu ấy không động tay động chân luôn.”

Đương nhiên, tôi không thể phản đối nhận định này.

Mayaka mà cậu ta nhắc tới là Ibara Mayaka - người mà số mệnh xếp đặt cho chúng tôi chung lớp từ tận thời tiểu học. Tính ra thì vào đến cấp ba chúng tôi mới bắt đầu khác lớp. Cô nàng không thân thiện với tôi mấy, nhưng trái lại rất gần gũi với Satoshi. Người ta nói mỗi người một sở thích... và đúng thế, Ibara thích Satoshi.

“Mayaka... là ai vậy?”

“Ừm, khỏi lo. Kiểu gì hai người cũng có cơ hội gặp nhau mà.”

Satoshi đã “bị” thổ lộ hết lần này tới lần khác, nhưng chưa một lần gạt đầu. Tôi không hiểu vì sao, và cũng chẳng hứng thú với chuyện đấy. Sao cũng được. Đúng như Mayaka đã nói, bây giờ là lúc tôi phải dùng cái đầu.

“Đáng nghi à...? Tức là chỗ phù hợp nhất nếu một câu lạc bộ quyết định dán lời chiêu mộ nặc danh, đúng không?”

“Nơi đó sẽ cần hội đủ những điều kiện gì, theo cậu?”

Tôi hỏi ngược lại. Chitanda suy nghĩ một chút rồi ngược lên trả lời.

“Nếu ban Tổng hợp phát hiện nó sẽ bị gỡ xuống nhỉ? Nếu là mình... mình sẽ dán lên một bảng thông báo nằm trong góc kín đáo, như khu vực cạnh phòng Khoa học Địa cầu chẳng hạn, gần như chẳng có ai đi qua đó.”

“Ừm, có lý. Thực tế thì cái bảng gần nhà tập võ cũng là một địa điểm lý tưởng, nếu không ai trong ban Tổng hợp là thành viên câu lạc bộ.”

Satoshi đồng tình.

Nhưng ở trong góc thì khổ cho tôi lắm. Bằng tất cả sự tự tin mình có thể bộc lộ, tôi tuyên bố.

“Sai rồi.”

Đúng là không dễ làm những điều mình không quen. Từ khóe mắt tôi có thể nhìn rõ Satoshi đang há hốc miệng, chẳng biết tôi có thô lỗ quá không nữa? Nhưng Satoshi thì sao cũng được. Quan trọng là Chitanda, mà có vẻ như cô nàng chưa nhận ra vấn đề.

“Mình sai à?”

“Cậu đã bị nhầm lẫn một chút.”

Tôi hít một hơi thật sâu.

“Nếu mẫu giấy chiêu mộ của hội Nhện Nữ Lang đã được gắn lên... thì nó phải ở tám bảng gần cửa vào tầng một, hay bất cứ chiếu nghỉ cầu thang nào.”

Chitanda khẽ nghiêng đầu.

“Ý cậu là những nơi nằm trên đường đi từ cổng trường tới phòng học của học sinh lớp Mười sao? Nhưng thế thì...”

Cô nàng vừa lẩm bẩm vừa chăm chú suy nghĩ. Nếu tôi có thể giải thích tốt hơn thì câu chuyện đã đơn giản hơn nhiều rồi, nhưng không may là tôi chẳng được mồm mép như Satoshi. Tôi đang suy nghĩ về điều phải nói tiếp theo thì cậu ta đột nhiên chen vào.

“Nói chung là Hotaro cũng có lý lẽ riêng. Ý kiến của Chitanda là mẫu giấy phải nằm ở một góc sâu trong trường, còn Hotaro tin rằng nó nằm trên chính đường đi của học sinh lớp Mười. Đã xác định hai mặt của đồng xu còn chờ gì nữa mà không ra thực địa nào?”

“... Cậu nói đúng.”

Vừa nghe lời đề nghị của Satoshi, Chitanda đã quay gót giày rồi nói.

“VẬY, CHÚNG TA ĐI THÔI!”

Tôi đồng tình, đeo cặp lên vai.

Tôi quay sang liếc nhìn Satoshi, còn cậu ta thì ngoảnh mặt đi, môi dẩu ra như đang cố huýt sáo.

4

“Hỏi cấp hai cậu học trường nào?”

Từ hồi nhập học tới giờ tôi đã bị hỏi câu này không biết bao nhiêu lần, nhưng chính mình hỏi thì đây là lần đầu tiên. Có lẽ Chitanda cũng bị hỏi nhiều lần rồi, nhưng cô nàng vẫn trả lời mà không hề có vẻ khó chịu.

“Tớ học trường Inji. Fukube và Oreki học cùng trường cấp hai nhỉ?”

“Đúng thế.”

Giọng Satoshi vang lên từ phía sau.

“Tớ với cậu ta, Fukube Satoshi và Oreki Hotaro, từng được mệnh danh là cặp đôi *Đất, Gió và Lửa trường cấp hai Kaburaya* đó!”

Ai? Ở đâu? Đang nói về cái gì vậy?

Khỏi nói cũng biết, hỏi cấp hai tôi chẳng để lại tên tuổi gì cả. Nhưng Satoshi thì có, cậu ta làm kế toán trong hội học sinh.

Chitanda và tôi cùng nhau đi xuống cầu thang trong khi Satoshi lẻo đẻo theo sau. Giờ tan học, lúc mặt trời gần khuất bóng, cầu thang lúc nào cũng đông người. Biết vậy nên chúng tôi không dám đi hàng ba.

Tại chiếu nghỉ giữa tầng ba và tầng bốn có một bảng thông báo, trên đó dán chi chít những áp phích đủ màu sắc, ganh nhau thu hút sự chú ý. Mỗi hội nhóm một phong cách, vì thế mà nhìn tổng thể

tấm bảng hỗn loạn tới phát sợ. Chitanda chỉ vào một tấm và nói:

“Tớ thích cái này.”

Tấm áp phích hình tròn chiếm dụng một khoảng lớn trên bảng. Dưới lời mời giản dị “Bạn có muốn gia nhập câu lạc bộ Thủ Công không?” là một chú gấu trúc đang ngồi thêu thùa. Không phải hình vẽ mà là hình thêu - ai đó đã đính cả tấm vải thêu chú gấu trúc lên bìa các tông để làm áp phích. Nghĩ đến lượng công sức cần bỏ ra tôi đã chóng cả mặt. Tại sao phải cố đến mức đó...

Thấy tôi đang không thốt nên lời, Satoshi đặt tay lên vai tôi.

“Sao hả Hotaro? Chiêm ngưỡng một kỳ công đổi lập hoàn toàn với chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng, cảm nhận được sự kiên định và tài hoa của người nghệ sĩ, khiến cậu không biết nói gì ư?”

“Tớ nghĩ lâu lâu trải nghiệm văn hóa mới cũng vui.”

“Thành thực thế là rất tốt.”

Satoshi gật đầu một cách mãn nguyện, rồi quay sang Chitanda mà ưỡn ngực, dũng dạc nói:

“Cũng vì thích tấm áp phích đó nên tớ mới gia nhập câu lạc bộ Thủ Công đấy chứ.”

“Hờ?”

Chitanda đứng hình ngay tắp lự. Hình như cô nàng chưa biết chuyện này.

Nếu quen biết Satoshi thêm một thời gian nữa, hẳn cô nàng sẽ nhận ra bản chất ham vui của hắn, và sớm muộn gì cũng sẽ tự hỏi. “Fukube Satoshi có bao giờ làm chuyện gì ra hồn không vậy?”

Chitanda khẽ chạm vào tấm bảng khiến một tấm áp phích bị

thống xuống.

“Ôi, cái này bị tuột ghim à?”

Nói rồi cô ấy cúi xuống sàn tìm cái ghim nhưng không thấy.

“... Mà thôi, hình như nó không có ở đây. Mình đi tiếp nào.”

Thế là chúng tôi tiếp tục tìm kiếm trên những tấm bảng ở chiếu nghỉ giữa tầng hai và tầng ba, tầng một và tầng hai.

Những câu từ trau chuốt, những khẩu hiệu đanh thép, những món đồ thủ công được đẽo gọt công phu, cùng vô số những hình vẽ theo phong cách từ tả thực đến manga. Trước mắt chúng tôi là bao nhiêu nỗ lực nhằm thu hút ánh nhìn của các học sinh lớp Mười. Không có một hình mẫu nào ràng buộc họ cả. Câu lạc bộ Tranh Thủy Mặc vẽ cả một bức tranh phong cảnh, bên nghiên cứu Manga thì làm truyện bốn khung, hội Shogi và Cờ Vây thử thách người xem bằng những thế cờ hiểm hóc, còn trong bức ảnh của câu lạc bộ Diễn Hành, họ đang biểu diễn trước bao nhiêu là người. Dù thuộc mảng ít hấp dẫn hơn trong trường Kamiyama nhưng phía các hội nhóm thể thao cũng chẳng chịu thua. Các câu lạc bộ Bóng Rổ, Bóng Chuyền, Điền Kinh và Bóng Chày cố gắng tạo ra một ảo giác, rằng đây là nơi phù hợp để chúng tôi dốc sức trong các năm tháng cấp ba.

“Ôi, càng nhìn càng thấy trường mình tuyệt vời.”

“Đúng thật. Trên bảng không còn thấy chỗ trống nào luôn.”

Liếc nhìn hai người bạn đang thảo luận đầy hào hứng, rằng tấm này đẹp quá hay tấm kia bắt mắt ghê, tôi chợt cảm thấy mình đúng là đồ ăn hại. Vẫn là cầu thang ngày nào tôi cũng đi qua, vẫn là những tấm áp phích tôi đã nhìn cả chục lần. Nhưng lần này mặt đối

mặt, tôi bị nguồn năng lượng nhiệt huyết mà mình luôn muốn tránh xa dội thẳng vào người, làm đầu óc choáng váng.

Ấy vậy mà cả bọn cũng xuống được đến tầng một.

Lối vào trường của các học sinh lớp Mười. Bảng thông báo ở đây phải nói là lộn xộn nhất. Satoshi vừa cười vừa nói.

“Đây là tấm bảng mà mọi học sinh mới vào trường đều thấy mà. Đây là đất mặt tiền, cũng là chiến trường ác liệt nhất.”

Thật sự là người của ban Tổng hợp có quản lý đồng này à? Không có lấy một tấm áp phích kích cỡ đúng chuẩn. Trên bảng dán chi chít những mẫu giấy tuyển thành viên, kích cỡ chỉ bằng tấm bưu thiếp. “Đất mặt tiền” nên hẳn là có nhiều hội nhóm tranh giành rồi. Tôi phải nhìn tấm bảng mỗi ngày khi đến lớp và ra về, nhưng giờ mới biết nó thật sự rối thế nào.

Đứng trước cảnh tượng hỗn loạn ấy, Chitanda dường như đã nhận ra điều gì đó.

“À, ra thế. Hóa ra ý cậu là vậy.”

Cô nàng ngoảnh đầu lại nhìn tôi và mỉm cười.

“Hồi nãy tớ chưa hiểu tại sao Oreki lại nghĩ tấm bảng được nhiều người chú ý nhất là cái khả nghi nhất... Nhưng giữa bạt ngàn giấy tờ thế này thì một tấm áp phích lậu sẽ khó bị lộ.”

Hay nói cách khác, giấu cây thì giấu trong rừng.

Trong phút chốc tôi muốn vỗ ngực và nói “Đương nhiên là vậy rồi”, nhưng nghĩ làm vậy quá phô trương nên tôi quyết định thành thật.

“... À không, tiếc là tớ chẳng nghĩ xa đến thế đâu. Tớ còn chả nhớ cái bảng hỗn loạn đến mức này.”

“Hờ? Vậy tại sao cậu lại...”

“Bí mật. Nếu nó ở đây thật thì tớ sẽ nói. Chứ nói trước mà sai thì ngượng lắm.”

Chitanda lấy ngón trỏ khẽ chạm vào môi, mỉm cười. Mắt vẫn hướng về phía tấm bảng, cô ấy nói.

“Vậy mình mong nó thật sự có ở đây... Vì hồi nãy trông Oreki tự tin đến lạ thường nên mình rất muốn biết lý do của cậu.”

Quá lời rồi... Nhưng có vẻ như Chitanda đã nhận ra tôi vốn không phải kiểu người tự tin. Còn chưa nói chuyện đàng hoàng với nhau bữa nào mà.

Chitanda nhìn tấm bảng thông báo bằng đôi mắt như càng lúc càng nở to ra. Ánh mắt tưởng như có thể chọc thủng tấm bảng của cô nàng khiến tôi không sao bình tĩnh nổi. Cô nàng có lẽ không thuộc loại có trực giác sắc bén, nhưng trí nhớ và khả năng quan sát thì tuyệt vời. Lần đầu gặp nhau, trong khi tôi còn chưa biết đến sự tồn tại của Chitanda thì cô ấy đã biết cả họ tên đầy đủ của tôi. Đó là minh chứng cho khả năng của cô ấy. Chitanda mà ghi nhớ nguyên cả cái bảng này thì tôi chết chắc.

“Global Act Club, câu lạc bộ Hùng Biện, có cả hội nghiên cứu *Bách nhân nhất thủ** nữa... A, hội nghiên cứu Bói Toán này! Tớ có bạn trong hội này đấy.”

Chitanda bắt đầu rà từ góc trên bên phải rồi sang bên trái, hạ xuống một chút rồi lia qua phải cho đến hết cứ như đang đọc một

quyển catalog.

“Nè, cậu tìm ra chưa?”

Satoshi hỏi, nhưng Chitanda lúc này đang tập trung vào tấm bảng tới mức dường như chẳng để ý gì đến xung quanh.

“Câu lạc bộ Đàn Koto, Bóng Bàn, Mỹ Thuật... chưa thấy.”

Chitanda rầu rĩ. Sau một hồi khom lưng, cô nàng đứng thẳng dậy và nói:

“Chắc là không có ở đây rồi.”

Nói xong cô nàng mỉm cười với vẻ thất vọng.

Nhìn biểu cảm của Chitanda, lần đầu tiên tôi cảm thấy tội lỗi.

“Nhưng nếu nghĩ kỹ thì chúng ta cũng đâu biết câu lạc bộ bí ẩn này đã dán mẫu giấy lên hay chưa. Nên chưa chắc Oreki đã đoán nhầm đâu.”

Lại còn cố an ủi tôi nữa.

Tôi tự nhiên cảm thấy muốn xin lỗi Chitanda. Cô ấy không hề yếu đuối, nhưng lại quá thật thà. Cả Satoshi và tôi, dù muốn dù không, đều nhìn đời bằng một thái độ có chút hoài nghi. Chẳng lẽ Chitanda lại không có tí tí xu hướng nào như vậy hay sao? Hãy nghi ngờ tôi đi chứ! Chẳng lẽ cô nàng chưa bao giờ nghĩ rằng sự việc có ẩn tình, hay đơn giản là mình đang bị lừa sao? Tôi cho rằng Chitanda không phải là đứa ngốc, vậy tại sao cô ấy lại không hề nghi ngờ tôi? Hình như tôi đã đi quá xa rồi thì phải.

Nhưng kế hoạch đã tiến triển đến đây mà không gặp chút khó khăn nào. Đâm lao thì phải theo lao. Và trong lúc này tôi rất biết ơn vì Satoshi đã lên tiếng.

“Tớ chẳng biết nữa. Tớ nghĩ là nó phải ở đây, nhưng nhìn qua có thấy không thì chịu.”

“Ý cậu là sao?”

Chitanda quay lại hỏi.

“Đã qua mặt được ban Tổng hợp, chắc chúng phải có mảnh khóc nào đó. Mà thôi, lúc nào đó bọn tớ sẽ tìm ra thôi.”

Satoshi hơi nhún vai.

“Nhưng quan trọng hơn, tớ cũng muốn biết vì sao Hotaro lại nghĩ mẩu ghi chú được đặt trên đường đi của mọi học sinh lớp Mười như thế này?”

“... À, cái đó hả? Thì đây.”

Tôi cố trả lời với giọng thản nhiên, dù chắc nghe giống kiểu đang hụt hẫng vì đoán trượt hơn. Tôi vừa quơ tay vừa nói.

“Satoshi này, nếu phải giấu một thứ trong trường thì cậu sẽ chọn nơi nào?”

Có lẽ Satoshi chưa chuẩn bị tinh thần cho câu hỏi bất chợt, nên mất một lúc cậu ta mới đáp.

“Giấu à? Ừm, tớ nghĩ là còn tùy vào kích cỡ và hoàn cảnh, nhưng mà... Tớ sẽ chọn phòng vệ sinh giáo viên ở tầng một dãy nhà chính. Chẳng ai qua lại chỗ đó cả.”

“Ngoài ra?”

“... Mấy căn phòng Nhật nữa, vì chỉ có câu lạc bộ Trà Đạo sử dụng.”

“Ghi nhận. Rồi, vậy nếu là trường cấp hai Kaburaya thì cậu giấu ở đâu?”

Lần này phản ứng của Satoshi còn chậm hơn.

“Hiển nhiên là...” Cậu ta nói nửa chừng, rồi mỉm cười ma mãnh.
“A... Hiểu rồi.”

“Là thế đó.”

Chúng tôi nói chuyện với nhau theo kiểu đồng phạm.

“Tớ hiểu cậu muốn nói gì rồi Hotaro à. Chính là như vậy đó.”

“Ừa, là sao cơ? Có một nơi bí mật đến thế trong trường Kaburaya sao?”

Chitanda, người bị cho ra rìa này giờ đã quyết định nói chen vào, với sự hiếu kỳ sâu sắc cùng một chút không hài lòng.

“Chưa đến mức gọi là nơi lý tưởng, nhưng tớ nghĩ đến cái căng tin đầu tiên. Người ta mãi chen chúc, sẽ chẳng ai để ý đến nó cả.”

Chitanda có vẻ vẫn chưa hiểu. Sự khác nhau giữa cái căng tin và một căn phòng kiểu Nhật là ở chỗ nào? Tôi đành nói thẳng ra:

“Ở trường cấp ba Kamiyama, Satoshi chọn sẽ giấu ở một nơi vắng người, nhưng ở trường Kaburaya thì cậu ta lại muốn giấu ở nơi đông đúc. Còn cậu thì sao? Nếu phải giấu một thứ trong trường Inji, chẳng phải cậu cũng sẽ chọn một nơi mà *ai cũng nhìn nhưng không ai để ý* sao?”

“A...”

Chitanda nín thở, bụm miệng.

“Đúng vậy thật. Chẳng hiểu sao, mình hoàn toàn không muốn giấu vào góc kẹt.”

“Vấn đề nằm ở độ *thông thuộc* của cậu với nơi đó.”

Tôi chuyển sang giọng gần như tuyên bố.

“Bọn mình vẫn còn lạ lẫm với môi trường mới mang tên trường cấp ba Kamiyama. Vì chưa quen nên mới nghĩ đến chuyện giấu lén lút. Còn cấp hai thì đã học ba năm, thuộc hết góc ngách rồi. Thay vì cố giấu giếm những người đã quá quen thuộc với trường, thì chọc đúng điểm mù sẽ là ý kiến hay hơn. Với các phòng vốn vắng người như phòng học trống hay phòng Nhật, bất cứ ai bước vào đó đều sẽ rất chú ý đến xung quanh. Càng không có gì để phân tán sự chú ý đồng nghĩa với rủi ro càng lớn. Tóm lại tớ nghĩ hội Nhện Nữ Lang sẽ tránh những địa điểm như vậy.”

“Ra là thế.” Satoshi thốt lên.

“Vậy nên phải giấu ở ngay chỗ lồi vào. Quả thực chả có nơi nào trong trường mà học sinh không dám mò tới cả. Nếu vậy thì dùng cách này sẽ có hiệu quả như Chitanda đã nói: Muốn giấu xác hãy ra chiến trường.”

So sánh gì kỳ cục, nhưng đúng.

“Càng thiếu kinh nghiệm thì càng phô trương. Chắc chắn không có học sinh lớp Mười nào trong hội Nhện Nữ Lang hết. Một câu lạc bộ bí mật và tinh ranh đương nhiên biết thừa điều này.”

Chitanda có vẻ xúc động. Biểu cảm của cô nàng cực kỳ nghiêm trọng, cô nàng hít thở sâu, gật đầu liên tục như đang xử lý những gì mình vừa nghe.

“Mình hiểu rồi, như vậy là tự nhiên nhất. Mình đã quá ngây thơ khi nghĩ nó được dán ở nơi khó tìm.”

“Ừm, nhưng ở đây làm gì có gì. Sự tự tin của Hotaro không có đất dụng võ mất rồi.”

Satoshi vừa đưa cọt vừa tiến lại gần tám bảng hơn. Và rồi...

“... Hửm?”

Cậu ta khựng lại. Khuôn mặt bỗng trở nên nghiêm túc, Satoshi đưa tay về phía một tờ giấy dán trên bảng. Giữa hàng loạt những tờ giấy có kích cỡ xêm xêm nhau, nó to hơn hẳn, chêm chệ và ngạo nghễ.

“Đó là của câu lạc bộ Bóng Chày đúng không?”

“Ừ, chính nó. Nhưng nó hơi bị cộm lên.”

Satoshi vừa đáp vừa gỡ tám áp phích ra. Ngay lập tức Chitanda kêu lên sững sốt.

Đằng sau tờ áp phích chiêu mộ của câu lạc bộ Bóng Chày là một mảnh giấy vờ nhỏ xíu, xé nham nhờ được ghim vào mặt bảng. Trên đó là những con chữ có lẽ được canh bằng thước để viết cho thẳng. Thông điệp được viết bằng bút dạ đen có nội dung như sau.

Hội Nhận Nữ Lang còn khuyết hai thành viên

05021722LL

“Hóa ra là ở đây... Lạ thật, sau khi nghe cậu giải thích, mình cảm thấy nó ở chỗ này là điều dĩ nhiên. Chẳng còn bất ngờ gì nữa.”

Chitanda đúng là không bất ngờ, giọng cô ấy mang vẻ bồi hồi nhiều hơn. Trong khi Satoshi vẫn nhìn mẩu giấy mà không biểu lộ chút cảm xúc nào. Rồi cậu ta chậm rãi nói.

“Không có dấu xác nhận của ban Tổng hợp. Giờ là lúc tớ làm nhiệm vụ.”

Và xé vụn mẩu giấy ra.

Trong lúc nói chuyện, các học sinh lớp Mười khác vẫn đi ngang qua chúng tôi. Tất cả mang giày ở cửa, và *bắt đầu lội mưa* về nhà. Tôi lên tiếng.

“Vậy là yên tâm rồi. Tớ qua phòng giáo viên nộp bài rồi về luôn đây.”

“Ừ, chắc tớ cũng phải về.”

Chitanda vẫn thần người ra, nhưng cô nàng nhanh chóng nở nụ cười.

“Mình hiểu rồi. Vậy chào hai cậu nhé... *Càng thiếu kinh nghiệm thì càng phô trương*. Mình sẽ ghi nhớ câu này.”

Nói xong cô vẫy nhẹ bàn tay trước ngực, tạm biệt chúng tôi.

5

Trái ngược với dự báo thời tiết, cơn mưa nặng hạt đã tạnh dần. Satoshi và tôi căng dù cùng về nhà. Trên đường chúng tôi nép vào nghỉ chân ở một dãy cửa tiệm có mái che. Hạ dù xuống, Satoshi phá vỡ bầu không khí im lặng.

“Ngay từ đầu tớ đã thấy có vấn đề rồi mà.”

Giọng cậu ta gồm chán nản, mỉa mai, chút đùa cợt nhẹ nhàng, và vài phần chỉ trích.

“Vừa nghe về *Chiếc đàn dương cầm tấu ‘Sonata Ánh Trăng’*, cậu đã hỏi lại ngay ‘Bí ẩn thứ nhất của trường Kamiyama là gì’. Lúc đó tớ đã biết là Hotaro-tiết-kiệm-năng-lượng định đổi hướng rồi.”

“Cũng nhờ cậu chiếu cố.”

Tôi trả lời ngắn gọn. Nếu không nhờ Satoshi nắm bắt ý đồ của tôi quá chuẩn xác, thì chắc vụ này cũng chẳng suôn sẻ được như vậy.

Satoshi chống mũi dù xuống mặt đất, quay quay mấy vòng. Đó là một cây dù màu xám có họa tiết ca rô trông rất hợp thời, hoàn toàn đối lập với cây dù nhựa của tôi. Mưa vẫn rơi tí tách trên vỉa hè khi chúng tôi bước đi.

“Kế hoạch ‘Lấy bí ẩn trị bí ẩn’ ấn tượng thật đấy.”

Đúng vậy.

Chỉ có một lý do khiến tôi phải mất công sáng tác câu chuyện về “Hội Nhện Nữ Lang”... Đó là *khiến Chitanda không thể nhắc đến*

cây đàn dương cầm.

Theo Satoshi thì ngày xảy ra sự kiện cô nữ sinh lớp 10A nghe thấy tiếng đàn từ phòng Âm Nhạc là hôm qua. Sau đó lời đồn đã truyền tai tất cả học sinh lớp 10A vào giờ nghỉ trưa nay, nhưng lại chưa lan tới lớp 10D của Satoshi. Cậu nói: “Không biết nó đã lan sang lớp 10D của tớ chưa nhỉ?” là câu nói quan trọng nhất mà tôi không thể bỏ qua. Vì như thế nghĩa là cậu ta không thể nghe chuyện đó từ bạn cùng lớp...

Vậy thì Satoshi nghe khi nào, ở đâu và từ ai?

Chẳng cần phải nghĩ. Trước khi sang lớp tôi, Satoshi đã ở trong phòng Khoa học Địa cầu kiêm bản doanh của câu lạc bộ Cổ Điển. Ở đó có Chitanda đang viết tờ Đăng ký câu lạc bộ. Mà cô nàng lại là học sinh lớp 10A.

Đương nhiên là Satoshi đã nghe từ Chitanda rồi.

Chitanda còn muốn tôi ghé qua phòng câu lạc bộ. Đến đây tôi đã có linh cảm. Không biết là linh cảm lành hay dữ, nhưng tôi đã nghĩ...

... Vì tôi đã giải đáp Bí ẩn căn phòng khóa, nên phải chẳng Chitanda lại định lôi tôi vào Bí ẩn cây đàn dương cầm tấu ‘Sonata Ánh Trăng’?

Tôi đã cho rằng mình lo xa. Số lần tôi và Chitanda gặp nhau có thể đếm trên đầu ngón tay. Tôi chưa làm gì nhiều để được cô ấy tin tưởng, chứ đừng nói là lòng ra để nhờ vả gì đó. Tưởng tượng cũng phải có mức độ chứ. Nhưng dù nghĩ vậy, tôi vẫn lo Chitanda sẽ tới mà tôi chưa phòng bị gì cả, vậy nên tốt nhất là chuẩn được về trước lúc đó. Nhưng tôi bị bắt ngồi lại vì quên bài tập. Ai cho về mà về. Đó

là lý do tôi cần một chiến lược khác.

Rồi Chitanda đến thật.

Lý do chính cô nàng tới là để đưa đơn cho Satoshi mà thôi, nhưng vẫn là đến rồi. Tôi thì chẳng muốn dính đến vụ trong phòng nhạc, nên tôi đã nghĩ đến chuyện cho lòng hiếu kỳ của Chitanda một đối tượng mới. Vậy là “Bí ẩn thứ nhất của trường cấp ba Kamiyama” đã ra đời. “Lấy bí ẩn trị bí ẩn”, theo lời Satoshi. Đúng như dự tính, Chitanda vốn muốn đề cập tới vụ phòng Âm Nhạc nhưng ăng-ten hiếu kỳ của cô nàng đã bị điều hướng vào một câu lạc bộ huyền bí.

Satoshi nói:

“Tớ hiểu điều cậu muốn làm nhưng lý do thì không... Sao vậy Hotaro? Cậu thay thế vụ chiếc đàn dương cầm bằng cái hội Nhện Joro để làm gì vậy? Đừng bảo là cậu bó tay vụ cây đàn nên muốn tránh xa đấy nhé?”

Dĩ nhiên là không rồi.

Thực tế tôi chẳng có chuyện gì muốn làm... chỉ có chuyện ngại làm.

“Về vụ cây đàn tớ đã đoán ra ngay sau khi cậu kể rồi. Chỉ cần đến phòng Âm Nhạc là kiểm chứng được.”

“Vậy thì tại sao?”

Lý do của tôi, nếu cần thiết, chỉ gói gọn trong một câu.

“Cái phòng đó xa lắm.”

Cơn mưa rơi xuống mái che nhựa trên đầu hai đứa tôi tạo ra tiếng kêu tí tách. Một chiếc xe tải nhỏ phóng qua con đường hẹp

của phố mua sắm, tóe nước lên giày tôi khiến nó ướt sũng. Satoshi đánh một hơi dài thườn thượt.

“... Ra vậy, tớ hiểu rồi. Đúng là Hotaro.”

Phòng Âm Nhạc nằm trên tầng bốn dãy nhà đặc biệt. Để tới đó vào ngày mưa phải xuống tầng hai, đi qua hành lang kết nối rồi lại leo lên tầng bốn. Từ lớp tôi thế là quá xa. Dự báo thời tiết cũng nói tối nay mưa sẽ nặng hạt hơn. Bài văn thì chưa đâu vào đâu. Tôi thì chỉ muốn về nhà cho nhanh, chẳng muốn đến cái nơi xa lắc xa lơ như phòng nhạc chút nào. Đó là lý do duy nhất khiến tôi bịa ra chuyện hội bí mật. Cái “*Bí ẩn* thứ nhất trong bảy bí ẩn của trường cấp ba Kamiyama” là do tôi bắt Satoshi sáng tác ra, và nó đã thu hút được hứng thú của Chitanda. Kế hoạch đã xong: Tôi sẽ đề xuất việc đi tìm mẫu ghi chú, dẫn cả bọn ra cửa chính rồi đi thẳng về nhà.

Chuyện cây đàn dương cầm trong phòng nhạc, nếu có thật, thì là thứ tôi chẳng muốn liên can. Việc không cần làm thì khỏi làm. Nhưng nếu Chitanda lại nhìn tôi với đôi mắt to tròn, và nói “Mình rất tò mò” thì...

Việc bắt buộc phải làm thì làm cho nhanh gọn.

Và tôi đã làm nhanh nhất có thể.

Tuy nhiên Satoshi không nghĩ vậy.

“Hotaro. Thế là không tốt đâu.”

“...”

“Nếu cậu muốn thể hiện phương châm của mình, thì phải đường

hoàng ưỡn ngực mà tuyên bố điều đó chứ. Còn giờ tớ chỉ thấy cậu đang kiểm soát thôi.”

Tôi không thể đáp trả.

Thậm chí tôi còn chẳng dám nhìn thẳng vào mặt Satoshi, mà chỉ dán mắt xuống đôi chân mình, giờ đã ướt lạnh vì cơn mưa xuân.

... Tôi yêu lối sống của mình từ tận đáy lòng.

Hôm nay, đúng theo phương châm đó, tôi đã dùng nghi ngờ để nghênh chiến nghi ngờ. Vậy nhưng lúc này tôi vẫn chẳng hề thỏa mãn. Cảm giác áy náy rằng mình làm đúng hay đã sai cứ day dứt trong lồng ngực tôi.

Trò tiểu xảo đó đã thành công. Chitanda đã theo chúng tôi tới tám bảng, và ngưỡng mộ *cái* mớ giải thích của tôi. Và trong lúc Satoshi đánh lạc hướng, tôi đã lẳng lặng đính mẫu giấy của “Hội Nhện Nữ Lang” lên bảng.

Nó được xé ra từ một tờ giấy vỡ. Mỗi học sinh mới hồ hởi vào trường được phát cho hai tờ để viết “Tháng đầu nhập học và hoài bão tương lai”, nhưng đương nhiên là làm gì có chuyện tôi viết được hết chỗ đó, vậy nên tờ giấy còn thừa đã được tận dụng một cách hiệu quả. Tôi lấy cái đinh ghim từ chỗ chiếu nghỉ cầu thang. Chắc Chitanda nghĩ tám áp phích đó đơn giản là bị tuột xuống thôi, nhưng lúc đó cái ghim đã nằm gọn trong tay tôi rồi.

Mọi thứ diễn ra theo đúng kế hoạch. Tôi đã chặn được chuyện cây đàn dương cầm và đang trên đường về nhà như mong ước. Nhưng giờ cả tôi cũng nhận ra cái phương châm của mình chẳng khác gì một lời biện hộ. Không cách nào chối cãi được điều đó. Vừa thực hiện kế hoạch, tôi vừa băn khoăn chẳng biết có nên dừng lại

không. Tôi muốn về nhà chứ không hề muốn tới phòng nhạc. Mục tiêu rất chính đáng. Nhưng còn cách làm thì sao?

Đã đến cuối dãy cửa hàng có mái che, trước mặt chúng tôi là ngã tư đường. Tới đây thì phải mở dù lên. Đang đi trước, tự nhiên Satoshi dừng lại, quay về phía tôi và nở một nụ cười kỳ lạ.

“Hotaro. Cậu có hiểu sai lầm căn bản của mình hôm nay không?”

Tôi nghĩ là nửa có nửa không. Một nửa tôi biết mình đã sai, nửa còn lại cho rằng tôi chẳng sai gì cả. Vì thế nên tôi cứ im lặng.

Satoshi nhún vai một cái rất kịch.

“*Lấy bí ẩn* chống lại *bí ẩn*. Tớ rất thích. Một quả bóng xoáy quá đẹp.”

Và rồi, y như tôi đã làm với cậu ta trước đó, Satoshi nhìn thẳng vào mắt tôi mà tiếp tục.

“Nhưng Hotaro à. Cách đó không hợp với cậu đâu.”

Tôi nhìn ra chỗ khác.

“Nếu muốn trung thành với phương châm, lẽ ra Hotaro chỉ cần làm một việc. Phải ở lại trường làm bài là bất khả kháng. Chitanda qua đây cũng không phải lỗi ở cậu. Vậy tại sao cậu lại không thể nói là *Tớ-không-biết?* Đó chính là sai lầm của cậu. Dù Chitanda có hỏi gì đi chăng nữa, Hotaro cũng đâu có nghĩa vụ giải đáp. Cậu có thể nghe rồi bỏ ngoài tai mà. Thực tế thì... chẳng phải đó là điều cậu luôn luôn làm từ trước đến giờ sao?”

... Đúng thế.

Tại sao tôi lại lấy nghi hoặc ngăn chặn nghi hoặc nhỉ? Đường đi thì gần hơn so với phòng Âm Nhạc thật nhưng lại mất công. Tại sao

tôi lại làm vậy?

Lời nói của Satoshi gây mất lòng vì nó là đúng. Nếu tôi thật sự không ưa việc bị Chitanda “tấn công”, thì một câu “Tôi không biết” chẳng phải dễ dàng hơn hay sao?

Nụ cười của Satoshi càng trở nên bí hiểm.

“Tôi mừng vì có thể cho cậu một lời khuyên, ngoài mấy kiến thức trên trời dưới biển. Mà đừng lo Hotaro ạ, hóa ra tôi lại biết chính xác tại sao cậu lại chọn cách tự làm khó mình đấy.”

“...”

“Đơn giản vì... *Càng thiếu kinh nghiệm thì càng phô trương mà.*”

Tôi đã nghe câu này ở đâu rồi thì phải.

Tôi nghĩ mình đã hiểu tại sao nụ cười quen thuộc của Satoshi lại trở nên lạ lẫm đến thế. Vì chỉ có khóe miệng cậu ta đang cười.

“Hotaro vẫn chưa quen với việc là một thành viên câu lạc bộ Cổ Điển, nơi có Chitanda. Chỉ thế thôi. Vì thế nên cậu đi đường vòng. Cậu có thể nghĩ hôm nay mình đã thành công trong việc từ chối Chitanda, nhưng theo tôi thì nó còn chẳng phải từ chối.”

“Không phải là tôi muốn từ chối cô ấy.”

Quả thực tôi có nghĩ Chitanda là một cô tiểu thư rắc rối, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi muốn cắt đứt quan hệ, không bao giờ gặp cô nàng lần nữa.

“*Dĩ nhiên* rồi. Bởi đối với tình trạng lúc này, đó chỉ là sự trì hoãn mà thôi.”

Trì hoãn.

Tôi hiểu cụm từ ấy đến kỳ lạ. Ra là thế. Chitanda đến, mang theo

lòng hiếu kỳ không ai bằng, hứa hẹn sẽ lấy đi bao nhiêu là thời gian của tôi. Trước tình cảnh ấy, tôi chọn *trì hoãn*. Chẳng từ nào hợp lý hơn nó.

Và tôi cũng biết rõ, sau *trì hoãn* sẽ là thứ gì.

Thấy tôi im lặng hẳn, Satoshi cũng hướng mắt lên bầu trời, bung dù. Tựa phần cán của cây dù có họa tiết ca rô vào vai, cậu ta bước vào làn mưa. Nhà Satoshi cứ đi thẳng là tới còn tôi thì phải queo ở đây. Đền cho người đi bộ vẫn đang màu đỏ.

Phút cuối, Satoshi ngoái lại.

“Này, thế cậu nghĩ vụ *Cây dương cầm tấu ‘Sonata Ánh Trăng’* là sao? Tớ không bảo cậu quay lại phòng Âm Nhạc đâu nhé.”

“À.”

Cơn mưa phùn làm bầu không khí thật ẩm ướt, và cũng khó để môi bị khô, nhưng tôi liếm môi trong khi mắt vẫn nhìn xuống giày của Satoshi rồi trả lời.

“Gần sáu giờ, sắp đến giờ đóng cổng. Một nữ sinh với bàn tay bị thương nằm trong phòng Âm Nhạc, mái tóc rối bù và đôi mắt đỏ ngầu đầy tơ máu... trông như vừa mới ngủ dậy.”

“Á, ờ nhỉ?”

“Thành viên duy nhất của câu lạc bộ Dương Cầm có lẽ vì buồn ngủ nên đã quyết định đánh một giấc, và để chắc chắn thức dậy trước sáu giờ, cô đã đặt chuông báo. Bài nhạc báo thức là bản *‘Sonata Ánh Trăng’* chạy trong máy CD.”

Satoshi cười khúc khích.

“Ra là vậy. Cũng phải, trường mình nhiều hoạt động thể cơ mà.”

Dĩ nhiên trong phòng nhạc phải có một hai cái máy CD chứ! Lúc nào lên xem thử là biết. Trong máy sẽ còn thiết lập mà. Thật là một câu chuyện ngớ ngẩn. Biết thế tớ đã không hỏi.

“... Nhưng Hotaro này.”

Đèn tín hiệu chuyển sang màu xanh. Tiếng âm báo vang lên báo hiệu có thể đi qua. Satoshi vừa tiến bước vừa nói một câu mà tôi nghe cứ như lời tiên tri.

“Tớ nghĩ về lâu về dài, đến phòng nhạc hôm nay sẽ hợp với khẩu hiệu của cậu hơn đó. Mối lo lúc này có lẽ lớn ngoài sức tưởng tượng đấy. Chuyện hôm nay tớ không để bụng gì đâu, nhưng còn Chitanda thì sao? Thôi tớ về nhé. Mai gặp.”

Chương 2

Phạm đại tội

1

Bấy giờ là tiết Lịch sử Thế giới, cụ thể là lịch sử Trung Quốc. Thật không may, do đã lỡ biết quá nhiều về thời Xuân Thu Chiến Quốc nên tiết học này đang khiến tôi thật sự buồn chán. Thế nhưng tôi không có sở thích lúc rảnh rỗi thì vẽ mấy cái hình vớ vẩn lên góc sách vở, cũng không hứng thú với việc chuyển thư tay cho đám bạn xung quanh. Nhiều người thường tranh thủ học môn khác trong giờ, nhưng tôi cũng chẳng có cái sở thích ấy luôn. Tôi vừa để phần giải thích chán ngắt về Hợp Tung Liên Hoàn Sách* chảy từ tai này sang tai kia, vừa nhấm nháp niềm hạnh phúc của một người chỉ muốn an nhàn và đã thật sự được an nhàn.

Trường cấp ba Kamiyama có thể coi là một trường ôn luyện với mục đích học lên cao hơn, đồng nghĩa với việc thái độ học tập của học sinh khá đàng hoàng. Sự yên lặng được đảm bảo khiến trong phòng học chỉ ngân vang giọng nói to và rõ của ông giáo già, cùng tiếng kin kít của phấn viết lên bảng. Giờ cũng đã tiết năm rồi, nên việc tôi sắp sửa bị con ma buồn ngủ ám cũng chẳng có gì là lạ. Một ngày nắng đẹp giữa mùa mưa tháng Sáu, mà tôi lại ngồi đây để hoài phí một phần đời học sinh sao.

Tôi ấn cây bút chì kim một cái, vu vơ thôi chứ không phải vì định viết gì. Thế nhưng ngòi chì không trôi ra, chắc tôi sơ ý làm gãy mà không biết. Tôi mở hộp bút, từ từ dùng ngón cái và ngón trỏ rút ra một cây ngòi dự phòng, và thay vì thêm ngòi vào theo cách thông

thường tôi lại nhét vào từ đằng ngòi bút như chơi trò xỏ lỗ kim.

Nhưng sự yên bình lúc nào cũng bị phá vỡ đột ngột.

Một âm thanh đanh gọn vang lên, giống như cây tre đập xuống một vật cứng. Tôi bắt giác co rúm. Cảm giác buồn ngủ chợt bay biến, đồng thời cây ngòi HB cũng gãy ngay chính giữa. Phí quá... à không, vẫn còn dùng được. Hình như tôi không phải là người duy nhất giật mình. Trong lớp bắt đầu tràn ngập những tiếng xì xào. Cô bạn ngồi cạnh tôi quay lại nói với người sau lưng: “Cái gì thế? Hết cả hồn!” Dường như chỉ cần có cơ hội thì không ai muốn ngồi yên cả.

Âm thanh đó không chỉ vang lên một lần, tiếp theo là một chuỗi “chát”, “chát” lẫn trong những tiếng quát tháo. Tiếng quát rất to, nhưng ồn quá nên bọn tôi nghe mà chẳng luận ra được nội dung. Một giọng nam trầm. Dù vậy, chỉ cần thế là tôi và hẳn là cả lớp đã đoán được phần lớn tình hình bên hàng xóm. Giáo viên dạy môn Toán - thầy Omichi gì đó - lại nổi trận lôi đình nữa rồi.

Người ta thường có câu “yêu cho roi cho vọt” khi nói về việc giáo dục, nhưng trong thời buổi hiện đại này thì tôi chưa thấy giáo viên nào cầm roi thật bao giờ, cùng lắm chỉ là cây thước kéo ra thu vào được thôi. Hồi trước trong ban giám hiệu từng có một ông thầy tên Morishita, tôi có cảm giác nếu được mang kiếm tre đến trường, chắc chắn thầy ấy sẽ vác đi ngay. Còn thầy Omichi thì thật sự có một thanh tre nhiều đốt trông y chang cây kiếm, thầy dùng nó để trở lên bảng và thỉnh thoảng để “giáo huấn”. Nói vậy thôi, chứ với cương vị là một giáo viên giàu kinh nghiệm, thầy Omichi tuyệt đối không bao giờ dùng nó để đánh học sinh. Thầy chỉ đập nó xuống

bàn hoặc lên bảng mỗi khi cần răn đe chúng tôi thôi. Thầy Omichi là vị ân sư đã dạy cho tôi biết bảng đen hóa ra là thứ cứng cáp và khó bị mẻ đến thế nào.

Dù có ấn tượng về thầy Omichi như thế, nhưng tôi chưa bao giờ ghét hay khinh miệt ông ấy. Hoàn toàn không. Trường cấp hai hay tiểu học nào chẳng có một giáo viên như vậy. Cảm tưởng của tôi về thầy cũng chẳng khác gì cảm giác dành cho cô bạn ngồi bên cạnh. Biết mặt, nhớ tên, hiểu tính, nhưng chẳng quan tâm.

Nhưng làm cả lớp bên cạnh ồn ào thì không ổn lắm. Vừa nghĩ vậy, tôi chợt nghe một âm thanh trong trẻo vang lên cắt ngang những tiếng nạt nộ không dừng. Một giọng nói quen thuộc. Khi nhận ra chủ nhân của nó là ai cũng là lúc tôi lảo đảo trong vô thức.

“Đừng bảo là...”

Đó là giọng của Chitanda.

Chúng tôi biết nhau qua một chuyện nhỏ hồi đầu năm học, rồi từ đó vào chung câu lạc bộ. Nhắc mới nhớ, bên cạnh đúng là lớp của Chitanda. Việc ở trường này có học sinh dám cãi lại thầy Omichi đang đập bảng đã là bất ngờ rồi, mà bảo người đó là Chitanda thì còn khó tin hơn nữa. Tôi căng tai ra vì sợ mình nghe nhầm. Nghe qua một bức tường thì không thể dám chắc được, nhưng ngữ điệu này thì có lẽ là Chitanda thật.

Tôi không nghe rõ cô ấy đang nói gì, nhưng từng từ từng từ một đang được phát ra gãy gọn và đanh thép. Tôi đã nghe cô nói chuyện vài lần, nhưng chưa bao giờ được nghe ngữ điệu này. Chitanda cũng có lúc mất bình tĩnh mà lên giọng sao?

Cuối cùng, hẳn đã nói hết những gì cần nói, âm thanh ở phòng

bên tất hẳn. Sự im lặng ập xuống lớp chúng tôi, cảm giác như tất cả đang nín thở. Phòng bên kia cũng lặng như tờ. Chẳng lẽ Chitanda đã làm thầy Omichi á khẩu thật rồi sao? Cái bầu không khí hóng hớt, vô trách nhiệm, chỉ mong chuyện bị xé ra to hơn nữa ấy, cuối cùng cũng dịu đi. Vì sự im lặng này mà chúng tôi lại phải học tiếp Lịch sử Thế giới.

Tôi lại lấy ra một thanh ngòi chì. Lần này tôi bỏ vào một cách bình thường, rồi xoay cây bút mấy vòng giữa các ngón tay.

2

Giờ tan học. Những tia nắng đầu hạ chiếu xiên vào phòng họp của câu lạc bộ Cổ Điển: phòng Khoa học Địa cầu.

Tôi kẹp cuốn truyện chữ khổ nhỏ giữa những ngón tay mà đọc, còn Chitanda thì bối rối. Lý do là vì cuộc đấu khẩu của hai con người đang đứng giữa phòng: Fukube Satoshi và Ibara Mayaka. Nói đấu khẩu cũng không đúng, vì chỉ có mình Ibara mắng mỏ, còn Satoshi thì chống chế vô thường vô phạt hoặc cười khổ chịu đựng, đây là kiểu cãi nhau của hai đứa này. Dù ngồi ở đây ngay từ đầu, nhưng như mọi lần, chính tôi cũng chưa hiểu đầu đuôi ra làm sao. Hình như bắt nguồn từ việc cột điện thì cao còn thùng thư thì có màu đỏ.

Tôi, Chitanda và Satoshi đã trở thành thành viên của câu lạc bộ Cổ Điển vào tháng Tư. Rồi vào tháng Năm, trong một nỗ lực đeo đuổi Satoshi, đến lượt Ibara tới nhập hội.

Ibara học cùng lớp với tôi suốt từ lớp Một, nhưng chúng tôi không giao tiếp với nhau mấy. Vào đến cấp ba thì tôi và cô nàng mới tách ra, nhưng rồi lại vào cùng câu lạc bộ. Chẳng biết nên gọi là có duyên hay không đây? Ibara hiện đang đảm đương tới ba chức vụ: ủy viên thư viện, hội viên của hội nghiên cứu Manga và thành viên của câu lạc bộ Cổ Điển. Satoshi cũng có chân trong ban Tổng hợp, câu lạc bộ Thủ Công và câu lạc bộ Cổ Điển, quả là xứng đôi vừa lứa.

Căn phòng này, chỉ với ba chúng tôi, đã từng là một nơi rất yên bình.

Satoshi lúc nói chuyện sẽ nói như kiểu cậu ta đang vui khùng khiếp, nhưng khi không có gì để nói cậu ta cũng biết giữ im lặng. Chitanda thì lặng lẽ và dịu dàng như ấn tượng ban đầu của tất cả mọi người về cô ấy, hoặc chí ít là khi quả bom hiệu kỳ trong cô chưa phát nổ. Dù là câu lạc bộ, nhưng chúng tôi chẳng có hoạt động gì. Quả là một nơi vô cùng yên bình. Dần dà tôi cũng có thói quen lui tới phòng Khoa học Địa cầu sau giờ học. Thích thì chưa, nhưng tôi đã coi nơi này là một địa điểm thư giãn dễ chịu.

Nhưng tình hình đã thay đổi khi Ibara gia nhập. Khi đứng một mình, Ibara chỉ là một cô bạn cùng khóa hơi khó gần, nhưng khi đứng chung với Satoshi thì...

“Ngay từ đầu Fuku-chan đã bảo sẽ làm mà có lẽ cậu có lý do của mình nhưng nếu thế thì cậu phải báo trước chứ không làm được thì cũng đâu có sao nhưng phải báo để tớ còn tính cậu có điện thoại cơ mà cậu đang suy nghĩ cái gì thế hả nếu chỉ là vấn đề của riêng tớ thôi đã đành cái mặt đó là sao hả người ta nói phải nghe chứ cậu có hiểu vị thế của mình không hả Fuku-chan xin lỗi tớ thì giải quyết được gì chứ!”

Thế đấy.

Đã bao nhiêu lần rồi nhỉ? Mấy lần đầu Chitanda cứ như gà mắc tóc, còn cố gắng làm trọng tài nữa. Cô nàng đã an ủi rồi khuyên giải hai đứa kia, nói thế này thì hơi phũ phàng, nhưng chỉ phí công vô ích. Dù bây giờ cô nàng không cố chen vào nữa, nhưng vẫn đang chờ một thời điểm thích hợp để hỏi rõ sự tình. Vừa ngẩng mặt lên,

tôi đã bắt gặp ánh mắt lo âu của cô ấy. Ngón trỏ của Chitanda chỉ về phía vùng “chiến sự”.

Cuốn truyện chữ tôi đang đọc thuộc thể loại khoa học viễn tưởng, dù mở đầu cuốn hút nhưng càng lên cao trào càng khó hiểu. Tôi biết chuyện gì đó không tốt đã xảy ra, nhưng chính xác là cái gì thì chịu. Một đoạn phải đọc hai lần mới hiểu, hẳn vì thế nên tôi dần cảm thấy trận cãi vã kia trở nên chướng tai. Úp cuốn truyện xuống, tôi thở dài.

“... Tớ biết cậu hiểu rõ vậy mà những chuyện căn bản lại vô tâm thấy sợ cậu biết thừa chuyện sẽ ra như thế vậy mà chẳng làm gì cả trời thì mưa gió bão bùng sấm giạt lại còn cả mưa đá tớ đã chọn quần áo để trực tiếp gặp cậu dù chẳng mong cậu hiểu vậy mà giờ toi tả hết rồi mọi chuyện nếu truy ngược về nguồn thì ra lỗi của Fuku-chan chứ ai hay cậu có gì muốn nói hả chắc là không chứ gì?”

Tôi nói với Ibara, người vừa xả hết băng đạn liên thanh.

“Mệt chưa?”

Ibara quay về phía tôi với ánh mắt sắc như dao đang dùng để lườm Satoshi. Cô nàng đáp gọn lỏn.

“Mệt rồi.”

“Vậy thì nghỉ đi.”

“Nghỉ đây.”

Cô nàng ngoan ngoãn ngồi phịch lên cái bàn gần đó. Nếu cơn thịnh nộ vừa rồi là thật, thì tôi chẳng biết Ibara có phải loại dễ chiều hay không nữa. Satoshi nhìn tôi giờ ngón cái lên ra dấu cảm ơn kiểu Mỹ rồi tỉnh bơ nói.

“Lâu lắm mới thấy cậu giận vậy đấy. Đã xả hết stress chưa?”

“Nếu Fuku-chan nghiêm túc hơn thì ngay từ đầu tớ đã chẳng có gì mà xả.”

“Ừm, nhưng mà...”

Satoshi quay sang Chitanda. Rõ ràng là định đánh trống lảng.

“Cậu nên học hỏi Chitanda một chút đấy. Tớ chưa thấy cậu ấy nổi giận bao giờ.”

Chitanda thở hắt ra, vượt ngục khi thấy hai bên đình chiến. Đây là lần đầu tôi thấy cô ấy nhẹ nhõm đến vậy. Nhưng ngay lập tức cô nàng lại thốt lên hoảng hốt khi bị kéo vào cuộc đối thoại.

“Ờ, mình á?”

Ibara cau mày.

“Thật sao? Có mấy lúc Oreki tới trễ, tớ nhớ bạn ấy không vui mà?”

Không, đúng là từng có chuyện đó xảy ra, nhưng cái kiểu giận của Chitanda khác một chút so với cơn thịnh nộ của Ibara. Nên dùng từ nào mô tả cho hợp nhỉ?

“Tớ cũng thấy mà. Nhưng nó mới giống quở trách thôi, giận thì chưa.”

Chính nó. Nghĩ xong tôi mới thấy mình thật đáng chán làm sao. Để cho một cô bạn cùng tuổi phải “quở trách”.

“À, ờ, đúng thế. Đúng là chỉ giống như phê bình thôi.”

Dùng từ đó cũng chẳng khác hơn gì đâu.

Biểu cảm mờ mịt giống như đang cười ngược ngùng, Chitanda khẽ nghiêng đầu.

“Nếu nói về người không biết giận thì mình cũng đã thấy Fukube hay Oreki nổi giận bao giờ đâu...”

Sau khi ngó người một lúc, tôi và Ibara đồng thanh.

“Satoshi mà không biết giận?”

“Fuku-chan cũng có lúc bực bội đấy chứ.”

Người bị công kích từ hai phía cùng lúc sẽ tạm mất khả năng phán đoán, và đó chính là Chitanda bây giờ. Đôi mắt to tròn của cô nàng hết hướng về Ibara rồi lại qua tôi, cuối cùng mới dừng lại ở khoảng giữa nơi Satoshi đang ngồi.

“Thật vậy sao?”

Satoshi cười gượng gạo trả lời.

“Ừm, là thật đó. Chắc chắn là không dữ dội bằng Mayaka, nhưng thỉnh thoảng tớ cũng...”

Nghe vậy tôi mới chợt nhận ra, Satoshi chưa nổi giận trước mặt Chitanda bao giờ. Họ chỉ mới quen nhau hai tháng thôi mà, cũng không đến nỗi vô lý.

“Dù vậy mình cũng chưa tưởng tượng ra cảnh Fukube nổi giận trông sẽ thế nào.”

Cũng dễ hiểu cho Chitanda. Vì Satoshi thuộc kiểu người thích thể hiện, nhiều khi đến mức kỳ cục, nên cậu ta hiếm khi bộc lộ cảm xúc mà không kiềm chế trước mặt người khác. Nếu đối tượng là người khác giới thì lại càng không. Nói về ngoại lệ chắc chỉ có Ibara.

Nhân đây nói thêm, cái tên “Satoshi nổi giận” mà Chitanda không hình dung nổi ấy...

“Cậu ta giận cũng chẳng đáng sợ gì đâu.”

... chẳng có tí hung tợn nào cả. Satoshi chỉ kiệm lời hơn, không nhìn vào mắt người đối diện và chuyển đề tài cái rụp bằng câu “thôi không nói chuyện này nữa”. Với kinh nghiệm của tôi thì Satoshi cũng chẳng hiếm lúc giận kiểu đó.

“Không đáng sợ sao? Đánh giá tở thấp thế...”

Nhìn Satoshi đang trợn mắt càu nhàu, Chitanda lẩm bẩm:

“Có lẽ là mình... tò mò một chút...”

Tôi đoán sẽ có ngày Chitanda bày kế chỉ để chọc tức Satoshi. Tôi khá là mong đến ngày đó.

“Vậy còn Oreki?”

Ánh mắt Ibara quay sang nhìn tôi.

Trong khi tôi đang ung dung nghĩ rằng gần đây mình chả nổi giận bao giờ, vì đang được tận hưởng môi trường yên bình như một ngày mùa xuân, thì Ibara đã mỉm cười. *Cười* vậy thôi, nhưng nhìn cô nàng y như sắp chế nhạo tôi vậy. Sau đó Ibara quay sang Chitanda, và với biểu cảm như muốn nói “Chuẩn bị nhé!”, cô nàng lên tiếng.

“Oreki sẽ không bao giờ nổi giận.”

“Vì cậu ấy quá hiền lành sao?”

Ibara lắc đầu.

“Không, vì cậu ta là một con người chán đời tới nỗi bực cũng không bực cho ra hồn được.”

... Này, nói vậy không phải hơi quá lời à?

Satoshi cũng gật đầu đồng tình.

Ô kìa, nhưng ngay khi bị xỉ vả như thế tôi cũng có buồn bực đâu? Lần gần nhất tôi mất bình tĩnh đã là khi nào nhỉ? Mà thôi, cũng chẳng cần để ý đến chuyện đó. Những lời trào phúng của Ibara lúc nào cũng chính xác... Mà không. Quả là có một phần sự thật nhưng tôi không nghĩ là hoàn toàn đúng. Vẫn có thể hiểu tôi vốn là đứa hiền lành cơ mà? Khoan khoan, cũng chẳng phải nữa. Nói chung tôi có thể bực bất cứ lúc nào tôi muốn.

“Ha ha, chính Hotaro còn không chắc kia kìa.”

Tôi có hơi khó chịu khi Satoshi cứ nói huých toẹt ra như thế. Đấy, tôi giận rồi này.

Chẳng để tâm tôi có bực hay không, Satoshi tiếp tục nói.

“Đẹp cái vụ khiếm khuyết về mặt cảm xúc của Hotaro sang một bên đi. Tớ nghĩ việc Chitanda không bao giờ nổi nóng thật sự rất đặc biệt. Cậu lúc nào cũng hòa nhã, điềm tĩnh, kiểu luôn biết rõ mình đang làm gì ấy. Mayaka cố gắng điềm tĩnh nhé, không phải kiểu Hotaro mà giống như Chitanda ấy.”

“Nói vậy thôi, chứ đấy đâu phải chuyện cố gắng là có thể làm được. Ai thèm bắt chước Oreki chứ, còn Chi-chan thì tớ không bắt chước nổi.”

Nghe vậy Chitanda chột nhứ mày. Cô nàng nói với giọng lí nhí, từ chỗ tôi gần như không nghe nổi.

“Ừm... mình đang được khen à?”

Tôi cũng không rõ, chỉ biết chắc là mình đang bị bôi bác. Tôi vô thức nhìn lần lượt Satoshi và Ibara. Đầu tiên, Ibara lên tiếng.

“Ừ, chắc là tớ đang khen cậu đấy.”

Tiếp đến là tôi.

“Tớ chỉ nói thế thôi, chẳng khen chê gì cả.”

Nhưng Satoshi thì cười phá lên với một biểu cảm đầy vui thú.

“Không không, bản thân ‘không biết giận’ đã là một đức tính tốt đẹp rồi. Vì phần nộ là tội lớn lắm. Nên tớ mới muốn Mayaka dịu dàng hơn.”

“Tội lớn? Có bị phạt tiền không? Như là gây tiếng ồn nơi công cộng à?”

Satoshi lắc đầu nguây nguẩy ra vẻ rất ta đây. Đằng sau cậu ta, Chitanda giải đáp với gò má hơi ửng đỏ.

“Là *Bảy mối tội đầu* đúng không? Mình nhớ người ta hay dịch là *thịnh nộ* hơn...”

Rồi cô nàng nói tiếp.

“Nếu mọi người đang khen mình thì thôi nhé...”

Chitanda hẳn là đang xấu hổ, nhưng lời phản đối với âm lượng còn bé hơn hồi nãy của cô nàng đã không được ai đồng thuận. Có lẽ đây là lần đầu tôi thấy Chitanda ngượng đến đỏ mặt như vậy. Còn Satoshi thì gật đầu đầy thỏa mãn.

“Đúng vậy. Không hổ danh là Chitanda. Vì nó khá phổ biến nên tớ nghĩ Mayaka cũng từng nghe đến rồi nhỉ?”

“Ừ, dĩ nhiên là tớ biết.”

Tôi thì không biết, nhưng cứ nói đại.

“Chẳng phải có một trăm lẻ tám tội à?”

“Đó là một trăm lẻ tám nỗi phiền não*.”

Sao cũng được.

“Bảy mối tội đầu là một cơ sở trong giáo lý Công giáo, nhưng lại là sản phẩm do hậu thế tổng hợp ra chứ không có ghi trong Kinh Thánh*. À mà, ngoài *Thịnh nộ* ra còn có...”

Satoshi nói trong khi gập từng ngón tay. Theo thứ tự, cậu ta tiếp tục.

“*Kiêu ngạo, Tham lam, Phàm ăn...* Tớ chỉ nhớ bốn cái đó...”

Trong khi đang nhìn ngón tay út còn chìa ra của mình như một thằng ngốc, Satoshi được Chitanda cứu bờ.

“Còn *Đố kỵ, Hoang dâm và Lười biếng* nữa.”

Khi cái “tội” cuối cùng được nhắc đến, hình như Ibara lại liếc tôi cười... Mà thôi, nghĩ xấu cho người ta là không tốt. Hiện tại cô nàng đang dán mắt vào Chitanda mà.

“Vậy ra đó là bảy đại tội. Như thế thì Chi-chan là hoàn hảo rồi còn gì nữa? Cậu siêng năng này, còn ăn như mèo nữa.”

“Tớ cũng không nghĩ là cậu tham lam, lười biếng cũng không rồi.”

“Cậu cũng... không có suy nghĩ đen tối đâu nhỉ?”

“Chỉ còn mỗi ghen tị là không biết được thôi.”

Hai tên này đang chọc người ta chứ khen gì. Đôi gò má vốn có màu anh đào của Chitanda đã chuyển sang đỏ au. Cô nàng vung vẩy hai tay như muốn xóa hết mấy câu trên kia, và nói liến thoắng.

“Thôi mà! Với lại mình, ừm, lúc đói mình cũng ăn nhiều lắm ấy!”

Ai chẳng thế.

“Chắc phải gọi là Thánh Eru ấy nhỉ?”

“Chẳng phải ‘Chitanda Eru’ vốn dĩ nghe đã như thiên thần rồi

sao?”

“Uriel, Gabriel, rồi tới Chitandael*? Ahaha!”

Quả là trời sinh một cặp. Một đòn công kích đôi rất hoàn hảo, nhưng Chitanda cũng chẳng chịu bị dồn ép suốt. Cô nàng hăng giọng, tập trung tất cả sự đĩnh đạc và cứng cáp của mình, rồi rất dứt khoát...

“Mình đã bảo dừng lại đi mà!”

Cô nàng nói to và đõng dạc.

“Thiên thần vừa giận...”

“... Và mắng tội mình kia.”

Thấy hai tên kia cuối cùng đã im lặng, Chitanda mỉm cười.

“Thật tình mình nghĩ không bao giờ tức giận cũng chẳng phải là tốt.”

Ibara và Satoshi làm mặt khó hiểu, và có lẽ tôi cũng vậy. Chitanda tiếp tục nói trôi chảy cứ như từng con chữ đã có sẵn trong đầu.

“Thế nên những tội lỗi kia cũng tương tự.”

“Xin lỗi Chi-chan, nhưng tớ chưa hiểu lắm.”

“Vậy sao? Chắc tại cách nói của mình chưa rõ ràng.” Chitanda mỉm cười đáp lại.

“Mình nghĩ nếu không lười biếng hay tham lam, chúng ta sẽ chẳng thể tồn tại được. Tất nhiên vì đây là tôn giáo nên chắc chắn sẽ có vô vàn cách diễn giải khác...”

Satoshi nghiêng đầu một cách gượng gạo.

“... Cậu ví dụ xem?”

“Ví dụ như, một người không hề kiêu ngạo cũng tức là chưa từng tin vào chính mình. Nếu không tham lam gì thì sẽ rất khó nuôi sống gia đình. Không ganh tị, hay đúng hơn là ganh đua, thì mình nghĩ trên thế giới sẽ chẳng ai tìm ra công nghệ mới cả.”

Nói đến đây Chitanda khựng lại. Nhìn sắc mặt chúng tôi, cô nàng lí nhí:

“Ừm... mình không nghĩ mọi người cần chăm chú vậy đâu...”

Satoshi, thành phần chăm chú nhất nãy giờ, khoanh tay lại thốt lên.

“Ừm, tởm hiều rồi. Thú vị đấy!”

Mừng vì cách sống của mình dường như vừa được bào chữa, tôi bèn hỏi.

“Tóm lại vấn đề nằm ở *mức độ* đúng không? Giống như Khổng giáo vậy.”

“À không, mình không đủ khả năng diễn giải theo Kinh Thánh. Chỉ là mình luôn nghĩ chúng ta không thể lấy nguyên khái niệm ‘đại tội’ mà áp dụng vào cuộc sống được.”

Lần này cô nàng tuyên bố không chút ngượng ngùng. Không phải “nghĩ” mà là “luôn nghĩ”, tức đây không phải là chuyện cô ấy vừa mới nghĩ ra. Tôi chưa từng để tâm tới việc Chitanda nghĩ gì. Có vẻ cũng thú vị.

“Vậy Chi-chan nghĩ rằng giận dữ không phải là xấu sao?”

“Đúng vậy. Nếu một người không thể giận dữ vì bất kỳ thứ gì, thì chẳng phải người ấy cũng chẳng thể yêu thích bất kỳ điều gì sao?”

... Đây biết giận chứ bộ.

“Nếu vậy thì tại sao Chi-chan chưa từng tỏ ra tức giận?”

Trả lời nhanh đấy.

“Vì nó làm mình mệt, và mình thì không thích mệt mỗi chút nào.”

À há?

Mặt Satoshi tái nhợt, cậu ta ôm đầu rồi đứng phất dậy.

“Chi... Chitanda đã bị Hotaro đầu độc! Lẽ ra tớ phải triệt tiêu hiểm họa này từ trong trứng mới phải! Có một con ma đang ám trường cấp ba Kamiyama này! Con ma chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng!”

“Không, mình đùa đấy.”

Im lặng bao trùm.

Cuối cùng Chitanda nói bằng giọng lí nhí.

“... Xin lỗi, tự nhiên mình nổi hứng.”

Tôi đã cho rằng chuyện là như vậy rồi, nhưng sự thật là Chitanda vừa mới cho tôi đi tàu bay giấy. Cứ tưởng đã tìm được bạn tâm giao vậy mà...

Như thể đã quên bằng câu đùa vừa rồi, Chitanda trả lời câu hỏi một lần nữa.

“Không phải là mình không biết giận đâu. Thật sự là có đấy, ví dụ như...”

Ba đôi mắt chúng tôi dán chặt vào từng cử chỉ của cô nàng.

“... khi thấy người ta phí phạm đồ ăn chẳng hạn.”

Đúng là tiểu thư con nhà hào nông, một hạt thóc vàng chín hạt mồ hôi mà.

Nghĩ đến đây, tôi chợt nhớ ra sự việc vừa xảy ra vào tiết năm. Tôi lên tiếng nhắc lại chuyện đó, mà không suy nghĩ gì nhiều hơn.

“À đúng rồi, người cãi lại thầy Omichi hỏi tiết năm là cậu phải không?”

Vừa dứt lời, tôi nhận ra bầu không khí xung quanh Chitanda thay đổi.

Thôi rồi! Sự hồi hận khiến lưng tôi cứng đờ.

Chitanda, người này giờ đang tán chuyện vui vẻ với chúng tôi, giờ hơi cúi xuống và bặm môi lại. Cô nàng không có thói quen phóng đại cảm xúc, nên mỗi thay đổi dù nhỏ nhất đều rất dễ nhận ra. Chitanda thì thầm.

“Ừ, đúng vậy. Tại sao mình lại quên mất nhỉ? Mình đã nghĩ sẽ thử hỏi Oreki chuyện đó.”

Tuyệt, lại một lần nghịch dại. Satoshi và Ibara hỏi này dù chỉ đùa thôi, nhưng đã ca ngợi Chitanda như một vị thánh hay hiền nhân gì đó. Vào thời điểm ấy, xét phong thái mẫu mực của cô nàng, tôi đã lỡ cho rằng hai tên đó có thể đúng. Và tôi đã nhầm to. Làm gì có vị thánh nhân quân tử nào ham học hỏi, không, chính xác là hiếu kỳ như cô nàng này chứ. Tự mua việc vào mình rồi, tôi chỉ còn biết chép miệng mà không để ai nghe thấy. Còn Satoshi thì trông hờ hờ đến phát ghét.

“Đã có chuyện gì à Chitanda?”

“Ừm. Giờ Toán tiết năm chiều nay... mình đã nổi nóng.”

“Ờ, Chi-chan nổi nóng á?”

Chitanda lơ đãng gật đầu với Satoshi và Ibara rồi quay sang nhìn

tôi. Giá mà tôi có thể quay sang hướng khác nhưng thôi, giờ tiếc rẻ cũng chẳng để làm gì. Cô nàng tiếp tục với giọng lớn hơn một chút.

“Nhưng mình không rõ chuyện gì đã khiến bản thân trở nên như vậy. Chính mình biết việc nổi nóng là không cần thiết, nhưng đã có gì đó xảy ra khiến mình mất bình tĩnh. Nhưng mình chưa biết nó là gì...”

Chúng tôi phải vắt óc ra mới nắm bắt được ý nghĩa *mớ* tư vò cô nàng vừa nói. Nhưng tóm lại thì vẫn chỉ có một kết luận mà thôi. Chitanda nói tiếp.

“Chuyện này làm mình... rất tò mò.”

3

Tiết năm ngày hôm nay là môn Toán của thầy Omichi. Mình nghĩ Oreki và Fukube biết rõ thầy ấy là một người như thế nào. Mình cũng không biết là nên bắt đầu từ đâu cho mọi người dễ hiểu, nên thôi giải thích từ đầu vậy.

Thầy Omichi tới lớp ngay khi tiếng chuông báo hiệu tiết năm vang lên. Trông thầy không vui, nhưng ít nhất theo những gì mình biết thì gần như lúc nào thầy cũng mang về mặt đó. Trước khi mở cửa bước vào phòng, thầy Omichi dừng lại một lúc để nhìn bảng tên lớp. Cho đến đây thì vẫn giống như hằng ngày.

Sau khi cúi chào lấy lệ, thầy cầm phấn viết lên bảng một phương trình bậc hai. Đó là một phương trình khá đơn giản: $y = x^2 + x + 1$, nhưng x lại bị giới hạn trong khoảng từ 0 tới 3. Và rồi, thầy vỗ vỗ cây tre lên vai Kawasaki và bảo cậu ấy vẽ đồ thị hàm số. Mọi người có biết Kawasaki không? Cái cậu cao cao gầy gầy và bị tật nói lắp ấy... nhưng điều đó không liên quan gì tới câu chuyện cả. Trông Kawasaki rõ ràng rất lúng túng, và mình cũng vậy. Cả lớp chưa được học về hàm số trong trường hợp x bị giới hạn. Mình đã nghĩ có khi thầy Omichi đang thử khả năng tưởng tượng của cả lớp, để xem có ai tự suy luận được trước khi vào bài không. Mình đã từng gặp cách mở đầu tiết học này rồi, dù nói thật là mình không thích nó lắm. Mình cảm giác cách khiến học sinh động não này không hợp với phương châm giảng dạy của thầy Omichi từ trước đến nay.

Kawasaki lắng nghe rồi suy nghĩ về câu hỏi một lúc lâu, rồi cuối cùng trả lời rằng cậu ấy không biết làm.

Khoảnh khắc tiếp theo trái ngược hoàn toàn với dự kiến của mình. Thầy Omichi nổi cáu. ‘Sao? Không biết làm à? Vậy tiết trước anh để cái tai ở đâu vậy?’ Thầy liên tục nhắc nhở Kawasaki bằng những lời như thế... Không. Mình thật không muốn dùng từ này chút nào, nhưng điều thầy làm gần với *nhục mạ* Kawasaki hơn là nhắc nhở. Kiểu như, cứ thế này tương lai của em sẽ bấp bênh đấy, tất nhiên cách dùng từ của thầy nặng nề hơn vậy nhiều. Sau khi nói xong một tràng, thầy Omichi mới cho Kawasaki ngồi. Người tiếp theo là Tamura, bạn này học Toán tốt hơn Kawasaki. Cậu ấy đứng dậy nhưng cũng không đưa ra được câu trả lời. Thế là thầy Omichi mắng cậu ấy là ‘Đồ ngu! Ngồi xuống!’ rồi nhìn quanh lớp mà quát, ‘Chẳng lẽ không ai giải được sao!?’

Đến lúc này mình mới nhận ra dường như thầy Omichi đã nhầm lẫn tiến độ học của lớp - đáng lẽ mình phải nhận ra sớm hơn. Kiểm tra sách giáo khoa xong, mình thấy chương trình mới đến bài cách giải phương trình bậc hai, hôm nay mới học điều kiện xác định. Thầy Omichi đã chạy nhanh hơn giáo trình một tiết.

Dường như những bạn khác cũng đã nhận ra điều đó, vậy là lớp bắt đầu ồn ào. Điều đó khiến thầy Omichi càng tức giận, đến mức nện cây tre mấy phát vào tấm bảng. Thầy chỉ trích thái độ trong giờ học, tinh thần học tập và đạo đức của cả lớp bằng những từ ngữ mà mình thật sự không muốn nhắc lại ở đây. Sau đó là những lời cay nghiệt về con đường sau khi tốt nghiệp, và triển vọng tương lai của chúng mình. Phải, mình không đùa đâu, mỗi lần dừng lại là thầy

lại phết vào tấm bảng...

Mình nghĩ trong lớp sẽ có người vẽ được đồ thị hàm số của phương trình này. Dù không đi học thêm, nhưng mình cũng biết hầu hết các lớp phụ đạo đều dạy trước chương trình. Tuy vậy những bạn mà mình nghĩ là biết câu trả lời cũng chỉ im lặng. Không một cánh tay nào giơ lên. Thầy Omichi bèn chỉ vào Tamura một lần nữa. Cậu ấy bị bắt đứng cho tới khi nhớ được cách giải, bị thầy hỏi thúc phải nói được gì đó. Đó là lúc mình đứng dậy. Mình đã yêu cầu thầy Omichi xem lại giáo trình, xem có sai sót hay hiểu lầm gì không.

Hử? Cụ thể mình đã nói gì á?

... Xin lỗi nhé, nhưng đó là bí mật. Mình không muốn nhớ lại những điều mình nói trong lúc tức giận, vì có gì đáng tự hào đâu.

Nhưng nói chung thì lúc đó, chính xác là mình đã tức giận.

4

Trình bày đến đây, Chitanda khẽ nuốt nước miếng. Có lẽ cô nàng cảm thấy xấu hổ vì đã kể cho người khác nghe về sự nổi giận của mình. Chuyên gia thịnh nộ Ibara giục Chitanda nói tiếp.

“Rồi tiếp theo thì sao?”

“Thầy Omichi cầm giáo trình lên kiểm tra mấy lần rồi lẩm bẫm ‘À, ra vậy’ và cho phép Tamura ngồi xuống. Sau đó là một tiết học bình thường.”

Ibara hừ mũi rồi khoanh hai tay trước ngực.

“Hóa ra thầy ấy là người như thế. Tớ thấy thương cho Chi-chan và mấy bạn trong lớp quá, nhưng cũng mừng vì mình không dính tới loại giáo viên như thế.”

“Chính xác! Thật chứ, cũng nhờ ông ta mà giữa kỳ tớ thi như gì ấy!”

Thấy Satoshi cất cao giọng như vừa đọc lời thoại trong một vở kịch, tôi phản pháo.

“Cậu bị điểm kém có phải tại thầy đâu. Coi chừng còn thi cuối kỳ nữa đấy.”

Tiếp theo là với Ibara.

“Thầy ấy cũng không hẳn là tệ.”

“Đúng vậy, thầy ấy không phải là người xấu đâu.”

“Ừ thì... chắc ông ấy không tệ đến thế thật.”

Ôi những con người gió chiều nào theo chiều nấy.

Chitanda nhìn tôi.

“VẬY, tóm lại cậu nghĩ thế nào?”

Thế nào... có nghĩa là hết chuyện rồi à? Tôi đổi tư thế bắt chéo chân.

“Trong chuyện này có gì lạ à?”

Chitanda bối rối đảo mắt từ phải sang trái, như đang nghĩ lại xem nãy giờ mình đã nói những gì. Một hồi sau cô nàng mới lên tiếng.

“A, mình quên mất chưa nói về điều mình băn khoăn nhất rồi. Bí ẩn nằm ở chỗ tại sao thầy Omichi lại mắc một sai lầm như vậy ấy. Theo mình thấy, dựa vào cách thầy viết bài trên bảng và chấm điểm, thầy Omichi có vẻ không phải người dễ nhầm lẫn.”

“... Đúng nhỉ?”

Satoshi chen vào.

“CÓ hai kiểu giáo viên nghiêm khắc: một là nghiêm với cả mình và học sinh, hai là nghiêm với học sinh còn với bản thân thì du di.”

Chẳng phải điều đó đúng với tất cả mọi người trên đời à? Mà kệ, cả tôi cũng đoán được thầy Omichi thuộc loại một.

“TẠI sao thầy lại nhầm một vấn đề tưởng như quá rõ ràng như thế? Mình thật sự không hiểu.”

Như mọi khi, Chitanda lại đánh đố tôi. Tôi nhăn mặt.

“VẬY cậu muốn biết lý do thầy Omichi nhầm lẫn đúng không? Xét kiểu gì cũng thấy là vô phương. Chẳng lẽ giờ mình đến thẳng phòng giáo viên mà nhìn vào đầu thầy?”

Chitanda lắc đầu.

“Không, xin hãy nghe mình thêm chút đã. Chắc Oreki và Fukube cũng biết điều này, sau mỗi giờ học thầy Omichi luôn mở sổ giáo trình ra. Dù trong giờ có khi thầy chẳng nhìn nó đến một lần.”

Satoshi và tôi nhìn nhau, rồi nhún vai cùng lúc. Ai mà để ý mấy tiểu tiết đó chứ.

“Và thầy luôn dùng bút để viết nhanh gì đó vào sách. Cậu nghĩ là để làm gì?”

À, tôi hiểu đại khái cô nàng muốn nói gì rồi.

“Để ghi chú lớp nào dạy đến đâu rồi đúng không?”

“Mình nghĩ vậy. Thầy Omichi chỉ cần nhìn vào sách là sẽ biết ngay thầy ấy nhầm, trước đây mình đã *thấy thầy* làm vậy mấy lần rồi. Hơn nữa thầy chắc chắn phải biết tụi mình là lớp A, vì trước khi bước vào phòng thầy đã nhìn bảng lớp rồi. Cậu hiểu đúng không? Thầy Omichi luôn ghi chú vào giáo trình tiến độ học của từng lớp, đầu mỗi tiết lại mở ra xem. Có thể nói là cực kỳ chu đáo. Nhưng tại sao... thầy vẫn nhầm nhỉ?”

Tôi nghĩ thầy sẽ ghi chú theo kiểu, ở trang 15 có dòng “Ngày 1/6, lớp X” rồi ở trang 20 thì “Ngày 3/6, lớp X”, gần giống vậy. Nếu không ghi như thế thì sẽ chẳng nhớ được lớp nào đã học tới trang nào. Không nghĩ quá nhiều, tôi nói luôn.

“Có khi nào thầy nhìn nhầm ngày không?”

Đúng là phải uốn lưỡi bảy lần trước khi nói, nói bừa là sẽ chịu quả báo ngay. Và Ibara đã quăng cho tôi một cái nhìn lạnh lẽo.

“... Nếu vậy thì thầy ấy chỉ có thể nhầm với những ngày *trước đó*, chứ không thể nhầm sang ngày trong tương lai được. Ông dùng

chất xám đi, đừng có phát ngôn bằng thần kinh tủy sống như thế.”

Thần kinh tủy sống cơ đấy. Hôm nay Ibara ghê gớm phết. Quả vậy, thầy có thể nhìn nhằm sang những ghi chú trước đó nhưng không thể nhằm sang ghi chú tương lai, vì chúng không tồn tại...

Được đà, Ibara quay sang phía Chitanda, nghiêng đầu ra vẻ dễ thương.

“Chi-chan, cho tớ mượn câu ‘bản quyền’ của cậu chút nhé.”

“Ừ?”

“Có điều này làm tớ hơi tò mò. Tớ hỏi chút được không?”

“Hỏi mình á? Ừm, cứ tự nhiên.”

Chitanda hình như vừa ngồi thẳng lên một chút. Ngược lại, Ibara hỏi tiếp, không nghiêm trọng mà vẫn với giọng điệu như thường ngày.

“Về chuyện của Chi-chan thì tớ hiểu tại sao cậu lại tức giận. Ông ấy đúng là ép người quá đáng, là tớ cũng sẽ bực thôi. Nhưng tớ không nghĩ mình sẽ lời qua tiếng lại với giáo viên như thế, làm vậy có khác nào đùa với lửa đâu?”

Sau khi nói xong, cô nàng lần lượt nhìn qua tôi rồi Satoshi. Nhận định rất chính xác, dù kiểu nói văn hoa như “đùa với lửa” thì chẳng hợp với Ibara chút nào.

Ibara có thể không biết thầy Omichi, nhưng cô nàng biết trả treo với thầy trong lúc ông ấy đang nổi nóng thì quá bằng vuốt râu hùm. Tôi tin tưởng một trăm phần trăm là cô nàng sẽ không làm vậy. Satoshi cũng thế thôi. Tôi chẳng nghĩ có ai trong số gần một nghìn học sinh trường Kamiyama này dám làm thế. Đó là vì sao vào tiết

năm khi nghe tiếng Chitanda, tôi đã giật cả mình. Nhưng Chitanda đã đáp lại rất bình thản.

“Chính vì vậy nên mình mới nổi giận.”

Giận đến mức quên mất chính mình sao? Đây vẫn là Chitanda đây à? Dù thế nào tôi cũng chẳng tưởng tượng ra nổi... Dòng suy nghĩ của tôi bị gián đoạn khi cô ấy tiếp tục nói.

“Nhưng mình không nghĩ mình nổi giận vì bị thầy nói những lời quá đáng đâu.”

Ibara suy nghĩ một lúc.

“Vậy là cậu giận những người biết làm mà không giơ tay?”

“Không. Chẳng ai muốn trả lời trong hoàn cảnh đó cả. Vả lại nếu có ai trả lời được thì bài giảng sẽ lại càng đi chệch hướng thôi.”

“Hay vì không ai khác ngoài cậu dám nói là thầy sai?”

“Không đâu!”

Ibara nghĩ thêm chút nữa.

“... Hay vì Chi-chan thấy cậu Tamura kia tội nghiệp?”

Cái này thì đúng với tính cách của Chitanda. Nhưng đúng quá lại hóa sai, Chitanda lắc đầu.

“Mình thấy cậu ấy tội nghiệp thật. Nhưng đến mức nổi giận thì chưa. Từ góc nhìn của mình thì thấy vô lý, nhưng nếu bản thân là thầy Omichi, thấy lũ học trò mới học bài hôm trước đã quên, thì trách mắng là phải rồi. Thầy chỉ dùng lời lẽ quá khích thôi. Nhưng vậy thì mình giận vì cái gì mới được chứ?”

Rồi cô nàng cười gượng gạo.

“Mình thật sự chẳng hiểu nổi bản thân nữa.”

“Ừm, tớ hiểu.”

Ibara đáp bằng một nụ cười bẽn lễn.

Tôi cũng tạm hiểu lý do Ibara thấy lạ. Ai ở trong hoàn cảnh ấy mà chẳng điên tiết, đến tôi còn khó chịu nữa là. Chitanda cũng vậy thôi. Có lẽ chúng tôi mới là lũ dở hơi vì đã tôn cô ấy lên thành “người không bao giờ nổi giận”.

Dù vậy câu hỏi vẫn chưa được giải đáp. Bởi vì đúng như Chitanda đã nói, trả lời câu hỏi này sẽ rất khó khăn, xấu hổ, và trên tất cả là phiền phức... Mà cô ấy có nhắc đến phiền phức không ấy nhỉ? Tôi không biết về Chitanda đủ nhiều để đoán được điều cô ấy thích hay ghét. Vả lại, tôi có hứng thú với phần sau của quyển truyện chữ trong tay hơn.

“Cậu nghĩ thế nào Oreki?”

“Tớ không biết.”

“Mình cũng không biết, nhưng...”

Đến đây Chitanda khựng lại. Cô ấy hít một hơi sâu, cảm giác đôi mắt to tròn của cô nàng sáng lấp lánh.

“Nhưng chỉ cần Oreki suy nghĩ một chút thì chắc chắn sẽ tìm ra thôi!”

“Ồ?” Satoshi thốt lên, còn tôi thì nói thật là giật mình. Đây là cảm giác được người khác tin tưởng sao? Lại còn “suy nghĩ một chút”, tức là cô nàng biết tổng này giờ tôi chẳng nghĩ gì à?

Ibara ngồi phía bên kia phòng học cũng cau mày.

“Chi-chan, cậu đừng kỳ vọng quá nhiều vào Oreki. Kiếp trước cậu ta là con châu chấu đấy.”

“Ừa, Mayaka có thể thấy tiền kiếp của người khác ư?”

Tôi cứ tưởng sự hiếu kỳ của cô nàng đã chuyển hướng...

“Nhưng thứ làm mình tò mò bây giờ là chuyện thầy Omichi.”

Nhưng không. Ghét thật. Cơ mà... chẳng phải Satoshi hợp với châu cháu hơn tôi sao? Chúng chết đồng loạt vào mùa đông không phải vì tiết kiệm năng lượng mà vì “chủ nghĩa khoái lạc” đấy chứ.

“Oreki.”

Ôi, im lặng cũng chẳng đi tới đâu cả...

Có lẽ phải tạm dẹp cuốn truyện chữ thôi. Tôi bắt đầu suy nghĩ một chút.

5

Có thể giả định thầy Omichi quả thật đã ghi chú tiến độ dạy học vào cuốn sổ giáo trình của mình. Dù gì thì thầy cũng đã dạy Toán ở trường này mười hay hai mươi năm rồi. Năm nào thầy cũng phụ trách nhiều lớp, không ghi chú thì nhầm là cái chắc. Dù thầy có thể ghi nhầm hay nhìn nhầm ngày, nhưng cũng chẳng thể nhầm với ngày tháng trong tương lai. Lạ là ở chỗ đó.

Khoan đã. Thật sự không có khả năng dạy vượt chương trình sao?

Muốn điều đó xảy ra thì dòng ghi chú sai phải ở sau trang có cái ghi chú đúng. Kiểu như lớp X chưa học đến phần này, nhưng ở một trang sau đó lại ghi là học rồi chẳng hạn. Đó sẽ là trường hợp nào nhỉ...?

Nghĩ rằng đây có thể là cách giải quyết nhanh vấn đề, tôi hỏi Chitanda trong khi vẫn bắt tréo chân.

“Lớp cậu chưa học tập xác định phải không?”

“Chưa.”

Chitanda trả lời điều hiển nhiên đó bằng một biểu cảm khó hiểu. Câu tiếp theo của tôi hẳn sẽ làm cô nàng rối thêm.

“Nếu thực tế lớp cậu đã học thì sao?”

“... Sao lại thế được?”

“Năm nào thầy Omichi cũng dạy Toán. Tội mình không phải là

những học sinh duy nhất của thầy... lớp 10A năm ngoái cũng phải học tập xác định của x đúng không nào?”

“Ồ!” Chitanda bụm miệng. Thực tế việc nhầm lẫn ghi chú năm ngoái với năm nay đâu phải là hiếm.

Tuy nhiên, trước khi cô nàng kịp đồng tình, Satoshi đã chậm rãi lắc đầu.

“Ý cậu là thầy nhầm ghi chú năm ngoái với năm nay chứ gì? Rất tiếc, không có chuyện đó đâu.”

“Tại sao?”

Như mọi khi, Satoshi trông cực kỳ hạnh phúc khi có dịp chia sẻ mớ kiến thức tạp nham của mình.

“Đơn giản mà. Mỗi giáo viên đều được phát sổ giáo trình mới vào đầu năm. Lỡ chương trình thay đổi mà giáo viên không biết thì hỏng. Thầy Omichi đang dùng quyển sửa đổi lần thứ tư, mới ra năm nay thôi.”

Chitanda “A!” lên một cái rồi nhìn xuống sàn.

... Ra thế. Nếu Satoshi đã khẳng định thì chắc là đúng rồi. Điều làm tôi thật sự hiếu kỳ là bằng cách nào cậu ta biết được quyển của thầy là bản thứ mấy? Nhưng giả dụ thầy Omichi có thói quen ghi kín cả quyển giáo trình, bởi vậy nên bị nhầm lẫn thì sao? Có thể lắm chứ, nhưng Chitanda có chấp nhận phương án đó hay không lại là chuyện khác. Thông tin mà thầy cần ghi vào trong sổ giáo trình có lẽ là ngày giờ và tên lớp. Hay là vì chữ viết không rõ? Nhưng hiện tại không có cách nào chứng minh được là thầy viết ngoáy cả...

Hừm.

Nhìn tôi ngồi trầm ngâm, Satoshi vẫn tĩnh bơ.

“Nói chứ... tớ chẳng tiêu hóa nổi cái vụ tập xác định. Không phải tự hào gì, nhưng vẽ mỗi trục x y thôi tớ cũng đã mệt lắm rồi, xong lại còn bị thầy Omichi gọi lên nữa. Nghĩ không thôi đã sợ rồi.”

Đã vậy thì sao cậu không quên bớt chút kiến thức trên trời dưới biển mà tập trung vào học đi? Tuy rất muốn nhưng tôi chẳng thể nói Satoshi như thế được. Khác gì cấm chim không được bay đâu. Tôi tự hỏi cậu ta còn định nhồi thêm thứ gì vào đầu nữa, gần đây còn nhắc tới *Kinh Dịch** thì phải.

... Ờ, từ từ nào.

Một ý tưởng chợt thoáng qua. Tôi bèn hỏi.

“Satoshi, vậy là lớp cậu đã học tập xác định rồi à?”

“Hửm? À ừ.”

“Cậu học lớp nào?”

“Oreki này, ít nhất ông phải nhớ bạn mình học lớp nào chứ.”

Tôi cố phản pháo lại Ibara.

“Vậy bà có biết tôi học lớp nào không?”

“Tôi với ông là bạn hở?”

Tôi chỉ biết câm nín.

Quan sát tình hình, Satoshi cười ngặt nghẹo.

“Không sao đâu Mayaka. Hotaro biết mà.”

Nghe cậu ta nói tôi cứ nghĩ là mình biết thật.

Lớp của Satoshi đã học tập xác định. Lớp tôi thì chưa, đương nhiên lớp Chitanda cũng thế.

... Ra vậy. Rốt cuộc cũng hiểu rồi.

“Chắc chắn thầy Omichi đã ghi chú nhầm tiến độ học của lớp cậu, nên lúc ấy mới bị nhảy trước một tiết so với thực tế.”

Tôi mở lời.

“Ừ, đúng thế. Mình cũng nghĩ vậy.”

“Hơn nữa, cái ghi chú này phải được viết trong năm nay. Vậy nếu nó được viết không phải cho lớp cậu mà là lớp Satoshi thì sao?”

“Lớp Fukube ư?”

Không trả lời Chitanda, Satoshi hỏi lại đầy hoài nghi:

“Thầy Omichi phụ trách bốn lớp A, B, C, D mà. Không phải lớp A hay B thì cũng đâu có nghĩa nhất định là lớp D của tớ?”

Ibara cũng chen vào.

“Rốt cuộc tại sao là lớp D?”

“Vì D và A có thể bị nhầm với nhau, C thì nhìn khác hẳn rồi.”

Ibara nhìn tôi chòng chọc bằng ánh mắt như muốn hỏi tôi lại vừa phát ngôn ngu si gì thế? À không, phải là “Ông lại nói nhầm gì vậy?” chứ. Và cuối cùng cô nàng nói câu đó thật.

“Ông lại nói nhầm gì vậy? Ai mà nhầm A với D được chứ?”

Dù hơi nao núng trước cái trừng mắt của cô nàng nhưng tôi vẫn làm bộ bình tĩnh.

“Thầy Omichi dạy Toán.”

“Thì sao?”

“Một giáo viên dạy Toán có khả năng nhầm lẫn giữa A và D cao

hơn. Giống như hai chữ katakana ‘tsu’ và ‘shi’* vậy.”

“Hả?”

Ánh nhìn khinh miệt của Ibara như muốn tiếp tục hỏi “Đầu óc ông ổn không vậy?” Chẳng hiểu sao nếu đối phương là Satoshi thì đến phút cuối cô nàng vẫn nường tay, còn với tôi thì chẳng nhân từ gì hết. Dù vậy tôi vẫn nói tiếp.

“Ví dụ nhé, thầy Omichi đã viết gì đó như ‘01/06, A’ ở trang mười và ‘01/06, D’ ở trang mười lăm đúng không? Nếu bị lộn chữ D với chữ A thì sự việc hồi nãy sẽ xảy ra. Bởi vì...”

Tôi dừng lại để lấy hơi.

“... có lẽ thầy Omichi đã quen viết *chữ thường*.”

Sau câu chốt hạ, cả bốn chúng tôi đều không nói gì.

Không biết họ có hiểu không nhỉ, mà nếu hiểu thì có cho rằng “Nghe ngớ ngẩn thế nhỉ” không...? Tóm lại đây là một khoảng thời gian khá hồi hộp với tôi.

Cuối cùng cũng có người lên tiếng.

“A, hiểu rồi!”

Satoshi la lên.

“Chính là *a và d viết theo kiểu chữ thường!*”

Tôi gật đầu với biểu cảm không thay đổi. Chitanda đã chắc chắn rằng thầy Omichi kiểm tra bảng tên trước khi vào phòng, nên lý do nhầm lớp nghe không xuôi. Vậy chỉ còn khả năng nhìn nhầm ghi chú, nhưng “A” chẳng lẫn với cái gì được cả. Tuy nhiên nếu là “a” thì lại khác.

“Đối tượng bị nhầm lẫn chỉ có thể là *d*.”

Ibara vẫn không nói gì.

Môi cô nàng mím lại, và vì lý do nào đó cô nàng quăng cho tôi một cái nhìn ám ức. Tuy nhiên trái với dự kiến, những lời Ibara nói ra là sự đồng tình.

“... Ừ, cũng có thể.”

“Sao vậy, nhìn mặt ừ xìu thế?”

“Ừm. Bài tiếng Anh hôm trước tôi mất điểm chỉ vì thầy không phân biệt được *a* và *d*.”

“Ừa, Mayaka cũng vậy hả? Tớ thì lại bị chữ *n* và *h*.”

Tạ ơn trời. Hóa ra tôi không phải người duy nhất phải kinh qua kiếp nạn này. Tôi không bị môn tiếng Anh mà là Toán, chỉ vì giáo viên nhìn nhầm số 1 thành số 7. Nhớ lại hồi đó, tôi vẫn còn là một thằng nhóc lớp Một má hồng trắng trẻo. Tôi nhớ mình đã ức lắm vì làm đúng mà không có điểm, nhưng rồi cũng đành thôi vì biết làm sao bây giờ.

Còn Chitanda thì sao nhỉ?

Viết đẹp như cô nàng hẳn sẽ không gặp tai nạn như chúng tôi. Sau khi trầm ngâm một hồi, cô áy gật đầu hai cái rồi nói.

“Ừm, thật sự hợp lý.”

Tốt, thế là tôi sắp được quay lại với quyển truyện rồi.

Chitanda mím cười.

“*a* và *d*... Mình có thể hiểu tại sao thầy Omichi lại nhầm lẫn. Có lẽ mình đã quá bất kính khi đáp trả thầy như vậy. Mình sai rồi.”

Những lời này khiến tôi hơi sốc. Tôi đã lờ mờ linh cảm rằng Chitanda sẽ nghĩ như vậy, ai ngờ trúng phóc.

“Hả, sao cậu lại nói thế?”

Sau một cái liếc về phía Ibara, người đang khẳng định Chitanda không có gì bất kính cả vì thầy Omichi mới là người sai, tôi nhìn trộm gương mặt của cô nàng. Trái ngược với những lời trách cứ bản thân, nhìn Chitanda tươi tắn như ánh dương, như vừa trút được một gánh nặng trong lòng. Đó cũng là lúc tôi chìm vào suy nghĩ.

... Một Chitanda luôn điềm tĩnh đã nổi giận, và cô nàng muốn biết tại sao. Cô ấy nghĩ rằng việc nổi giận không phải là xấu, nhưng lại không bao giờ muốn làm vậy. Có lẽ Chitanda chỉ mong có một lời giải thích hợp lý cho hành động của thầy Omichi. Vì muốn nghĩ rằng việc mất bình tĩnh là lỗi của bản thân, nên cô nàng mới đi tìm lý do cho cơn giận của mình.

Chitanda Eru là con người như thế sao?

Không.

Tôi lắc đầu để đuổi suy nghĩ vừa rồi đi. Sao tôi có thể khẳng định cô ấy “là con người như thế” trong khi mới biết cô ấy được hai tháng? Tôi khá hiểu Satoshi vì đã quen thân với tên đó từ hồi cấp hai. Cả Ibara cũng vậy, dù chẳng thân nhưng ngồi cùng nhau chín năm cơ mà. Còn tôi đã biết gì về Chitanda đâu?

Đúng thế. Vì Chitanda luôn thể hiện rõ ràng điều mình muốn, nên thỉnh thoảng tôi có thể nhìn thấu cô nàng. Nhưng chỉ vậy mà cho rằng mình hiểu được thâm tâm của cô nàng, thì tôi đã mắc một đại tội rồi. Tội kiêu ngạo. Thận trọng nào thận trọng nào, không thì lại mắc lỗi mất. Chỉ hôm nay thôi đã bao nhiêu lần Chitanda làm tôi bất

ngờ rồi!

Tôi cười khổ, và nhận ra cuộc trò chuyện giữa Ibara và Satoshi đã trôi xa khỏi đề tài thầy Omichi tự lúc nào. Chắc tôi hết việc rồi. Tôi nhìn chiếc đồng hồ đã sắp điểm năm giờ, rồi đưa mắt nhìn ánh tà dương ngoài cửa sổ. Mình có nên về nhà không nhỉ?

“Tớ hiểu Chi-chan muốn nói gì, nhưng mà nó sao sao ấy. Nếu là tớ thì...”

“Thì Mayaka hẳn sẽ làm vậy rồi. Nhưng cậu cứ thử suy nghĩ xem. Hồi nãy Chitanda...”

Thôi từ từ cũng được. Tôi cầm quyển truyện chữ lên, đọc lại từ đầu trang đang đánh dấu. Và tôi lại lãng phí thêm một ngày của cuộc sống cấp ba. Cá nhân tôi chỉ mang tội lười biếng đã là quá đủ rồi.

Chương 3

Con ma nhìn gần

1

Các cụ có câu, “Con ma nhìn gần ra hoa úa”*. Nhưng trong thời buổi hiện đại, khi người ta có tra từ điển cũng không hiểu “lãng mạn” là gì, thì có lẽ những hồn ma không phải thứ duy nhất bị coi như “hoa úa”. Và rồi ngày càng nhiều những hồn ma bị bóc trần, lộ ra bản chất chỉ là những cánh hoa khô héo. Trong một thế giới như thế, việc để mấy con ma yên ổn làm ma đối với chúng ta có vẻ khó.

Đó là nhận xét tôi đưa ra khi đang ngồi trên xe buýt ì ạch leo lên đường đèo giữa cái nắng gay gắt cuối hè của tháng Tám. Người ngồi cạnh tôi, Fukube Satoshi, gật gù ra vẻ trầm tư.

“Thú vị đấy. Phủ định những giá trị siêu hình một cách hóm hỉnh. Một ý kiến rất hay đến từ Hotaro.”

Và rồi Ibara Mayaka đang ngồi ghế trước quay lại dù chẳng ai gọi tới. Cô nàng nhướng mày.

“Tớ không thích cách nghĩ đó, dù tớ không phải kiểu người lúc nào cũng dùng lý trí.”

Nghe Satoshi và Ibara nói, tôi mất chút thời gian xử lý thông tin rồi cuối cùng mới phản pháo.

“Ý tớ không phải vậy!”

Tôi chỉ đang nói về những bí ẩn như UFO hay Nessie*, tóm lại là những câu hỏi cực kỳ phổ biến. Cụ thể hơn là một tin tức mới được chiếu trên TV ngày hôm qua: *“Phóng viên tại hiện trường! Chân tướng kinh ngạc của quái lươn khổng lồ hồ Hamana: Hussie!”* Có

thể cách nói của tôi hơi vòng vèo, nhưng họ tùy tiện diễn giải đi tận đâu như thế thì không ổn rồi... Tôi còn chưa kịp đưa ra lời giải thích thì tới lượt Chitanda, người đang diện một chiếc đầm liền ngôi cạnh Ibara, quay lại mỉm cười.

“Tớ cũng tò mò về bản chất của những bông hoa úa lả.”

Vậy là hiểu sai hết rồi. Mà thôi, vì không thực sự muốn ép người khác hiểu nên tôi chọn cách im lặng.

Câu lạc bộ Cổ Điển của trường cấp ba Kamiyama có bốn thành viên.

Thế vì sao cả bốn người ấy đều đang ngồi chung một chiếc xe buýt chạy trên con đường núi trập trùng? Câu trả lời, dĩ nhiên, nằm tại điểm đến của chiếc xe này. Bến cuối của chuyến xe này ở Zaizen, một ngôi làng nằm trong hẻm núi nổi tiếng với các dịch vụ leo núi và tắm suối nước nóng. Vì chẳng bao giờ leo núi, nên theo phương pháp loại trừ, cả bọn đi đến một nhà trọ suối nước nóng.

Con đường lên núi càng lúc càng xóc, động cơ của chiếc xe buýt kêu lên ầm ỹ.

2

Tháng Tám là tháng nghỉ hè, tức là năm nhà ngủ sẽ hợp với phương châm của tôi nhất. Nhưng vì sáng kiến của chủ tịch câu lạc bộ Cổ Điền Chitanda mà tôi phải đi tắm suối nước nóng.

Cũng trong kỳ nghỉ này, câu lạc bộ Cổ Điền đã cùng nhau khám phá cái mà Satoshi gọi là vụ “Kem Đá”, một bí ẩn quan trọng đối với Chitanda. Sau khi bí ẩn được *giải* đáp, cô nàng đã cảm ơn, và còn lập kế hoạch đi chơi suối nước nóng để đền đáp chúng tôi nữa. Một kẻ thích bám rết ở nhà như tôi tất nhiên không đồng ý, nhưng rồi cuối cùng cũng bị lôi theo.

Làng Zaizen cách thành phố Kamiyama một tiếng rưỡi xe buýt. Chúng tôi không cần thuê nhà trọ, vì tình cờ họ hàng Ibara sở hữu một nhà trọ ở đây, tình cờ hơn là họ lại đang đóng cửa sửa chữa, nên chúng tôi được ở miễn phí.

Tôi không hẳn là có vấn đề với việc đi đường dài, nhưng chắc vì đường lên núi quá xóc nên tôi hơi say trước khi xe đến bến. Tại đó họ hàng của Ibara mang xe đến đón chúng tôi tới một nhà trọ tên “Seizansou”. Ngồi trong phòng mình, tôi tận hưởng cảnh sắc ngoài cửa sổ mà quên đi những mệt mỏi của chuyến đi.

Căn phòng rộng hai mươi chiếu*, quá rộng đối với tôi và Satoshi. Ngoài khung cửa sổ lớn, sườn núi xanh biếc gần đến giạt mình. Những đám sương trắng lang thang đây đó trên nền trời kia liệu có phải là hơi bốc lên từ suối nước nóng không nhỉ? Dọc theo con

đường làng quanh co xuất hiện lác đác vài nhà trọ và nhà dân. Xa hơn chút còn có một ngôi trường, chắc vì ít học sinh quá nên cấp một và cấp hai học chung một tòa kiến trúc. Dù không phải kiểu người đa cảm, nhưng tôi cũng không sắt đá *đến* mức chẳng có cảm nhận gì về nơi mình đến.

“Mình chọn được phòng hướng đẹp quá nhỉ?”

Giọng của Satoshi vang lên từ đằng sau. Tôi đáp mà không quay lại.

“Thỉnh thoảng thế này cũng không tệ. Mà nói giọng sang chảnh thì tớ nghĩ được một mình chiếm cả phòng sẽ còn vui thú hơn nhiều.”

Tôi nghe thấy tiếng Satoshi nín cười.

“Hotaro du lịch một mình á? Đừng đùa nhau chứ. Hotaro có phải kiểu người chủ động làm mấy việc tao nhã như đi tắm suối nước nóng đâu. Đừng quên cậu đang ở đây nhờ kế hoạch của Chitanda và sự quen biết của Mayaka đấy nhé.”

Lời nhận xét thẳng thắn của Satoshi khiến tôi ù xù. Người chua ngoa nhất trong câu lạc bộ Cổ Điển là Ibara, nhưng Satoshi nhiều khi cũng độc mồm độc miệng đến phát ghét. Tuy làm tôi khó chịu nhưng câu chọc ngoáy của cậu ta lần này không sai. Thực tế là cái thẳng như tôi chẳng đời nào nghĩ tới chuyện tự mình đến một ngôi làng như Zaizen để du lịch. Đó là lý do tôi nên biết ơn Chitanda vì đã lôi tôi đến đây tận hưởng cảnh sắc tuyệt đẹp này.

Có tiếng bước chân ngoài hành lang, và không lâu sau là mấy tiếng gõ cốc cốc lên cửa.

“Bữa tối xong rồi này!”

Giọng của Ibara.

Sau đó đến lượt Chitanda lên tiếng như phụ họa.

“Đến giờ ăn rồi mấy cậu!”

“... Nghe thấy không? Đi nào!”

Bị thúc giục, tôi chẳng nói chẳng rằng rời khỏi chỗ ngồi cạnh cửa sổ. Được tám tuổi cũng không tệ, nhưng nghĩ đến chuyện sẽ ở cùng với ba người kia trong bốn mươi sáu tiếng đồng hồ tới, tôi cứ thấy không yên tâm thế nào đó. Mùi phô mai tỏa ra từ gian bếp dưới nhà. Bữa tối xem ra sẽ là đồ hầm hoặc gratin*, khả năng thấp hơn là lẩu phô mai*. Ờ, chắc là vậy. Tôi hít vào một hơi sâu.

Khuôn viên nhà trọ Seizansou gồm hai gian: gian phụ nơi chúng tôi đang ở, và gian chính đang được tu sửa. Diện tích hai gian gần như bằng nhau, nối với nhau bằng một hành lang. Nếu nhìn từ trên xuống hẳn người ta sẽ thấy tổng thể giống như một chữ “U” to đùng. Mỗi gian đều có hai tầng xây bằng gỗ, ván sàn thi nhau kêu kin kít mỗi khi có người bước qua. Mỗi gian chỉ có một cầu thang. Sâu trong cùng tầng hai là phòng của Chitanda và Ibara, còn tôi và Satoshi ở cách đó một phòng. Thực tình với tổng diện tích hai căn phòng thì đừng nói bốn chúng tôi, thậm chí gấp đôi cũng vẫn còn thừa chỗ ấy chứ.

Cầu thang khá dốc làm tôi phải cẩn thận khi đi xuống.

Lẽ ra tầng một gian chính có phòng ăn, nhưng vì nó đang được sửa chữa nên chúng tôi dùng bữa trong phòng kiểu Nhật ở tầng một gian phụ. Phía sau cánh cửa trượt có vẽ hình núi Phú Sĩ là một

không gian màu nâu nhạt, tôi thấy Chitanda, Ibara cùng hai cô bé con chủ nhà đang ngồi chính tọa.

Chitanda và Ibara ngồi đối diện hai cô bé kia nên đầu và cuối bàn là hai chỗ trống còn lại. Chưa ai động đũa cả, có lẽ vì đang chờ chúng tôi. Tôi ngồi lên tấm đệm gần mình nhất còn Satoshi ngồi ở vị trí chủ tọa*. Trong phòng này chắc chẳng ai quan tâm địa vị trên dưới hay chủ khách gì đâu. Bàn ngồi sáu người thành ra hơi chật. Trên đó, trái với dự đoán của tôi, là món salad rau trộn, cá trứng chiên, thịt nguội và xúp miso nấu cùng đậu phụ rán và củ cải. Cơm đã được xới sẵn vào từng cái bát mộc. Chắc chắn là có mùi phô mai mà nhỉ, nhưng là từ đâu mới được? Tôi nhìn quanh phòng và hỏi nhỏ.

“Còn có bánh phô mai nướng nữa đúng không?”

“Ờ, sao anh biết?”

Cô bé tóc lửng lơ miệng cười. Lúc ngồi trông cô bé khá thấp, nên có lẽ vóc người cũng nhỏ bé. Cô bé đeo cặp kính lớn không gọng, đôi mắt to và nụ cười thì như đang vui sướng hạnh phúc lắm. Nhóc mặc một chiếc áo thun mỏng và quần jean đến đầu gối, khiến tôi nghĩ nếu đứng cạnh Ibara - người cũng đang ăn mặc kiểu đây - thì ai cũng sẽ nghĩ họ là chị em. À mà đúng là chị em họ thật mà. Nhắc mới nhớ, vẻ ngoài của Ibara chẳng thay đổi mấy từ hồi học tiểu học, so với cô bé này nhìn cô nàng có khi còn giống em gái hơn. Tôi nghĩ vậy nhưng không dám nói. Cô bé quen người lạ hơi nhanh này tên là Zenna Rie, là một trong hai cô con gái của chủ nhà nghỉ Seizansou.

“Anh ngầu quá! Đúng y những gì chị Maya kể!”

Bà đã nói gì vậy hả Ibara?

Cạnh Rie là một cô bé cột tóc đuôi gà đang ngồi rất nghiêm chỉnh, thậm chí có vẻ cứng nhắc thiếu tự nhiên. Có lẽ cô bé chưa quen với sự xuất hiện của người lạ như chúng tôi. Tự dưng tôi thấy lo vu vơ, con gái chủ nhà trọ mà nhát vậy thì tính sao giờ?

Cô bé này không giống chị Rie của mình chút nào, từ tính tình nhút nhát đến dáng vẻ yếu đuối đến mức khiến người ta khó tưởng tượng được lúc cười trông sẽ thế nào. Mới này tôi có dịp nhìn hai chị em đứng cạnh nhau, chiều cao có thể nói là xấp xỉ. Dù là vải mỏng nhưng giữa hè mặc áo dài tay mà không thấy nóng sao? Sang năm cô bé sẽ lên cấp hai mà giờ đã cao bằng chị Rie sắp lên lớp Bảy, vậy là phát triển nhanh so với bạn đồng trang lứa rồi. Tên cô bé là Zenna Kayo.

“Nào, mời cả nhà.”

Ibara mở lời, cô nàng giống chủ nhà đang chiêu đãi hơn là khách. Mọi người chuyên đưa cho nhau và vào bữa. Chitanda chấp tay kính cẩn, một cử chỉ rất hợp với cô nàng. Ba mẹ của hai chị em không ăn ở đây mà sẽ dùng bữa bên nhà chính. Cũng phải, cái phòng này sao chứa nổi hai người nữa.

Đầu tiên tôi húp xì xụp món xúp miso... Đồ ăn do dân chuyên nghiệp nấu có khác, mùi vị rất tuyệt vời. Tiếp theo tôi thử đến món cá trứng chiên. Hình như không phải cá trứng xịn mà là loại nào đó giống giống thôi, nhưng với tôi chỉ cần ăn thấy giòn là được.

Rie phấn khởi luôn miệng hỏi chuyện Ibara về cuộc sống cấp ba, còn Kayo thì hỏi tên của Chitanda với vẻ rụt rè. Satoshi cười vui vẻ, thỉnh thoảng bình luận thêm, còn tôi tiếp tục dùng bữa trong im lặng,

thỏa mãn bản thân với từng miếng cá trứng đã rất lâu rồi không được ăn.

“... Và rồi ấy nhé, nó như thế này...”

Như bị cuốn theo câu chuyện, Rie bắt đầu khua đũa vờ vờ gì đó trong không trung. Thế là bất lịch sự khi dùng bữa, nhưng tôi không muốn xen vào chuyện nhà người khác.

Một lát sau Rie vươn tay về phía cái muôi trong tô salad, còn Kayo đưa đũa đến đĩa thịt nguội. Hai đũa đưa tay ra cùng lúc nên cẳng tay vô tình va vào nhau, miếng thịt Kayo mới gấp rơi thẳng vào bát xúp miso. Chứng kiến từ đầu tới cuối, tôi rất muốn cảnh báo nhưng muộn rồi. Một chút xúp miso bắn ra khỏi bát, Kayo kêu lên khe khẽ.

“A!”

“Trời ạ, em làm gì vậy hả!?”

Rie cau mày mắng em mình. Dù theo tôi thì chẳng đũa nào có lỗi cả...

“Xin... xin lỗi chị ạ!”

Kayo xin lỗi và với lấy cái khăn lau. Vì hơi xa một chút nên Chitanda chuyển cho cô bé.

“Này em.”

“Dạ... em cảm ơn chị.”

Rie bảo Kayo lần sau phải cẩn thận hơn nữa. Chờ Kayo lau sạch nước xúp dây ra ngoài, tôi gấp thêm một miếng cá trứng. Thêm chút rau rùng nữa thì tuyệt, nhưng có lẽ không nên đòi hỏi quá nhiều.

3

Sau khi được Rie chiêu đãi món tráng miệng là bánh phô mai nướng, chúng tôi hoạt động tự do. Đầu tiên tôi về phòng, lạ cái là Satoshi đã về trước nhưng giờ lại không thấy đâu. Cậu ta đi tắm rồi à?

Còn một mình trong phòng, tôi lấy ra quyển truyện tranh từ cái cặp thường dùng để đựng sách vở. Một cuốn truyện tôi mượn đọc mà theo lời Satoshi quảng cáo là “tuyệt vời nhất trong số những tuyệt phẩm về thời Chiến Quốc*”. Quả thật nét vẽ rất chi tiết và gần gũi, bình dị chứ không khoa trương. Một cuốn truyện đáng đọc đây. Đã lọt vào mắt xanh của Satoshi cơ mà.

Câu chuyện được đặt trong bối cảnh cuộc thảo phạt gia tộc Asakura* của lãnh chúa Oda Nobunaga* đang đến hồi cao trào. Trong tập này, lúc tưởng như đã nắm chắc phần thắng trong tay, Nobunaga nhận được một món quà từ em gái mình. Đó là một chiếc túi buộc hai đầu, bên trong chứa đầy đậu đỏ. Vừa thấy nó Nobunaga đã hét lên: “Là ‘chuột nằm trong rọ’! Azai* đã phản bội ta rồi!” Đó là điển tích về việc em gái của Nobunaga, người đã được gả cho nhà Azai, mật báo về tình thế hiểm nguy cho anh mình.

Tôi tự hỏi làm sao Nobunaga luận ra được chỉ với một cái túi, nhưng về cơ bản đây là một câu chuyện hay. Liệu bà chị yêu dấu của tôi, khi biết thằng em trai lâm vào thế kẹt, có tức tốc đến cứu tôi không nhỉ?... Cũng đáng xem đấy.

Đọc được phân nửa tôi thấy mỗi mắt nên dừng lại một chút. Tôi cảm giác đèn trong phòng cứ tù mù. Khách sạn thì đèn yếu là bình thường, dù đáng lẽ không nên như thế. Không đọc thì làm gì bây giờ? Trong phòng có ti vi nhưng tôi không muốn hành hạ mắt mình thêm nữa. Xem ra tôi còn thừa hơi nhiều thời gian. Mọi khi những lúc có thời gian rảnh không có việc phải làm tôi hay lăn ra ngủ, nhưng tôi nghĩ đã đến tuổi nước nóng thì cũng nên đi tắm. Mang theo chiếc khăn tắm được chuẩn bị sẵn trong phòng, tôi vừa bước ra ngoài thì gặp Chitanda.

“A. Cậu đi đâu thế?”

Chitanda cũng đang cầm một chiếc khăn tắm.

“Cùng chỗ với cậu.”

“Nhưng ở đây có phải tắm chung đâu...”

“Có ai bảo cùng bồn đâu mà.”

Chúng tôi đi cùng nhau. Âm thanh lẹp bẹp của hai đôi dép hòa cùng tiếng cọt kẹt của sàn gỗ. Chitanda chọt lên tiếng như vừa nhớ ra chuyện gì.

“Mình hỏi hơi đường đột một chút, chị của Oreki là người thế nào vậy?”

Hả? Đúng là đường đột thật.

Nhớ ra Chitanda là con một, tôi bèn dành thời gian để chọn từ ngữ thích hợp nhất rồi mới trả lời.

“Chị tớ á? Ừm... chị ấy quái dị theo nhiều nghĩa, và cũng tài giỏi theo từng đó nghĩa luôn. Nói chung dù ở lĩnh vực nào tớ cũng không nghĩ mình thắng được chị.”

“Ồ.”

“Dù thực ra tớ cũng chẳng muốn thắng... Mà sao tự nhiên cậu lại hỏi về chị ấy? Vì chị em nhà Zenna à?”

Chitanda khẽ gật đầu. Cô nàng cười thẹn và đáp rất khẽ:

“Thực ra mình luôn muốn có anh chị em ruột. Một người chị gái hoặc một cậu em trai. Cậu không nghĩ việc có một người luôn ở bên cạnh để chia sẻ mà không cần phải giữ lễ là tuyệt vời lắm sao?”

Nghe cô nàng nói tôi hơi trợn mắt, rồi nhún vai thay cho lời đáp. Cô tiểu thư này có xu hướng quý người đến phát ghét. Chẳng biết cô ấy đã từng thấy ma bao giờ chưa?

Nhà phụ cũng có chỗ tắm nước nóng nhưng nó chỉ rộng bằng cỡ phòng tắm thông thường. Nghe bảo gần đây có một nhà tắm lộ thiên, chúng tôi đang hướng tới đó. Dù trung thành với chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng, nhưng tôi không dờ người đến độ chỉ vì ngại hai ba phút đi bộ mà từ chối một nhà tắm rộng rãi hơn.

Rời khỏi Seizansou, chúng tôi đi xuống đồi. Vòng qua một cung đường là đã thấy cái nhà tắm công cộng, có vẻ như chỗ này được quản lý chung bởi các nhà trọ và khách sạn trong khu vực. Chẳng thế mà bà cô trung niên đang thu tiền ở cái quầy dựng bằng tre sát cửa đã cho qua khi nghe bảo chúng tôi là khách của Seizansou.

Tôi và Chitanda mỗi người vào một khu riêng biệt. Không riêng là cũng gay đây.

Phòng thay đồ nhỏ một cách bất ngờ. Trong phòng không có ai, nhưng có một bộ quần áo đang dựng trong giỏ để dưới chân nên

hắn đã có người vào tắm trước rồi. Nhìn kỹ hơn chút tôi nhận ra một chiếc quần cộc, người trong đó trăm phần trăm là Satoshi.

Sau khi cởi quần áo, tôi bước vào nhà tắm. Hồ tắm được xây bằng đá nhân tạo để cho giống suối nước nóng tự nhiên, và rộng hơn những gì tôi tưởng tượng. Nước nổi bong bóng trắng đục, quả đúng là nước suối xịn, hoàn toàn khác biệt với nước nóng bình thường. Bốn bề là những hàng tre cao vút, thành ra không thấy được phong cảnh tuyệt đẹp của làng Zaizen. Nhưng thôi, tre thấp mà bị nhìn trộm thì còn tệ hơn. Tôi vịn vôi cho nước chảy vào một cái thau, gội nhẹ nhàng lên mình rồi bước xuống nước. Nhiệt độ nước được căn chỉnh hoàn hảo. Tôi lội vào trung tâm cái hồ rộng, nơi có đặt một tảng đá lớn. Tôi thử sờ vào - là đá thật.

Tôi thấy bóng người mờ ảo trong màn hơi mù mịt. Chắc là Satoshi. Tôi giơ một tay lên, cái bóng kia cũng vẫy tay đáp lại. Rồi nó bắt đầu thực hiện những động tác giống như bơi ếch mà rẽ nước tới chỗ tôi. Lúc này tôi đang tựa vào tảng đá, từ cảm trở xuống chìm trong nước.

“Hotaro đến rồi đây à... Nước này hay lắm, cứ như đang ngấm vào da ấy!”

“Để nước hòa vào máu coi chừng chết đó.”

“Là vì áp suất thẩm thấu đúng không? Mất hứng ghê. Mà thôi, biết đùa nghĩa là cậu cũng đang thư giãn đấy.”

Tôi không nói gì thêm, Satoshi cũng tiếp tục tận hưởng làn nước ấm trong yên lặng. Từ bên kia hàng tre, tôi có thể nghe tiếng một người vừa bước xuống hồ. Có lẽ là Chitanda. Trời đã sẩm tối, ráng chiều đỏ ối cũng nhạt dần, bóng tối lan ra che phủ hết tầm mắt.

Những vì sao bắt đầu lấp lánh, và hơi ấm của nước theo thời gian từ từ ngấm vào cơ thể tôi. Có lẽ do mệt vì chưa quen đi xe mà tôi thấy hơi buồn ngủ.

Chẳng mấy chốc Satoshi đã rời hồ lên bờ tắm lại, còn tôi thì vẫn ở dưới nước.

Tâm nhìn của tôi dần tối lại...

Hửm.

Không cử động được?

4

Tôi thực sự phải cảm tạ Satoshi vì đã đưa tôi về phòng an toàn. Nếu ở một mình có lẽ bây giờ tôi đã nhập viện, hay đi đờn rồi không biết chừng. Nhìn thấy tôi phải mượn vai Satoshi mà lết về nhà trọ Seizansou, Ibara la lên thất thanh.

“Ông làm sao thế Oreki!?”

Tôi chẳng còn sức để trả lời, nên Satoshi làm thay.

“Bị say nước nóng.”

“...”

“Thảm thật chứ. Cậu ấy ngâm chưa lâu bằng một nửa tờ mà quay đi quay lại đã bất tỉnh rồi.”

Ibara day day hai mắt.

“Oreki, ông thiệt tình...”

Cảm ơn vì đã lo lắng nhé.

Tôi được dìu về phòng. Ibara bước vào trước, nhanh chóng trải ra một tấm nệm rồi mở cửa sổ. Tôi nằm thẳng cẳng mà thở nặng nề.

“... Xin lỗi hai cậu nhé.”

“Có đâu mà xin với lỗi.”

“Hày, trông ông thảm chưa kìa... cái số trời không cho hưởng thụ mà.”

Nói xong cả hai rời khỏi phòng. Chẳng cần nghe Ibara nói tôi

cũng biết mình thảm hại rồi. Dù không nhiều cơ bắp nhưng thể lực tôi cũng đâu tệ đến vậy chứ. Có lẽ tại vẫn còn say xe.

Tôi nằm thẳng cẳng, mắt nhắm nghiền. Thế rồi tôi nghe thấy tiếng ai đó bước vào phòng. Người mùi dầu *gội tôi* có thể biết ngay đó là Chitanda. Cô cúi xuống bên cạnh tôi, nói nhỏ nhẹ:

“*Oreki* à... cậu đã khỏe lại chưa?”

“Chưa.”

“Hay để mình mang khăn ướt cho cậu nhé?”

Một cái khăn mát lạnh chắc chắn sẽ khiến đầu óc thoải mái hơn, nhưng tôi không muốn nhờ vả cô ấy.

“À thôi, không cần đâu. Xin lỗi đã làm các cậu phải bỏ ngang buổi tắm.”

“Làm gì có chuyện đó... À mà tội mình chuẩn bị kể chuyện ma đấy. Cậu có muốn tham gia không?”

Tôi cười yếu ớt. Kể chuyện ma, một cách giải trí khá cổ điển trong đêm hè. Tôi cũng có chút hứng thú, nhưng với tình trạng hiện tại thì không thể.

Tôi vừa nghĩ vừa mở mắt, và chợt nhận ra khuôn mặt của Chitanda đang ở quá gần. Ý thức về không gian riêng tư của cô tiểu thư này thấp hơn người bình thường thì phải. Đây không phải lần đầu tiên cô ấy làm cho tôi phát hoảng. Gò má ửng hồng vì vừa tắm xong cùng mái tóc đen ẩm ướt. Tôi bắt giác quay đi.

“Thôi, chắc tớ đi ngủ đây.”

“Đành vậy... Cậu nghỉ ngơi đi nhé.”

Tiếng cửa phòng đóng lại đánh “xạch”, chỉ còn mùi dầu gội

phảng phất.

Tôi nhìn đồng hồ, còn chưa tới tám giờ. Ngoài cửa sổ vọng vào những âm thanh kỳ lạ. Suy nghĩ một chút tôi đoán đó là tiếng ếch kêu, còn nghe giai điệu của trống taiko* từ đâu đó vọng lại nữa. Mới giữa tháng Tám đã nghe thấy tiếng côn trùng, vì đây là vùng cao sao?

Và rồi...

Giọng thì thào của Rie vọng đến tai tôi. Hình như cửa sổ phòng bên để mở. Dù không chủ định nhưng tôi vẫn nghe được từng lời của cô bé...

“... Quán trọ nhà em được chia ra thành nhà chính và nhà phụ. Vốn thực ra không cần nhà phụ đâu ạ. Lý do tại sao nó được xây lên... là một bí mật.

“Rất lâu về trước, khi bà nội em còn quản lý nhà trọ, đã có một người khách trông rất u ám đến thuê phòng. Ông ta được xếp vào phòng số bảy ở nhà chính. Tuy nhiên ông ấy lại dặn: ‘Tôi không cần dùng bữa hay dọn chần mền gì hết. Tránh xa ra.’ Mọi người đều thấy thật kỳ quái, nhưng vì người khách đã trả tiền trước và đang đúng mùa đông khách nên yêu cầu như vậy cũng tốt thôi.

“Và rồi đêm hôm ấy, có một tiếng thét thất thanh từ bên ngoài vọng lại. Bà em hoảng hốt chạy ra ngoài thì thấy một vị khách vốn đang tản bộ chỉ tay vào căn phòng số bảy. Người đó nói rằng đã thấy một cái bóng người treo cổ đúng đưa trong gió... Về sau nhà em mới biết ông khách kia đã biển thủ công quỹ, đang trên đường chạy trốn. Từ đó, tất cả khách trọ ở phòng số bảy đều nói rằng

trong phòng này có gì đó, đêm đêm còn nhìn thấy bóng người... Đến người khách thứ chín thì giữa đêm đổ bệnh rồi qua đời.

“Sau vụ đó bà em đã nhờ thầy trừ tà, còn chưa yên tâm nên xây cả nhà phụ để tránh người ta đồn thổi linh tinh. Kia kia, ngay từ cửa sổ phòng mình cũng thấy đấy. Nó là phòng ở góc xa nhất trên tầng hai. Tụi em chỉ toàn sinh hoạt ở tầng một, gần như không lên tầng hai bao giờ...”

“Vụ này tuyệt đối bí mật đấy nhé! Em không dám kể cho khách khác nghe đâu...”

Tôi rúc người vào trong chăn. Cổ điển. Đúng là một câu chuyện cổ điển.

Mong muốn được ngủ trong yên bình đã giúp tôi lết được mớ túm chi bunn rùn ra khỏi chăn, bò ra đóng cửa sổ lại. Độ nóng vẫn ở mức chịu đựng được. Ra đến bậu cửa, tôi cảm giác có bóng ai chạy dưới sân nhưng chẳng thừa hơi kiểm tra. Tôi kéo cửa, bò về nệm rồi đánh một giấc tới sáng.

5

Tôi mở mắt, nhìn vào đồng hồ và thấy đã tám giờ. Tôi đã ngủ hơn mười hai tiếng. Đầu còn ong ong, nhưng chắc không phải vì vụ choáng trong nhà tắm. Đơn thuần là ngủ quá nhiều thôi. Nhận ra Satoshi đang nằm bên cạnh, tôi tắm rửa mặc đồ qua loa, cố gắng không đánh thức cậu ta. Tôi bước xuống tầng một, tay gõ gõ vào đầu cho tỉnh hẳn.

Hai chị em Rie và Kayo đã ở sẵn trong phòng khách. Bữa sáng chưa được dọn lên. Tôi mới nói nửa câu “Ibara với Chitanda đâu r...” thì cả hai đã cùng bước vào phòng. Nhưng nhìn Ibara hôm nay là lạ. Cô nàng bầu chặt lấy váy Chitanda, nhìn chúng tôi lấp bắp.

“Nó... nó có thật...”

Tôi nhìn cảnh đó bằng vẻ mặt tỉnh queo. Cái gì thật cơ?

Bất thành linh Ibara chạy đến bên Rie và nói một hơi.

“Đêm qua nghe gió rít chị tỉnh dậy. Vừa trở mình một cái, chị thấy ở phòng đối diện có cái bóng đung đưa! Như thế này này!”

Haha, đúng là cổ điển thật... Mà hiếm khi được chứng kiến Ibara hoảng hốt như vậy. Tiếc là Satoshi không ở đây.

Kayo mang cho chúng tôi chút trà nóng. Tôi với tay lấy một cái tách nhưng thấy tên của Rie trên đó nên bèn đổi qua cái khác. Tôi đã cẩn thận sợ lấy nhầm cái tách khác có tên Kayo, nhưng cuối cùng chẳng thấy.

Rie vừa nghe chuyện của Ibara vừa cười.

“Hóa ra chị Maya sợ ma hờ? Giờ em mới biết đó.”

“Chị đâu có sợ, làm gì có ai oán chị đâu. Nhưng nhìn thấy thật thì ai mà không hoảng!”

Kayo đang cầm bình trà khựng lại, vẻ mặt sửng sò.

“Chị Maya... thấy nó sao?”

“Chị thấy. Chắc chắn luôn! Chị thấy thật!”

“Chị Rie, chị kể cái chuyện đó rồi à? Bố đã nói là không được mà.”

“Ôi thôi đi. Có sao đâu mà, chị Maya chứ có phải người lạ đâu.”

Trong khi Ibara đang sôi nổi bàn chuyện ma với chị em nhà Zenna thì tôi quay sang nhìn Chitanda, người đang ngồi cách tôi một chút. Ánh mắt chúng tôi gặp nhau. Biểu cảm Chitanda cứ như đang lo âu, băn khoăn điều gì. Dựa vào kinh nghiệm thì tôi nghĩ đây là lúc cô nàng cần tâm sự. Tôi hỏi khẽ.

“Có chuyện gì à?”

Cô nàng đáp.

“Ừm... Cậu nghĩ sao về chuyện của Mayaka?”

“Cái bóng treo cổ ấy à?”

Tôi cười.

“Ừm, thì mấy chuyện kiểu đó, dù rập khuôn và điển hình nhưng vẫn tồn tại. Vì chúng cần thiết mà. Giống như cái hồi...”

“Cái hồi...?”

“À không, không có gì.”

Suýt nữa tôi đã nói “như cái hồi Satoshi bịa ra chuyện bầy bí ẩn”,

may mà kịp nuốt lại. Đó cũng là một câu chuyện kinh điển, rập khuôn, cũ mèm, nên đương nhiên sẽ khiến tôi liên tưởng... Dù vậy tôi vẫn không muốn nhắc lại, mà trước mặt Chitanda thì càng không. Việc tôi tự dưng không biết nói gì khiến ánh nhìn của cô nàng càng chăm chú hơn nữa. *Tệ thật!* Tôi nghĩ, nhưng cũng may sự hiếu kỳ của Chitanda đang dồn hết vào cái bóng treo cổ.

“... Vậy Oreki này, cậu có nghĩ điều Mayaka nói là sự thật không?”

“Hẳn là không rồi.”

Nghe thế Chitanda trông càng lo lắng hơn. Cô ấy nghiêng đầu nói:

“Vậy chẳng lẽ mình cũng nhìn nhầm rồi sao?”

“Hả? Ý cậu là sao?”

Cô nàng ghé vào tai tôi thì thầm.

“Mình cũng thấy nó, cái bóng treo cổ mà Mayaka nói...”

Chẳng nhớ là mấy giờ. Khi Mayaka bị đánh thức thì Chitanda cũng vậy. Châm chậm mở mắt, cô cũng đã thấy bóng của một người treo cổ đung đưa trong bóng tối.

“Lúc đó mới tỉnh dậy nên đầu óc mình vẫn lơ mơ. Nên mình mới nghĩ bản thân đã nhìn nhầm, nhưng nếu Mayaka cũng vậy thì...”

“Ồ.”

Nếu chỉ Ibara hoặc Chitanda nhìn thấy thì tôi sẽ kết luận ngay là do ngái ngủ mà nhìn gà hóa cuốc, nhưng nếu cả hai cùng thấy một thứ vào một thời điểm thì... khó mà nói rằng “nó không có thật”. Thay đổi ý kiến, tôi nói:

“Có khi nào hai cậu nhìn nhầm với một cái gì khác không? Hôm qua tớ có nói ấy. Con ma nhìn gần...”

“... ra hoa úa, phải không?”

Rõ ràng câu trả lời này không lòe được Chitanda. Cô nàng hướng mắt lên trần rồi lại nhìn thẳng vào mặt tôi. Năng lượng tràn trề trong mắt thể hiện rằng cô tiểu thư này đang cực kỳ tò mò.

“Nếu vậy thì... chính xác mình đã thấy cái gì?”

Chẳng biết từ lúc nào Ibara đã đến ngồi cạnh tôi.

“Đúng thế. Nếu ông nói tui tôi nhìn nhầm, thì thử đoán xem nó là gì đi. Còn nếu ông phủ nhận thứ cả tôi và Chi-chan đều thấy chỉ vì ông không tận mắt nhìn thấy, thì ông là đồ chơi bần.”

... Có đến mức nói người ta chơi bần không trời?

Chitanda và Ibara đều dán mắt vào tôi. Kinh nghiệm cho tôi biết lúc này là quá muộn rồi.

“Dĩ nhiên mình sẽ không bắt Oreki làm tất đâu. Chúng ta cùng điều tra nào!”

Chitanda hăng hái nói mà vẫn nhìn mắt tôi không rời. Tôi không phản đối, đúng hơn là không thích làm chuyện vô ích. Tôi không thích chống cự vô vọng. Nhưng không phản đối thì ít ra vẫn còn quyền được thở dài một cái đúng không? Chitanda còn bồi thêm phát cuối cùng.

“Bởi vì mình... rất tò mò.”

Sau bữa sáng đơn giản gồm thịt xông khói, trứng, xúp ăn liền cùng rau củ hầm với nước thịt, chúng tôi quay lại tầng hai và bắt

gặp Satoshi đang đi hướng ngược lại. Cậu ta chưa biết về “vụ án” mới này, nhưng thôi kệ. Satoshi có thể tinh thông kiến thức Đông Tây kim cổ, nhưng chẳng cái nào hữu dụng trong vụ này.

Ibara đã lỡ hứa giúp Rie làm bài tập hè.

“Xin lỗi, tớ chịu chết rồi. Các cậu cố gắng lên nhé.”

“Cứ để bọn mình! Bọn mình nhất định sẽ tìm ra chân tướng sự việc! Nhỉ?”

Sao lại “Nhỉ?” với tôi?

Dù sao, việc bắt buộc phải làm thì làm cho nhanh gọn thôi. Tôi mời Chitanda vào phòng mình, nghe cô nàng kể chi tiết vụ việc. Trong phòng có hai cái ghế và một bàn nhỏ cạnh cửa sổ nên chúng tôi quyết định ngồi ở đó. Thế rồi...

“Cậu thực sự thấy một cái bóng treo cổ ở căn phòng đối diện à?”

Mở cửa sổ, tôi hỏi và hướng mắt về phía nhà chính.

“Ừ, đúng vậy.”

“Nó to cỡ nào?”

“... Lúc đó mình vẫn còn lơ mơ nên không chắc, nhưng mình nghĩ nó xấp xỉ một người bình thường. Về hình dáng thì... xin lỗi nhưng mình không nhớ nữa. Nghe Mayaka nói đó là bóng người treo cổ mình mới thấy đúng là giống vậy thật.”

Khi kể về chuyện đã xảy ra, giọng Chitanda càng lúc càng nhỏ. Tôi cũng hơi hơi hiểu lý do. Để phục vụ cho tính hiếu kỳ của mình, Chitanda có năng lực quan sát và trí nhớ tuyệt vời, vậy mà bây giờ cả hai thứ đó cũng mơ hồ, đương nhiên cô nàng chẳng vui vẻ gì rồi. Nhưng do không tận mắt nhìn thấy nên tôi đành dựa vào những gì

cô nàng nhớ thôi. Tôi tiếp tục hỏi.

“VẬY nó màu gì?”

“Mình chẳng biết nữa. À khoan, không phải vì không nhớ ra mà vì nó chỉ là cái bóng.”

Tôi cố gắng mừng tượng thứ Chitanda đã thấy nhưng không thể. Từ “cái bóng” quá là chung chung.

“Một *cái bóng* à? Nói cách khác là có một nguồn sáng. Và cậu đã thấy cái bóng một người hắt từ nguồn sáng đó?”

“Nếu không phải hiện tượng siêu nhiên thì tớ nghĩ là vậy.”

“Một nguồn sáng à...?”

Tôi quay đầu nhìn gian nhà chính một lần nữa.

“Vào ban đêm thì có thể là mặt trăng...”

Giọng của tôi cũng pha chút không chắc chắn.

“Tớ cũng nghĩ thế. Tối qua trăng tròn lắm. Nhưng hình như... A!”

Chitanda nhìn về phía nhà chính và la lên. Phải rồi. Tất cả cửa chớp của nhà chính đều làm bằng gỗ, đã đóng lại thì đừng nói ánh trăng, có rọi đèn pha cũng không tạo bóng được.

“Chitanda, cậu ngủ lúc mấy giờ?”

“Ừm, tầm mười giờ. Mọi người đều mệt rồi, và mình cũng hứa sáng nay sẽ đi tắm cùng với Mayaka nên tụi mình quyết định ngủ sớm.”

“Vậy lúc đó mấy cái cửa chớp thế nào?”

Nghĩ một lúc, Chitanda trả lời:

“Tớ nghĩ là đều đóng cả. Nhà chính tối đến mức chẳng thấy gì bên đây hết.”

“Ừm.”

Nếu cửa chớp đóng hết thì chắc chắn không thể có bóng. Việc trở nên nan giải rồi đây, tôi gãi đầu. Thật phiền toái, nhưng xem ra chúng tôi sẽ phải đi qua nhà chính để xem xét căn phòng số bảy, nơi họ nhìn thấy cái bóng xuất hiện.

Chitanda cười rạng rỡ.

“Tuyệt quá! Giống như thám hiểm vậy. Thật vui vì tụi mình đã đến đây!”

Chỉ có cậu mừng thôi cô nương ạ.

Có thể băng qua hành lang kết nối để dễ dàng vào nhà chính, tuy nhiên có một dây thừng giăng ở cuối hành lang với tấm biển đề: “Đang thi công. Không phận sự miễn vào.” Chitanda khá ngần ngại khi nghĩ đến chuyện chui qua sợi dây. Cũng phải thôi, lỡ bị ai bắt gặp thì rắc rối to. Có lẽ nên xin phép một người trong nhà trọ trước. Nhưng nếu xin phép cô chú chủ nhà rằng mình đang điều tra vụ cái bóng treo cổ thì cô bé Rie, người đã được dặn là không kể với ai, sẽ bị mắng là cái chắc. Vì vậy tôi quyết định tiếp cận một trong hai chị em nhà Zenna.

Cầu được ước thấy, ngay lúc đó Kayo đi ngang qua. Cô bé giật bắn cả mình khi bị tôi gọi, nhưng lại có vẻ yên tâm hơn khi nhìn thấy Chitanda bên cạnh.

“Vâng, có chuyện gì vậy ạ?”

Tôi nhìn Chitanda.

“Hử?”

“Nhờ cậu đấy.”

Những đứa trẻ ngây thơ là khắc tinh của tôi.

“À, rồi. Kayo này, tụi chị muốn vào nhà chính một chút có được không?”

“Nhà chính ư? Để làm gì vậy ạ?”

“Hồi sáng Kayo cũng nghe rồi đó, tụi chị sẽ điều tra về cái bóng treo cổ mà chị và Mayaka nhìn thấy đêm qua. Em có thể dẫn chị lên phòng số bảy được không?”

Tôi hiểu rằng thật thà là đức tính tốt, và đường đường chính chính là cách khiến ta ít áy náy nhất, nhưng Chitanda dùng từ tệ quá. Y như rằng Kayo lắc đầu nguầy nguậy.

“Em xin lỗi... nhưng không được đâu ạ. Chị em... sẽ mắng em mất.”

Đành chịu vậy. Nghĩ lại thì cũng đúng thôi, chẳng ai muốn cho người lạ vào nhà cả. Từ bỏ kế hoạch khám xét phòng số bảy, tôi chuyển hướng sang đặt một câu hỏi.

“Vậy cho anh hỏi một câu nhé. Căn phòng đó hiện có còn cho khách dùng không?”

Tôi thề là mình không có ý xấu, nhưng có thể vì cách nói của tôi hơi dồn ép mà Kayo thụt lùi một chút và nhú mày. Rồi cô bé cũng trả lời.

“Không ạ. Khách chỉ dùng nhà tắm và phòng ăn bên nhà chính thôi.”

“Được rồi...”

“Toàn bộ tầng hai chỉ dùng làm nhà kho... Anh hỏi xong rồi phải

không ạ?”

Tôi gật đầu.

“Cảm ơn em, vậy là đủ rồi.”

Kayo quay gót chạy một mạch trước khi tôi kịp nói hết câu. Tôi khoanh tay lại chán nản.

“Cô bé có vẻ không thích tớ.”

Nhưng Chitanda chỉ nhìn tôi mà mỉm cười.

“Đừng lo. Chắc là cô bé sợ những anh trai cao lớn thôi. Dễ thương quá... Ôi, có em gái tuyệt thật nhỉ?”

Cô nàng thốt lên đầy hào hứng. Hừ, *dễ thương* thật.

Mặt trời lên cao, trời càng lúc càng nóng hơn. Tôi đưa tay lau cái trán đầy mồ hôi, còn Chitanda với sức chịu nóng siêu phàm của mình thì vẫn thản nhiên như không.

“Không vào được phòng số bảy liệu có sao không?”

“Không sao, chỉ rắc rối hơn thôi.”

Tôi đi ra cổng cùng Chitanda. Nếu không thể xem từ bên trong thì chỉ còn cách quan sát từ bên ngoài. Cạnh cửa ra vào, Chitanda vừa cúi xuống thay đôi dép đi trong nhà vừa lên tiếng đầy phấn khích:

“A, nhìn cái này làm mình nhớ ngày xưa quá!”

Cái Chitanda nhìn thấy là hai tấm thẻ đánh dấu tập thể dục buổi sáng theo đài ngoài công viên, treo cạnh tủ để giày. Một cái có tên được viết to bằng bút dạ là của Rie, còn một cái không tên có lẽ là của Kayo. Có thể thấy bắt đầu từ kỳ nghỉ hè, thẻ của Rie được đánh dấu khá thưa thớt rồi dần dần là để trống. Trái lại, Kayo dường như

không vắng một buổi nào.

Cầm hai tấm thẻ lên, Chitanda nói:

“Tập thể dục theo đài... cho đến hai năm trước mình vẫn còn tham gia đầy đủ lắm!”

Hai năm trước... tức là đến tận năm lớp Bảy. Thật đấy hả? Trừ hồi còn bé tí ra, còn lại tôi không đời nào tham dự mấy hoạt động này. Chẳng biết tôi bắt đầu có tư tưởng tiết kiệm năng lượng từ khi nào?

Vừa ra vườn, chúng tôi lập tức chìm trong thứ không khí ẩm ướt cùng cái mùi đặc trưng của cây rừng. Nhìn lên căn phòng số bảy của nhà chính, tôi nhận thấy mọi cửa chớp đều đóng. Chitanda rủ tôi đi vòng ra đằng sau xem thử, trên đường đi tôi vô tình đạp phải một vũng nước.

“Ồi.”

Nước lẫn bùn bắn lên chân Chitanda làm bẩn giày cô.

“Xin lỗi.”

“Không sao mà.”

Vì nhà phụ đã che hết nắng nên nền đất ẩm ướt và có cả những vũng nước. Tôi còn tưởng người ta mới tưới cây nhưng hình như không phải vậy. Những chỗ có nắng chiếu vào đã sắp khô, nghĩa là từ lúc mặt đất bị ướt đến giờ cũng đã khá lâu rồi. Tôi hỏi.

“Chitanda, đêm qua có mưa à?”

“Đúng vậy. Mình không nhớ chính xác là khi nào, nhưng đúng là có mưa.”

Chúng tôi đã vòng ra sau nhà chính nhưng cửa chớp ở phía này

cũng đóng. Cả cửa Đông lẫn cửa Tây đều phải mở thì mới có bóng được. Tôi khoanh tay lại, quay sang thì thấy Chitanda cũng đang làm điệu bộ giống hết mình, biểu cảm như đang suy nghĩ gì đó. Tôi vừa định hỏi “Cậu đang nghĩ gì thế?” thì cánh cửa trước mặt chúng tôi mở ra, Kayo bèn lên nói.

“*Dạ... Đến giờ ăn trưa rồi ạ.*”

Tôi nhìn đồng hồ. Quả thật đã mười hai giờ rồi, nghỉ ngơi một chút vậy.

Bữa trưa là mì ramen lạnh*. Ngon thật. Đây là vùng cao nên cũng không nóng đến mức khó chịu, nhưng ăn thứ gì mát mát cũng tốt. Sáu người chúng tôi lại ngồi quanh bàn. Ibara vừa ăn vừa hỏi.

“*Vậy hai cậu đã tìm ra gì chưa?*”

“*Ừm, chưa có gì...*”

Tôi tiếp lời Chitanda.

“*Tụi này chỉ mới bắt đầu thôi. Thực ra cũng có vài giả thuyết.*”

“*Ồ. Vậy kể đi.*”

Hơi khó vì những suy nghĩ của tôi vẫn còn mơ hồ và chưa chắc chắn lắm. Tôi cứ ngần ngại không đáp, còn Satoshi thì càu nhàu ra vẻ không vui.

“*Các cậu đang nói vụ gì thế? Ngồi cùng bàn ăn chung bữa mà lại cho tở ra rìa là sao? Thật là quá đáng.*” Lại chuyện bé xé ra to, đúng là Satoshi. Tôi chẳng muốn giải thích nên hỏi ngược lại.

“*Ra rìa chứ còn gì nữa, cả sáng nay cậu biến đi đâu thế? Mất tăm luôn.*”

“Đã đến suối nước nóng thì phải tranh thủ mọi lúc chứ.”

Thế à? Sau vụ hôm qua tôi kinh ba đời rồi.

Tôi còn chưa xong nửa đĩa mì thì đã có hai tiếng vỗ tay vang lên.

“Cảm ơn vì bữa ăn.”

“Cảm ơn vì bữa ăn.”

Là hai chị em Rie và Kayo. Rie thu dọn bát đĩa của mình và đi về phía nhà chính. Một lúc sau Kayo cũng đi theo. Chứng kiến cảnh tượng đó, Chitanda mắt long lanh, mỉm cười đầy hạnh phúc.

“Có em gái thích thật đấy! Mình ganh tị với hai em ấy quá.”

“Ồ, Chitanda cũng mong có em à?”

“Nói là mong thì cũng không hẳn. Fukube có anh chị em không?”

Satoshi bắt đầu bài diễn văn về em gái hắn. Tôi gặp em gái của Satoshi một lần rồi, nó là đứa lập dị và phá cách hơn ông anh nhiều. Chắc con bé sẽ hợp với bà chị của tôi lắm.

Chuyện kể xong thì bữa trưa cũng kết thúc, cùng thời điểm Rie từ nhà chính trở về. Cô bé mặc một bộ yukata, tự phụ họa bằng một tiếng “Nè!” rất to. Nó không phải loại đơn giản để mặc khi tắm xong, mà là đồ người ta thường diện ở các lễ hội pháo hoa. Bộ đồ màu xanh nhạt với họa tiết thiên điều trên sóng, khiến người nhìn vào cảm thấy mát mẻ. Rie trông cực kỳ hãnh diện.

“Cho em xin chút cảm tưởng nào!”

“Oa!” Chitanda trầm trồ.

“Đẹp quá!”

“Ừ, hợp với em đó, trông cũng ra dáng lắm rồi.”

Rie cười toe toét khi được khen.

“Hồi đầu hè bố mẹ mua cho em đó ạ... Vì điểm số em đã tiến bộ hơn. Tối nay mình chơi pháo bông nhé! Em đã chuẩn bị đầy đủ rồi!”

Liếc nhìn ba cô gái say sưa với chiếc yukata, Satoshi thì thầm chỉ để mình tôi nghe được.

“Đẹp thì đẹp thật.”

Xét cái kiểu vòng vo của Satoshi, tôi biết thừa cậu ta còn điều gì đó muốn nói. Tôi thì thầm lại:

“Thế xấu ở chỗ nào?”

“Dải obi*. Obi là linh hồn của một bộ kimono, nhưng cái này là *imitation*.”

Tôi nhìn lại lần nữa. Đúng là nút thắt bướm bướm có hơi kỳ nhưng từ ngữ Satoshi dùng còn kỳ hơn.

“Đột biến với biến dị gì ở đây?”

“Tớ nói ‘imitation’ (đồ nhái) chứ có phải ‘mutation’ (đột biến) đâu... cái nơ con bướm được thắt riêng và gắn vào dải obi mà thôi. Làm vậy khi mặc sẽ rất dễ dàng nhưng với triết lý của tớ thì thế không phải là yukata.”

Ai quan tâm tới triết lý của cậu chứ. Dù có hơi lạc quẻ nhưng cũng chẳng có gì to tát. Ngớ ngẩn quá, tôi nghĩ rồi ngáp ngáp ngáp dài.

Đúng lúc đó.

“... Hửm?”

Có người. Tôi quay về phía cửa, cánh cửa trượt đang mở nhưng không thấy ai. Lạ thật, rõ ràng có một bóng người núp ở đó mà. Hay tôi cũng bị cái bóng chết treo đó ám rồi?

“Chuyện gì thế?”

Tôi không trả lời câu hỏi của Satoshi.

Bóng người à...?

Tôi rời khỏi phòng ăn. Cần nơi yên ắng để có thể bình tâm lại một chút mà động não. Nhận ra Chitanda cũng theo sau, tôi tính bảo cô ấy đừng đi theo, nhưng một ý tưởng chợt lóe lên. Đến chỗ hồ tắm hôm qua đi, tôi quay lại và đề xuất với Chitanda. Cô nàng mỉm cười rồi gật đầu.

Trên đường tới hồ tắm tôi chỉ im lặng suy nghĩ. Quan sát tình hình, Chitanda cũng không mở lời.

Cái bóng treo cổ. Phải chăng chỉ là bông hoa úa, sản phẩm từ sự thần hồn nát thần tính của Ibara và Chitanda? Tôi nghĩ có thể tạm khẳng định như vậy...

Nhưng vẫn còn thiếu một điểm mấu chốt.

Đã đến chỗ hồ tắm lộ thiên. Trước khi người nào đi lối đây, Chitanda lên tiếng.

“Lát nữa mình về chung nhé.”

Tôi không kịp trả lời.

Bước qua quày tiếp tân để vào phòng thay đồ, tôi có *cảm giác như* mình từng thấy cảnh này rồi, và biết ngay lý do tại sao. Đồ đạc trong phòng đều nằm ở vị trí giống hệt ngày hôm qua, cái quần cộc quen thuộc đặt trong giỏ dưới chân. Là Satoshi, tên này còn bí ẩn hơn cả cái bóng ma treo cổ ấy nữa. Nãy còn ngồi ở bàn ăn cơ mà? Không lẽ cậu ta biết dịch chuyển tức thời?

Vào khu vực tắm, y như rằng tôi thấy Satoshi đang ngâm mình trong hồ. Chưa vội bước xuống, tôi nhìn chăm chăm Satoshi. Cậu ta quay lại có vẻ vì đã mờ mờ nhận ra tôi, và giải thích dù chưa ai hỏi gì.

“À, nếu trượt xuống cái dốc sau nhà trọ thì cậu sẽ tới đây trong tích tắc.”

Tôi hoàn toàn không ngạc nhiên. Trượt xuống dốc *chỉ vì đó là đường tắt*, đúng là kiểu của Satoshi.

Bước xuống hồ, tôi cầm khăn tắm lau mặt cho đầu óc còn đang lơ mơ tỉnh táo lại. Với mọi phiền phức mà câu lạc bộ Cổ Điển gặp phải, hay đúng hơn là mọi vấn đề do Chitanda mang *đến*, thì chẳng có cách giải quyết nào khác ngoài tìm được câu trả lời hợp ý cô nàng. Nhưng vụ cái bóng treo cổ này, dù có nghĩ kiểu gì thì tôi cũng không thể tìm ra lời giải có thể thỏa mãn được Chitanda.

Thứ duy nhất còn thiếu ở đây là *tại sao?* Chân tướng của cái bóng thì không khó khăn lắm, nhưng tôi lại không giải thích được vì sao nó lại ở đó. Thế là chưa đủ để thuyết phục Chitanda. Vì biết là vẫn còn manh mối, tôi cố lục lợi trí nhớ trong im lặng. Thấy tôi không cử động, lại thêm vẫn còn lo chuyện xảy ra hôm qua, Satoshi hoảng hốt kêu lên.

“Hotaro? Đừng nói là cậu lại say nước nóng nữa nhé.”

Satoshi à...? Có thể cậu ta sẽ biết vài thứ. Tôi bèn thử hỏi.

“Này, tối qua có sự kiện gì không?”

Satoshi bất ngờ với câu hỏi đường đột của tôi, nhưng rồi lại ngay lập tức mỉm cười.

“Tâm điểm dĩ nhiên là vụ cậu ngất xỉu rồi.”

“Đây không định cảm ơn lần nữa đâu. Còn gì nữa không?”

“Thì cậu biết rồi đấy, bọn mình kể chuyện ma. Một mình tớ hai đóa hoa, mà vẫn còn thừa một.”

Hoa à? Nếu vậy theo tôi Chitanda là hoa sen còn Ibara là hoa cúc gai*.

“Không, ai hỏi mấy chuyện của các cậu. Ý tớ là sự kiện kiểu *lễ hội cơ* mà.”

“Hửm... tớ có sống ở đây đâu mà biết sự kiện. Nhưng nghe nói hôm qua có tổ chức lễ hội mùa hè. Cậu cũng nghe tiếng trống taiko mà, đúng không?”

Lễ hội mùa hè.

Ra là vậy, hóa ra có chuyện đó sao... À không, tôi cũng nghĩ hẳn phải có lễ hội rồi.

Thông thường mỗi khi nhận ra tôi có vẻ hứng thú với điều gì, Satoshi sẽ trêu chọc. Nhưng lúc này nửa khuôn mặt cậu ta đang chìm trong nước, đôi mắt thì lim dim chắc chắn thềm để ý tôi đang nghĩ gì đâu. Tôi sẵn sàng trả lời nếu cậu ta thắc mắc, nhưng chắc hết chuyện để nói rồi. Tôi rời khỏi hồ.

Mặc đồ xong xuôi tôi bước ra ngoài. Chitanda chưa tắm xong thì phải. Cảm giác trong nóng ngoài mát khiến tôi nhanh chóng sắp xếp được những suy luận của mình. Cuối cùng Chitanda cũng bước ra, và chúng tôi trở về nhà trọ.

Trên đường về tôi chủ động nói với Chitanda.

“Cái bóng treo cổ cậu thấy... có lẽ chỉ là bộ yukata treo trên móc thôi.”

“Hả?”

Chitanda bất ngờ bởi câu trả lời bất ngờ ấy. Chờ cô ấy hiểu rõ những gì vừa nghe, tôi tiếp tục.

“Trong bóng tối rất dễ nhìn nhầm một bộ yukata thành bóng người, dù cậu có ngái ngủ hay không. Thấy bóng người kiểu đó tớ chỉ nghĩ được hai trường hợp: một là ma, hai là ai đó đang phơi quần áo.”

Chitanda im lặng một lúc rồi nghiêng đầu, tức là chưa chấp nhận giả thuyết vừa rồi.

“Nhưng tại sao lại có một bộ yukata ở đó? Và tại sao phải mở cửa chớp cho bọn mình nhìn thấy?”

“Người ta mở ra đâu phải để cho cậu nhìn.”

Tôi ngược lên bầu trời.

“Mà là để hong khô nó. Bộ yukata bị ướt, và cửa chớp được mở để gió lùa vào cho nó khô nhanh hơn.”

“Tại sao?”

“Nó bị ướt do trời mưa.”

“Không, ý mình là tại sao lại treo ở phòng số bảy?”

“Là để không ai có thể thấy nó đang được hong khô.”

“Nhưng tụi mình thấy mà.”

“Không, *không ai ở đây* nghĩa là không ai khác trong gia đình ấy.”

Hình như câu chuyện chẳng đi đến đâu cả. Tôi gãi đầu, dừng một nhịp rồi giải thích suy luận của mình lại từ đầu.

“Người treo bộ yukata ở đó để hong khô là Kayo.

“Kayo ganh tị với bộ yukata của Rie và muốn mặc thử nó. Tuy nhiên, dù có hợp với Kayo cỡ nào thì bộ yukata cũng là của Rie, và tớ dám chắc rằng cô bé sẽ không cho em mình mượn. Cậu có để ý không? Từ tách trà cho đến tấm thẻ tập thể dục, Rie đã viết tên lên tất cả đồ đạc của mình, điều này chứng tỏ cô bé là kiểu người phân biệt rõ quyền sở hữu. Hơn nữa Kayo còn khá sợ Rie nên càng không dám mở miệng mượn bộ yukata, thế nhưng vì vẫn muốn mặc nên cô bé đã lén lấy nó đi. Cũng may dải obi đã được thắt sẵn nên cô bé có thể tự mặc, mà nhà đã làm quán trọ thì việc giặt giũ gấp gọn chẳng có gì khó khăn. Tóm lại là Kayo đã mặc bộ yukata để đi lễ hội mùa hè tối hôm qua, vào khoảng tám giờ. Chắc là cô bé vui lắm.”

“Kayo đi chơi lễ sao. Nhưng làm sao cậu biết được?”

“Tớ nghe Satoshi nói hôm qua có tổ chức lễ hội mùa hè. Còn tại sao tớ biết thì vì tớ thấy có bóng người chạy ra ngoài lúc gần tám giờ. Trong lúc kể chuyện ma cô bé không tham gia đúng không?”

Sáng nay Kayo đã trách Rie về việc kể câu chuyện cái bóng treo cổ, tức là đến sáng nay cô bé mới biết chị mình đã kể chuyện đó. Và lại Satoshi đã bảo trong phòng chỉ có ba cô gái. *Một mình tớ hai đóa hoa, mà vẫn còn thừa một.*

“Thế đấy, và... khi đang vui chơi trong lễ hội, Kayo đã gặp xui xẻo.”

Chitanda gần như nín thở.

“Trời đã đổ mưa.”

“Đúng vậy. Dựa vào độ ẩm của đất có thể thấy mưa đã tạnh không lâu sau đó, nhưng cũng đủ khiến bộ yukata ướt sũng. Đến đây Kayo lại nhớ ra chuyện *hôm nay* Rie sẽ làm. Đốt pháo hoa. Chắc chắn Rie sẽ muốn mặc bộ yukata yêu thích, tức là phải hong khô nó trong đêm. Cô bé hẳn đã hoảng sợ dữ lắm.

“Nếu phơi ở tầng một nhà chính thì người trong nhà sẽ thấy, còn bên nhà phụ của chúng ta thì miễn bàn. Cô bé cũng không thể dùng máy sấy vào giữa đêm. Vì vậy Kayo đành phải đợi đến khi mọi người ngủ, đi lên tầng hai nhà chính và phơi bộ yukata ở căn phòng xa nhất.

“Nhưng vận xui của cô bé chưa dứt. Ánh trăng đã chiếu qua khung cửa, làm bộ đồ trông giống như cái bóng người treo cổ mà Ibara và cậu đã nhìn thấy. Vì ánh trăng chiếu từ hướng Tây nên lúc đó chắc đã quá nửa đêm rồi, có lẽ là tầm ba bốn giờ sáng gì đó. Và rồi cái xui cuối cùng là khi tụi mình quyết định điều tra về cái bóng. Hồi nãy lúc ăn trưa cậu có để ý cả hai chị em đều ăn rất nhanh không? Rie là do muốn sớm được khoe bộ yukata, còn Kayo thì... là do thấp thỏm.”

Tôi cứ thế vừa đi vừa nói một hơi. Nguyên do Kayo giật bắn người khi nghe tiếng tôi có lẽ là vì vậy. Cô bé đã thực sự rất sợ.

“Kayo trả lại bộ đồ vào buổi sáng. Sáng sớm là đằng khác... Để biết rõ thời gian cậu có thể kiểm tra lịch của đài phát thanh vì Kayo luôn tập thể dục. Có lẽ cô bé đã trả lại trước lúc đó.”

“...”

“Tớ nghĩ tụi mình nên giữ kín chuyện này với Ibara. Nếu để Rie biết được thì Kayo sẽ rắc rối to. Vả lại cô bé có lý do riêng mà.”

Chitanda không nói gì. Cô nàng chỉ nhìn xuống đất mà đi.

Bước trên con dốc dài thoai thoải, Chitanda cuối cùng cũng lên tiếng dù vẫn không ngẩng mặt.

“Nếu vậy... nghĩa là hai cô bé đó không thương nhau sao?”

Tôi chưa hề nghĩ đến chuyện đó. Mặc kệ tôi đang ngạc nhiên, Chitanda tiếp tục.

“Là chị em mà không thể cho nhau mượn một bộ yukata, thật sự mình không cảm thấy thân thiết chút nào.”

Cô ấy nói rồi cười với tôi một cái rất nhẹ. Miệng cười nhưng cái biểu cảm ấy sao mà quá buồn bã. Không phải lần đầu tôi thấy Chitanda như vậy. Phải khó khăn lắm tôi mới mở miệng được.

“Thực ra mối quan hệ giữa anh chị em ruột kiểu như thế cũng không phải hiếm. Như tớ với bà chị cũng vậy...”

“Mình...”

Có lẽ Chitanda đã không còn nghe tôi nói nữa. Cô nàng như đang nói với chính mình.

“Mình luôn muốn có anh chị em. Một người chị đáng kính, hay một cậu em dễ thương...”

Chúng tôi bước đi. Mùa hè chưa kết thúc. Những đám mây tươi sáng lững lờ trôi trước mặt chúng tôi đột nhiên trắng đến chướng mắt. Nhà trọ Seizansou hiện lên phía trước, Chitanda tiếp tục câu nói bỏ dở của mình.

“Nhưng giờ thì mình đã hiểu cái bóng treo cổ kia chẳng phải là ma, và không phải cặp anh chị em nào trên thế giới này cũng hạnh phúc...”

Tôi không muốn nghe thêm chút nào hết. Ờn trời, Chitanda cũng không nói nữa.

Chúng tôi trèo lên con dốc thoải thoải phủ kín một màu xanh đậm.

Ngay từ đầu tôi đã biết. Rằng kiểu anh chị em mà Chitanda nói đến chỉ là một “con ma”. Khi nhìn đủ gần, nó sẽ hiện hình là những bông hoa úa...

Dù vừa mới tắm xong, nhưng cái nóng mùa hè từ từ thấm vào cơ thể làm tôi bắt đầu đổ mồ hôi. Trên đỉnh dốc có ai đang đứng. Tới gần tôi nhận ra đó là Rie, cô bé đang vẫy tay đầy hào hứng.

Chương 4

Người đã có mặt

1

Giả sử một ngày đẹp trời nào đó tôi cầm micro, và nói “Hôm nay trời thật đẹp”. Có người nghe được sẽ nghĩ rằng “Tớ đoán bạn Oreki Hotaro đang kiểm tra mic”, nhưng một người khác lại có thể nghĩ “Bạn Oreki Hotaro muốn khẳng định với mọi người là hôm nay trời rất đẹp”. Cách suy nghĩ nào cũng hợp lý, nhưng cách nào đúng thì lại là hên xui, thế nên để tăng phần trăm đoán đúng, ta cần phải thu thập càng nhiều thông tin càng tốt. Nhưng không thể chỉ ngồi một chỗ và hy vọng thông tin sẽ tự tìm đến ta, và cho dù có được những dữ liệu cụ thể và chi tiết nhất, chúng ta vẫn chỉ có thể tăng xác suất đoán đúng lên phần nào thôi.

Ngày đầu tiên của tháng Mười một, sau giờ học, trong phòng câu lạc bộ chỉ có Chitanda và tôi. Trong lúc thế giới đang quay cuồng vì những vụ phóng hỏa cướp của bạc giả ám sát triệu đô, những đám mây mùa thu vẫn lững lờ trôi như chẳng liên quan gì đến những thứ đó. Còn tôi đang làm một việc rất trái với phương châm tiết kiệm năng lượng, đó là tranh cãi quyết liệt để bảo vệ quan điểm của mình. Cũng chỉ tại tới tận hôm nay tiểu thư Chitanda Eru vẫn cứ tán dương công lao của tôi trong vụ “Kem Đá” theo kiểu rất kỳ cục.

Theo cô nàng thì tôi mang trong mình một loại năng lực siêu nhiên, có thể giải quyết những bí ẩn mọi lúc mọi nơi. Những lời cười nhạo hay coi thường tôi đều bỏ ngoài tai, nhưng ngược lại thì hơi khó. Tôi nói nốt một câu cuối.

“Tóm lại nếu cậu bảo tớ là đồ ăn may thì chẳng sao, nhưng kiểu ‘con người vĩ đại’ thì thôi đi nhé.”

Bất ngờ khi thấy người lúc nào cũng điềm tĩnh hiền lành là tôi hơi lên giọng, Chitanda sững sốt tròn mắt. Nhưng chỉ một lúc sau cô nàng đã gật đầu và nở một nụ cười, như đã hiểu cảm giác của tôi.

“Oreki thật là khiêm tốn.”

Không, rõ là cô nàng chưa hiểu gì cả.

Đã gần nửa năm trôi qua kể từ ngày chúng tôi vào trường cấp ba Kamiyama. Kể từ ngày ấy, lòng hiếu kỳ của Chitanda đã rất tinh tường tìm ra những điểm bất thường trong cái quang cảnh ngõ như chẳng có gì bất thường này. Sự thật là tôi cũng có liên quan một chút trong quá trình cô nàng tìm ra căn nguyên của những bí ẩn đó. Sẽ là nói dối nếu bảo rằng tôi chẳng tham gia gì vào hai vụ “Kem Đá” và “Nữ Hoàng”. Cái đó tôi công nhận. Kể cả trong vụ “Juumoji” tôi cũng có động tay đôi chút, dù Chitanda không biết chuyện này.

Nhưng có lẽ tôi nên nói cho rõ ràng ngay tại đây.

“Chitanda, người xưa có câu này hay lắm.”

“... Câu gì vậy?”

“Lý luận và thuốc mỡ trát vào đâu cũng được*. Dù tớ cũng không biết có phải thuốc mỡ bôi đâu cũng được không.”

Tôi nói với biểu cảm nghiêm túc là vậy, nhưng chẳng hiểu sao Chitanda nhẹ nhàng che miệng cười khúc khích. Rồi cô nàng nhìn tôi đang ngây ra mà nói.

“Nhiều lúc Oreki nói những câu người ta hiếm khi dùng nhỉ?”

... Thế à? Tôi không biết đấy.

Nhưng vấn đề không phải chỗ đó! Không để cho tôi kịp phản đối, Chitanda đã tiếp tục với nụ cười vẫn còn trên môi.

“Mình không biết tại sao Oreki lại trích dẫn câu nói đó, nhưng... mình hiểu rồi. Ý cậu là cậu tìm ra sự thật nhiều lần như vậy không phải nhờ tài năng, mà chỉ nhờ may mắn chứ gì? Nhưng cậu không thấy việc suy luận... hay như cậu nói là ‘bôi thuốc mỡ’ ấy, tự nó đã là một tài năng sao? Hạt giống gieo xuống nảy mầm có thể là nhờ vận may, nhưng cũng phải gieo hạt thì mới có chuyện để nói chứ.”

Tôi khoanh tay lại rên rỉ. Thì ra Chitanda cũng có lý lẽ riêng. Nhưng tôi sẽ không dễ dàng chịu thua lập luận của cô nàng đâu.

“Vậy theo cậu tớ là chuyên gia bôi thuốc?”

“Không phải sao?”

Tôi đáp trả nụ cười dịu dàng của Chitanda bằng một nụ cười của riêng mình, cố gắng bình tĩnh nhất có thể.

“Không phải đâu. Có khối chuyện tớ không suy luận được mà.”

Và ngay lập tức bị vặn lại.

“Đó là vì Oreki bình thường ít chịu suy nghĩ thôi.”

Cũng đúng, nhưng... bị người khác chỉ thẳng ra tôi vẫn thấy buồn buồn sao đó. Nhưng dù vậy tôi vẫn sẽ giữ nguyên quan điểm.

“Vậy thì thế này, Chitanda. Cậu thử nêu ra một tình huống đi. Tớ sẽ chứng minh cho cậu thấy lý luận không phải lúc nào cũng đúng với thực tiễn.”

Trước đây tôi chưa bao giờ chủ động thách thức ai, nhưng giờ không còn đường lui nữa. Đây là vấn đề sống còn. Đôi đồng tử vốn

đã to của Chitanda nay lại càng nở to hơn nữa. Dựa trên quan sát bấy lâu nay, tôi nghĩ không phải cô nàng đang tận hưởng tình hình hiện tại, mà là lòng hiếu kỳ của Chitanda đã “bắt dính” vào trò chơi tôi nghĩ ra rồi.

“Nghe hay quá! Vậy... chúng ta bắt đầu bằng gì đây?”

Đôi mắt cô nàng đảo quanh phòng như đang tìm đề bài cho tôi. Đúng lúc đó...

Chiếc loa phát thanh gắn phía trên tấm bảng đen kêu rè rè. Tôi và Chitanda đồng thời nhìn vào nó. Một thông báo vang lên, vào thẳng vấn đề: *“Mời học sinh đã mua đồ ở cửa hàng Kobundo trước nhà ga vào ngày 31 tháng Mười, ngay lập tức đến phòng giáo viên gặp thầy Shibazaki.”*

Giọng trên loa nói liên thoảng, rồi tắt ngấm như chưa từng có gì xảy ra. Chúng tôi rời mắt khỏi chiếc loa, cũng cùng một lúc.

“Có việc gì thế nhỉ?”

“Chẳng biết.”

Tôi nói, rồi nhận ra đôi môi của Chitanda dường như sắp hé ra, cái đầu cô nàng nghiêng nghiêng một chút. Cô ấy hình như đang vui, và có lẽ tôi biết những lời cô sắp thốt ra là gì. Đúng như dự đoán, Chitanda nói với giọng đầy hào hứng.

“Tội mình dùng cái thông báo ban nãy nhé! Hãy đưa ra một giả thuyết dựa vào những điều cậu nghe vừa rồi!”

Hừm.

Tôi ngạo nghễ gật đầu.

“Được. Tớ chấp nhận đề bài của cậu.”

Để tớ cho cậu thấy mình biết ít thế nào nhé Chitanda!

2

“Để mình ghi lại cái thông báo lúc nãy đã kéo quên.”

Vừa dứt lời tôi đã thấy Chitanda lấy trong cặp một quyển vở, rút ra cây bút bi được thiết kế trông y hệt một cây bút mực cổ điển. Cô nàng giở ra một trang trắng rồi bắt đầu viết.

“Mời học sinh đã mua đồ ở cửa hàng Kobundo trước nhà ga vào ngày 31 tháng Mười, ngay lập tức đến phòng giáo viên gặp thầy Shibazaki.”

Trí nhớ của Chitanda thật đáng sợ. Chuẩn từng chữ so với thông báo. Sau khi viết ra những con chữ thanh lịch có thể làm mẫu để luyện thư pháp, Chitanda đặt bút xuống. Nhìn chăm chú vào tờ giấy trên bàn, tôi khoanh tay lại.

“Đầu tiên tớ xác định nghĩa của các từ trước. Cậu có biết ‘Kobundo’ không?”

Chitanda gật đầu.

“Thông báo có nói là ở trước nhà ga, nhưng thật ra nó ở cách nhà ga một đoạn. Đó là một cửa hàng văn phòng phẩm nhỏ của một cặp vợ chồng già. Họ đã kinh doanh từ lâu lắm rồi.”

“Cậu đến đó lần nào chưa?”

“Rồi, nhưng mới chỉ một lần thôi.”

Tôi nghĩ về chính câu hỏi của mình, và nhận ra gần đây mình chẳng vào cửa hàng văn phòng phẩm nào cả, hoặc nếu có thì cũng

không nhớ. Thời đại này người ta có thể mua bút viết tại một cửa hàng tiện lợi hay bất cứ một hiệu sách nào mà. Hóa ra vẫn có chỗ chuyên bán văn phòng phẩm sao?

“Ờ đó có bán đồ gì đặc biệt không? Như cọ vẽ đất tiền, hay loại giấy kỳ lạ mà Ibara dùng để vẽ manga ấy?”

“Cái cậu nói là screen-tone*. Nhưng không, cửa hàng đó rất nhỏ nên chỉ có những dụng cụ bình thường thôi. Trường tiểu học Kita ở gần đó mà, nên chủ yếu là dụng cụ học tập của mấy nhóc tiểu học.”

Ra là vậy.

Tôi nhìn các con chữ trên giấy một lần nữa.

“Thầy Shibazaki là giáo viên trường mình à?”

Chitanda bật cười khúc khích.

“Oreki không giỏi nhớ tên người nhỉ? Thầy Shibazaki là tổng phụ trách đó.”

À, đúng là tôi đã từng nghe cái tên ấy trong lễ khai giảng. Trường tôi có hai thầy tổng phụ trách, một thầy hói đầu, một thầy tóc bạc trắng, nhưng chẳng biết thầy nào là thầy Shibazaki. Mà giờ thì cũng không liên quan lắm.

Vậy là từ ngữ đã được giải nghĩa hết. Việc không cần làm thì khỏi làm. Việc bắt buộc phải làm thì làm cho nhanh gọn. Tôi coi đó là phương châm bất di bất dịch, nhưng đây là một cuộc thi quan trọng. Kiểu gì cũng phải bỏ chút công sức.

Nghiền ngẫm tờ giấy thêm mươi giây nữa, tôi từ từ lên tiếng.

“Đầu tiên.”

“Đầu tiên là gì?”

“Chúng ta biết thầy tổng phụ trách Shibazaki đang cố gắng gọi một học sinh.”

Một nụ cười khó có thể gọi là nghiêm túc hiện lên trên gương mặt của Chitanda, như thể cô nàng đang cố cười khi nghe một câu chuyện hài dở tệ.

“Ừ. Mình cũng thấy vậy.”

Thoáng thấy vẻ cố gắng giữ kiên nhẫn trong lời nói của cô nàng, tôi đành bào chữa.

“Đang thi mà. Tớ phải cẩn trọng chứ.”

Tôi tiếp tục.

“Tớ tạm gọi học sinh đó là ‘X’.”

“... Nghe cứ như đang điều tra thật ấy.”

“Hiện tại chúng ta không biết X là một hay nhiều người.”

Nếu đối tượng là nhiều học sinh thì người đưa ra thông báo hẳn phải nói: “*Tất cả học sinh có mặt ở Kobundo*” hay “*Những học sinh có mặt ở Kobundo*”, nhưng thực ra suy luận kiểu này hơi lỏng lẻo.

Tuy nhiên phán đoán tiếp theo của tôi khó mà sai được.

“Thầy Shibazaki có lẽ định giáo huấn X một trận. Hay nói cách khác là chuẩn bị mắng người ấy.”

Nghe thế Chitanda nghiêng đầu rồi dán mắt vào từng từ trên trang giấy. Một hồi sau cô nàng ngẩng mặt lên và nghiêng đầu một lần nữa.

“Sao cậu lại nghĩ vậy?”

Tôi tự tin đáp.

“Vì một học sinh mà bị gọi lên phòng giáo viên thì chẳng bao giờ

có chuyện tốt lành cả. Kinh nghiệm cá nhân đấy.”

“Oreki... cậu có đang nghiêm túc không vậy?”

“Từ lúc vào trường tới giờ, đây là lúc tớ nghiêm túc nhất. Có khi là nghiêm túc nhất cả đời luôn.”

Thấy Chitanda không nói gì nữa, tôi bèn thêm vào.

“Hơn nữa, nếu muốn tuyên dương ai thì thầy đã không dùng một câu như ‘*Mời học sinh đã mua đồ ở cửa hàng Kobundo trước nhà ga vào ngày 31 tháng Mười*’, vì nghe qua chẳng biết là tốt hay xấu. Thầy sẽ nói rõ ràng hơn. Chẳng cứ gì tớ, không học sinh nào vui nổi khi bị *gọi lên phòng* giáo viên cả. Cách dùng từ của thầy, có là dương sự cũng sợ mà không dám tới.”

“Có lẽ... đúng là vậy thật.”

Cô nàng đồng tình thật sao? Câu vừa rồi tôi nửa đùa nửa thật mà.

Tiếp tục nào. Tôi xem xét từng con chữ trong đầu.

“Thầy đã nói là ‘*cửa hàng Kobundo trước nhà ga*’, chứng tỏ cửa hàng này không được nhiều người biết đến.”

“Thì Oreki cũng không biết mà.”

“Ừ, nhưng X phải biết Kobundo chứ. Thế thì sao phải nhấn mạnh cụm từ ‘*trước nhà ga*’?”

Chitanda đáp lại ngay lập tức.

“Không đâu. Theo như mình biết thì có đến tận ba cửa hàng tên Kobundo trong thành phố Kamiyama. Ngoài cửa hàng văn phòng phẩm còn có một tiệm bán đồ thờ Phật gần trường cấp ba thương mại Kamiyama, cùng một hiệu sách cạnh đường quốc lộ*.”

Vậy sao?

Gì nữa nhỉ? Tôi khoanh tay, cúi gằm, nhìn chăm chăm vào các con chữ. Vừa nghĩ tôi vừa ậm ừ trong cổ họng. Ở trường thì thông báo bình thường sẽ như thế nào nhỉ? Dĩ nhiên phải bao gồm tên của học sinh được gọi, và còn gì nữa? Một ý tưởng nảy ra trong đầu tôi.

“Thông báo này khá khẩn cấp. Thầy Shibazaki đang sốt ruột.”

Chitanda dùng bút bi chỉ vào cụm từ “ngay lập tức” trên giấy.

“Thầy ấy có nói ‘*ngay lập tức*’ này.”

“Không, bao giờ gọi học sinh chả có từ đó. Ý tớ không phải thế.”

Nhìn gương mặt rõ là chưa hiểu gì của Chitanda, tôi tiếp tục.

“Có một mẫu chung cho các thông báo trong trường học, nhưng cái này lại lệch khỏi mẫu đó. Nên tớ mới đoán là thầy đang sốt ruột.”

“Hờ...”

“Ví dụ nhé, nếu muốn gọi tớ tới phòng lớp 10A thì cậu sẽ nói thế nào?”

Chitanda suy nghĩ một chút, rồi đặt tay lên miệng và hắng giọng.

“Chắc là mình sẽ nói thế này. ‘*Oreki Hotaro lớp 10B, xin hãy đến gặp Chitanda Eru tại phòng học lớp 10A.*’ ”

“Chỉ thế thôi à? Chẳng biết hôm nay ngoài cái hồi này còn có thông báo nào khác không nhỉ? Có thì cậu thử nhớ lại xem.”

Chitanda mím môi suy nghĩ thêm một chút. Dựa trên những cái nghiêng đầu qua lại, tôi đoán là cô nàng sẽ nghĩ hơi lâu đây. Vì không định trêu chọc cô nàng nên tôi trả lời luôn.

“Tớ sẽ nói thế này: ‘*Chitanda Eru lớp 10A, xin hãy đến gặp Oreki*

Hotaro tại phòng học lớp 10B...’ ”

“VẬY có khác gì đâu?”

“Tôi nhắc lại. Chitanda Eru lớp 10A, xin hãy đến gặp Oreki Hotaro tại phòng học lớp 10B.”

Tôi thấy Chitanda há hốc vì kinh ngạc.

“Không chỉ trong trường học, hầu hết các thông báo kiểu như vậy đều được phát đi hai lần, vì nhiều khả năng nói một lần người ta không để ý. Tuy nhiên cái thông báo này chỉ được phát đi một lần. Tức là người đọc vội đến mức bỏ qua cách làm thông thường.”

Chitanda gật đầu, tỏ ra đồng tình sâu sắc.

Vừa đạt được luận điểm người thông báo đang vội, tôi lại phát hiện ra một điểm bất thường nữa, cứ như hiệu ứng domino. Chưa vội tìm hiểu về điểm bất thường đó, tôi được đà nói tiếp.

“Và không chỉ là vội không đâu, tớ nghĩ đây phải là trường hợp khẩn cấp.”

“... Ý cậu là sao?”

Đột nhiên tôi nhận ra cả mình và Chitanda đều vì tờ giấy mà rướn người về phía trước quá xa. Thấy đôi mắt to của cô nàng gần ngay trước mặt mình, tôi bất giác lùi lại. Bình tĩnh nào.

“VÌ thông báo này được thực hiện sau giờ học.”

Chitanda, người vẫn còn rướn mình, bặm môi hờn dỗi.

“Cậu đừng nhảy cóc đoạn giữa mà.”

“ ‘Nhảy cóc!’ Nghe dễ thương thật đấy.”

“Oreki!”

Thôi chết rồi. Chitanda đang ngược lên lườm tôi.

Thực ra tôi không cố ý nhảy cóc qua phần giải thích. Tôi chỉ sợ nếu không nói ra kết luận sớm thì chính tôi sẽ quên mất điều mình vừa mới nghĩ ra. Nhưng thay vì thanh minh tôi nghĩ mình nên giải thích thì hơn. Bất chước Chitanda, tôi hắng giọng.

“Để hiểu thôi. Dù trong trường hợp nào thì việc phát thông báo sau giờ học là rất kém hiệu quả. Cấp ba Kamiyama đúng là có nhiều câu lạc bộ thật đấy, nhưng không đồng nghĩa với việc mọi học sinh đều ở lại trường để *tiêu phí* năng lượng của mình vào đó. Rất nhiều người sẽ về nhà ngay sau khi giờ học kết thúc. Cũng vì vậy mà thông báo trong lúc mọi học sinh đều đang ở trường sẽ có lợi hơn, ví dụ như giờ ăn trưa hay trước và sau tiết sinh hoạt chủ nhiệm. Dù biết bây giờ đã tan học mà họ vẫn thông báo, điều đó có nghĩa là...”

Tôi dừng lại, suy nghĩ một chút.

“... Bởi vì cái lý do khiến họ phải thông báo xảy ra sau giờ học. Nhưng nó lại quá hệ trọng nên không thể chờ đến ngày mai. Tóm lại thầy Shibazaki đã đánh cược vào khả năng là X vẫn chưa về nhà nên mới cho phát thông báo.”

Vừa nói tôi vừa nhận ra biểu cảm mình đang nghiêm trọng dần. Nụ cười hào hứng với trò chơi của Chitanda cũng đã biến mất tựa bao giờ. Ánh mắt cô ấy lộ vẻ nghiêm túc.

“Oreki... Cậu có thấy chuyện này sặc mùi mờ ám không?”

Mờ ám?

“... Chitanda, ý cậu là chuyện này có vẻ kỳ lạ ấy hả?”

“Ờ không được dùng từ ‘mờ ám’ sao? Nhưng chuyện này có vẻ

rất đáng ngờ mà?”

“Viện Quốc ngữ mà biết cậu dùng từ tùy tiện như vậy sẽ nổi giận cho coi.”

Tôi buông một câu đùa kiểu Satoshi rồi mỉm cười nhưng trong đầu thì nghĩ y hệt Chitanda. Câu chuyện bắt đầu diễn ra theo hướng không tốt lành gì rồi. Đến đây tôi phát hiện ra một điểm lạ nữa.

“Suy luận tiếp theo. Thầy Shibazaki không thể công khai những gì định nói với X. Có thể chỉ là tạm thời, cũng có thể những điều đó sẽ không bao giờ được công khai.”

“Vậy là thầy không thể nói lý do cho gọi X?”

Đúng là còn có cách nghĩ đó, mà tôi chưa từng tính đến. Nhưng tôi sẽ vờ như mình biết rồi cho oai.

“Chính là thế, nhưng còn một cách giải thích rõ ràng hơn.”

Chitanda lại nhìn chằm chằm vào trang giấy, như thể trong đó có lời giải cho mọi nghi vấn. Không như Ibara, biểu cảm của Chitanda luôn dịu dàng, dễ khiến người ta nhầm tưởng rằng cảm xúc của cô nàng không thực sự mãnh liệt, nhưng sự thực là nội lực trong cảm xúc của Chitanda mạnh tới mức tưởng như đủ xuyên qua trang giấy. Dù vậy tôi vẫn phải làm cô nàng mất hứng.

“Tớ không định suy luận từ dòng chữ đó nữa đâu. À, thực ra cũng có nhưng không hẳn là như thế.”

“Ừm, mình chẳng hiểu gì cả...”

Tôi gật đầu với Chitanda khi cô nàng ngẩng mặt lên.

“Thầy Shibazaki là tổng phụ trách phải không? Ngôi trường nào

trên đất nước này cũng có chức vụ đó, nhưng giáo huấn học sinh không phải là việc của tổng phụ trách mà là của ban quản lý học sinh.”

“Đúng thật. Thầy Morishita mới là người hay nói trên loa.”

“Tớ nhớ ban quản lý học sinh có phòng riêng.”

“Ừ, ở trên tầng hai dãy nhà chính.”

Có lẽ vì muốn đẩy nhanh câu chuyện mà Chitanda đáp lại ngay lập tức. Theo phản xạ, tôi cũng nói nhanh hơn.

“Thế nhưng thầy Shibazaki lại gọi X tới *phòng giáo viên*. Chẳng phải thế là vượt quyền sao? Thầy tổng phụ trách quản lý chung toàn trường lại qua mặt ban quản lý học sinh để gọi trực tiếp X lên chất vấn. Như vậy nghĩa là vấn đề đủ lớn để được trường liệt vào hàng tuyệt mật.”

Dĩ nhiên đó không phải là khả năng duy nhất, tôi tự nhủ. Cũng có thể cả ban quản lý đồng loạt bị ngộ độc thực phẩm, nhưng ai mà tính được những trường hợp quá đặc biệt như vậy. Nếu không bỏ qua những tai nạn tình cờ chẳng thể nghĩ đến được, hay tác động từ những yếu tố vượt ngoài lẽ thường, thì cứ đổ hết cho người ngoài hành tinh là xong. Giữ suy luận trong hiện thực bình thường sẽ hợp lý hơn nhiều.

Tạm thời tôi không nói thêm gì.

Căn phòng chìm vào im lặng. Chitanda gật gù như đang xem xét lại những tình tiết từ đầu đến giờ. Một hồi sau cô nàng nhìn vào mắt tôi rồi thì thầm bằng giọng đầy lo âu.

“Nếu những giả thuyết của Oreki là đúng, thì mình nghĩ X đã dính

líu tới một việc không được tốt lắm...”

“Nghĩ ngợi gì, có thể khẳng định luôn rồi mà.”

“Tức là...”

Tôi gật đầu.

“Dựa trên những giả thuyết từ nãy đến giờ, ta có thể rút ra một kết luận, rằng *X đã dính líu đến một vụ phạm tội.*”

3

X đã dính líu đến một vụ phạm tội.

Một tuyên bố thiếu thực tế đến mức chính người nói ra là tôi cũng phải bật cười, nhưng nhờ thế mà tôi lại có thể bình tĩnh suy nghĩ tiếp.

Đúng thế, những gì tôi đang làm chỉ là cùng Chitanda chơi một trò chơi. Giả thuyết của tôi đúng hay không cũng đâu quan trọng, tôi còn đang cố chứng minh cho cô nàng là mình cũng có lúc đoán sai cơ mà? Cứ vui vẻ đi.

Có lẽ nhận ra sự thay đổi trong biểu cảm của tôi, Chitanda cũng thả lỏng vai và thoải mái hơn chút. Cô nàng hỏi tôi bằng giọng đã bớt căng thẳng hơn.

“Vậy theo cậu vụ phạm tội đó là gì?”

Tôi đưa tay ra dấu bảo Chitanda dừng lại.

“Chờ đã, trước đó tớ muốn bổ sung thêm một suy luận. Giả sử mọi thứ đều đúng, thì khả năng cao là cảnh sát hay người của một tổ chức liên quan đang có mặt ở trường.”

“Một tổ chức liên quan tới cảnh sát sao?”

“Nhiều lắm, như là phòng Điều tra Địa phương hay Thanh tra Thuế Quốc gia. Hồi nãy tớ cũng đã nhắc một chút đến khả năng có người như vậy đến đây... Cậu còn nhớ không?”

Ánh mắt của Chitanda hướng xuống đất một hồi lâu trông đầy vẻ

bồi rồi, nhưng rồi cô nàng cũng lắc đầu tỏ ý bỏ cuộc. Thấy thế tôi gật nhẹ một cái.

“Cái lúc mình bàn tại sao lại phát thông báo vào sau giờ tan học ấy. Chọn đúng cái giờ rất nhiều học sinh đã về nhà, nghĩ kiểu gì cũng thấy bất hợp lý. Tớ đã nghĩ họ làm vậy vì chuyện mới chỉ xảy ra sau giờ học.”

Tôi vươn tay ra chỉ vào một cụm từ trên giấy.

“Nếu có hành vi phạm tội thì hẳn là nó đã xảy ra vào hôm qua, ngày 31 tháng Mười, nhưng phải đến hồi nãy trường mới vội vàng ra thông báo. Tức có thể hiểu đó là do yêu cầu đột xuất của một người thuộc cơ quan chức năng.”

“Nhưng họ cũng có thể yêu cầu qua điện thoại mà?”

“Đúng là có thể, nhưng nếu cần thì phía điều tra sẽ phải xác nhận nhân thân của X. Tức là trực tiếp phái người đến trường sẽ tốt hơn.”

“Xác nhận ư...?”

Cùng với tiếng thì thào, sắc mặt của Chitanda càng tỏ ra lo lắng hơn. Vừa mới hạ nhiệt xong, giờ cô nàng lại bắt đầu nhập tâm quá mức rồi sao? Với Chitanda thì chẳng có gì là không thể cả... Vẫn giữ nguyên biểu cảm ấy, cô nàng hỏi.

“Oreki, theo ý cậu thì X là chủ thể của hành vi phạm tội phải không?”

Tôi không hiểu ngay được ý cô nàng muốn hỏi gì.

“Cậu nói ‘chủ thể’ nghĩa là sao?”

“Nghĩa là cậu nghĩ rằng X không phải là người bị hại hay nhân

chứng, mà chính là thủ phạm đúng không?”

Ra thế. Tôi trả lời ngay.

“Đúng là tớ nghĩ vậy.”

“...”

“Nếu sự việc không nghiêm trọng thì thầy Shibazaki đã không cần vội. Thầy có dư thời gian để thông báo mà?”

Chitanda miễn cưỡng gật đầu.

Rồi, quay lại vấn đề chính. Giống như cách cả hai cùng nhìn lên cái loa, lần này tôi và Chitanda cùng nhìn vào trang giấy.

“Giờ đến vấn đề tội danh là gì.”

“Ừm.”

“Chính xác là X, người mà *ngày 31 tháng Mười đã có mặt ở Kobundo trước nhà ga*, có thể phạm những tội gì... Theo cậu thì sao Chitanda? Có ý tưởng gì không?”

Đưa ngón trỏ lên môi, Chitanda ngay lập tức trả lời.

“Dù hơi áy náy, nhưng ý nghĩ đầu tiên của mình là tội ăn cắp vặt.”

Tôi chẳng biết cô nàng đang áy náy cho ai nữa.

“Hoặc có thể là... hành vi phạm tội đã xảy ra ở một nơi khác, và điều tra viên được biết một người nào đó có mô tả giống thủ phạm đã mua đồ ở tiệm Kobundo. Dựa trên những mô tả đó, họ tìm đến đây. Như vậy tội danh có thể... là bất cứ tội nào nhỉ?”

Hừm, trong thời gian ngắn mà đáp án cô nàng đưa ra rất thú vị. Thế nhưng tôi lắc đầu.

“Ăn cắp vặt thì có thể, chứ tớ nghĩ về sau không đúng đâu.”

“Tại sao vậy?”

“Trong trường hợp đó thì điều tra viên *đã biết* những đặc điểm của X, mà nếu đã có những thông tin đó thì thầy Shibazaki việc gì phải triệu tập *‘người đã có mặt ở Kobundo trước cửa nhà ga’* một cách mơ hồ như vậy? Theo tớ chúng ta nên nghĩ theo hướng X đã phạm tội tại Kobundo, trong khi ngục trang là đang mua hàng...”

Vừa nói xong tôi đã cảm thấy có cái gì không đúng.

Tôi lập tức im lặng, cố xác định xem điều không đúng đó là gì. Có lẽ Chitanda cũng đã chú ý đến biểu hiện của tôi, cô nàng nín thình chờ đợi. Thông báo ấy là một dạng kêu gọi thủ phạm ra đầu thú hay sao? Không, như vậy thì vẫn không bình thường.

“Giả thuyết: Điều tra viên không biết X là người như thế nào.”

“Ừ thì nãy giờ cậu cũng nói vậy mà?”

“Nhưng họ tin rằng X sẽ lộ diện nếu nghe lời thông báo.”

Đúng thế, đó là chỗ tôi cảm thấy kỳ lạ.

Nếu đặt mình vào vị trí thủ phạm, lúc nghe thấy lời thông báo tôi có lẽ sẽ nghĩ thế này: *“Mấy ông cảnh sát vẫn chưa biết là mình làm! Kiểu này thoát chắc rồi!”* Có điên mới tự giác ra trình diện thầy Shibazaki. Vậy trong tình huống nào thì thủ phạm mới ngoan ngoãn ra đầu thú sau khi nghe cái thông báo đó?

Tôi gãi đầu, chống cằm rồi lại nhìn xuống tờ giấy.

Nếu một người cảm thấy hối hận vì hành vi phạm tội của mình thì họ có thể sẽ đầu thú. Nhưng nếu vậy thì X đã phải bị bắt ngay lúc đó rồi, cần gì đến thông báo ngày hôm nay. Vậy nghĩa là sao?

“Hừm...”

Tôi buột miệng.

“Sao rồi, Oreki?”

Không trả lời, tôi nhìn vào chiếc đồng hồ trên tay. Đồng hồ của tôi là loại kết hợp truyền thống và điện tử, có màn hình hiển thị ngày tháng, hiện được sử dụng khá phổ biến.

“Hừm.”

“... Gì cơ?”

“Tạm thời cứ bỏ qua tội danh của X đi. Tuy vậy tớ khá chắc là X hối hận vì tội lỗi của mình. Và đã xin lỗi cửa hàng Kobundo, bằng thư.”

Chitanda trợn tròn mắt trước suy luận bất ngờ ấy. Cô nàng cao giọng hỏi.

“Tại sao cậu lại nghĩ thế...? Bộ có dữ kiện gì từ thông báo hay sao?”

Tôi đáp lại cô nàng bằng một câu hỏi.

“Chitanda, hôm nay là ngày mấy?”

Chitanda có vẻ bối rối, nhưng cô cũng không chần chừ lâu.

“Ngày 1 tháng Mười một.”

Đúng thế. Tôi đã nhớ mang máng hôm nay là ngày đầu tiên của tháng Mười một rồi. Xem đồng hồ chỉ là để cho chắc thôi.

Chỉ vào một chỗ trên trang giấy, tôi nói:

“Vậy hôm qua chính là ngày 31 tháng Mười đúng không?”

Chitanda nghiêng đầu.

“Thì đúng là thế...”

“Vậy là cậu cũng để ý rồi. Mới nãy lúc nhớ ra tớ cũng thấy lạ. Tại

sao thầy Shibazaki không nói là *HÔM QUA* mua đồ ở *Kobundo* trước nhà ga?”

Chitanda nín thở đầy sửng sốt.

“Đúng rồi, cậu nói mình mới thấy không bình thường.”

“Tại sao thầy lại dùng ‘31 tháng Mười’ thay cho ‘hôm qua’? Đó là bởi vì trước mặt thầy bấy giờ là một tài liệu nào đó có chứa cụm từ ‘31 tháng Mười’ và thầy cứ theo đó mà đọc.

“Vậy cái tài liệu đó là gì? Làm thế nào để điều tra viên biết rằng X có liên quan đến một hành vi phạm tội dù chẳng biết X là ai? Và tại sao họ lại tin rằng nếu lên tiếng kêu gọi thì X sẽ xuất hiện? Hay nói cách khác, tại sao họ nghĩ rằng X sẽ *hối hận* về điều mình đã gây ra?”

Dừng lại một chút, tôi hít sâu.

“Là vì X đã viết một bức thư xin lỗi gửi tới tiệm Kobundo. Đại loại thế này: ‘Thành thật xin lỗi, vào ngày 31 tháng Mười cháu đã mua đồ tại cửa hàng của ông bà và gây ra hành động sai lầm.’ A không, đã là học sinh cấp ba thì chắc sẽ không chỉ xin lỗi miệng, nên có thể bức thư sẽ tiếp tục kiểu ‘Cháu sẽ bồi thường thiệt hại, nên xin hãy nhận (cái gì đó) ạ.’ Chủ tiệm Kobundo đã mang lá thư đến cảnh sát, và cảnh sát hay người khác có thẩm quyền đã theo đó mà tìm đến trường cấp ba Kamiyama. Chuyện chỉ mới xảy ra không lâu. Thầy Shibazaki khi được biết nội dung lá thư đã vội vàng phát thông báo. Nhìn vào dòng chữ trên tài liệu cảnh sát, thầy cứ thế mà nói ‘vào ngày 31 tháng Mười đã có mặt ở cửa hàng Kobundo trước nhà ga’ thôi...”

“Từ từ đã!”

Một tiếng nói dứt khoát vang lên.

“Nếu vậy thì X viết thư để xin lỗi chủ tiệm Kobundo, nhưng lại không muốn dính dáng đến cảnh sát đúng không?”

Viết thư xin lỗi vừa để thể hiện sự hối hận, vừa là vì muốn giải quyết vụ việc trong yên lặng. Tôi gật đầu.

“Nếu vậy thì X sẽ không sơ suất mà nhận mình là học sinh trường cấp ba Kamiyama. Vậy tại sao cảnh sát lại biết điều đó? Còn nếu không biết thì họ sẽ phải gửi lời yêu cầu tới tất cả các trường cấp ba trong thành phố, và nếu vậy thì việc gì thầy Shibazaki phải vội vàng. Nếu biết X chưa chắc đã là học sinh trường mình thì thầy sẽ thoải mái hơn chứ.”

Cũng phải. Một suy luận rất sáng suốt. Tôi lại phải suy nghĩ một chút.

“Cảnh sát có lẽ đã hỏi ông bà chủ tiệm Kobundo rằng họ có nghĩ đến ai không, và họ đã nghĩ người viết thư xin lỗi có thể là học sinh trường cấp ba Kamiyama...”

“... Nhưng làm sao họ biết?”

“Nếu lúc ấy X mặc đồng phục, thì họ sẽ biết X học cấp ba. Và lại, bây giờ đa phần người ta mua bút thước tại cửa hàng tiện lợi, nên tớ không nghĩ sẽ có nhiều người đến mua ở mấy nơi chuyên bán đồ văn phòng phẩm như Kobundo. Ngoài ra nếu X đã có những biểu hiện bất thường thì chủ tiệm sẽ càng nhớ rõ hơn.”

“Biểu hiện bất thường sao?”

Tôi im lặng.

Đây có lẽ chính là chìa khóa để tìm ra xem X đã phạm tội gì. Để

sắp xếp lại thông tin, tôi bèn nói thành tiếng những gì mình đang có trong đầu.

“X đã có hành vi gây chú ý, nhưng bản thân hành vi đó lại không phạm pháp. X đã phạm tội, nhưng nếu không có lá thư thì chủ tiệm cũng sẽ không nhận ra. X hối hận về những gì mình làm. Tội của X tồi tệ tới mức phải hối lỗi, và nghiêm trọng đến mức điều tra viên lập tức phải liên lạc với trường. Vậy tội danh X đã phạm là...”

Liếc nhìn Chitanda, tôi thấy cái cổ họng trắng nõn của cô nàng chuyển động. Hôi hóp đến mức nuốt nước miếng cơ à.

Tôi nói.

“... Ít nhất phải là tội nặng hơn trộm vặt.”

“Và đó là?”

Chitanda giục giã.

Rời mắt khỏi cái cổ của Chitanda, tôi lại nhìn vào tờ giấy, phần *“Mời học sinh đã mua đồ ở cửa hàng Kobundo trước nhà ga vào ngày 31 tháng Mười”*.

X mua một cái gì đó. Đã có sự trao đổi hàng và tiền.

Mua hàng mà lại gây chú ý. Mua hàng mà lại phạm tội.

Tiệm Kobundo bán dụng cụ học tập cho mấy nhóc tiểu học, khó mà nghĩ là có gì đáng giá.

Tôi cũng nhớ ra, báo sáng nay đưa đầy những tin về tình hình tội phạm như mọi khi. Có phóng hỏa giết người cướp giật, và cái gì nữa nhỉ?

... Tôi thở dài.

“Ôi trời.”

“Ôi trời?”

Một học sinh cấp ba đi vào cửa hàng chuyên bán dụng cụ học tập cho học sinh tiểu học, thời gian chắc cũng phải khá muộn. Người này quơ đái một món hàng có giá trị thấp rồi đặt lên quầy tính tiền, nhưng lại rút ra tờ mười nghìn yên nên đã bị chú ý.

“X đã sử dụng tờ mười nghìn yên *giả* để trả tiền.”

4

“Nhưng...”

Vừa nghe xong thì Chitanda, người nãy giờ ngồi im thin thít chợt thì thào. Và cứ như cái van nước vừa bị bung ra, cô nàng bắt đầu nói liên hồi:

“Nhưng nhưng nhưng mà điều đó là không thể nó phi thực tế không hợp lý hỏng hết cả rồi đây là một thảm họa!”

Nhìn Chitanda xúc động dữ dội đến mức không chừng sẽ nhào khỏi ghế lao đến bóp cổ tôi, tôi bất giác giật ghế về đằng sau. Tôi nắm chặt hai tay Chitanda để giữ cho cô ấy bình tĩnh lại, trong lúc đó một suy nghĩ ngốc nghếch vụt qua trong đầu, thì ra cảm giác giữ ngựa chạy cuồng là như thế này.

“Chi... Chitanda, cậu bình tĩnh lại đi! À đúng rồi, cậu quên đây chỉ là trò chơi thôi sao? Đâu cần phải xúc động vậy chứ.”

“Không, nhưng mà... không thể có chuyện đó được Oreki!”

Hả? Cô nàng vừa dùng từ “không thể” thay vì “không tin được” à?

Tôi nheo mắt nhìn Chitanda.

“Theo cậu tại sao lại không thể?”

Chitanda thu mình lại, không chống cả hai tay lên bàn mà rướn về phía tôi nữa. Cô ấy nhìn ra hướng khác, lại còn hắng giọng một chút tỏ vẻ ngượng ngùng. Dường như đã hết xúc động, Chitanda

quay lại với biểu cảm bình thường và nói:

“Gần đây trên thị trường đang lưu hành tờ giấy bạc mười nghìn yên giả. Oreki biết vậy nên mới cho rằng X dùng tờ tiền đó đúng không?”

Tôi gật đầu.

“Nhưng một học sinh cấp ba như X làm sao có được tờ tiền như thế? Nếu có thì cũng có thể đem đổi lại mà*.”

“... Là sao?”

Đầu óc tôi đơ ra, hoàn toàn không hiểu Chitanda đang nói về vấn đề gì. Cô nàng nói tiếp với vẻ hơi bực bội.

“Làm thế nào mà X, một học sinh trung học *không bán buôn gì*, lại có được một tờ mười nghìn yên giả cơ chứ?”

Tôi trả lời mà không suy nghĩ nhiều.

“Chắc là từ máy ATM?”

“Không có nhiều tiền giả qua mặt được máy ATM hay ngân hàng đâu! Và lại nếu làm giả tinh vi đến thế thì bản thân X cũng không thể phát hiện là giả được.”

“Có thể X được trả lại...”

Vừa nói ra tôi ngậm miệng ngay, ơn trời Ibara không ở đây, nếu không chắc tôi sẽ bị cười cho thối mũi. Vì Chitanda không phải Ibara nên cô nàng chỉ mỉm cười nhìn tôi, chứ không chì chiết gì hết.

“Đúng đấy. Có lẽ cậu nhận ra rồi nhỉ...? Một tờ mười nghìn yên *không thể được dùng để trả lại*. Trừ các đồng tiền kỷ niệm ra thì tờ tiền giấy mười nghìn yên là đồng tiền có mệnh giá lớn nhất ở Nhật Bản*.”

Cuối cùng tôi cũng hiểu vấn đề Chitanda đang nói.

Làm sao mà X có được tờ tiền giả đó để thực hiện hành vi phạm tội? Tiền giả xuất phát từ những nguồn phi pháp và được đem sử dụng tại các cửa hàng. Khi vào đến các cửa hàng rồi, thì họ không thể đem tờ mười nghìn yên ra trả lại cho khách nữa. Và từ đấy dù có được lưu thông giữa các cửa hàng với nhau, cuối cùng người ta vẫn sẽ mang nó tới ngân hàng thôi. Đến đấy là hết đường.

Tôi nhú mày, gật đầu mấy cái.

“Ừm, tớ hiểu cậu muốn nói gì rồi. Kể cả cha của X là nhân vật quyền thế, nhận được tờ tiền giả và vô tình cho X làm tiền tiêu thì...”

Chitanda gật đầu một cái thật mạnh, ra vẻ mãn nguyện.

“Thì X sẽ nói ngay với cha mình rằng ‘*Đây là tiền giả, cha cho con tờ khác đi*’.”

Trường cấp ba Kamiyama cấm học sinh làm thêm, nhưng dù X có lên làm thì cũng chẳng có gì thay đổi. Nếu X nhận lương theo hình thức chuyển khoản thì không có khả năng nhận phải tiền giả, còn nếu nhận trực tiếp thì X sẽ có quyền đòi đổi, và sẽ được đổi trừ phi ông sếp ấy chơi đùa nhân viên. Giống vụ ban quản lý bị ngộ độc thực phẩm, tôi sẽ không tính tới khả năng ông chủ hay cha của X là kẻ độc ác, đơn giản vì nó quá phiền phức.

Vậy thì...

“Lỡ là nhặt được thì sao?”

“Nhặt được? Ý cậu là tiền giả rơi trên đường à?”

“Có thể bằng làm tiền giả vì không biết xử lý ra sao nên vứt bừa

ra đường.”

Tôi đoán mò, vốn cả câu chuyện này đã là đoán mò rồi mà.

Thế nhưng Chitanda lắc đầu.

“Nghe vẫn không hợp lý.”

Vừa định nói không hợp lý ở đâu thì tôi đã nhận ra.

Giả sử X vẫn đi học bình thường, thì thời điểm lá thư tự thú được gửi tới Kobundo là từ sau giờ học hôm qua tới trước giờ học hôm nay. Còn nếu X trốn học thì cậu ta đã viết lá thư trong khoảng từ sáng ngày hôm qua cho tới khi thông báo vừa rồi được đưa ra. Trong cả hai trường hợp thời gian đều khá ngắn. Có lẽ vì là lần đầu phạm pháp nên X thực sự thấy tội lỗi vì sử dụng tiền giả, nếu không cậu ta đã chẳng gửi thư xin lỗi sớm đến vậy. Một kẻ dùng tờ tiền giả mới nhất được đi mua ở cửa tiệm nhỏ của một đôi vợ chồng già để kiếm chác, làm sao có hành động như vậy được.

“*Cách để nhận được tờ tiền à...?*”

“Nếu không tìm ra thì những giả thuyết mà Oreki xây dựng từ nãy tới giờ chẳng khác nào đã trảng xe cát.”

Này, nãy vừa nói tới mà giờ cậu cũng dùng thành ngữ ít người dùng kia.

Dù cười cô nàng, nhưng tôi vẫn phải công nhận sự tinh táo của Chitanda. Chi tiết rất nhỏ thôi, nhưng sai một li đi một dặm. X đã sở hữu tờ mười nghìn yên giả như thế nào, và tại sao phải dùng nó?

Không lẽ giả thuyết tôi xây dựng nãy giờ sẽ phá sản, đúng như Chitanda nói sao?

Tôi lẩm bẩm.

“Mười nghìn yên à.”

Số tiền đó không lớn đến mức nằm mơ mới có được, nhưng đủ để nếu làm mất người ta sẽ thấy tiếc đứt ruột. Hiểu rồi... Đó là một số tiền mà người ta phải vò đầu bứt tai nếu muốn từ bỏ. Tôi khoanh tay lại.

“Chitanda, cậu thích tiền chứ?”

Hơi bất ngờ với câu hỏi nhưng Chitanda vẫn trả lời.

“Chắc là có. Nói thật thì mình thích nhiều hơn ghét.”

“Vậy cậu có tiếc khi phải vứt một tờ mười nghìn yên đi không?”

“Tất nhiên rồi.”

Nhưng chưa hết, Chitanda rướn người về phía tôi rồi cẩn trọng nói tiếp, cứ như đây mới là phần quan trọng vậy.

“... Nhưng chỉ khi nó không phải tiền bất chính thôi.”

Quả đúng là một tiểu thư con nhà gia giáo. Đã từng có những vụ giết người vì số tiền còn nhỏ hơn mười nghìn yên ở Nhật và cả ở nước ngoài nữa. Nhưng tôi hiểu lập trường của cô nàng, vì bản thân tôi cũng nghĩ vậy. Mười nghìn yên “của mình” thì chắc chắn là tiếc rồi. Nếu lỡ đánh rơi xuống cống chắc tôi sẽ lật cả cái cống đó lên. Nhưng nếu nó là “tiền bất chính”, tức là tiền nhặt được, trộm được, hoặc đánh bạc ăn được thì tôi sẽ coi là phù du. Người ta nói “của thiên trả địa” mà.

Đó có thể cũng là lý do khiến X dù cảm thấy cực kỳ tội lỗi nhưng vẫn sử dụng tiền giả. Hắn không muốn phí phạm mười nghìn yên “của mình”. Tức là tờ mười nghìn yên không đến từ một nguồn bất hợp pháp. Như vậy X không phải kẻ làm tiền giả, đồng thời cũng

không phải tòng phạm. Vậy thì...

Hừm. Tôi ậm ừ rồi lên tiếng.

“Quả nhiên X chỉ nhận tờ tiền giả từ ai đó thôi.”

Chitanda đang dán mắt xuống quyển vở bèn ngược lên.

“Và thậm chí là nhận một cách hợp pháp. Nếu không phải tiền lương hay tiền tiêu vặt thì chỉ còn một khả năng duy nhất... Tiền được ai đó trả nợ. Đem cho vay mười nghìn yên thật mà nhận lại tiền giả, tớ nghĩ X phải thất vọng lắm. Có lẽ cậu ta đã nghĩ kiểu: ‘Đây là tiền của mình mà? Sao lại thành ra thế này?’ Rốt cuộc thì dù cảm thấy tội lỗi nhưng cậu ta vẫn dùng nó ở cửa hàng của đôi vợ chồng lớn tuổi kia. Đó là hành động không thể không chê trách.”

Kết lờì, tôi thấy Chitanda đặt nắm tay sát miệng và tỏ ra trầm tư. Đặt tay xuống, cô nàng gật đầu một cái, nhưng lại mau chóng lắc đầu như vừa nghĩ ra thêm điều gì.

“Nhưng thế cũng đâu có gì khác? X vẫn có thể nói người kia trả tờ tiền khác mà.”

Tôi bình thản đáp lại.

“Cậu chắc không? Tờ tiền giả chẳng khác nào một con Phăng teo trong trò Old Maid*. Không ai muốn giữ nó cả. Trong hoàn cảnh đó tớ nghĩ đến một tình huống như thế này:

“À X này. Đây là tiền anh mượn chú hôm nọ.

“Chào Y-sempai. Cảm ơn anh ạ. Máy bữa nữa anh trả cũng đâu có sao.

“Tổng cộng mười nghìn yên đúng không? Đây.

“Vâng vâng, cảm ơn anh nhé.

“Nhưng bất ngờ thay, tờ tiền đó hóa ra là giả.”

Chitanda không có bất kỳ phản ứng nào trước màn độc diễn của tôi. Cảm thấy ngượng, tôi đành tiếp luôn.

“Với X thì người được cho mượn tiền Y là một người có địa vị xã hội cao hơn, chính vì vậy nên X đã không dám từ chối khi bị Y trả cho một tờ tiền giả. Cũng có khi X đã nhận ra ngay khi vừa cầm tiền nhưng Y lại vờ như mình không biết gì, và thế là X đành ngậm bồ hòn làm ngọt.”

Bất tréo chân, tôi nói tiếp.

“Vẫn còn đó câu hỏi X là một hay một nhóm người, nhưng dựa trên tất cả suy luận vừa rồi thì tin X chỉ là một người thôi. Sẽ rất kỳ lạ nếu hai hay ba học sinh cấp ba dùng chung một tờ mười nghìn yên mua mấy thứ bút viết rở tiền phải không?”

Chitanda vẫn im lặng, khiến tôi băn khoăn chẳng biết cô nàng có còn đang nghe hay không nữa. Vẫn còn một điểm cần được làm rõ. Nghĩ thế, tôi nói.

“Vậy Y là ai? Y là chủ sở hữu trước đó của tờ tiền giả. Có thể người ấy cũng nhận từ một người Z nào đó có địa vị xã hội cao hơn. Nhưng rồi chắc chắn tờ tiền đó vẫn sẽ đi theo dòng đời của bạc giả: từ kẻ làm ra, qua các cửa tiệm, rồi cuối cùng đến ngân hàng. Tạm coi Y chính là căn nguyên vụ việc, chúng ta đặt câu hỏi: Y là ai? Một chủ tiệm bất lương hay chính là thành viên của băng làm tiền giả?”

“Chính là vậy, một học sinh bốc đồng bị cuốn vào phi vụ tiền giả phức tạp thì cũng không biết làm thế nào. Cảnh sát đã liên hệ và đoán rằng có thể lần ra xuất xứ của đồng tiền giả từ X.”

Thở ra một hơi rất dài, tôi nhún vai.

“Đó là tất cả những suy luận của tớ.”

Khi tôi nhận ra, Chitanda đang ngồi thẳng trên ghế, điệu bộ trông rất kỳ lạ. Đôi bàn tay cô ấy yên vị trên đùi, lưng ưỡn thẳng, còn biểu cảm thì cứ trống rỗng sao đó. Hình như cô nàng còn đang sốc bởi kết luận vừa rồi, hoặc chỉ đơn giản là đã mệt với trò chơi này. Nhưng mắt cô nói rõ hòng để rồi chẳng có chút phản ứng nào kể cũng hơi ê mặt. Tôi xi mặt ra với Chitanda rồi hướng mắt về phía cửa sổ, ngắm nhìn cảnh sắc thành phố Kamiyama mới được khoác chiếc áo mùa thu. Nhà ga Kamiyama, cửa tiệm Kobundo, tất cả đều ở hướng đó phải không nhỉ?

Lời thì thầm của Chitanda vang đến tai tôi.

“Mời học sinh đã mua đồ ở cửa hàng Kobundo trước nhà ga vào ngày 31 tháng Mười, ngay lập tức đến phòng giáo viên gặp thầy Shibazaki.”

Rồi cô nàng tiếp tục với giọng bình thản khi tôi quay lại.

“Chúng mình đã đi rất xa rồi.”

“... Đúng thế thật.”

Tôi cười rồi vươn vai.

“Vậy là trò chơi kết thúc.”

Mắt Chitanda hơi giật khi nghe từ “trò chơi” được thốt ra. Cô nàng nghiêng đầu, ánh mắt lại tập trung nhìn vào một hướng - chính là tôi.

“Oreki.”

“Sao thế, nó đúng là trò chơi mà. Không cần phải nghiêm túc quá

đâu.”

“Không, không phải thế. Nếu đây là một trò chơi thì... mình cảm giác mục đích của Oreki là chứng minh một điều gì đó thì phải. Nhưng nó là gì mới được?”

À.

Nhắc mới nhớ, đúng là tôi cảm giác ban đầu mình đã nghĩ thế thật. Tôi cũng nghiêng đầu, chắc là cùng góc với Chitanda. Sau giờ học, trong phòng Khoa học Địa cầu có hai con người đang cùng nghiêng đầu.

“Là cái gì vậy ta?”

“Là gì vậy nhỉ?”

“Cả cậu còn không nhớ thì làm sao tớ nhớ?”

“... Vậy sao Oreki không thử suy luận xem?”

Khóe môi của Chitanda hạ xuống. Và dù cô nàng cố giữ vẻ nghiêm túc, đôi mắt to kia rõ ràng là đang cười. Ôi sao cũng được. Tôi nở một nụ cười niềm nở nhất trong khả năng của mình và nói.

“Thôi, cho tớ xin.”

Sáng hôm sau.

Lật sang trang ba của tờ báo, tôi nhìn thấy một dòng tít lớn.

“BẮT GIỮ KẼ TÀNG TRỮ TIỀN GIẢ”

Sau đó là phần tóm tắt chữ nhỏ hơn.

“Thành viên băng đảng tội phạm hai mươi ba tuổi - Vụ bắt giữ đầu tiên trong chuyên án - Sở Cảnh sát Kamiyama.”

Tôi nhớ là trò chơi hôm qua với Chitanda đã bắt đầu bằng lời

vàng ý ngọc nào đó. Trong lúc hăng hái, cả hai đã quên bém mắt nó là gì, nhưng giờ thì tôi nhớ rồi.

Chắc chắn đó là 'chó ngáp phải ruồi'.

... Chắc thế.

Trí nhớ có khớp với hiện thực hay không cũng là do may rủi mà.

Chương 5

Năm mới vui vẻ

1

Người ta thường tin rằng, điều một người làm trong ngày đầu năm sẽ ám theo họ cả năm sau đó. Hồi còn bé, trong thời gian tất tả ôn thi vào cấp ba, tôi đã sợ “truyền thuyết” này tới mức cả mấy ngày Tết chẳng học hành gì hết. Ôi những tháng ngày xa xôi... À mà không đúng, mới năm ngoái chứ đâu.

Giờ đây, trong không gian tăm tối này, tôi tự hỏi liệu một dị bản của điều mê tín ấy, “Mùng một dính mực cả năm cơ cực”, có đúng luôn hay không, vì dù sao ngày mùng một cũng là lúc người ta lập kế hoạch cho một năm sau đó mà. Đầu năm đầu tháng mà tôi đã gặp họa. Chuyện đen đui kiểu này đừng nói là một năm một lần, cả đời người bị một lần cũng là nhiều rồi. Tôi không nghĩ mình là người mê tín, nhưng nếu ai đó bảo tôi nếu không làm lễ sẽ gặp họa như thế này thêm lần nữa thì chắc tôi sẽ ngoan ngoãn lên chùa ngay.

Tôi hỏi ý kiến của Chitanda về niềm tin dân gian ấy, và cảm thấy cô nàng đang suy nghĩ.

“Ừm... mình nghĩ chuyện đấy không đúng đâu. Ai cũng nghĩ làm trong ngày đầu năm, thế chẳng lẽ cả năm ai cũng nằm nhà sao? Thật vô lý.”

Nghe cô nàng giải thích, tôi thấy nhẹ nhõm hẳn. Nỗi lo canh cánh trong lòng nãy giờ bỗng dưng biến mất, thay vào đó là cảm giác thoải mái. Nhưng Chitanda lại nói tiếp, bằng một giọng mà tôi biết là cực kỳ nghiêm túc, dù trong cảnh tranh tối tranh sáng này chẳng

nhìn rõ biểu cảm.

“Nhưng Oreki này... So với ba trăm sáu mươi tư ngày còn lại, tôi lo cho tình hình bọn mình bây giờ hơn đấy.”

Tôi biết.

Tôi biết rõ lắm luôn ấy chứ. Nhưng Chitanda à, cậu không thể để tôi trốn tránh hiện thực thêm một chút được sao?

Những kẽ nứt mở đường cho gió thổi qua lạnh như cắt vào má chúng tôi, nhưng đồng thời cũng là nguồn sáng *le lói* trong bóng tối. Dần dà thì mắt cũng quen. Bây giờ tôi có thể thấy một cây chổi tre, một cái xẻng sắt, một cây gậy dài và một cái thùng các tông đựng những thứ tôi chẳng biết là gì. Ngoài ra còn có Chitanda, người đang mặc bộ kimono cùng gương mặt thấp thoáng vẻ lo lắng.

Bao quanh chúng tôi là bốn bức tường.

Tôi và Chitanda hiện giờ đang ở đền Arekusu, một trong những địa điểm nổi tiếng nhất ở thành phố Kamiyama. Đúng hơn là ở một góc kẹt trong đền, nơi ánh sáng từ lồng đèn bên ngoài không chiếu tới và cũng chẳng mấy ai qua lại: bên trong một gian nhà kho mục nát.

Nhưng vấn đề không nằm ở chuyện nó là nhà kho hay nó mục nát.

Cánh cửa một bản lề, lối ra vào duy nhất của gian nhà này, hiện đang bị khóa chặt. Hẳn người ta đã cài chốt bắt ngang... từ bên ngoài.

Tối ngày mùng một tháng Một, tôi và Chitanda đang bị nhốt trong một cái nhà kho, ở tít trong góc đền Arekusu.

Tường và mái của cái nhà kho này trông cứ như đã trải qua ngàn năm sương gió, bộ phận duy nhất trông có vẻ mới tinh và vững chãi... là cánh cửa. Riêng cánh cửa lại được làm bằng nhôm sáng choang, đồ sộ và kiên cố. Một tuyệt tác của công nghệ chống trộm, dù hai đứa tôi có kéo đẩy thế nào nó cũng chỉ nhúc nhích vài li.

Lúc này tôi buột miệng làm bầm.

“Làm sao lại đến nông nỗi này nhỉ?”

“Mình cũng không biết nữa. Chắc là...”

Tối là thế nhưng tôi lại cảm thấy Chitanda đang cười.

“Vì cậu rút phải cái quẻ xấu ấy chăng?”

Tôi thở một hơi dài thườn thượt.

Chẳng lẽ là tại nó thật sao?

2

Chuyện bắt đầu từ cuộc gọi của Chitanda vào một ngày cuối năm.

“Oreki, cậu có dự định gì vào ngày mừng một chưa?”

Tôi nghĩ một hồi.

Thời tiểu học hầu như đầu năm nào tôi cũng đi lễ đền, vì bà chị yêu dấu của tôi thích mấy kiểu lễ lạt như vậy. Đáng lẽ thích thì đi một mình thôi cũng được, nhưng vì lý do nào đó mà lần nào chị cũng lôi tôi theo. Đền Hachiman ở gần nhà thì cũng chưa đến nỗi, nhưng đừng một cái chuyện trở nên tệ hại vào cái năm chị tôi thi đại học. “Ngày mai em đi cùng để cầu cho chị thi đỗ nhé”, và sau mệnh lệnh đó là một hành trình kéo dài hàng tiếng tới đền Tenmangu xa xôi. Tôi nhớ cái con người bắt tôi đi cùng để cầu nguyện cho chị ta thi đỗ lại chẳng mua cho chính mình lá bùa cầu may nào cả, mà cứ say mê với trò rút quẻ liên tục để xem đến lần thứ mấy thì được “Đại Cát”.

Rồi thì chị cũng vào đại học, từ đó phạm vi tung hoành cũng được mở rộng nên không thể kéo tôi theo nữa, vậy là tôi cũng chẳng còn lý do gì để đi mấy dịp lễ hội đầu năm. Việc không cần làm thì khỏi làm. Việc bắt buộc phải làm thì làm cho nhanh gọn. Tức là dù đang nghỉ Tết nhưng tôi vẫn chưa có dự định gì hết.

“Đại khái là chưa.”

Nghe vậy giọng Chitanda vui mừng thấy rõ.

“Vậy à, thế cậu có muốn đi lễ đền với mình không?”

“... Đền Tenmangu hả?”

“Ờ? Cậu muốn tới đền Tenmangu à? Nhưng chỗ đó... xa lắm.”

Ừ, xa thật.

Hình như tôi vừa bị hiểu lầm là người hiểu học* thì phải. Tới đây Chitanda hạ giọng như để thăm dò tình hình.

“Thế... còn đền Arekusu thì sao?”

Đền Arekusu thì không xa. Nếu không có tuyết thì đạp xe vài phút là tới, nhưng tôi không thật sự muốn đi cho lắm. Nó là ngôi đền lớn nhất thành phố Kamiyama, nên ngày đầu năm chắc chắn toàn người là người. Chẳng tên tiết kiệm năng lượng nào lại đi xông pha vào trong biển người giữa tiết trời lạnh giá thế này. Chuyển ống nghe qua tay bên kia, tôi nói.

“Ở đó có gì à?”

“Không hẳn là có gì, nhưng...”

Chitanda đáp, giọng cô nàng chột tươi tắn trở lại.

“Mayaka làm thêm ở đó đó.”

Ibara sao? Tôi tưởng tượng cảnh cô nàng phải đối mặt với biển người đến viếng đền Arekusu đầu năm.

“...”

“Áy, cậu vừa cười kìa.”

Tôi cười thật.

“Làm việc bán thời gian ở đền vào năm mới” đồng nghĩa với mặc lễ phục trắng và đánh phấn thoa son. Khổ nổi ngoại hình của Ibara lại quá trẻ so với tuổi thật, đến mức có thể nhầm thành một nhóc

học sinh tiểu học.

“Chắc là thảm lắm.”

“Oreki xấu tính quá nhé.”

Mắng thì mắng thế nhưng tôi cũng nhận ra trong giọng Chitanda có lẫn ý cười. Nếu cô vẫn cười trước nhận xét bất lịch sự của tôi thì hẳn là Ibara cũng đã tự nhận ra sự lệch pha của mình và cười vui vẻ rồi.

“Vói lại, Fukube sẽ tới nên mình nghĩ cậu cũng muốn đi.”

Ừm, đời nào Satoshi chịu bỏ lỡ cơ hội ngắm Ibara trong bộ dạng đó.

Mà thôi. Trêu chọc Ibara thì vui thật, nhưng lấy đó làm lý do để đi viếng đền đầu năm thì thật là bất kính. *Dù nếu tôi cầu nguyện một chút cho sức khỏe và bình yên trong năm mới thì hẳn sẽ đỡ hơn một chút.* Đang suy nghĩ, tôi nhận ra cuộc trò chuyện chưa chấm dứt.

“Vói lại...”

“Còn gì nữa à?”

“Cũng không có gì quan trọng, nhưng mà...”

Lần này Chitanda còn hạ giọng thấp hơn nữa. Tôi cảm giác như cô nàng đang e thẹn.

“Mình cũng muốn khoe bộ kimono của mình... một chút.”

Trong trường hợp cần lý do từ chối đề nghị của Chitanda, thì còn gì hợp lý hơn là “vì trời lạnh”? Mùa đông đương nhiên phải lạnh rồi. Cố đấm ăn xôi rồi lại nằm bẹp thì khổ. Nhưng năm mới cũng là dịp

để người ta thay đổi tâm trạng. Quần đảo Nhật Bản đang nằm trọn trong khối không khí lạnh khủng khiếp. Trời vừa sẩm tối, cả thành phố Kamiyama đã lạnh cắt da cắt thịt.

Tôi khoác lên mình chiếc áo khoác dài màu trắng thường dùng, quàng quanh cổ cái khăn màu be, đeo găng tay và còn nhét thêm một miếng sưởi ấm bỏ túi vào trong áo, thế mà hai hàm răng vẫn đánh vào nhau cầm cập. Nghĩ là vì còn chưa giữ ấm hai bàn chân, tôi bèn chọn đôi ủng dài không dây thay cho giày bình thường. Trước khi ra ngoài, tôi liếc nhìn ti vi và được biết người ta ghi nhận nhiệt độ hôm nay thấp kỷ lục trong cả mùa đông. Bầu trời chẳng có lấy một gợn mây, thay vào đó là muôn vàn vì sao lấp lánh đến nỗi khiến tôi phát bực. Cái bầu khí quyển thoáng đãng quá mức này chỉ khiến người ta cảm thấy lạnh hơn mà thôi.

Tôi đứng đợi dưới cổng torii* bằng đá. Đèn Arekusu giờ này vẫn đông người tới viếng nhưng chưa đến mức phải chen chúc, vả lại hòa vào dòng người hẳn sẽ đỡ lạnh hơn. So với bầu trời lạnh giá trên cao thì con đường dẫn vào đền được thấp sáng rực rỡ bởi hai hàng lồng đèn, ít nhiều trông cũng ấm áp.

Những vị khách mặc áo khoác dày đi qua đi lại với điệu bộ co ro, vì trời lạnh thật, nhưng lạ thay chẳng có gương mặt nhăn nhó nào cả. Người ta gặp nhau, nói “Chúc mừng năm mới”, rồi chia thành từng nhóm nhỏ trên đường vào đền.

Còn tôi thì vẫn chưa thấy Chitanda.

“Mình đến sớm chẳng?”

Chờ người trong thời tiết này thì thật không dễ chịu chút nào, nghĩ thế tôi liền nhìn đồng hồ. Ngay lúc đó, một chiếc taxi đen bóng

dừng lại ngay trước cổng torii. Cửa xe bật mở, một cô gái vừa bước xuống vừa nói “Cảm ơn bác ạ”. Bộ kimono màu đỏ trầm của cô như rực sáng dưới ánh đèn lồng và bầu trời đầy sao, cô khoác chiếc áo trông giống như haori màu đen, trên tay là chiếc túi vải màu hoa tử đằng được trang trí bởi hình thêu những trái tú cầu và thắt dây màu vàng kim. Trên mái tóc búi gọn đựng đưa một bông kanzashi*, và cuối cùng cô còn ôm theo một thứ trông như chai rượu được gói cẩn thận trong một lớp giấy trắng. Có lẽ là đồ cúng cho đền.

Đúng là năm mới, ai cũng diện những bộ cánh điểm lệ.

Đang nghĩ vậy thì tôi nhận ra, cô gái ấy là Chitanda.

Không ngờ cô nàng tới bằng taxi. Hóa ra mừng một taxi vẫn hoạt động à? Trong lúc tôi đang suy nghĩ vẩn vơ, Chitanda tiến lại với một nụ cười tươi tắn.

“Cậu chờ có lâu không?”

“Không...”

“Chúc mừng năm mới.”

“Chúc... chúc mừng năm mới.”

“Mong năm nay cũng sẽ bình an như năm ngoái.”

“Tớ... tớ cũng vậy. Có gì sai sót mong cậu bỏ qua...”

Sao thế này? Cứ như đang bị sốc tâm lý, tôi chỉ biết đáp lại mấy câu ngốc nghếch. Như nhận thấy sự bối rối của tôi, Chitanda đứng đưa hai ống tay áo và nói.

“Tớ muốn khoe với cậu cái này này.”

Bộ kimono có màu chủ đạo là đỏ nên khá nổi bật, dù vậy nhìn qua tôi vẫn không cảm thấy nó quá chói mắt. Một bộ đồ tươi tắn rất

phù hợp để mặc vào ngày đầu năm. Chẳng hiểu sao khi nhìn Chitanda mặc nó tôi lại không hề có cảm giác khó chịu, dù hoa lệ nhưng vẫn vô cùng dịu dàng. Nhớ lại hồi xưa, mỗi khi thấy bà chị diện kimono, ý nghĩ duy nhất trong đầu tôi là: “Bà già tomboy này bị gì vậy?”

Vì Chitanda khoác ngoài một lớp áo màu đen nên tôi chỉ nhìn được bộ kimono từ phía trước. Họa tiết hình đàn bướm bay trên nền đỏ, vạt áo thêu hoa văn dòng sông uốn lượn... hay đó là cách điệu của gió nhỉ?

Tôi không biết phải bình luận thế nào, nhưng có vẻ như chỉ cần có ai nhìn mình “khoe” là Chitanda đã mãn nguyện rồi. Tay trái cầm túi vải, tay phải xách chai rượu, cô nàng nhìn về hướng con đường dẫn vào đền.

“Vậy tụi mình vào nhé?”

Đôi guốc gỗ của Chitanda gõ lộp cộp xuống nền đá khi chúng tôi bước đi. Nhìn cô nàng từ phía sau, tôi chợt nghĩ ít ra mình phải nói được một câu như “Hợp với cậu lắm” hay đại loại thế.

Chúng tôi bước tiếp cho tới khi những tiếng lộp cộp hòa vào bầu không khí ồn ã xung quanh. Quả đúng như kỳ vọng, những cơn gió lạnh buốt dịu hẳn đi khi chúng tôi hòa vào đám đông. Những viên đá lót đường thẳng tắp trải dài về phía trước. Dưới bầu trời đêm, những bóng người bước đi trôi bồng bềnh trong ánh sáng hắt ra từ những chiếc đèn lồng. Tôi tự nhiên nhận ra thứ Chitanda đang cầm trông có vẻ khá nặng. Mang hai thứ hai tay ở nơi đông đúc thế này thì quả là nguy hiểm. Khi nghe tôi nói muốn cầm giúp đỡ, Chitanda đã chẳng khách sáo chút nào.

“Cảm ơn cậu rất nhiều. Nhờ cậu nhé.”

“Đây là gì?”

“Một chai rượu sake.”

Tôi cũng nghĩ vậy, chắc không phải xì dầu rồi.

“Gia đình mình có chút giao thiệp với thần chức* của đền, nên đây coi như là chào hỏi năm mới.”

“Đầu năm đã phải làm công vụ rồi à? Nghe mệt thật đấy.”

“Mệt thì phải là buổi sáng nay cơ. Mình phải làm một đứa con ngoan chào hỏi biết bao nhiêu là họ hàng.”

Hình ảnh Chitanda “làm một đứa con ngoan” vụt qua trí óc tôi. Hẳn cô nàng đã phải ăn mặc lộng lẫy đánh phấn thoa son ngồi chính tọa ở cạnh vị trí cao nhất của chủ nhà mà không được động đậy một li. Thực tình tôi chẳng biết “làm con ngoan” là phải như thế nào, nhưng tôi biết nhà Chitanda khá có thế lực và lâu đời, dĩ nhiên “nhà” ở đây không chỉ nói đến cái nhà để ở. Người đang đi cạnh tôi lại là con gái duy nhất của gia đình Chitanda, vậy nên đời sống xã hội của cô ấy, đến tận bây giờ tôi cũng chỉ thỉnh thoảng nghe người ta kể chứ chẳng thể nào lĩnh hội được.

Từ nãy đến giờ tôi đã thấy hơi lạ. Tại sao Chitanda lại nhất quyết đi viếng đền buổi tối khi ngoài trời rét căm căm như thế này? Tôi đã tưởng lý do là vì Ibara làm thêm ca tối ở đền, nhưng có lẽ lý do thật là vì cô nàng bận thực hiện bổn phận con gái nhà Chitanda.

“Mình mới chỉ ăn mỗi một miếng mochi trong xúp ozoni*, giờ đói quá.”

Chitanda vừa nói vừa đặt tay lên bụng, bây giờ tôi mới thấy cô

nàng đang thắt một dải obi màu hoa tử đằng cực kỳ thanh nhã, chắc là để hợp với màu của cái túi xách.

“Còn Oreki thì sao?”

“Tớ... bắt chước con ốc mượn hồn.”

“Hả?”

Hôm nay rất lạnh.

Trong cái thời tiết chỉ đơn giản là lạnh và quá lạnh thế này, thì từ sáng tới chiều tôi không còn cách nào khác ngoài việc học theo con ốc mượn hồn để sống qua ngày. Nói cách khác là để mỗi cái đầu thò ra khỏi bàn sưởi, bầu bạn với cái tô đầy quýt chờ thời gian trôi qua. Nói giống sên chắc sẽ đúng hơn là ốc mượn hồn. Cha đã đi chúc Tết cấp trên còn chị thì đi đâu chẳng biết, thế là tôi có thể thử trải nghiệm đời sống của một số loài sinh vật trong căn nhà vắng lặng.

Tôi giết thời gian bằng một quyển truyện chữ, khi nào đói thì ăn xúp ozoni, rồi có hứng thì ngồi sắp xếp mấy tấm thiệp mừng năm mới. Cứ thế cho tới khi đồng hồ điểm mười hai giờ trưa, báo hiệu ngày mồng một tháng Một đã trôi qua được một nửa. Tôi thành thói mở TV lên xem bộ phim truyền hình đặc biệt đầu năm, *Sóng gió thành Odani*. Thế là gần hết ngày. Nghĩ lại tôi cũng thấy hơi xấu hổ khi mới đầu năm đầu tháng đã lười chảy thây như vậy, thế nên tốt nhất là không động đến chuyện này. Chuyển đề tài nào.

“Satoshi giờ đang làm gì nhỉ?”

Chitanda cũng không tỏ vẻ khó chịu trước hành vi đánh trống lảng của tôi. Cô ấy đáp. “Tâm này chắc Fukube đang gọi cho Mayaka đó.”

Ngoài những công chuyện liên quan tới câu lạc bộ Cổ Điển, Ibara có nhiều lý do khác để liên lạc với Satoshi. Ai cũng có thể nghĩ là vì cô nàng thích cậu ta... nhưng không hẳn chỉ là vậy. Tôi đồ rằng nguyên nhân thực tế hơn là vì hai người họ đều có điện thoại di động, còn Chitanda và tôi thì không. Tôi cũng nghĩ mình nên sớm có một cái, nhưng vì tài chính có hạn nên chuyện đó tạm thời gác lại.

Cuối cùng tôi và Chitanda cũng đi hết con đường dẫn vào đền. Trước mắt chúng tôi là một chiếc cầu thang bằng đá tuy dốc nhưng khá rộng rãi, hai bên trái phải và chính giữa còn có thanh vịn bằng kim loại nữa. Tuy vậy tôi thấy những ông bà lão đang lên xuống cầu thang đều không cần dùng đến tay vịn này. Hai hàng đèn lồng tỏa sáng dọc đường đi cũng dừng lại ở đây, thay vào đó là những dải phướn trắng với dòng chữ “Đền Arekusu” treo trên từng bậc thang vẫn còn đọng tuyết.

“Cẩn thận nhé Oreki, chỗ này trơn lắm.”

Nói xong Chitanda đi lên trước.

Bước hết những bậc đá, chúng tôi lại đi qua một cổng torii khác. Arekusu là một ngôi đền lớn nên chẳng lạ gì khi con đường dẫn vào đền lúc nào cũng rôm rả tiếng cười nói. Xem ra cái viễn cảnh mọi người cầu nguyện cho năm mới trong bầu không khí tràn ngập sự thanh bình mà tôi tưởng tượng ra lúc trước là hơi bị viễn vông rồi.

Ở chính giữa sân trong là một đống lửa lớn, bóng của đám đông vây quanh ngọn lửa kết thành một vòng tròn. Lạnh thế này thì thích đứng gần để sưởi ấm cũng là chuyện dễ hiểu, nhưng có lẽ vì nhiệt lượng tỏa ra quá lớn nên đa phần mọi người đều quay lưng lại với

đồng lửa, chỉ có đám trẻ con là đứng giờ hai tay về phía ngọn lửa lớn và lạnh lạnh cất tiếng đùa giỡn nhau. Một số người cầm trong tay những chiếc cốc giấy, chắc là trong đền có phục vụ đồ uống nóng.

Đi hết bậc thang, nhìn phía bên tay phải sẽ thấy khu văn phòng của đền. Hiện tại nơi đó đang được trưng dụng làm cửa hàng bán đồ lưu niệm. Có lẽ vì đã qua giờ cao điểm nên quầy hàng tuy đông người nhưng không đến nỗi nhộn nháo, Ibara chắc đang ở bên đó rồi. Rời mắt khỏi khu văn phòng, tôi bắt gặp một cổng torii màu đỏ không mấy nổi bật, chắc là khu thờ thần Inari*. Trước cổng treo một tấm phướn màu đỏ với dòng chữ “Chính Nhất Vị”*, tương phản với những tấm phướn trắng treo khắp nơi trong đền. Bên cạnh đó là một gian nhà phụ nhỏ. Có lẽ vì dân buôn bán đều thờ thần Inari, nên dù gian thờ được xây trong góc khuất nhưng vẫn có khá đông người đang cầu nguyện.

Chai rượu trong tay tôi dần trở nên nặng nề.

“Tớ để cái này ở đâu đây?”

Tôi khẽ nhắc nó lên để ra hiệu cho Chitanda. Cô nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói.

“Tụi mình cầu nguyện trước đã nhé.”

Để tới chính điện chúng tôi phải leo lên một cầu thang đá nữa. Cũng may là nó ngắn và thoải hơn cái ban nãy nhiều, chỉ tầm mười bậc nhưng nửa phía trên đã đông nghẹt người chờ cầu nguyện. Chitanda và tôi đành phải xếp hàng. Cứ một hai phút trôi qua, chúng tôi lại tiến thêm được một bậc. Mọi người xếp thành một hàng dài trước chính điện, thấy tiền cúng vào hộp gỗ, chấp tay khẩn

rồi tản ra hai bên trái phải để những người tiếp theo tiến lên.

Từ góc nhìn của con người thì thế là cầu nguyện, nhưng với các vị thần thì trước mặt họ chẳng phải là một cái bâng chuyễn toàn những lời cầu xin nhờ vả hay sao? Những lời cầu nguyện tiêu chuẩn như “Cầu cho con được sức khỏe tốt” hay “Cầu cho thế giới ai ai cũng được sống trong hòa bình” thì còn đỡ, chứ lỡ gặp mấy thỉnh cầu phức tạp kiểu “Cầu cho ông cụ nhà con khỏi *bệnh*. À nhưng vì giờ ông cụ cũng yếu tim nên xin các ngài đừng khiến ông ấy dùng một cái là khỏe ngay nhé. Con cũng cầu cho đám trẻ nhà con thi đầu đậu đó, chính xác là trượt trường tư đậu trường công”, thì chỉ nội việc nắm được đối phương muốn gì thôi cũng đủ nhọc nhằn lắm rồi.

Trong lúc tôi vẫn đang suy nghĩ những chuyện nhảm nhí đó thì đã đến lượt. Tôi ném một đồng năm yên vào thùng tiền cúng nằm dưới tấm trướng màu trắng. Ừm, thôi thì cầu thế này vậy.

Cầu các vị thần phù hộ cho con có một năm tiết kiệm năng lượng thuận lợi hơn.

Thế là sự kiện chính trong chuyến thăm đền đã kết thúc. Sau đây sẽ là kiếm chỗ để đặt chai sake xuống, chọc gheo Ibara cho vui rồi về nhà. Ô, lạnh quá. Khi nghĩ đến *việc phải* len qua đám đông để đến cửa hàng lưu niệm, tôi thấy Chitanda xắn tay áo khoác lên.

“Oreki tính đi đâu à?”

“Chẳng phải giờ chúng ta qua gặp Ibara sao?”

“A, nhưng tớ phải vào trong để chào ngài thần chức trước đã. Với lại bên trong thông với chỗ làm của Mayaka mà.”

Có vài ông bác mặt đỏ au tụ tập ở sảnh trước khu văn phòng. Người trẻ nhất khoảng bốn mươi, còn vị cao niên nhất chắc cũng phải bảy, tám mươi tuổi, có lẽ họ là người dân trong vùng đến để phụ việc cho đền. Chitanda không chút e thẹn cắt ngang qua vòng người ấy để mở cánh cửa lùa bằng gỗ, còn tôi chỉ biết co đầu rụt cổ lẻo đẻo theo sau cô ấy. Tôi biết bộ dạng mình trông không được đẹp đẽ lắm, nhưng nói trắng ra là tôi chưa từng giao tiếp với mấy ông bác như vậy.

“Cháu xin phép ạ!”

Chitanda nói vọng vào phía trong, nhưng không ai xuất hiện. Chắc họ đang bận. Cô nàng gọi thêm hai, ba lần nữa thì một người đàn ông tóc bạc trắng mới bước ra. Ông bác này mặt cũng đỏ au và trông có vẻ không được vui. Ông hỏi, giọng khàn khàn.

“Chuyện gì thế?”

Chitanda nhẹ nhàng cúi đầu.

“Chúc mừng năm mới ạ. Cháu thay mặt cho cha Chitanda Tetsugo đến lễ đền đầu năm.”

Nghe vậy, người đàn ông nở nụ cười.

“A, ra là con gái chú Chitanda! Mời cháu vào. Để ta đi gọi ngài thần chức.”

“Cháu xin làm phiền bác ạ.”

Còn cháu là hàng đính kèm tên Oreki. Xin lỗi vì đã quấy rầy ạ.

Chúng tôi theo chân ông đến một căn phòng, nhìn qua tôi nghĩ phải rộng đến vài chục chiếu, bốn bề là vách gỗ và những cánh cửa lùa thật lớn. Nhưng trái ngược với sự rộng rãi là cái trần nhà thấp

tè. Những chiếc lò sưởi daruma* xếp ngay ngắn trong góc phòng, ánh lửa đỏ ấm áp hắt ra từ ô cửa lấy khí trên lò. Trong phòng còn có hàng chục cái bàn thấp xếp thành dãy, rất nhiều người đàn ông và cả phụ nữ đang thoải mái ngồi dùng bữa và uống rượu sake. Những tràng cười vang lên không ngớt, khiến bầu không khí trong phòng trở nên nóng nực.

“Tụi mình vào góc kia ngồi nhé.”

“À, ừ.”

Chắc là còn lâu bữa tiệc mới bắt đầu, vậy nên còn khá nhiều chỗ trống. Tôi cùng Chitanda tiến về cái bàn nằm ở một góc phòng. Trước khi ngồi xuống, Chitanda cởi áo đen khoác ngoài ra. Ban đầu tôi đã nghĩ nó chỉ là một cái áo khoác bình thường, nhưng khi nhìn dưới ánh đèn điện tôi mới thấy nó được may từ một chất liệu đặc biệt, tạo cảm giác bề mặt vải đầy những sóng nhả, hoa văn cũng thay đổi theo từng góc nhìn. Hình như Chitanda cũng nhận ra tôi đang nhìn chăm chăm vào mình.

“... Sao thế?”

“Không có gì, tớ chỉ đang nghĩ áo khoác của cậu có chất vải lạ thật đấy.”

Chitanda mỉm cười.

“Cảm ơn nhé. Nó được may bằng lụa chirimen* đấy.”

Câu chuyện về *Mito Komon** lao vút qua tâm trí tôi. Tôi cũng cởi áo khoác ra. Áo của tôi là hàng rẻ tiền nên để đâu cũng được, thế nhưng Chitanda đã lấy một cái móc áo dưới gầm nhà để treo nó lên.

Ngay sau đó, một trong những cánh cửa trượt mở ra và một cô

gái trẻ xuất hiện. Cô mặc áo trắng và hakama* đỏ, mái tóc dài buộc gọn sau ót khiến ngoại hình của cô trông thật giống một vu nữ*, chỉ có cặp kính gọng nhỏ trông không phù hợp với tổng thể cho lắm. Bỏ qua điểm không hoàn hảo đó, tôi thấy lạ vì trông cô có vẻ đã quen mặc thứ trang phục này. Xem ra vu nữ không phải chỉ là công việc làm thêm của cô ấy, và đây là lần đầu tôi được diện kiến một vu nữ hàng xịn đấy. Biết là trẻ nhưng tôi vẫn tự hỏi cô gái này bao nhiêu tuổi. Chưa tới hai mươi đâu nhỉ, tôi nghĩ thế. Nhìn thấy Chitanda, cô liền đi thẳng về phía chúng tôi. Chẳng mấy chốc, Chitanda trong bộ kimono màu đỏ trầm và vu nữ mặc hakama đỏ thắm đã ngồi chính tọa đối diện nhau.

Chitanda là người cúi đầu trước.

“Chúc mừng năm mới. Mong năm nay cũng được quý đền chiếu cố.”

Vu nữ lịch sự đáp lại.

“*Chúc* mừng năm mới.”

“Cha mình gửi biếu chai sake này, mong quý đền nhận cho.”

A, lúc này đây. Tôi dâng chai rượu bằng hai tay. Vu nữ hành lễ* với chúng tôi rồi nói.

“Xin chân thành cảm tạ. Chúng tôi xin nhận.”

“Không đâu, đây chỉ là món quà nhỏ...”

Khi nhận ra tôi đã lỡ lời, Chitanda bật ra một tràng cười khúc khích.

“Oreki, mình mới là người phải nói câu đó chứ.”

Quả đúng là vậy. Tôi, kẻ chỉ cầm hộ chai rượu cho đỡ nặng, đâu

có lý do gì để tỏ ra khiêm tốn vì quà biếu của gia đình Chitanda chứ. Tiêu rồi. Chỉ vì bị ngợp trước bầu không khí lạ lẫm này mà tôi lại phun ra mấy lời ngốc nghếch.

Trong lúc tôi còn đang hoang mang, vu nữ đã lên tiếng.

“Chúng tôi không nhận *quà nhỏ* đâu.”

Ờ. Tôi đứng hình. Do gương mặt quá nghiêm túc của vu nữ mà tôi đã nghĩ lời khiển trách vừa rồi là thật. Vẫn giữ nụ cười, Chitanda nói.

“Đừng nói vậy mà, mong cậu nhận cho... Món quà tuy nhỏ nhưng không nhẹ chút nào đâu.”

Cuối cùng tôi cũng nhận ra khóe môi của vu nữ khẽ nhếch lên. Dường như Chitanda và vu nữ này đủ thân thiết để có thể đùa giỡn như vậy ngay trong lúc chào hỏi rất nghiêm túc. Tôi bị trêu rồi. Vu nữ hỏi.

“Cậu học lớp B đúng không?”

Vẫn chưa hiểu đầu đuôi ra sao, nhưng đúng là tôi đang học lớp 10B trường cấp ba Kamiyama.

“Đúng rồi.”

Sao cô ấy biết tôi đang học lớp nào? Tôi vừa bắt đầu nghi ngờ thì cô hỏi tiếp câu thứ hai.

“Hôm nay cậu không đi chung với bạn Fukube à?”

Cô ta biết cả Satoshi sao? Đây... đây là thần lực ư? Những vu nữ của đền Arekusu có khả năng nhìn thấu quá khứ người khác sao!? Vậy là cô ta cũng biết cả ngày hôm nay tôi chỉ nằm một đống ở nhà sao!

Có lẽ những xáo động trong lòng tôi đã hiện cả lên mặt, nên Chitanda liền thì thầm vào tai tôi.

“Đây là Juumonji Kaho.”

Ai cơ?

“Cậu ấy học lớp 10D.”

Tôi nhìn vu nữ trước mặt mình một lần nữa.

Nhìn phong thái điềm tĩnh và sống lưng thẳng tắp của cô, tôi cũng không thấy vô lý lắm. Tôi cũng đoán cô ấy chưa đến hai mươi mà, nhưng...

“Bằng tuổi tụi mình sao?”

Tôi buột miệng kêu lên đầy kích động.

Còn Chitanda và Juumonij Kaho thì được một tràng cười giòn giã.

Nếu là lớp D thì học chung với Satoshi rồi, thế nên *cô ấy biết cậu ta* cũng phải.

Hai cô gái mặc bộ trang phục truyền thống nói chuyện với nhau rất say sưa. Nhưng được một lúc thì Juumonji đứng dậy, hình như chợt nhớ ra mình vẫn đang dở công chuyện.

“Thôi, tí nữa gặp lại nhé.”

Nói xong Juumonji liền ra khỏi phòng. Chitanda gọi với theo.

“Tụi mình muốn gặp Ibara Mayaka thì có được không?”

“Ibara mà cậu nói... À, cậu ấy hả? Ừ chắc là được thôi. Cậu cứ đi dọc theo hành lang này là tới phía sau cái sạp bán đồ lưu niệm, xem thử cậu ấy có ở đó không.”

Tôi có hơi sốc khi một người ở đằng lại dùng từ “sạp bán đồ”. Ừ thì chẳng phải nó cũng chỉ là cái sạp bán đồ thôi sao? Không phải là tôi mơ mộng những điều lãng mạn về hình tượng vu nữ nhưng... Chitanda và tôi đứng dậy, mở cửa rồi đi về hướng mà Juumonji đã chỉ.

Vừa bước ra ngoài hành lang thì một làn sóng âm thanh đã rì rào truyền đến, báo hiệu cho chúng tôi ngay phía trước là khu bán hàng. Chân xỏ tabi, Chitanda cứ thế lướt dọc hành lang, còn hai bàn chân tôi tê buốt mỗi khi chạm xuống ván sàn lạnh như băng.

Chúng tôi nhẹ nhàng mở cánh cửa trượt bằng gỗ ở cuối hành lang.

Mũi tên trừ ma, bàn cào tre, daruma và các loại bùa*, những món hàng đủ màu sắc được trưng bày trên kệ. Có ba người mặc đồ như vu nữ đang bán hàng. Trong khoảng thời gian này có cần những ba người không nhỉ? Chitanda quỳ xuống, rướn mình về phía trước và chuẩn bị thò đầu qua khe cửa để tìm Ibara. Vậy nhưng cô ấy không cần phải tìm, cửa vừa mở ra chúng tôi đã thấy Ibara đang ngồi ngay gần đó, và rõ ràng là đang rảnh rỗi hơn hai người còn lại. Cô nàng đang mặc áo trắng và hakama đỏ tươi, mái tóc dài buộc gọn sau ót giống như Juumonji.

Áy, lạ thế? Ibara làm gì có tóc dài? Hẳn là cô nàng đang dùng tóc giả rồi. Nhưng nếu Ibara thực sự nuôi tóc dài và buộc lại thì có tạo cho tôi cảm giác giống thế này không nhỉ?

“Mayaka.”

Nghe Chitanda gọi, Ibara giật mình quay lại. Cô nàng cười khi nhìn thấy Chitanda nhưng lại ném cho tôi một cái quắc mắt. Có

khách ở đây nên Ibara không dám to tiếng, thay vào đó cô nàng mấp máy đôi môi tô son, khẽ buông một lời cảnh cáo ngắn gọn.

“Đừng có nhìn.”

Đầu năm đầu tháng đã ăn nói khó nghe rồi. Nếu không muốn bị người ta nhìn thì sao còn làm cái việc này?

“Chúc mừng năm mới.”

Ibara khẽ gật đầu đáp lễ lời chúc thì thầm từ Chitanda. Cô nàng đưa mắt nhìn quanh, rồi nghiêng người về phía cửa.

“Chúc mừng năm mới. Bộ kimono thật tuyệt! Trông cậu đẹp lắm!”

“Cảm ơn cậu nhiều.”

“Đây là furisode* à?”

“Không, chỉ là loại common thôi. Furisode tớ sẽ để dành đến lúc vào đại học.”

Common? “Common” trong “common sense” (lẽ thường) ấy hả? Từ này được sử dụng rộng rãi từ lúc nào vậy? Tiếng Anh đã lan đến tận thế giới của kimono rồi sao?

“Một tiếng nữa mới xong ca của tớ. Chi-chan tính làm gì?”

“Có lẽ tụi tớ sẽ chờ trong phòng khách. Còn Fukube thì sao?”

“Hồi sáng cậu ấy có đến đây, nhưng lại về để xem cái phim truyền hình đặc biệt dịp xuân, tên là *Sóng gió thành Odani* thì phải. Chắc cậu ấy cũng sắp quay lại rồi đây.”

Trong lúc hai cô gái nói chuyện, tuyệt nhiên không có vị khách nào tiến về phía Ibara. Nhìn kỹ thì cũng chẳng thấy món hàng nào bày biện trước chỗ Ibara ngồi. Tôi bèn hỏi.

“Bà bán gì thế?”

“Quẻ xăm*. Tôi cũng trông nom trẻ đi lạc, đồ đánh rơi và đổi tiền lẻ nữa.”

Nhưng... nếu là quẻ xăm thì khách được tùy ý rút cơ mà. Họ chỉ cần đặt một đồng một trăm yên lên cái khay lót giấy và sau đó tự-phục-vụ. Nhận thấy ánh mắt của tôi, Ibara cố gắng khẳng định.

“Hồi sáng tôi bận lắm đấy.”

Còn bây giờ thì rảnh rồi đúng không?

Nhưng chắc là Ibara không nói dối vụ bận rộn vào buổi sáng. Ngay cạnh chỗ cô nàng đang ngồi chính tọa là một cái khay chứa đầy những thứ như điện thoại, ví tiền, chìa khóa và cả những chiếc dù gấp.

“Những người dân sẽ xung phong đi tuần quanh đền, và khi thấy bất kỳ thứ gì trông có vẻ giá trị bị khách đánh rơi thì sẽ mang tới đây. Trẻ lạc cũng nhiều lắm nên buổi sáng phải nói là bù đầu.”

Không cần phải nhấn mạnh đến thế, tôi thừa biết cô nàng không bao giờ chểnh mảng trong công việc. Một chút cũng không. Chắc vì không muốn tọc mạch công việc của Ibara, Chitanda lên tiếng.

“Quẻ bói à... nghe hay nhỉ? Mình có thể rút một cái không?”

Nói xong Chitanda liền đứng dậy và quay lưng đi. Hành động đó khiến Ibara phải gọi lại.

“Này, cậu đi đâu vậy?”

“Mình sẽ quành ra phía trước...”

“Thôi thôi cậu cứ rút ở đây cũng được.”

Được sự cho phép từ “chủ tiệm”, Chitanda rút ví ra khỏi chiếc túi dây để lấy một đồng một trăm yên. Cái ví da trông có vẻ đắt tiền,

nhưng Ibara lại chỉ chú ý đến cái túi vải của Chitanda.

“Ồi cái túi này cũng đẹp tuyệt! Trông rất là sang!”

“Ahihihi.”

Nghe Ibara trầm trồ, Chitanda cười với vẻ rất chi là hạnh phúc. Tôi lại thấy ngạc nhiên vì điều đó. Tôi cứ nghĩ giá trị quan của Chitanda sẽ hơi khác những bạn nữ đồng trang lứa, vì vậy tôi có cảm giác những phản ứng rất-con-gái kiểu “hạnh phúc vì người ta khen cái túi của mình” thật chẳng giống cô nàng chút nào. Dĩ nhiên đây chỉ là những suy diễn chủ quan mà thôi. Nghĩ rằng mình có thể luận mọi thứ về một người chỉ với những gì mình biết về người đó là phạm vào đại tội “kiêu ngạo”, năm nay tôi không định tái phạm sai lầm đó nữa*.

Chẳng màng tới cái quyết tâm hoàn toàn không đáng tin của tôi, Ibara dường như đang đắm chìm trong suy nghĩ. Một hồi sau, cô nàng mới làm bậm.

“Ừm, túi dây bình thường thì phải thế này chứ...”

Phải rồi, kiểu túi vải gai mà Satoshi lúc nào cũng đeo chắc không chiếm đa số đâu.

Cũng lâu lắm rồi tôi mới đi viếng đền, nên rút một quẻ cũng chẳng chết ai. Tôi lấy ra một đồng một trăm yên rồi đặt nó vào lòng bàn tay Ibara, ngay trên đồng xu của Chitanda. Ibara thấy hai đồng xu vào khay rồi đưa ra cho chúng tôi một cái hộp hình trụ lục giác bằng gỗ.

“Đây... Cầu mong chư thần phù hộ cho các cậu.”

Nghe có cái gì sai sai thì phải.

Chitanda là người rút trước, cô nàng mở miếng giấy được cuộn tròn một cách đầy căng thẳng. Trước khi tôi kịp mở cửa mình thì Chitanda đã kêu lên đầy phấn khích.

“Ôiiiiii! Là một quẻ Đại Cát*!”

Thế là tốt, nhưng lẽ ra cô ấy nên chờ để tôi kiểm tra quẻ của mình có gì xấu không rồi hăng mừng chứ. Tôi cũng mở miếng giấy của mình ra.

“...”

“Sao vậy Oreki?”

“À, không có gì. Xem ra sẽ là một năm tốt lành đây.”

Ông tay áo màu trắng của Ibara bay phấp phới khi cô nàng vung tay chỉ vào tôi mà nói.

“... Ông rút phải quẻ Mạt Cát* chứ gì?”

Tôi là người dễ bị đọc nét mặt đến thế sao? Thở dài, không còn cách nào khác, tôi bèn giơ tờ giấy ra trước mặt hai cô gái.

*Bông lúa vươn lên giữa đồng
Chim muông đục mỏ, bão dông dập vùi.
Tốt lành chẳng tiến vào thân
Truân chuyên trắc trở rần rần ghé thăm.*

Cùng một chữ lớn:

“**HUNG**”

3

Quẻ Hung rất hiếm. Lấy được một cái gì hiếm là điều may mắn. Như vậy, rút phải quẻ Hung thực tế có khi là một điềm may. Nhờ tính chất bắc cầu ấy, chúng ta có thể coi đây chính là điềm lành đầu xuân. Để lại sau lưng ánh nhìn giống như đang xót thương một chú cún con bị bỏ rơi của Ibara, chúng tôi trở về phòng khách.

Chitanda trông hớn hờ ra mặt.

“Một quẻ Hung thì như thế nào nhỉ? Mình *tò mò* quá!”

Nói xong cô nàng đoạt lấy quẻ xăm trong tay tôi rồi tỉ mỉ xem xét. Điều gây tò mò đầu tiên trong năm mới của cô nàng chính là những dòng thơ trên quẻ Hung của tôi. Nhìn vẻ ngây thơ quá đà đó, tôi không nhìn được mà phàn nàn.

“Cậu hạnh phúc vì điềm xui của tứ đến thế cơ à?”

Thế nhưng Chitanda lại làm mặt ngờ ngạc như chẳng hiểu tôi đang nói gì.

“Chẳng phải Oreki từng nói là không tin vào những thứ này sao?”

Ờ, đúng là vậy. Nếu phải chọn giữa tin và không tin vào mấy chuyện này, thì tôi sẽ chọn không tin. Nhưng cũng có những lúc hiếm hoi khi kết quả quá rõ ràng, nếu bảo tôi hoàn toàn không bị cuốn theo thì đó là nói dối. Trong lúc suy nghĩ nhưng chưa tìm ra được câu trả lời, tôi đã thấy gương mặt của Chitanda tiến sát về phía mình.

“...”

“Gì thế...?”

“Mình xin lỗi nhé.”

Cô nàng đột nhiên cúi đầu.

“Cậu chỉ làm bộ cứng cỏi thôi phải không? Oreki thực sự cũng có để tâm mà.”

Tôi không còn lời nào để nói lại cô nàng.

“Tóm lại là trả tớ đây.”

Tôi vươn tay lấy lại tờ quẻ, ngay lúc đó một bóng người thoát đi ngang qua tầm nhìn của tôi. Đó là Juumonji, cô ấy đang rảo bước qua phòng khách, vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

“A, đây. Cảm ơn vì đã cho mình xem. Vậy... tụi mình nên làm gì với nó đây?”

“Chẳng làm gì cả.”

Tôi cũng không biết làm thế nào. Chỉ còn cách vứt nó đâu đó trong đền, nhưng quẳng nó đi như thế thì áy náy lắm. Hay là buộc lên cây sakaki*? Juumonji lại đi qua lần nữa, nếu hỏi có khi cô ấy sẽ bày cho tôi cách giải quyết phù hợp.

“...”

Tôi cứ tưởng lần này Juumonji sẽ đi luôn, nhưng cô ấy lại quay lại. Thấy vậy, Chitanda buột miệng lên tiếng gọi.

“Kaho.”

Juumonij hẳn là có việc phải lo, nhưng chắc không bận đến mức không thể dừng lại nói chuyện một chút. Nghe tiếng gọi, cô ấy đứng lại, nét mặt khó đăm đăm dịu xuống. Cô nói bằng giọng điệu như hỏi lỗi.

“Xin lỗi Eru. Tôi quên mang trà cho hai người.”

“Không sao mà. Có chuyện gì à?”

Khóe môi của Juumonji khẽ nhếch lên, và tôi chợt nhận ra đó là cách cô ấy cười. Trong trường hợp này thì có vẻ là một nụ cười gượng.

“Ừm, đại loại thế. Một người làm bếp lỡ tay làm đổ nồi. Bên mình đang phải làm lại toàn bộ dango-jiru* và amazake* mời khách.”

“Ôi trời.”

Chitanda mở to mắt.

“Rồi bác ấy có bị sao không?”

“Không ai bị gì cả. Một bước lùi để né rất ngoạn mục.”

Thần kinh phản xạ tốt như vậy thì sao lại làm đổ nồi nhỉ?

Buổi tối có vắng hơn, nhưng về cơ bản là vẫn khá đông khách. Amazake để đãi khách viếng đền ở sân trong thì bắt buộc phải có rồi, đã thế sự cố còn xảy ra ngay khi tiệc mừng sắp bắt đầu nữa chứ, chẳng trách Juumonji phải chạy đôn chạy đáo như vậy.

Chitanda mau mắn đề nghị.

“Mình sẽ phụ.”

Nhưng cô ấy vừa định đứng lên thì đã bị Juumonji ngăn lại. Tôi ngồi cạnh cũng cảm thấy chuyện này hơi vô lý.

“Thôi, Eru cứ ngồi đây đi.”

“Sao vậy? Mình có thể nấu được mà...”

“Ai chẳng biết trình độ nấu ăn của cậu thượng thừa, nhưng cậu định vào bếp với bộ dạng đó à?”

Nghe vậy Chitanda mới nhìn lại mình từ đầu đến chân. Cô nàng đang mặc một bộ kimono màu đỏ trầm đầy những họa tiết bướm bướm bay trong gió vô cùng hoa lệ. Và đương nhiên mặc cái thứ đó thì không thể nấu nướng được. Xem ra Chitanda cũng đã hiểu vấn đề.

“Vậy tớ có thể làm gì không?”

Juumonji suy nghĩ một chút rồi đưa ra quyết định.

“Thế thì nhờ cậu tới nhà kho lấy bã rượu* giúp tớ nhé? Đi vào nhìn bên trái là thấy ngay.”

“Hiểu rồi, bên trái đúng không!”

Chitanda nhanh nhẩu xắn tay áo đứng dậy, cô nàng quay sang nói với tôi...

“Nhờ cậu cầm hộ mình cái túi dây nhé.”

... rồi bỏ ví của mình vào túi. Nhưng dù trung thành với chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng cỡ nào thì tôi cũng không thể ngồi đó nhìn Chitanda xoay sở trong bộ kimono được.

“Tớ đi cùng cậu.”

“Xin lỗi đã làm phiền. Nhờ các cậu nhé.”

Nói xong Juumonji rảo bước rời khỏi phòng khách. Cái túi dây vẫn nằm trong tay của Chitanda. Sau khi suy nghĩ một chút, tôi kết luận rằng đi có một xíu thì chắc chẳng cần mang áo khoác đâu.

Trong lúc tôi đang mang bột ngoài hiên nhà, Chitanda hỏi.

“Cậu ấy nói là ở nhà kho phải không?”

“Ừ.”

Đôi bột này đúng là đồ rẻ tiền, khó xử quá đi thôi. Có khóa cài

nhưng vì cổ bột quá nhỏ nên tôi phải kéo mãi mới xỏ được chân vào. Xong bên trái, tôi vừa xỏ nốt bên phải vừa nói.

“Ồ cạnh đền thờ thần Inari ấy, tớ nhớ vậy... Rồi, đã xong.”

Cánh cửa lùa bằng gỗ trượt mở. Ngay lúc đó, làn gió rét buốt thổi ào tới, và tôi lập tức hồi hận vì đã đề nghị giúp đỡ. Tôi yêu cái lò sưởi daruma mất rồi, ước gì tôi được ở bên nó dù chỉ một giây nữa thôi.

Lượng khách đến thăm đền hình như không thay đổi gì nhiều, đám đông vây quanh đồng lửa đỏ rực ở giữa sân trong cũng không có vẻ gì là vãn bót. Xem ra vẫn còn một ít amazake đã nấu từ trước, nhiều người vẫn đang cầm trong tay những chiếc cốc giấy.

“Tớ nghĩ là cái nhà đó.”

Tôi nói rồi chỉ vào gian nhà phụ. Có lẽ vì đang mang guốc nên Chitanda không thể đi nhanh, có cố cỡ nào thì nãy giờ cô nàng cũng chỉ theo sau tôi.

Nhìn trong ánh sáng lò mờ cũng có thể thấy rõ gian nhà này xập xệ quá chừng. Tường làm bằng ván gỗ và cả mái nhà hơi thiếu chắc chắn, thật lòng mà nói thì trông như chỉ cần một cú song phi là sẽ sụp hết xuống như trong mấy vở hài kịch vậy. Có lẽ vì ban quản lý đền Arekusu quá khắt khe, hoặc cũng có thể họ thấy đây chỉ là một gian nhà phụ nằm ở góc sân trong nên không cần sửa sang gì hết. Ngay cạnh nhà phụ là tấm phướn có chữ “Chính Nhất Vị” của gian thờ thần Inari. Nhà phụ cũng có treo một tấm phướn trắng của đền, nhưng lại chỉ khiến gian nhà trông lồi thối hơn. Phần cột có vẻ quá thấp nên không thể cố định được tấm phướn, thế là người ta

phải dùng dây ni lông buộc đầu trên tấm phướn vào phần mái chìa ra của gian nhà. Trông nhếch nhác kinh khủng.

Ấy thế nhưng vẫn có một điểm thu hút ánh nhìn của tôi, đó là cánh cửa ra vào bằng nhôm sáng choang, và mới cứng. Hẳn là họ mới thay gần đây thôi, bằng chứng là tàn tích của cánh cửa từ thế kỷ trước vẫn còn đây. Cửa bị khóa bằng một thanh chặn, hình như còn có ổ khóa để cố định thanh chặn nữa, nhưng chắc vào ngày đầu năm mới có nhiều người ra vào nên họ đã tháo khóa ra luôn. Thế này không phải là bất cẩn sao? Mà tôi nghĩ cũng chẳng có tên trộm nào thèm đột nhập vào một nơi như thế này đâu.

Chúng tôi kéo thanh chặn, đẩy cửa mở ra rồi bước vào trong.

“Có đèn thì tốt...”

Nhưng tôi đoán ở đây không có, vì nhìn tình trạng của gian nhà phụ này thì khó mà kéo được đường điện đến, không có đèn cũng là chuyện đương nhiên thôi.

“Cậu ấy bảo đi vào nhìn bên trái là thấy đúng không?”

Tôi và Chitanda lúng túng. Đi thẳng vào phòng thì phía bên trái chúng tôi chỉ có một bức tường.

“Hay cậu ấy nhầm sang bên phải?”

“Kaho sẽ không nhầm như vậy đâu.”

“Nhưng bên trái chẳng có gì cả.”

Tôi nhìn qua bên phải. Không có đèn nên tôi om, chẳng thấy gì hết.

“Bên này hình như cũng... không có.”

“Vậy nghĩa là...”

“Hay họ để ở sâu trong góc phòng nhỉ?”

Tôi quơ tay rồi lò dò tiến về phía trước, mắt chưa quen với bóng tối nên cũng hơi nguy hiểm. Cuối cùng cũng tiến được vào trong góc nhà, tôi cẩn thận mò xem có thấy bã rượu không, nhưng chẳng có gì.

“Cứ tưởng đơn giản mà hóa ra phiền muốn chết.”

“Ừm, Oreki này...”

Chitanda, người không biết đã tiến lại sát sau lưng tôi từ lúc nào, chợt lên tiếng. Một cơn gió mạnh đẩy cánh cửa nhôm đóng sập lại, làm căn phòng chìm trong bóng tối.

“Sao vậy?”

“Mình không biết nói sao, nhưng mà...”

Có vẻ khó nói thật. Chitanda cầm cái túi dây bằng cả hai tay với vẻ bồn chồn. Tôi vừa thầm nghĩ *cậu nói thẳng ra mới là chuyện lạ đó*, vừa tiếp tục tìm kiếm trong bóng tối. Chitanda bắt đầu nói bằng giọng cực kỳ nghiêm trọng.

“Đây... là nhà phụ đúng không?”

“Ừ. Gọi là ‘nhà tạm’ cũng được.”

“Oreki đang tìm bã rượu như Kaho đã nhờ đúng không?”

“Chẳng thế thì tớ còn làm gì?”

“Xin lỗi nếu như mình hiểu nhầm. Nhưng... ừm, đây là một gian nhà phụ...”

Tôi thở dài.

“Ừ, rồi làm sao?”

Trong bóng tối, tôi vẫn nhìn thấy cô nàng đang lắc đầu. Và vì lý

do nào đó, giọng cô nàng nghèn nghẹn.

“Không, là nhà kho.”

“Hả?”

“Nó ở trong *nhà kho*, Kaho đã nhờ tụi mình đến đó lấy bã rượu. Đây là *nhà phụ*, nơi để bã rượu là *nhà kho cơ*.”

... Ồ ồ. Với cách đảo câu trong lần giải thích thứ hai, Chitanda rốt cuộc cũng làm tôi hiểu ra vấn đề.

Không biết nói sao, tôi lập tức nghĩ đến chuyện tự cốc đầu mà nói “Ồi trời, ở nhà không có kho nên tở nhầm!”, nhưng thấy hành động đó không hợp với tính cách của mình nên lại thôi. Thay vào đó, tôi chỉ lí nhí đáp.

“Từ đầu cậu đã nhận ra phải không?”

“Ừm đúng vậy, nhưng mình không chắc lắm. Thực ra có một cái nhà kho ở ngay đằng sau khu văn phòng ấy.”

“Vậy sao không nói sớm.”

Đổ lỗi cho người khác để lấp liếm sự xấu hổ của bản thân sau đó lại xin lỗi là chuyện thường thấy. Nhưng giờ thì chúng tôi phải nhanh lên, lúc này hẳn là amazake để mời khách đã gần cạn rồi, hơn nữa trời còn quá lạnh. Thế nhưng đúng lúc chúng tôi quay đầu định trở ra thì một giọng nói lè nhè vang lên từ bên ngoài gian nhà phụ.

“Ủa, ai để mở thế này?”

Và sau đó, với dự cảm không lành, một tiếng cạch vang lên.

“Ơ, đó là...”

Chitanda chưa nhận ra nhưng tôi đã nhào về phía cửa, hay đúng hơn là nói tôi nghĩ là có cánh cửa, vì xung quanh quá tối để biết

chắc chắn. Cảm giác lạnh lẽo truyền *đến từ* tay nắm cửa bằng nhôm.

Thế nhưng...

Cánh cửa chỉ rung lên và phát ra những tiếng lạch cạch nho nhỏ. Tôi quay đầu về phía Chitanda, dù không nhìn rõ bóng dáng cô nàng nhưng không hiểu sao tôi cảm thấy cô nàng đang nghiêng đầu lo lắng.

“Sao thế?”

Biết cô ấy sẽ không nhìn thấy nhưng tôi vẫn nhún vai.

“Tội mình bị nhốt rồi.”

4

“Chitanda này, cậu nghĩ sao về câu nói ‘Mùng một dính mực cả năm cơ cực’?”

Nghe tôi hỏi, Chitanda dù đang lo lắng nhưng vẫn suy nghĩ.

“Ừm... mình nghĩ chuyện đấy không đúng đâu. Ai cũng nghĩ làm trong ngày đầu năm, thế chẳng lẽ cả năm họ cũng nằm nhà sao? Thật là vô lý. Nhưng Oreki này... So với ba trăm sáu mươi tư ngày còn lại, tớ lo cho tình hình bọn mình bây giờ hơn đấy.”

Những kẽ nứt mở đường cho gió thổi qua lạnh như cắt vào má chúng tôi, nhưng đồng thời cũng là nguồn sáng le lói trong bóng tối. Dần dà thì mắt cũng quen. Bây giờ tôi có thể thấy một cây chổi tre, một cái xẻng sắt, một cây gậy dài và một cái thùng các tông đựng những thứ tôi chả biết là gì. Ngoài ra còn có Chitanda, người đang mặc bộ kimono cùng gương mặt thấp thoáng vẻ lo lắng.

Bao quanh chúng tôi là bốn bức tường.

Lúc này tôi buột miệng lầm bầm.

“Làm sao lại đến nông nỗi này nhỉ?”

“Mình cũng không biết nữa. Chắc là...”

Tối là thế nhưng tôi lại cảm thấy Chitanda đang cười.

“Vì cậu rút phải cái quẻ xấu ấy chăng?”

Tôi thở một hơi dài thườn thượt.

Chẳng lẽ là tại nó thật sao?

... Không, làm gì có chuyện đó. Có hai nguyên nhân, một là do ông bác xin quắc cần câu tình cờ đi qua xong tiện tay khóa luôn cửa mà không thèm kiểm tra bên trong. Còn nguyên nhân thứ hai, hay chính là căn nguyên cội rễ của sự tình này, tuy không cần nói to lên làm gì, nhưng tôi lại nói ra mất rồi.

“Xin lỗi. Tại tớ ngu quá nên đi nhầm chỗ.”

Chitanda lắc đầu.

“Không sao đâu. Ai mà ngờ được chuyện bị nhốt như thế này chứ.”

Có thể là thế, nhưng cũng nên xin lỗi vì sai lầm của mình chứ.

May là dù bị nhốt nhưng ít ra đây không phải một nhà máy bỏ hoang hay một trường học đang nghỉ hè. Gian nhà phụ này tuy nằm sâu trong góc và ít ai chú ý đến, nhưng vẫn có người đến lễ thần Inari. Nếu chúng tôi kêu lên thì kiểu gì chẳng có người tới giúp gỡ thanh gỗ ra.

“Chà, tớ sẽ thử gọi ai đó. Tớ sẽ hét to hết cỡ nên cậu bịt tai lại thì hơn.”

Đương nhiên không thể bảo Chitanda hét lên rồi. Tôi thử phát âm một, hai lần.

“Ừm, chờ chút...”

Tôi bắt đầu bần khoản xem mình nên hét như thế nào. Một nam sinh cấp ba chắc sẽ không hét “Cứu tôi vớiiiiii!” đâu nhỉ? “Có ai khôngggg?!” là được rồi, quan trọng là phải kêu đủ to thì mới có người nghe thấy mà tới cứu. Nghĩ vậy tôi hít một hơi thật sâu, và ngay lúc chuẩn bị bật ra tiếng thì...

“Mình bảo chờ chút mà!”

Trong bóng tối, một vật thể trắng trắng mềm mềm lao đến bịt miệng tôi. Theo phản xạ, tôi im bật rồi tập trung nhìn về phía trước và thấy Chitanda đang dùng tay bịt miệng tôi. Tôi còn chưa kịp hiểu mô tê gì thì Chitanda đã vươn người về phía trước rồi dùng tay trái đỡ tay áo bên phải, trong khi tay phải vẫn đặt trên miệng tôi.

“Mình xin lỗi, nhưng cậu hãy đợi một chút.”

Nghe giọng cô ấy có vẻ nghiêm trọng một cách kỳ lạ nên tôi gật đầu trong vô thức. Nhưng sao lại phải đợi nhỉ?

Chitanda bỏ tay khỏi miệng tôi rồi nói.

“Ừm... nếu giờ cậu la lên thì chuyện gì sẽ xảy ra?”

Dù vẫn chưa hiểu ý cô ấy là gì nhưng tôi vẫn trả lời.

“Sẽ có người tới đây chẳng?”

“Và tụi mình sẽ nhờ họ tháo thanh chặn cửa.”

“Ừ, cửa chặn từ bên ngoài mà.”

“Và họ sẽ mở cửa.”

“Ừ, họ sẽ mở.”

“Nhưng rồi tụi mình biết giải thích thế nào đây?”

Câu này khó quá không biết trả lời sao.

Cuối cùng tôi cũng hiểu Chitanda e ngại chuyện gì. Nếu tôi bị nhốt cùng với Satoshi, hay người bị nhốt cùng với Chitanda là Ibara thì vấn đề đã khác. Nhưng thực tế lại không như vậy. Liệu con người tử tế nghe thấy tiếng kêu cứu mà mở cửa có hiểu chính xác lý do vì sao tôi và Chitanda lại cùng nhau ở đây, gian nhà phụ nằm khuất trong góc sân đèn giữa đêm khuya thanh vắng?

Sau một lúc im lặng, Chitanda nói với giọng khẽ đến mức khó mà nghe nổi.

“Nếu người đến cứu không biết gì về mình thì không sao... nhưng cậu thấy đấy, hình như những người dân đến phụ việc cho đền đều biết mình.”

Tôi nhớ lại lúc Chitanda xưng tên, người đàn ông ở khu văn phòng đã ngay lập tức thay đổi thái độ.

“Lỡ như người đến cứu là một trong số họ thì... chắc chắn chúng ta sẽ bị hiểu lầm mất. Hơn nữa nơi để bã rượu là nhà kho chứ không phải ở đây, tội mình biết giải thích thế nào bây giờ? Oreki, hôm nay mình đến đây để thay mặt cho cha mình. Nếu không phải ở đây và không vào thời điểm này thì chẳng sao hết, nhưng lỡ như tin đồn sai lệch về chuyện tội mình ở cùng nhau trong gian nhà phụ của đền Arekusu vào ngày đầu năm truyền ra thì mình chết mất.”

Tôi rên rỉ.

Chỉ nghe thôi thì chắc chắn sẽ nghĩ Chitanda quá quan tâm đến thể diện, hoặc nếu không phải thì cũng làm người ta nghĩ cô nàng là người như vậy. Nhưng có lẽ tôi thấy thế chỉ vì tôi là Oreki Hotaro, một nam sinh cấp ba không hơn không kém. Còn thế giới nơi Chitanda Eru thuộc về lại có chút khác biệt. Cô ấy quen biết con trai nhà Toogaito, gia tộc có sức ảnh hưởng trong ngành giáo dục và cả con gái nhà Irisu, gia tộc đang điều hành bệnh viện lớn nhất thành phố Kamiyama nữa. Mọi quan hệ của họ không chỉ đơn thuần là đàn anh đàn chị với đám em út ở trường học. Hôm nay, ngày đầu tiên của năm mới, Chitanda thay mặt cha đến biểu rượu cho nhà Juumonji, gia tộc quản đền Arekusu lớn nhất vùng. Đó là một thế

giới tôi không có quyền đánh giá. Ngay cả chuyện Chitanda có lo hã khi cho rằng mấy lời ong tiếng ve có thể xuất hiện nếu chúng tôi kêu cứu không, tôi cũng chẳng thể biết được. Đột nhiên, trong một tích tắc, tôi nghĩ những người sống trong thế giới ấy thật cô đơn.

Thở dài một cái, tôi nói.

“Tớ hiểu rồi, vậy ta nên làm gì đây?”

Trên tường có những kẽ nứt nhìn rõ được bằng mắt, nhưng gần cánh cửa nhôm thì không. Như vậy việc gỡ thanh chặn cửa từ bên trong là bất khả thi.

“Dù gì thì chúng ta cũng cần sự giúp đỡ từ bên ngoài càng sớm càng tốt, vì lỡ như có ai cần lấy đồ và mở cửa ra thì coi như xong, khỏi thanh minh thanh nga gì nữa. Vậy liệu ai sẽ hiểu được tình cảnh của tụi mình?”

“Chỉ có Kaho...”

“... và Ibara nữa.”

“Lẽ ra tụi mình nên la lên ngay khi thanh gỗ được chèn vào cửa, nhưng vì bất ngờ quá nên mình không kịp phản ứng...”

Nhưng giọng điệu buồn rầu của Chitanda chợt trở nên tươi tắn.

“Nhưng không sao!”

“Ồ, cậu có ý tưởng gì à?”

“Đúng thế.”

Trông cô nàng tràn đầy tự tin. Thực sự có một phương án tốt đến thế sao? Trong bóng tối tôi còn nhìn ra nụ cười của cô ấy nữa.

“Dễ lắm. Tụi mình chỉ cần gọi điện cho các cậu ấy.”

Tôi tưởng như quai hàm của mình vừa rớt xuống đất.

“Ừ thì cách đó thì dễ đấy Chitanda à, nhưng tớ không nghĩ trong này có bất điện thoại công cộng đâu.”

“Cậu đang nói gì vậy? Đừng chọc mình nữa mà. Dĩ nhiên tụi mình sẽ dùng điện thoại di động rồi.”

Đầu tôi bắt đầu đau. Gió rít qua những khe hở trên tường như ăn vào tận xương tủy.

“Ra vậy, ý kiến hay đấy. Vậy cậu làm đi.”

“A, nhưng mình không mang điện thoại theo.”

Thật sự? Vì lúc này bối rối quá nên cô ấy quên mất à? Tôi làm bầm.

“Tớ cũng không.”

Và rồi không gian lại chìm vào thinh lặng.

“... Vậy, vậy thì tệ quá! Tụi mình làm sao đây?”

Giờ có bán loạn thì cũng muộn rồi...

Ngoài kêu cứu ra liệu còn cách nào để thoát khỏi gian nhà phụ này không? Tôi cố suy nghĩ. Phải tìm ra cách mở cửa từ bên trong à? Tôi bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc thay vì phán ngay hai chữ “không thể”.

Đầu tiên phải xem xét cấu trúc của cửa. Bản thân cánh cửa này không có ổ khóa nên nếu đẩy thật mạnh nó sẽ hé ra một chút, nhưng vì còn thanh chặn cửa nên cũng chỉ mở được đến thế mà thôi. Theo những gì tôi quan sát trước khi bước vào trong, thì trên cửa và tường nhà có gắn những cái khoen kim loại hình chữ U. Tôi cũng không rõ người ta dùng đinh hay vít để cố định, nhưng chắc

chấn là nó đủ kiên cố để không bị lỏng ra chỉ vì lực đẩy cỡ của bọn tôi. Ngoài ra còn có một thanh gỗ, chính là thanh chặn cửa, gài xuyên qua mấy cái khoen bằng kim loại đó nữa.

Như vậy vấn đề nằm ở thanh gỗ chặn ngang cửa. Nếu thanh chặn này mở theo kiểu nâng lên hay cách nào đấy khác, thì chúng tôi còn có thể bằng cách nào đó cạy kẽ hở ra một chút rồi dùng lực thật mạnh để đẩy thanh gỗ ra. Nhưng vì thanh gỗ chèn ngang cửa nên chịu. Vô phương.

Tóm lại, thực sự không có cách nào để mở cửa từ bên trong.

Nhưng...

“Đó không phải cách duy nhất để mở cửa.”

Nghe tôi lẩm bẩm, Chitanda kêu lên một tiếng “Hả?”. Tôi vẫy tay về phía cánh cửa.

“Ví dụ, ta có thể dỡ cả cánh cửa ra khỏi bản lề của nó, nhưng phải xem nó được gắn thế nào đã.”

Trong bóng tối, tôi nheo mắt nhìn vào nơi cánh cửa giáp với tường. Cánh cửa này được lắp theo kiểu phổ thông, có hai bản lề một trên một dưới, và bởi vậy nên vấn đề ở đây là có lẽ cánh cửa phải mở ra thì mới có thể tháo được vít. Nếu cửa đóng như bây giờ, đầu ốc vít sẽ bị cánh cửa che mắt, không nhìn thấy được. Phương án gỡ bản lề xem ra cũng bất khả thi.

“Ngoài ra...”

“Oreki này...”

Giọng Chitanda hơi chán nản.

“Hử?”

“Ừm... Mình quên rằng cậu không có điện thoại nên mới bảo cậu đừng kêu cứu, nhưng tình hình này thì phải gọi người tới giúp thôi. Chứ cứ thế này thì cậu sẽ...”

Tôi sẽ làm sao? Chitanda càng tỏ vẻ ngập ngừng.

“... Cậu sẽ bị cảm mắt!”

Chà, quả thật tôi đang run bần bật vì lạnh. Vì nghĩ đi lấy bã rượu chắc chỉ tốn một phút nên tôi đã không mang áo khoác, và thế là giờ tôi chỉ mặc độc một chiếc áo len. Nhưng chắc cũng không đến nỗi chết rét đâu chứ.

“Nhưng cậu vẫn lo đúng không? Việc người ta sẽ hiểu làm khi thấy tụi mình ở chung với nhau ấy? Nếu hoàn toàn không còn cách thì tớ sẽ kêu cứu ngay, nhưng từ giờ đến lúc ấy tớ sẽ cố gắng thử nghĩ xem mình có thể làm gì.”

“Oreki...”

Trong bóng tối, Chitanda cúi đầu. Chẳng biết cô ấy có thấy hay không, nhưng tôi đã cười hết cỡ và nói.

“Thôi... cậu đừng lo. Tuy không thể gỡ thanh chặn hay tháo bản lề, nhưng vẫn còn bốn cách thoát ra khỏi đây mà chúng ta chưa bàn đến.”

“Ôi! Nhiều thế sao?”

“Ừ.”

Tôi giơ ngón tay ra và bắt đầu đếm.

“Thứ nhất phá cửa, thứ hai phá tường, thứ ba đào hầm, thứ tư tóc mái.”

Sau khi gập bốn ngón xuống, chỉ còn mỗi ngón út tay phải của tôi

giờ lên. Chitanda không nói một lời, nhưng sự im lặng của cô nàng như đang nói rằng cô ấy đã phát mệt với trò đùa của tôi rồi. Tuy nhiên tôi không hề đùa. Ngày trước tôi từng nghe Satoshi mượn lời Sherlock Holmes mà nói rằng: “Sau khi loại bỏ tất cả phương án bất khả thi, thứ còn lại dù phi lý đến thế nào cũng là đáp án đúng.” Đại loại vậy, có thể hơi sai một chút.

Tôi ấn nắm tay vào tường.

“Những cách đó, tớ nghĩ nếu dám làm thì sẽ được đấy. Cánh cửa có thể kiên cố, nhưng khoảng tường xung quanh đã mục cả rồi, nếu đập vài cái thì có khi chỗ gắn bản lề cửa sẽ bung ra đấy. Cả mấy tấm ván tường cũng thế, nếu phá bằng những dụng cụ có ở đây thì cũng không tốn sức lắm đâu.”

“Chuyện... chuyện này...”

Quả nhiên là bị cô ấy phản đối.

“Không được! Dù cũ thế nào thì gian nhà này vẫn là một phần của đền Arekusu!”

“Không được à? Tớ cũng nghĩ vậy.”

Phá hoại tài sản của đền như vậy sẽ làm ngài thần chức nổi giận mất, mà chỉ thế thôi đã may. Nếu quá ồn ào thì sẽ làm người bên ngoài chú ý, và thế là kế hoạch thoát ra mà không để ai nhìn thấy coi như tan tành. Nói vậy thì tóc mái cũng là bất khả thi, vậy là chỉ còn...

“Đào hầm thì sao?”

Cũng may là trong nhà phụ còn có mấy cây xẻng, loại cạnh sắc và trông đầy hứa hẹn sẽ làm nên chuyện, và sàn cũng không có

ván lát nữa. Hóa ra đây chính là nguyên nhân của sự lạnh lẽo bất thường trong căn phòng này, không có ván lát sàn thì hơi lạnh từ mặt đất sẽ ngấm thẳng vào trong phòng.

“Tội mình bắt đầu đào nhé?”

“Nhưng đào đến chừng nào mới xong...”

Có lẽ là tới sáng mai, trong trường hợp tôi không lặn được ra chết giữa chừng.

Tôi vắt óc nghĩ nhưng không ra cách thoát thân nào nữa. Đây là một gian nhà phụ, tuy không đến nỗi không có công cụ gì, nhưng ngay lúc này lại chẳng có thứ chúng tôi “cần” để thoát ra khỏi đây. Ngoài chổi tre và xẻng thì còn một cây gậy dài chắc là để làm cán cò, cùng một cái giá trống taiko. Trong thùng các tông thì toàn chén bát... Chúng tôi phải làm gì với những thứ này đây?

Gió tiếp tục lùa qua những kẽ nứt trên tường.

Vô vọng rồi. Căn nhà phụ này thậm chí chẳng có một cái cửa sổ nào. Càng để lâu thì càng khó “kiếm cớ” lúc có người thứ ba đến cứu chúng tôi ra, nếu muốn kêu cứu thì đã phải kêu từ sớm rồi. Nghĩ vậy nhưng tôi vẫn tiếp tục nghĩ xem chúng tôi có thể làm gì đây. Liệu đây có phải quá cố chấp không? Không, tôi chắc chắn không phải một đứa cố chấp, nhưng nỗi lo của Chitanda là thật, và tôi cũng lo cho cô ấy. Cơ mà... trời ơi, dù thế đi chăng nữa bên ngoài vẫn rộng quá đi thôi!

Khao khát tự do, tôi dòm qua một khe nứt ra bên ngoài.

Dù cái khe khá nhỏ nhưng nó cho một tầm nhìn rộng tới không ngờ. Mắt tôi liền bị thu hút về phía đài lửa bập bùng. Sương thật, ở đó thì chắc là âm biết bao! Chẳng biết amazake có còn đủ để mời

khách không nữa. Thất bại của chúng tôi hẳn là gây phiền phức cho nhà Juumonji nhiều lắm. Khách thăm đền hẳn là đang trong bầu không khí hoàn toàn khác chúng tôi. Có một người đàn ông lớn tuổi say mèm đang hướng về gian nhà phụ. Một người dân đang đi tuần chãng?

“A, ông ấy tiến về phía này!”

Lúc này tôi mới nhận ra Chitanda cũng đang nhòm ra ngoài qua một kẽ nứt khác. Tôi cúi người nhìn qua một khe tầm ngang hông, còn Chitanda thì kiễng chân ghé mắt vào một cái cao hơn tầm mắt của chính tôi. Chiếc túi dây trên tay cô khẽ chạm vào đầu tôi.

Người đàn ông đi về phía bên mé gian nhà phụ, ngay sát chỗ chúng tôi đang đứng. Cứ tưởng ông ấy vào gian thờ thần Inari, nhưng giữa đường ông cúi xuống để nhặt cái gì, rồi quay lưng đi về hướng ngược lại.

“Thế là sao nhỉ?”

Tôi làm bầm, còn Chitanda thì đáp lời đầy tự tin.

“Ông ấy vừa nhặt thứ gì đó lên, hình như là dây đeo điện thoại.”

“Cậu nhìn thấy à?”

“Tớ nghĩ vậy.”

“Ở khoảng cách này? Vào buổi tối ư?”

Cô trả lời vô cùng nghiêm túc.

“Tớ có thể nhìn khá tốt vào ban đêm mà.”

Ngoài thị lực hai mươi trên mười*, Chitanda còn có thể nhìn xuyên bóng đêm nữa à? Không chỉ vậy thính giác và khứu giác của cô cũng cực tốt. Mà cô ấy còn nấu ăn giỏi, như vậy xem ra vị giác

cũng tốt luôn. Trong lúc trò chuyện tôi đã mất dấu người đàn ông, nhưng Chitanda thì vẫn theo được. Một hồi sau cô lên tiếng.

“A, ông ấy đi đưa đồ.”

“Đưa đồ à? Ở đâu?”

“Khu văn phòng ấy. Ôi, đông người quá nên tớ mất dấu rồi.”

Khoảnh khắc đó đã làm lóe lên trong tôi một tia sáng.

“Chitanda này... Cái tường ấy, tớ chỉ phá *một chút* thôi được không?”

5 (đăng B)

Sóng gió thành Odani, bộ phim truyền hình đặc biệt đầu xuân của năm nay, quả là một bộ phim mang tính giải trí cao với những diễn biến thật bất ngờ. Điều khiến tôi thực sự cảm thấy ấn tượng chính là cảnh mở màn trận chiến Okehazama*. Trong những bộ phim trước đây người ta thường chỉ mô tả Imagawa Yoshimoto như một bậc thầy kiếm thuật, nhưng lần này hình tượng ông được khắc họa như một hào kiệt có một không hai. Trong cơn mưa tầm tã, ông tả xung hữu đột giữa đạo quân của lãnh chúa Oda, mỗi lần vung kiếm là một địch thủ gục ngã. Và cũng chính vì vậy Mori Shinsuke, chiến tướng đã lấy được thủ cấp của Yoshimoto, đương nhiên cũng là một người hùng. Tôi đã cười đau cả bụng khi xem đến đoạn Yoshimoto và Shinsuke giao chiến trong cảnh cây chết thành núi máu chảy thành sông, và đó là lúc tôi nhận ra bản chất bộ phim này là phim hài*.

Nhược điểm của tôi là ngay lập tức bị ảnh hưởng, nhưng điều đó cũng có thể là một ưu điểm bất ngờ chẳng. Tôi vừa ngâm nga bài hát chủ đề trong phim vừa thong thả bước hướng về phía đền Arekusu, tiện tay mở điện thoại để đọc lại tin nhắn của Mayaka.

“Chi-chan và Oreki tới rồi đấy, hai cậu ấy vừa tạt qua chỗ tớ xong.”

Hừm, đang làm việc thì không nên nhắn tin chứ.

Tôi vung vẩy cái túi dây trong tay, tiếp tục bước trên con đường dẫn vào đền. Nhẹ nhàng leo hết cái cầu thang bằng đá, tôi liếc nhìn dòng người đang mua bùa cầu may rồi bước vào sảnh của khu văn phòng.

Cánh cửa lùa bằng gỗ vừa mở ra, ngay trước mặt tôi là Juumonji. Cô ấy quả thực đã quen thuộc với trang phục vu nữ, hoàn toàn không tạo cảm giác phải gồng lên làm dáng như Mayaka. Cũng may là mới vào đã gặp người quen, nhưng tôi lại không thân với Juumonji lắm, tạm thời cứ vui vẻ chào hỏi như mọi khi vậy.

“A Juumonji, chúc mừng năm mới!”

Juumonji nhìn tôi bằng ánh mắt hờ hững hết như mọi hôm trên lớp, rồi lịch sự đáp lễ đúng như tôi nghĩ.

“Chúc mừng năm mới.”

Và rồi trái với dự đoán của tôi, cô tiếp tục bằng một câu hỏi.

“Cậu có thấy Chitanda đâu không?”

Chitanda ư? Chẳng phải cậu ấy ở đây sao?

“Tớ... chỉ mới vừa đến thôi.”

“Vậy à?”

Lông mày Juumonji hơi cau lại. Có chuyện gì đó thì phải.

“Xin lỗi vì giờ tớ không dẫn cậu vào trong được, nhưng cậu cứ tự nhiên nhé. Phòng khách có lò sưởi đấy.”

Cô ấy nói vậy rồi rẽ qua một góc hành lang. Cảm ơn vì đã mời tớ vào nhà. Trước khi qua phòng khách, tôi đột nhiên lại muốn vòng ra cửa sau nhòm Mayaka một cái. Dù đây là lần đầu vào bên trong khu văn phòng nhưng tôi cũng đại khái biết được phương hướng. Dù trông không giống mấy người đang tiếp rượu khách khứa lắm, nhưng chỉ cần tỏ vẻ “Tôi ở đây là chuyện đương nhiên!” thì sẽ không bị ai nói gì đâu.

Chắc là ở đây, tôi suy đoán trước khi trượt cánh cửa gỗ sang bên. Trúng phóc. Mayaka mặc hakama màu đỏ thắm, nghiêm chỉnh ngồi chính tọa cách chỗ tôi khoảng một cánh tay, sắc mặt có vẻ hơi mệt mỏi. Ngồi suốt ngày trong tiết trời lạnh như thế này hẳn là vất vả lắm. Cố lên nào Mayaka, ba mươi phút nữa là xong rồi.

Buổi sáng cậu ấy quá bận rộn nên hai chúng tôi muốn nói chuyện cũng không được. Giờ thì chắc ổn rồi, nghĩ vậy tôi bèn gọi.

“Mayaka.”

“... Fuku-chan.”

Là tôi tưởng tượng hay là Mayaka đang đỏ mặt nhỉ? Nếu không phải do tôi tưởng tượng thì tôi biết tổng nguyên nhân rồi: cô nàng vẫn còn ngỡ ngàng về bộ trang phục của mình đây mà. Tôi cứ tưởng mặc nó nhiều giờ đồng hồ như vậy cậu ấy cũng quen rồi chứ, nhưng Mayaka của năm nay thì vẫn là Mayaka thôi, làm gì có cái mùa xuân đấy.

Hồi sáng tôi đã chúc mừng năm mới rồi, nên lần này tôi chỉ nói “Cậu vất vả quá”. Xem ra Mayaka đã mệt tới mức không nở nở một nụ cười, cô chỉ gạt đầu một cái trông như con nít. Nhưng rồi như chợt nhớ ra chuyện gì đó, Mayaka có vẻ hăng hái trở lại. Cô lấy ra một chiếc khăn tay từ khay đựng đồ thất lạc rồi đưa cho tôi.

“Fuku-chan, cậu có nhận ra cái này không?”

Đó là một chiếc khăn tay có viền dăng ten, thoạt nhìn thì tưởng là trắng tinh nhưng nhìn kỹ thì phải gọi là màu ngọc trai, trông cũng đắt tiền nữa. Tôi nghĩ chiếc khăn này không phải loại phổ biến ở đâu cũng có, nhưng cũng chẳng có ấn tượng gì đặc biệt để có thể “nhận ra” được.

“Sao?”

Tôi lắc đầu, còn Mayaka thì nghiêng răng ra vẻ lo âu.

“Tớ cảm giác là Chi-chan có một cái giống vậy...”

A, nếu là Chitanda thì có sử dụng những thứ kiểu này cũng chẳng có gì là lạ, nhưng tôi nghĩ cậu ấy sẽ không mang nó đến trường đâu. Tôi cười.

“Biết chủ nhân tiềm năng của nó là tốt rồi phải không nào. Khi nào Chitanda về đây thì hỏi cũng được mà.”

Mayaka gượng cười nói.

“Ừm, cậu nói đúng.”

5 (đăng A)

“Hình như không ai tới cả...”

Chitanda, người đang nhìn qua khe cửa kẽ thì thầm. Tôi cũng rầu rĩ.

“Tớ cứ nghĩ định hướng như vậy không tệ, nhưng...”

Gió thổi vào trong phòng càng lúc càng mạnh.

Đúng là tự làm tự chịu mà. Tôi đã dùng xẻng phá một mảng tường nên gió thổi ào ạt vào trong. Lạnh chết mất thôi. Thực ra tôi chỉ phá một tí xíu, để khe nứt đã có từ trước rộng thêm một chút cho Chitanda có thể thò bàn tay nhỏ nhắn ra ngoài.

Chúng tôi không thể tự thoát khỏi gian nhà phụ này.

Tôi rút ra kết luận như vậy. Gian nhà này được xây ở chỗ khuất nẻo vắng người nhưng thực tế là vẫn sẽ có khách vãng lai, chúng tôi chẳng có cách nào yên lặng thoát khỏi chỗ này mà không ai biết. Nếu có một cái cửa sổ thì đã không đến nông nỗi này. Ngoài ra tôi cũng chẳng nghĩ ra cách nào để rút thanh chặn từ bên trong nữa. Nếu đã không tự lực cánh sinh được thì cách duy nhất là cầu cứu. Chúng tôi chỉ có thể nhờ Ibara hoặc Juumonji cứu viện. Cả Chitanda và tôi đều không có điện thoại, chết tiệt thật, trí tuệ con người đang trong thời đại công nghệ thông tin phát triển như vũ bão nhưng điều đấy cũng không có nghĩa là có thể từ bỏ những phương thức truyền tin nguyên thủy.

May cho chúng tôi, Ibara vừa là vu nữ vừa có nhiệm vụ quản lý đồ thất lạc. Như cô nàng đã nói thì sẽ luôn có những người dân đi tuần quanh đền, nhặt những thứ trông có vẻ giá trị rồi chuyển về cho cô quản lý. Nói cách khác, nếu chúng tôi “làm rơi” một cái gì đó trông có vẻ đắt tiền thì nhiều khả năng nó sẽ tới tay Ibara. Đến đoạn này thì ổn rồi. “Đồ thất lạc” của chúng tôi đã được một người dân

nhặt lên mang về, nhưng vấn đề vẫn chưa được giải quyết. Tuy đã xác định được là có cách đưa đồ đến chỗ Ibara, nhưng tôi vẫn chưa nghĩ ra làm thế nào để truyền thông điệp “Cứu với” cho cô nàng.

Tôi nói khẽ.

“Chắc một chiếc khăn tay là không đủ.”

Một thứ hiện chúng tôi đang mang theo bên mình, trông đủ giá trị để được người dân đi tuần nhặt lên, và đủ đặc trưng để Ibara biết chắc chắn chủ nhân của nó là một trong hai chúng tôi... Món đồ “thất lạc” đầu tiên được chọn là chiếc khăn tay của Chitanda.

Chitanda lùi ra khỏi bức tường.

“Cũng phải, chắc Mayaka đã nhìn thấy cái khăn đó nhiều lần rồi nhưng chẳng có ấn tượng gì sâu sắc lắm về nó.”

Mà giả sử Ibara có nhận ra chiếc khăn này là của Chitanda thì cũng khó mà luận ra tình hình. Xem ra chúng tôi phải cho cô nàng thêm manh mối rồi.

“Người ta nhặt được vật này ở gần gian nhà phụ, nhưng tại sao Chitanda Eru lại ở đó? Chẳng phải cậu ấy đang ở trong phòng khách hay sao... A, như vậy là có vấn đề rồi!”

Một chiếc khăn đã không truyền được thông điệp đó.

Vậy món đồ thất lạc tiếp theo phải như thế nào mới đủ để Ibara nhìn là hiểu được tình thế nan giải của chúng tôi đây?

6 (đăng B)

Tiệc mừng năm mới trong phòng khách đã bắt đầu.

Vẫn còn chỗ ngồi và tôi cũng không phải lo đi một mình là ngại, nhưng thực tế thì bữa tiệc này chán tới mức tôi phải đánh bài chuẩn sau một nốt nhạc. Tôi cũng chỉ có thể qua chỗ Mayaka thôi. Tôi không muốn làm phiền ba người bạn họ lúc đang làm việc, nhưng dù sao lúc này cũng nói chuyện vui vẻ với hai chị làm cùng Mayaka rồi. Cô nàng còn tuyên bố với họ là “Em đang nhắm cậu ta đấy”.

Ba nàng vu nữ bán thời gian hẳn đã nảy sinh tình đoàn kết sau gần một ngày làm việc cùng nhau, hai bà chị kia nhiệt liệt ủng hộ Mayaka. Không biết hai chị ấy ở đâu, chứ tôi nghĩ họ không phải học sinh trường cấp ba Kamiyama.

Lúc mở cửa, tôi thấy Mayaka đang vẫy tay gọi tôi qua chỗ họ ngồi, nhưng nếu đi qua cửa này thì sẽ bị khách khứa nhìn thấy mất. Giờ cũng đã vắng khách rồi, nhưng vậy cũng không ổn. Thế nên tôi chỉ ngồi thò đầu hết cỡ vào trong quày thôi.

“Fuku-chan, cậu xem cái này này!”

Mayaka đưa cho tôi một cái ví gấp đôi bằng vải denim. A, chắc chắn tôi nhận ra nó.

“Đây chẳng phải đồ của Hotaro sao?”

“Đúng vậy, cái tên ngốc đó chắc là đã đánh rơi.”

“Chà, nếu là Hotaro thì dễ lắm.”

Hotaro cứ nghĩ mình giúp đỡ Chitanda nhiều chuyện, nhưng trong trí nhớ của tôi thì cậu ta chỉ giúp được vài trường hợp đặc biệt thôi, còn trong sinh hoạt bình thường cậu ta gây không ít rắc rối cho cả Chitanda và Mayaka nữa. Tôi còn nhớ hồi hè năm nay, à không hè năm ngoái lúc chúng tôi đi suối nước nóng ở chỗ họ hàng của

Mayaka, Hotaro còn bị say nước nóng bất tỉnh nhân sự. Tóm lại việc Hotaro làm rơi ví cũng là chuyện dễ hiểu... Ờ, nhưng nếu thế thì, có khi nào chiếc khăn tay thực sự là của Chitanda không?

“Nhưng lạ lắm. Cậu nhìn này.”

Mayaka nói rồi mở banh cái ví ra. Không nên lục ví của người khác chứ! Nhưng rồi tôi cũng nhìn chăm chú vào cái ví. Đây là...

Mayaka tóm gọn tình trạng bằng một câu.

“Trong ví trống trơn.”

Ngăn để tiền giấy và tiền xu trống trơn, trong ví không có một xu nào cả.

“Lạ đúng không? Oreki đến viếng đền cơ mà, ít ra cũng phải mang tiền lễ chứ?”

“Ừm chuyện đó cũng chẳng có gì lạ, biết đâu cậu ta đã lễ toàn bộ tiền trong ví rồi thì sao?”

“Tên đó á?”

Tôi cũng nghĩ làm gì có chuyện đó chứ, người như Hotaro mà cũng có điều gì để cầu xin khẩn thiết đến mức cúng sạch tiền trong ví sao? Tôi chỉ vào cái ví rồi nói.

“Cái lạ là ở ngăn đựng thẻ. Thường thì Hotaro luôn mang theo một cái thẻ tích điểm hay thẻ thành viên gì ấy, nhưng ở đây cũng trống không.”

“À ừ, đúng rồi.”

“Hay đây không phải là ví của Hotaro?”

Nhưng Mayaka lập tức phản đối.

“Không, chắc chắn là ví của cậu ta.”

“... Sao cậu lại nghĩ vậy?”

“Vì thứ này được buộc vào phần dây xích kim loại của cái ví.”

Đoạn Mayaka rút ra từ trong túi áo một mẩu giấy nhỏ nhắn nhúm. Lúc cầm trong tay tôi mới nhận ra, đây là một tờ quẻ.

“Cậu xem đi.”

Mở tờ giấy ra, tôi liền phì cười.

“Hung! Hung này! Ôiiii! Đền Arekusu làm thật này, họ bỏ cả quẻ Hung vào!”

Thế nhưng Mayaka lại không phản ứng gì khi tôi *cười* sảng sặc trước tờ quẻ Hung, cô nàng cười gượng rồi nói bằng giọng thực sự nghiêm túc.

“Đây là quẻ Oreki đã rút trúng, trên đó cũng viết ‘chim muông đục mỏ’ gì gì đấy giống thế này. Oreki đã buộc quẻ Hung của mình vào ví, sau đó làm rơi nó.”

Ra vậy.

Tôi nhíu mày. Thấy tôi đột nhiên im bật, Mayaka bắt đầu lo lắng.

“Fuku-chan?”

“Vậy điều đó nghĩa là...”

Tôi nuốt nước bọt.

“Hotaro đã buộc cái quẻ xui rủi này vào ví nên không những bị rơi ví mà còn bị người ta lột sạch nữa!”

Tội nghiệp Hotaro, đầu năm đầu tháng đã xui xẻo như vậy. Phải chăng đó là sức mạnh của quẻ bói? Nếu nó đã dự đoán vận rủi của Hotaro đúng đến thế thì tôi cũng nên tận dụng một chút. Tôi rút một trăm yên trong ví ra...

“Mayaka, cho tớ rút một quẻ nhé.”

6 (đăng A)

“Vẫn chưa có ai tới nhỉ...? Hắt xì!”

Chitanda vừa hắt hơi.

Tôi cứ đinh ninh là cô ấy hoàn toàn không bị lạnh, nhưng hóa ra không phải thế. Một thằng con trai như tôi đương nhiên là chưa bao giờ mặc kimono của nữ, nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy nó không phải loại trang phục chống rét ưu việt.

“Cậu ổn đấy chứ?”

Nghe câu hỏi thừa thãi của tôi, Chitanda gượng cười đáp.

“Không sao... lẽ ra tớ nên mặc thêm chiếc michiyuki.”

“Michiyuki?”

“Là cái áo khoác bằng lụa chirimen đen ấy.”

A, ra nó được gọi là michiyuki sao? Nghe rất Nhật Bản.

“Tớ cũng đang vô cùng hối hận vì không mang áo khoác đây.”

“Quả thật là hơi lạnh...”

Không phải hơi đâu, nói trắng ra là chúng tôi đã gần chạm giới hạn chịu đựng rồi. Nếu không có một miếng giữ nhiệt trong túi áo thì chắc tôi đã chào thua mà gào lên kêu cứu rồi. Lúc này ngoài miếng giữ nhiệt ra, trong túi tôi còn một tờ một nghìn yên, vài đồng tiền lẻ và thẻ tích điểm của một tiệm CD.

Ném cái ví đi là một quyết định được suy tính kỹ càng. Thật ra lấy ví của Chitanda làm “đồ thất lạc” thì tốt hơn, vì nếu buộc quẻ

Hung của tôi vào đó thì có lẽ Ibara sẽ đoán được là có chuyện bất thường, nhưng rốt cuộc tôi đã không làm vậy. Hôm nay Chitanda không mang cái ví mọi khi cô nàng mang theo lúc mua bánh mì ở căng tin ở trường. Lúc cô lấy tiền để xin quẻ xăm tôi đã thấy cô nàng dùng một cái ví bằng da thật có vẻ đắt tiền, có lẽ nó là một phần của bộ cánh đầu năm.

Tôi đã nghĩ đến chuyện lấy hết đồ trong ví ra, phòng trường hợp lỡ ai đó “nhặt được của rơi tạm thời dứt túi” thì cũng đỡ đau lòng. Nhưng tính toán như vậy quả là hời hợt, bởi ví của Chitanda chứa quá nhiều thứ. Với lại nếu ai đó chứ không phải những người dân đi tuần quanh đền nhặt được thì có khi họ lấy luôn mà chẳng thèm xem ở trong có gì không.

Không còn cách nào khác, tôi đành lột sạch ví của chính mình và buộc thêm quẻ bói của mình vào để chỉ ra “đây là ví của Oreki Hotaro”. Tôi muốn viết một chữ “Cứu” vào tờ giấy, nhưng nghĩ nát óc cũng không ra dùng gì để viết hay cách nào đó không cần viết. Tôi thử dùng móng tay để tạo những vết hằn hình chữ “Cứu”, nhưng khi buộc vào ví tờ giấy sẽ bị nhàu nên không đọc nổi nữa. Nếu gấp lại rồi bỏ vào trong ví thì tờ giấy sẽ không bị nhàu, nhưng như vậy thì không thể nhìn một cái là biết đây là ví của tôi. Quả là một bài toán khó...

Và xem ra tôi đã đưa ra lời giải sai.

Cái ví chắc chắn đã đến tay Ibara, nhưng vẫn chưa có ai tới cứu chúng tôi cả. Có lẽ cô nàng cũng cảm thấy có gì đó kỳ quái khi cái ví của tôi đến ngay sau chiếc khăn của Chitanda, nhưng chưa đủ để khiến cô rời ca làm để kiểm tra tình hình.

“Xin lỗi Chitanda, xem ra tụi mình không còn cách nào khác nữa rồi...”

Nhìn Chitanda lạnh cóng tôi bỗng muốn hy sinh chính mình để đưa áo cho cô ấy, nhưng tôi cũng lạnh. Giờ mà cởi nốt cái áo len ra chắc tôi sẽ bị hạ thân nhiệt thật mất. Chitanda nhìn tôi mỉm cười.

“Không, là tại mình ngoan cố nên mới ra nông nỗi này.”

“Đấy không phải ngoan cố, là do cậu phải gánh vác trách nhiệm thôi.”

“... Dù là vậy thì cũng xin lỗi vì đã làm liên lụy đến Oreki nhé. Mình gọi giúp đỡ thôi, nếu có lời đồn gì thì đành chịu vậy.”

Cố gắng chịu đựng cái lạnh đến tận lúc này mà phải bỏ cuộc, tôi vô cùng thất vọng. Nhưng chúng tôi thực sự hết cách rồi. Nếu đã không nghĩ ra được gì nữa thì cũng không nên lãng phí thời gian thêm nữa. Tôi gật đầu.

Nhưng ngay khoảnh khắc cuối cùng đó...

“Giờ này chắc Fukube đến rồi nhỉ?”

Lời băng quơ của Chitanda khiến tôi nhớ ra một nhân vật đã bị lãng quên. Đúng rồi! Satoshi chắc chắn đã đến rồi. Giờ này thì đương nhiên là cậu ta đã đến rồi.

Đầu tiên tôi đã nghĩ đến chuyên thoát khỏi đây bằng những phương pháp vật lý. Sau khi thấy khó quá tôi đã nghĩ đến việc liên lạc với Ibara, thế nhưng Ibara không phải đối tượng duy nhất chúng tôi có thể nhờ vả. Còn có Satoshi! *Satoshi-sẽ-hiểu!*

À, nhưng không có dụng cụ.

“Chitanda, cậu có mang thứ gì kiểu như dây không?”

Chitanda giật mình trước sự lên tiếng đột ngột của tôi.

“Dây... dây gì?”

“Dài cỡ này... khoảng năm mươi centimét là đủ. Cái này chắc chắn sẽ giúp chúng ta truyền thông điệp.”

Chitanda bắt đầu lần mò khắp người để tìm một sợi dây.

“Dùng quai guốc của tớ được không?”

“Quá ngắn.”

“A! Trên túi của tớ có dây này!”

Tôi lắc đầu.

“Không được, vì chúng ta cũng sẽ dùng cái túi dây của cậu.”

Cô nghiêng đầu tỏ ra chưa hiểu đầu đuôi, mà chuyện giải thích tạm để sau vậy.

“Vậy dùng dây giày của Oreki được không?”

“... À đúng rồi!”

Tôi hăng hái nhìn xuống chân, và ngay lập tức thất vọng. Nếu là giày thể thao bình thường thì chẳng thiếu dây để mà gỡ nhưng hôm nay tôi lại mang boots không dây. Chẳng phải là để cho đẹp gì, đơn thuần vì tôi sợ mặt đất sẽ trơn khi tuyết tan. Sao mọi thứ cứ chống lại mình thế này? Thật là xui xẻo.

“Nếu thực sự là cần...”

Chitanda nhẹ nhàng chạm bàn tay trắng nõn vào dải obi của mình.

“Cậu có thể dùng đồ buộc obi của tớ.”

“Nó cũng là dây à?”

“Ừm...”

Chitanda gật đầu, và chẳng hiểu sao tự nhiên nhìn tránh đi chỗ khác. Không để ý tiểu tiết, tôi nói.

“Gỡ nó ra có khó không?”

“À, ừ cũng khó... Sẽ tốn chút thời gian.”

Nghe đến đây tôi đột nhiên cảm thấy bất an.

“Ừm... Chitanda này, tớ không rành về kimono lắm nhưng mà...”

“...”

“Nếu tháo cái dây buộc obi đó ra thì bộ kimono có bị làm sao không?”

Tôi cứ ngỡ cô ấy sẽ không trả lời nổi, nhưng Chitanda cúi gằm mặt lí nhí.

“Dài obi chắc sẽ... tuột ra...”

“Cái gì? Thế thì không được!”

“Quả thật là vậy nhỉ? Vì buộc lại cũng khó...”

Vấn đề không phải vậy. Dù có gọi được Satoshi đến cứu nhưng lúc đó áo quần Chitanda xộc xệch như vậy thì cũng chẳng ra làm sao, mà như vậy thì công sức này giờ cũng như đã tròng xe cát mất thôi.

“Quanh đây không có nổi một sợi dây nào sao?”

Nghĩ nào!

Trong gian nhà phụ này có một cây chổi tre, một cái xẻng sắt, một cây gậy dài, một thứ trông như giá trống taiko. Cây gậy thì chắc là để treo cờ, còn trong chiếc thùng các tông thì có rất nhiều chén bát với họa tiết trang trí giống hệt nhau. Trong tình trạng chỉ có

những thứ như vậy, chúng tôi đã cố gắng đến tận bây giờ, nhưng thứ duy nhất tôi cần lúc này là một sợi dây... Nếu có dao tôi sẽ thử chẻ mấy sợi chổi tre, hay dùng lưới xềng nhỉ? Không được, mà dù có làm thế thì sợi lạt cũng không đủ dài.

Dường như không chịu nổi sự yên lặng, Chitanda rụt rè hỏi.

“Này... sao cậu lại cần một sợi dây để gọi Fukube tới giúp vậy?”

Chuyện quan trọng bây giờ là *sợi dây ở đâu?* Tôi sắp chết cồng rồi.

7 (đăng B)

Mayaka hét lên đầy kích động.

“Tại sao?”

Tôi hiểu ngay lý do. Lại một món đồ thất lạc nữa được chuyển tới, và lần này là một chiếc túi dây. Không phải loại rẻ tiền như tôi hay dùng mà là kiểu túi sang trọng các quý bà quý cô thường mang theo lúc diện kimono.

Mayaka vô cùng ngạc nhiên, vì đó là túi của Chitanda. Trước khi tôi đến, cô nàng đã nhìn thấy nó lúc Chitanda lấy ví nên nhớ rất rõ. Khăn tay, ví tiền, và giờ là tới dây, hai người đó đã liên tục làm rơi đến ba món đồ. Chẳng lẽ quẻ Hung của Hotaro khủng khiếp đến vậy sao? Lúc này tôi rút được một quẻ Trung Cát, dù hơi tiếc nhưng nhìn vào gương của thằng bạn chí cốt, tôi nhận ra mình còn may mắn chán.

“Cái này cũng được nhặt ở gần gian nhà phụ. Hai cậu ấy làm trò

gì ở đó vậy nhỉ?”

Chiếc túi màu tím nhạt có thêu những trái tú cầu và thắt dây tết, đẹp quá đi mất thôi. Nhưng rõ ràng là con trai không thể dùng được túi kiểu này, nên tôi cũng chẳng so bì làm gì.

“Đã thế còn buộc sợi dây bản thỉu này vào nữa...” Lời nói đó đã khiến tôi chú ý.

“Dây?”

“Ừ, nhìn này.”

Mayaka giơ chiếc túi lên. Quả là trên đó có một sợi dây được buộc vào phần đáy. Một chiếc túi được buộc hai đầu. Tôi mở tròn mắt.

Đây... đây là...

Tôi nhảy dựng lên khiến Mayaka giật mình ngược nhìn.

“Chuyện... chuyện gì vậy Fuku-chan?”

“Mayaka, gian nhà phụ ở đâu?”

“Ở đằng kia, cạnh gian thờ thần Inari ấy.”

“Tớ sẽ quay lại ngay!”

Tôi phi như bay khỏi khu văn phòng rồi dốc toàn lực chạy dưới bầu trời đầy sao, trong đầu chỉ còn đúng một suy nghĩ.

Hotaro, Chitanda, tớ tới cứu các cậu đây!

7 (đăng A)

“Satoshi sẽ hiểu, ý nghĩa của một cái túi bị thắt miệng và buộc cả

đáy ấy.”

Làm xong những việc cần làm, tôi mới có thời gian giải thích cho Chitanda. Hay đúng hơn là giải thích trước khi bị cái lạnh làm cho không còn sáng suốt nữa.

“Tên đó biết rất nhiều thứ tâm phào.”

Chitanda cũng đang lạnh run, nhưng dường như sự khổ sở về thể xác đã bị che lấp bởi tính hiếu kỳ cố hữu của cô. Cô nàng tiến đến gần và giục tôi nói tiếp.

“Ý cậu là sao? Mình chưa hiểu lắm.”

“Một cái túi bị thất cả miệng lẫn đáy ám chỉ một thứ bị mắc kẹt bên trong đó, và cũng có nghĩa là ‘chuột nằm trong rọ’ như chúng ta bây giờ vậy.”

Trong bóng tối, tôi nhìn thấy Chitanda nghiêng đầu để lộ cái cằm cổ trắng nõn.

“Vậy... à?”

Rõ là cô ấy vẫn chưa hiểu. Tôi cười.

“Không phải tở tợ nghĩ ra đâu, đó là một điển tích. Cậu biết trận Anegawa chứ?”

Với một học sinh có thành tích ưu tú như Chitanda, những câu hỏi trong sách giáo khoa kiểu này đương nhiên không khó. Cô nàng trả lời lưu loát.

“Trận Anegawa diễn ra vào năm 1570 giữa hai phe Oda-Tokugawa và Azai-Asakura. Cuối cùng phần thắng đã thuộc về phe Oda Nobunaga.”

“Còn có một tích nổi tiếng xảy ra trước đó... Cậu có biết trận vây

hãm thành Kanegasaki không?”

Nhưng điểm yếu của Chitanda-ưu-tú lại nằm ở những gì không có trong chương trình học, cô nàng lắc đầu. Tôi giải thích ngắn gọn.

“Vào thời điểm Nobunaga đang đánh nhà Asakura, người em rể Azai đã phản bội ông ấy. Em gái Nobunaga đã gửi một túi đậu đỏ thắt cả hai đầu cho người anh đang ở trận doanh của mình, khi nhìn vật đó Nobunaga đã ngay lập tức hiểu được thông điệp của em gái, rằng mình giống như ‘chuột nằm trong rọ’. Chà, tớ cũng không biết chuyện này có mấy phần là thật nữa...”

Những gì tôi vừa nói nghe có vẻ vô cùng uyên bác, nhưng kỳ thực đó là kiến thức tôi có được từ cuốn truyện tranh đọc ké của Satoshi hồi cả nhóm đi tắm suối nước nóng. Bộ phim *Sóng gió thành Odani* tôi vừa xem hồi trưa cũng có chi tiết giống vậy. Nhưng một cái túi liệu có đủ để cậu ta hiểu không nhỉ? Giá mà có cách nào đó truyền tin cho rõ ràng có phải tốt không... Giờ mà cậu ta không hiểu đúng thì gay go đấy.

Không, sẽ ổn thôi mà. Satoshi luôn rảnh, và chắc chắn sẽ đến chỗ Ibara như chúng tôi ban nãy. Nếu nhìn thấy cái túi dây cậu ta sẽ hiểu ngay. Satoshi là người đã cho tôi mượn cuốn truyện tranh đó, và hôm nay cũng đã xem bộ phim *Sóng gió thành Odani*. Satoshi là người rất dễ bị ảnh hưởng bởi những thứ vừa mới xem. Nếu thấy cái túi dây bị buộc hai đầu, chắc chắn cậu ta sẽ ngay lập tức liên tưởng đến diễn tích đó.

“Ra là có câu chuyện như vậy...”

Chitanda gật đầu một cái thật mạnh như thể vừa được khai sáng. Tôi có thể thấy mắt cô nàng đang sáng lấp lánh trên khuôn mặt nhìn

ngiêng. Vì cái ví hình như đã đến tay Ibara, vậy nên tôi tin rằng chỉ cần là thứ trông hơi có giá trị thôi là người dân đi tuần sẽ đem về khu đồ thất lạc. Nếu không phải vậy tôi đã sợ không dám quăng cái túi dây ra ngoài.

Để thông điệp được truyền đi thì nhất định cần phải có một sợi dây để buộc vào đáy túi, chứ chỉ mình cái túi thôi thì chẳng làm nên cơm cháo gì. Thế nhưng trong đây lại chẳng có sợi dây nào phù hợp, nếu không có công cụ thì tất cả chỉ là lý thuyết suông. Đến đây tôi mới phát hiện ra sai lầm của mình... Sợi dây tôi cần không nhất định phải ở *trong* gian nhà phụ này.

Ván tường đều đã mục, tôi vừa lăm bằm lờn tạ lỗi từ tận đáy lòng vừa dùng xẻng phá một góc tường nữa, tạo ra một cái lỗ thứ hai. Cái lỗ chỉ vừa đủ để thò một cánh tay ra ngoài nên Chitanda cũng không ý kiến gì. Sau đó tôi trèo lên cái giá trống taiko, mục tiêu của tôi nằm ngay sát trần nhà, bên dưới phần mái chĩa ra.

Tôi thò tay qua cái lỗ mới đục để lấy sợi dây mình cần...

Ở gần gian nhà phụ có treo một tấm phướn trắng có chữ “Đền Arekusu”, vì cán treo quá ngắn nên người ta phải dùng dây nilon buộc một đầu tấm phướn vào mái nhà. Đó chính là sợi dây tôi cần. Nó ở ngoài gian nhà, vừa vặn trong tầm với của tôi.

Vậy là thông điệp “chuột nằm trong rọ” đã hoàn tất, mọi chuyện còn lại đều trông chờ vào Satoshi. Không sao, mọi chuyện sẽ ổn thôi mà.

Cạch, âm thanh phát ra từ phía cánh cửa, và rồi một giọng nói vang lên.

“Hotaro, có ở trong đó không?”

Chitanda mở to mắt nhìn tôi chăm chăm bằng đôi mắt vốn đã rất to tròn, như thể không tin nổi vào chuyện này. Tôi nhún vai rồi trả lời Satoshi.

“Ơn trời. Tớ sắp chết cồng rồi đây.”

“Có amazake đang chờ cậu trong phòng khách đó. Rồi, tớ mở cửa đây.”

Amazake à? Cũng vì nó mà chúng tôi lâm vào tình cảnh này đây, lúc này chắc một cốc amazake nóng hổi cũng làm tôi hoảng sợ.

Cánh cửa nhôm kêu lên lạch cạch rồi từ từ mở ra.

Trong ánh trăng cùng ánh lửa bập bùng, Satoshi cười nói.

“Năm mới, *mở cửa* xông nhà!”

“Ờ... cảm ơn khách tới...”

Một cơn gió rít qua làm Chitanda hắt xì một cái.

Chương 6

Vụ án sô cô la tự làm

1

Trong thời buổi hiện đại này, việc không nhìn nhận sự việc một chiều đã trở thành khái niệm thuộc về thường thức. Ngay cả một nhóc học sinh cấp hai cũng phải biết rằng những thứ mình nhìn thấy chỉ là tương đối. Nhưng nếu ta đào sâu suy nghĩ này thêm một chút, thì hóa ra những điều mà ta cứ tưởng là biết rõ như máu thịt của chính mình thực ra chưa chắc đã là đúng, và điều này khiến chúng ta không yên lòng chút nào. Bởi vậy giải pháp tốt nhất là tìm ra sự thật, và kế đó là không truy tìm chân tướng đến cùng mà cứ coi như nó đúng đi, hay tóm lại là “tin tưởng”. Chỉ khi làm được điều đó chúng ta mới có thể xua tan màn đêm của “sự tương đối” để sống những tháng ngày an lành. Như thế không có nghĩa là chúng ta cứ nhắm mắt thừa nhận mọi điều xung quanh là đúng mà không một lần đặt câu hỏi. Không thể không “tin tưởng”, nhưng tin tưởng không đồng nghĩa với “mù quáng”. Điều này cũng là thường thức đó. Có những chuyện không thể nhân nhượng được. Chủ nghĩa của tớ thì không rạch ròi đến mức ấy, nhưng tớ cũng không coi nhẹ những người làm như vậy.

Trên đây là những nỗ lực của tôi nhằm an ủi Satoshi, sau khi cậu ta lỡ mồm vào đúng lúc quan trọng và giờ đang đau khổ phân trần với tôi. Chúng tôi đang đứng trong phòng thay giày của trường Kaburaya sau giờ học, cũng đã hơi muộn rồi nên không còn nhiều học sinh qua lại nữa. Phía bên kia cánh cửa kính để mở, trời đã

nhập nhèm tôi, thỉnh thoảng lại có những cơn gió lạnh tháng Hai thổi đến. Satoshi quay lại nhìn tôi giờ ngón cái lên, bộ mặt trông như chết đuối vớ được cọc.

“Chà, vậy là cậu hiểu cho tớ Hotaro nhỉ? Đúng vậy đó, cậu nói rất hay, có những chuyện không thể nhân nhượng được. Lấy ví dụ là bánh quy tự làm nhé. Không thể mua bánh quy ở cửa hàng về trang trí bằng kem tươi hay gì đó rồi bảo là ‘Bánh quy tự làm nè!’ đúng không? Thế nên là lúc đó tớ cũng đâu có ác ý gì...”

Tôi thì thấy chuyện này chẳng có gì đến mức mà Satoshi phải như gà mắc tóc vậy cả. Tôi mới quen tên Fukube Satoshi này từ hồi vào cấp hai thôi, nhưng cũng khá thân thiết. Vóc người nhỏ bé làm cậu ta trông có vẻ yếu ớt, bản mặt thì nhìn chẳng có chút gì là mạnh mẽ hay có uy, nhưng thật ra thì cậu ta cũng khá can đảm... cơ mà không phải lúc này. Gặp đúng khắc tinh rồi.

Kể đã mai phục rồi dồn Satoshi đến nước này là một nữ sinh nhỏ nhắn đến mức trông chẳng khác gì học sinh tiểu học, tên là Ibara Mayaka. Tôi và cô nàng đã học cùng lớp suốt từ năm lớp Một đến giờ. Trong suốt chín năm liền, vẻ ngoài của cô nàng chẳng có gì thay đổi mấy mà trông chỉ như được phóng to lên thôi. Thêm một điều nữa là dù đã quen biết từ lâu nhưng tôi và Ibara cũng ít khi trò chuyện, ngay chính lúc này cô nàng cũng đâu thèm nghe tôi nói. Cô nàng cúi gằm mặt, tay trái chống hông, tay phải cầm một món quà được gói trong giấy đỏ, miệng thì “Hừm” một tiếng trầm trầm.

“Tức là Fuku-chan muốn nói thế này chứ gì. Đã gọi là sô cô la tự làm thì phải làm từ hạt cacao chứ. Chỉ đun chảy miếng sô cô la rồi đổ vào khuôn thì không gọi là sô cô la tự làm được. Thế nên là sô

cô la Valentine của tớ không phải là sô cô la tự làm. Cậu muốn nói vậy chứ gì?”

Hôm nay là ngày 14 tháng Hai năm 2000.

Lễ Valentine, một ngày để kích cầu buôn bán sô cô la. Thường thì nếu có lợi cho mình, người ta sẽ dễ dàng nghe theo quảng cáo thôi. Mà quả thật là không biết ai khéo chọn ngày này rơi vào giữa tháng Hai. Ngay trước mùa chia tay của học sinh, lại đánh trúng tâm lý đây có thể là cơ hội cuối cùng để thổ lộ tình yêu, bảo không có chủ ý mới khó tin đó.

Đây còn chẳng phải lần đầu Ibara thổ lộ tình cảm với Satoshi, lần nào cậu ta cũng kiếm cớ vòng vo né tránh. Nhưng hôm nay là Valentine, nên cậu ta cũng không thể làm trò đó được nữa. Ibara rất nghiêm túc với chuyện này, vậy nên một câu buột mồm của Satoshi cũng làm cô nàng càng lúc càng cau hơn. Hiện Ibara vẫn đang giữ vẻ ôn hòa, nhưng ai mà biết được trong đôi mắt đang nhìn xuống của cô nàng ẩn chứa thứ ánh sáng gì chứ. Đôi mắt ấy chắc dọa được cả quỷ thần cũng nên, tôi vô tư nghĩ vậy, đằng nào thì cũng đâu phải chuyện của tôi. Satoshi là người trong cuộc thì không thể ung dung như tôi được rồi, nhưng cậu ta vẫn cố gắng nặn ra câu trả lời.

“Tớ đâu có ý nói đến mức đó...”

“Nhưng đúng là thế thật chứ gì?”

“... Ừ, nói thẳng ra thì là vậy.”

Cuối cùng Ibara đã ngẩng mặt lên. Những cảm xúc dữ dội đã đến lúc tràn ra rồi.

“Đó, đúng là cậu đã nói vậy mà! Tớ... tớ đã bỏ công ra vậy mà...”

Hôm nay là Valentine cơ mà! Thôi được, tớ hiểu rồi. Nếu Fuku-chan đã muốn thế thì...”

Nói một mạch không dừng lại dù chỉ một nhịp, rồi Ibara xé toạc lớp giấy bọc màu đỏ, để lộ ra một miếng sô cô la hình trái tim bọc trong giấy bóng. Rồi cô nàng xé luôn lớp giấy bóng, cái miệng nhỏ xíu há thật to rồi cắn mạnh vào miếng sô cô la đã cứng ngắc trong cái lạnh tháng Hai. Phần chóp nhọn của trái tim bị cô nàng nhai rào rạo.

“Thì nhất định tớ sẽ làm cho cậu xem!”

Trước hành động đột ngột đó, cả tôi lẫn Satoshi đều ngây người ra. Có mấy cậu học sinh đi ngang qua đứng lại ngó chúng tôi xem có chuyện gì, sau đó họ đều chuồn đi *thật* nhanh vì không muốn chọc tổ kiến lửa. Sau khi tự tay phá hỏng món sô cô la mình mất công làm ra, Ibara lườm Satoshi. Một biểu cảm không phải giận dữ cũng chẳng đau buồn, nhưng nó gay gắt đến mức giống như đang sôi sục ý chí đấu tranh, Ibara gí trái tim đã mất một mảnh về phía Satoshi.

“Cậu nhớ cho kỹ đây Fuku-chan, à không, *Fukube Satoshi!*”

“Nhớ... nhớ cái gì?”

Trong khi Satoshi bắt giác ú ớ vì bị cuốn theo khí thế của cô nàng, Ibara đồng dục tuyên bố.

“Năm sau! Ngày 14 tháng Hai năm 2001! Tớ sẽ đập vào mặt Fuku-chan một tuyệt tác nhất định sẽ khiến cậu phải hài lòng! Nhớ cho rõ vào!”

Ibara hét lên thật nhanh rồi chạy ào ra hành lang, sau đó ngay lập tức mất dạng ngoài cầu thang. Khi ngoảnh lại tôi thấy mặt mũi

Satoshi hơi khó coi, nhưng rồi cậu ta nhún vai ra vẻ chuyện bình thường ấy mà. Tôi nói.

“Cậu thấy thế này được hả?”

“Ờ cũng... hơi áy náy.”

“Có khi... cậu ấy khóc đấy.”

“Mayaka á? Chắc không có đâu...”

Satoshi vừa nói vừa lấy giày của mình ra khỏi tủ. Tôi cũng nhún vai như cậu ta, rồi quyết định tạm quên đi chuyện Ibara. Nhìn vẻ chua chát kia xem ra chính cậu ta cũng cảm thấy tổn thương cũng nên, tôi nghĩ vậy nhưng thôi, chuyện này đâu có liên quan gì đến tôi.

Có vẻ Ibara đã định năm sau sẽ lại tặng sô cô la tự làm cho Satoshi đây, nhưng chẳng biết có làm nổi không? Kỳ thi lên cấp ba chẳng còn xa nữa. Tuy nguyện vọng của cả hai cô cậu đều là trường cấp ba Kamiyama, nhưng chỉ cần một trong hai sảy chân thì coi như khỏi gặp người kia hằng ngày. Còn tôi cũng sắp thi đến nơi rồi, tâm trí đâu mà lo cho hai đứa nó?

Gió tháng Hai lạnh thật. Người tôi run lên cầm cập.

2

Tôi nhớ chuyện năm ngoái là như vậy đấy.

Nghĩ lại mới thấy, so với năm nay thì tôi của năm ngoái lạnh lùng thật. Mà cũng vì lúc đó tôi với Ibara xa cách quá, nên cũng đành chịu thôi.

Sau khi tốt nghiệp trường cấp hai Kaburaya, cả ba đưa chúng tôi đều suôn sẻ đổ vào trường cấp ba Kamiyama, rồi nhờ mối duyên nào đó mà vào cùng một câu lạc bộ. Tôi với Satoshi có thể coi là bạn bè, còn Ibara thì thích Satoshi, nhưng về cơ bản chúng tôi cũng chẳng thân đến mức “đi vệ sinh cũng dính lấy nhau”. Lý do khiến chúng tôi nối đuôi nhau vào cái câu lạc bộ Cổ Điển kỳ quái chẳng rõ mục đích hoạt động này, nói văn vẻ thì là trò đùa của số phận, còn nói một cách tầm thường thì là do dòng đời xô đẩy. Nhưng nếu kể về câu lạc bộ Cổ Điển mà chỉ nói tới ba đưa chúng tôi thì là vô cùng thiếu sót. Cái câu lạc bộ đang mượn tạm phòng Khoa học Địa cầu làm bản doanh này có bốn thành viên, người cuối cùng mà tôi chưa nhắc đến cũng là nhân vật “khó chiều” nhất. Và cũng chính con người khó chiều đó đã phá tan dòng hồi tưởng yên bình của tôi bằng một câu nói.

“Ôi chuyện là thế nào vậy? Mình tò mò quá!”

Khi quay đầu lại, hình ảnh đầu tiên lọt vào mắt tôi là một mái tóc đen dài. Cô nàng đang quay lưng về phía tôi nên không thấy được mặt, nhưng chẳng cần nhìn tôi cũng đoán được cô ấy đang có biểu

cảm thế nào rồi. Một khi cô nàng đã nói ra câu “Mình tò mò quá!”, thì chắc chắn đôi mắt to tròn (vốn là thứ duy nhất phản bội lại phong thái thực nữ Nhật Bản của cô nàng) lại đang mở to hơn nữa, hai má còn đang hơi ửng hồng cũng nên. Nhờ cái tính hiếu kỳ trên nhiều lĩnh vực của Chitanda mà trong một năm nay, câu lạc bộ Cổ Điển không có ngày nào nhàm chán. Nhưng với kẻ thích sự nhàm chán như tôi thì chuyện này lại khá là phiền phức.

Từ nãy đến giờ Chitanda và Ibara đang chụm đầu buôn chuyện giữa phòng. Hình như chẳng thèm để ý đến tôi đang ngồi đọc sách ngay gần đó nên hai cô nàng nói bằng âm lượng bình thường, nếu nãy giờ không mãi mê nhớ chuyện quá khứ thì chắc tôi đã nghe hết nội dung cuộc đối thoại rồi. Tôi không có ý định nghe trộm, nhưng vẫn biết là Ibara đã trả lời thế này.

“Thì đúng mà, trong suốt bốn ngàn năm sô cô la chỉ được dùng làm ‘đồ uống’, nhưng không phải vì thổ dân Nam Mỹ thiếu sáng tạo đâu, mà bởi vì họ chưa có công nghệ đó.”

Hai người đang bàn bạc về sô cô la thì phải. Mà cũng chẳng phải bàn bạc, giống như là Ibara đang giảng giải cho Chitanda thì đúng hơn. Cũng chính vì vụ này mà tôi mới nhớ lại ngày lễ Valentine năm ngoái. Năm ngoái... phải, đã gần một năm trôi qua rồi.

Năm 2001 đã bước vào tháng Hai. Để tiết kiệm năng lượng, máy sưởi trang bị trong phòng học không chỉnh nhiệt độ lên cao hơn mười sáu độ được, vậy nên khó mà xua tan nỗi cái lạnh trong phòng. Tôi thích tiết kiệm năng lượng thật đấy, nhưng lạnh thì không. Giọng nói và điệu bộ của Ibara càng lúc càng nhiệt tình hơn, cứ như thể cô nàng đang muốn đánh đuổi cái lạnh đi vậy.

“Sau khi sô cô la được những conquista... gì đó người Tây Ban Nha mang về châu Âu, phải mất một thời gian nó mới trở thành thứ xa xỉ phẩm phổ biến. Cũng đúng thôi, vì khi xay nhỏ hạt cacao rồi pha lên, sẽ cho ra thành phẩm là một thứ chất lỏng sền sệt có hơn năm mươi phần trăm thành phần là chất béo. Thời đại đó người ta đã có cà phê rồi, nên ai mà muốn uống thứ như thế chứ.”

“Mình thì không hợp với cafein, nên là không uống được cà phê, nhưng mà...”

Chitanda ngừng lại một chút, rồi nói tiếp.

“Thứ một nửa là dầu thì chắc cũng không ngon lắm nhỉ?”

Ừ thì giống như uống mayonnaise thôi.

“Uống vào chắc sẽ khó tiêu lắm.”

“Vậy mà cuối cùng nó vẫn trở nên phổ biến sao?”

“Đấy là từ sau khi người ta bắt đầu cho đường vào thôi. Ở Anh đường như nó được coi là một thứ đồ uống còn cao cấp hơn cà phê thì phải. Một món đồ uống của giới thượng lưu, rất giàu calo và còn có thể dùng làm *thuốc* nữa.”

“Ừa, nó còn làm thuốc được nữa sao?”

“Ừ. Hình như là làm xuân dược.”

Tôi thấy Chitanda nghiêng đầu thắc mắc.

“Hả? Đó là loại thuốc gì vậy?”

Ibara định trả lời nhưng rồi cô nàng đứng hình, cuộc nói chuyện cũng khựng lại trong một tích tắc. Tôi ngẩng mặt lên khỏi cuốn sách khổ nhỏ để nhìn biểu cảm Ibara, và thấy hai má cô nàng đang đỏ bừng lên rất rõ ràng. Ai bảo nói mà không nghĩ.

“Nó là thuốc... kích...”

“Kích gì?”

“Thôi bỏ đi!”

Ibara cố đẩy mạch câu chuyện tiến lên phía trước, bỏ qua câu hỏi khó này. Nhìn điệu bộ hoảng hốt của cô nàng tôi suýt nữa bật cười, nhưng may mà kìm lại được. Chắc ý là thuốc kích dục đây mà.

“Để biến sô cô la từ một thứ đồ uống thành đồ ăn thì cần phải ‘vắt’ thật kỹ dầu trong hạt cacao đi, nhưng thế vẫn là chưa đủ, còn phải chờ đến lúc phát minh ra công nghệ kiềm hóa nữa. Tất cả những công đoạn đó đều là để loại bỏ chất béo, trung hòa vị chua của cacao nguyên chất*.”

Cũng may dường như mấy lý thuyết công nghệ đó đã thu hút được sự hứng thú của Chitanda, nên Ibara đã đổi hướng câu chuyện thành công.

“Kiềm hóa á? Mình chưa nghe chuyện người ta cho kiềm vào đồ ăn bao giờ. Ừm... chắc chỉ trừ mì Trung Hoa* ra.”

Ibara tiếp tục câu chuyện với vẻ nhẹ nhõm hơn hẳn.

“Nhưng mới chỉ vậy thôi thì hạt cacao vẫn sẽ lạo xạo trong miệng, không ngon tí nào, nên người ta phải nghiền nhỏ nó hơn nữa. Kích cỡ của một hạt bột thì... Chi-chan, cậu nghĩ nó khoảng cỡ bao nhiêu?”

Kích cỡ của một hạt bột sô cô la? Tôi chưa từng nghĩ đến bao giờ. Tôi vô thức chú ý đến câu hỏi của Ibara, một phần vì cuốn sách đang cầm trên tay chán ngắt. Nhưng tôi vẫn chưa tưởng tượng

được đáp án sẽ như thế nào. Ngược với tôi, Chitanda âm ừ suy nghĩ một lúc, rồi trả lời.

“Mình đã từng hỏi một người bán bột mì, nghe bảo một hạt bột có kích cỡ chỉ từ bốn mươi đến năm mươi micrômét thôi. Chắc sô cô la cũng như vậy chứ nhỉ?”

Nhưng Ibara đã lắc đầu, trông cô nàng đặc ý cứ như mình là chuyên gia trong lĩnh vực này vậy.

“Sai rồi, chỉ có hai mươi micrômét thôi!”

“Bất ngờ thật đấy!”

Nó là một con số đáng ngạc nhiên đến vậy à? Vì không có đối tượng để so sánh nên tôi chưa hiểu được độ bất ngờ của nó. Hai mươi và năm mươi micrômét thì khác nhau đến mức nào?

... Có khi là khác nhau như hai trăm và năm trăm triệu.

Chitanda thì đang gật đầu như bở cùi, trông cô ấy có vẻ vô cùng xúc động.

“Chỉ dùng chày và cối thì thật khó đạt đến con số đó...”

“Thì việc tự làm sô cô la từ hạt cacao ở nhà cũng là không thể mà. Giống như kiểu muốn làm kem phải có máy ấy.”

“Tiếc thật đấy. Nhưng Fukube muốn được tặng sô cô la kiểu đó sao?”

Nghe đến đây Ibara khẽ thở dài.

“Thì năm ngoái tớ đã không ngờ làm sô cô la lại khó khăn đến vậy. Nhưng chắc chuyện đó thì Fuku-chan cũng giống tớ thôi. Nên là không sao cả.”

“ ‘Không sao cả’, tức là...”

Chitanda vừa mới lên tiếng, Ibara đã nở nụ cười. À không, đâu có dịu dàng như vậy chứ. Nếu miêu tả một cách phóng đại thì có lẽ nên dùng đoạn văn sau: “Tiếng cười khùng khục trong cổ họng cô ấy làm tôi phải cảm lạnh, không ngăn nổi mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng. Từ khóe môi méo mó, sự vui sướng toát ra trong cơn say mê đầy hắc ám.” Hai tay Ibara nắm chặt lại, cô nàng hơi ngẩng mặt lên trời, rồi cuối cùng mới tuyên bố.

“Tớ nhất định sẽ làm ra món sô cô la tuyệt vời nhất! Nếu Fukuchan mà vẫn còn lèo nhèo thì tớ sẽ nhốt cậu ta lại, bắt cậu ta nghe thật kỹ chuyện vừa rồi kèm theo số liệu. Nếu như thế mà vẫn không được nữa thì... tớ sẽ nhồi cả gói kẹo vào mồm cậu ta!”

... Đúng là không nên gây thù chuốc oán với phụ nữ. Nếu đánh đồng cả phái yếu là có vấn đề, thì ít nhất là không nên gây thù với Ibara. Cô nàng đang nói theo kiểu phóng đại, nhưng chắc không thể coi chỉ là đùa được. Tội nghiệp Satoshi, năm ngoái từ chối sô cô la của Ibara bằng một trò đùa dở tệ nên năm nay mới thành ra thế này. Tự làm tự chịu thôi.

Quả nhiên Chitanda cũng bị ảnh hưởng bởi nỗi ám ảnh của Ibara, cô nàng đưa tay lên như để xoa dịu rồi quay về chủ đề ban đầu.

“Vậy... vậy cậu định làm món gì? Có nhiều loại bánh kẹo có sử dụng sô cô la lắm...”

Ibara trả lời ngay, chắc là đã quyết định từ trước rồi.

“Tớ sẽ đổ khuôn hình trái tim.”

“Ồ, nhưng mà thế thì...”

“Thì thiếu sáng tạo, tớ biết rồi. Nhưng năm ngoái tớ đã làm như thế và thất bại, vậy nên năm nay tớ sẽ bắt cậu ta phải đón nhận món đó.”

Nói đến đây Ibara chồm người hẳn lên bàn, chắc đã đến chủ đề chính rồi. Chitanda cũng chồm lên hưởng ứng, trán của hai cô nàng cứ như sắp húc vào nhau đến nơi.

“Thế nên tớ muốn kiếm được thứ sô cô la tốt nhất, loại giống như các hàng bánh kẹo Tây hay dùng ấy. Chi-chan có biết tiệm nào bán mấy thứ đó không?”

Chitanda trả lời, chẳng hiểu sao cô nàng lại hạ giọng.

“*Để xem nào...* Mình nhớ cạnh chợ bán buôn có một cửa hàng chuyên cung cấp nguyên liệu cho dân chuyên đấy. Hay cậu đến đó hỏi thử xem?”

Ibara cũng thì thào.

“Dẫn đường cho tớ nhé?”

“Được thôi. Chủ nhật này cậu rảnh không?”

“Có. Đừng nói cho Fuku-chan đấy nhé...”

“Tất nhiên rồi.”

Hai cô gái giao ước chắc nịch. Sao cũng được, nhưng tôi là con trai, lại còn là bạn của Satoshi nữa... Nghĩ đến việc Ibara tin tưởng tôi đến mức cho nghe chuyện, tôi thấy cũng không tệ lắm, nhưng có vẻ cô nàng coi tôi chẳng có tí phân lượng nào thì có. Trong lúc tôi còn đang nghĩ vậy thì có vẻ như Ibara đã nhớ ra sự tồn tại của tôi, nên mới quay sang nói.

“Oreki này.”

“...Hở?”

Tôi cũng làm ra vẻ như vừa mới để ý đến Ibara, chứ không phải đã nghe từ nãy tới giờ. Mặc kệ sự tế nhị của tôi, cô nàng nở một nụ cười mềm mỏng hiếm gặp.

“Ông cũng đừng có nói đấy nhé.”

“Ừ.”

“... Tuyệt đối không được nói đấy nhé.”

Không bảo cũng biết mà. Đừng nhìn tôi bằng cái ánh mắt đó nữa đi.

Sau giờ học ngày kế tiếp, Ibara và Chitanda lại mở hội nghị về sô cô la ở phòng Khoa học Địa cầu, còn tôi thì về nhà sớm cho họ đỡ ngại. Tôi cài khóa cái áo khoác dài để ngăn những cơn gió tháng Hai rồi hòa vào dòng người đang rời trường. Nhắc mới nhớ, năm ngoái lúc vẫn còn là học sinh cấp hai, ngày nào hết giờ học tôi cũng về nhà ngay. Mỗi ngày của tôi đều chẳng có mục đích gì cả. Dù nói là về nhà sớm nhưng ở nhà tôi cũng chẳng làm gì. Thực ra về khoản không có mục đích thì tôi năm nay cũng có khác gì đâu.

Đi theo dòng người ra đến đường lớn, tôi bước qua vỉa hè chật hẹp trên cầu rồi tiến vào khu phố mua sắm. Ánh nắng mùa đông vốn đã yếu ớt, vào lúc chiều tà này thì gần như chẳng chiếu sáng được gì nữa rồi. Chẳng mấy chốc bóng dáng những học sinh cùng khóa tôi cũng đã thưa thớt dần. Chẳng phải tôi ghét gì cái lạnh, nhưng thế này thì vắng vẻ quá. Riêng chỉ còn xe ô tô là vẫn còn qua lại tấp nập.

Tôi bước đi trên vỉa hè lát gạch ngay ngắn, liếc mắt nhìn mấy cửa hàng bán trang phục truyền thống, hiệu quần áo thời trang, rồi còn cả tiệm cắt tóc nữa. Những âm thanh điện tử nho nhỏ len vào giữa tiếng gió thổi qua những tòa nhà. Bên cạnh tiệm cắt tóc là một tiệm game, hay còn gọi là trung tâm trò chơi. Tôi đã định đi qua luôn, nhưng lại chợt nhận ra một thứ. Một trong mấy cái xe đạp đặt trước tiệm trông quen quen. Xe đạp leo núi, tay lái bên trái được cuốn vải vụn vào để sửa lại, chắc chắn là của Satoshi rồi.

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay. Tuy chẳng muốn đi chơi chỗ nào, nhưng tôi cũng không có lý do để vội về nhà. Nếu tuân theo phương châm “Việc không cần làm thì khỏi làm. Việc bắt buộc phải làm thì làm cho nhanh gọn” của mình, thì việc tôi nên làm lúc này chỉ có một... Đó là cứ thế đi thẳng về nhà.

Nhưng đúng lúc đó, cánh cửa kính tự động đã mở ra trước mắt tôi. Người bước ra là Satoshi. Cậu ta nhìn về phía tôi đưa một tay lên vẫy vẫy, trên môi vẫn giữ cái nụ cười không tắt nổi mọi khi - chắc vì nhìn thấy tôi nên tên này mới chui ra ngoài.

“Dô.”

“Chào.”

Satoshi liếc qua biểu cảm của tôi rồi nói.

“Trông cậu có vẻ rảnh nhỉ?”

Không cần nói cũng biết rồi mà. Thấy tôi không trả lời, tên đó giơ ngón cái chỉ về phía tiệm game.

“Cậu đến đúng lúc lắm. Vào làm một ván đi, cũng lâu rồi cậu không chơi. Tớ vừa chế ra ‘Đòn Tất Sát Satoshi’, nhưng đánh với

máy thấy cứ thiếu thiếu sao đó.”

Chắc cậu ta định rủ tôi chơi game đối kháng. Tôi ngáp nhẹ một cái.

“Nhưng cũng lâu lắm rồi không chơi rồi.”

Satoshi đáp lại với vẻ ung dung.

“Ờ cũng thế. Nhưng Hotaro này, theo báo cáo của Hội đồng Giáo dục Trung ương mà tớ hay gọi tắt là mấy ông giáo dục ấy, giới trẻ ngày nay chỉ toàn chơi game thôi đó. Thế nên ‘giới trẻ ngày nay’ như anh em mình mà không chơi game thì sẽ trở thành vấn đề nổi cộm của ngành giáo dục mất thôi.”

Tôi nhún vai trước trò đùa của Satoshi, rồi bước về phía tiệm game. Cũng chẳng có lý do gì để từ chối cả.

Cảm nhận đầu tiên của tôi khi vào lại cái trung tâm trò chơi này là đèn sáng quá thể, sáng đến chói cả mắt, chẳng biết người ta cố tình thiết kế như vậy hay sao? Hồi trước tôi nhớ không khí trong này luôn sặc mùi khói thuốc, nhưng giờ thì cũng không còn nữa. Mà cũng không thấy mấy người chơi. Mấy thùng máy nhỏ đã bị đẩy vào trong góc tiệm, thay vào đó là mấy thùng máy to đùng lạ hoắc chiếm phần lớn diện tích.

Thật sự là quá lâu rồi, lần cuối tôi đến đây là từ bao giờ *nhỉ*? Tôi gần như không bao giờ vào trung tâm trò chơi một mình. Vậy tức là toàn đi với Satoshi thôi. Hồi chăm đi nhất chắc là năm ngoái... à không, khoảng năm kia chứ.

Trên màn hình chiếu toàn trò tôi không biết. Cũng phải thôi, hai năm rồi cơ mà. Satoshi mặc kệ tôi ngơ ngác nhìn ngó ngang dọc hết như mấy du khách nước ngoài mà thoăn thoắt tiến sâu vào góc

tiệm, rồi dừng bước trước hai cái máy game. Bảy giờ cậu ta mới quay lại hỏi.

“Sao? Trò này thì chắc cậu còn nhớ chứ?”

Cái trò mà Satoshi đã chọn thì đúng là tôi trông quen quen thật. Nó là trò mà tôi vẫn hay chơi cùng cậu ta lúc trước. Hai thùng máy màu đen dạng buồng lái được xếp cạnh nhau, mô phỏng cuộc chiến giữa hai con robot. Nó đã ở đây được hai năm, thậm chí là lâu hơn nữa. Satoshi dang rộng hai tay và lên tiếng.

“Những viên đạn vung vãi khắp nơi, những tia laze chiếu xuyên bầu trời! Đó là chủ nghĩa lãng mạn của những người đàn ông, tớ không thể rủ Mayaka chơi cùng được.”

“Cậu mà rủ trò khác cũng có được quái đâu. Chơi nào. Dù tớ không chắc còn nhớ cách điều khiển đâu.”

“Gì chứ, một lúc là quen tay ngay ấy mà. Nào, nhẹ nhàng với tớ nhé.”

Vừa nói dứt lời, thân người nhỏ bé của Satoshi đã chui biến vào trong buồng lái. Ngay lập tức tôi nghe thấy tiếng nhạc techno hùng hổ phát ra từ bên trong.

Tôi bỏ cặp xuống, cởi áo choàng ra cho nhẹ người rồi trèo vào cái buồng lái còn lại. Tôi cho đồng một trăm yên vào khe bỏ tiền, rồi thách đấu với máy của Satoshi. Satoshi chọn con robot y hệt như hai năm trước, loại cơ động và giỏi không chiến. Nó có thiết kế thanh mảnh, trong tay phải lắp chìm một khẩu pháo tự động, từ thân mình thò ra một khẩu pháo điện từ. Tôi cũng đơn giản chọn con robot theo trường phái thân to súng to mà mình từng chơi hai năm về trước. Nó có ngoại hình đồ sộ với trọng tâm đặt thấp, tay phải

nắm chặt một khẩu pháo nòng trơn, hai vai lắp pháo laze.

Hai cỗ máy hiện ra trên màn hình. Máy tính tự động lựa chọn sân đấu là boong tàu của một chiếc hàng không mẫu hạm. Trong ký ức mờ mịt của tôi thì sân đấu này có khá ít chướng ngại vật, tức là hơi bất lợi cho con robot thiên về tránh né của Satoshi. Nhưng thôi, tôi còn đang chấp cậu ta hai năm không chơi trò này cơ mà.

Một giọng điện tử thông báo “Get Ready!” Giao diện điều khiển chỉ có hai cần gạt và năm nút bấm. “GO!”

Phân thắng bại trong ba ván. Một nửa thời gian ván đầu tiên Satoshi không làm gì cả, để cho tôi học lại cách điều khiển. Khi chỉ còn mười giây, tôi nhớ lại được cách bắn pháo laze và bắn một phát, ăn may thế nào lại trúng ngay con robot của Satoshi đang lượn lờ giữa tầm bắn của tôi. Những tiếng “Áaaaa” rồi thì “Ồiiiiii” kỳ cục vang lên từ cái buồng máy bên cạnh tôi. Dù biết chẳng có khách nào khác nhưng tôi vẫn thấy ngượng quá. Con robot của Satoshi chỉ mặc giáp nhẹ nên nó gục xuống rất nhanh chóng.

Trước khi bắt đầu hiệp hai, Satoshi gí mặt vào cái buồng lái của tôi mà hỏi, chắc cậu ta vừa vội chui ra khỏi buồng của mình xong.

“Sao rồi, ổn không?”

“Ừ, tớ nhớ được đại khái rồi. Chơi đi.”

“OK. Không nương tay gì đâu nhé.”

Có tiếng Satoshi chui lại vào buồng lái, ngay sau đó trò chơi bắt đầu. Đột ngột, con robot của Satoshi biến mất khỏi tầm bắn của tôi. Có vẻ cậu ta bắt đầu chơi nghiêm túc rồi. Tôi cũng lập tức cho con

robot của mình chạy đi, và vị trí tôi vừa đứng ban nãy nổ tung tóe những đốm lửa xanh. Tôi điều khiển robot chạy vòng quanh để tìm địch, và rồi phát hiện ra cậu ta gần như đứng ngay sau lưng mình. Tôi lập tức khai hỏa khẩu pháo nòng trơn bên tay phải, nhưng đạn chưa tới nơi thì đối phương đã lại biến mất khỏi tầm mắt. Tốc độ di chuyển của nó so với con của tôi quả là một trời một vực.

Đúng thật, chính là cảm giác này. Tôi vừa hồi tưởng vừa cho robot thực hiện động tác né tránh. Nói vậy cho oai chứ thực ra chỉ là chạy trốn chết thôi. Con robot của Satoshi đang bay trên không trung, những quả đạn pháo tự động trút xuống như mưa. Nhưng không sao, lớp giáp dày của tôi dư sức chịu được mấy quả pháo còi này.

Hồi cấp hai, mỗi lần bọn tôi chơi trò này thì sẽ có hai kiểu kết cục. Hoặc là tôi dùng hỏa lực áp đảo tiêu diệt Satoshi ngay sau khi hiệp đấu bắt đầu, hoặc Satoshi dùng tốc độ vượt trội của mình để trêu ngươi tôi cho đến khi hết thời gian. Thường thì Satoshi thắng, cậu ta toàn cười tôi là “Hotaro vội kết thúc trận đấu quá đó”.

Đột ngột, địch xuất hiện ngay giữa màn hình của tôi. Vì biết càng kéo dài trận đấu càng bất lợi nên tôi chớp thời cơ bắn laze ngay. Tuy nhiên robot đối phương đã đột ngột giảm độ cao và dễ dàng né được. Tranh thủ lúc tôi đang trong tư thế bắn đạn chưa di chuyển được, Satoshi khai hỏa khẩu pháo điện từ mạnh nhất. Tôi ăn đạn mà chẳng làm được gì. Sau đó Satoshi chiếm được ưu thế, cho tôi ăn pháo tự động liên tục và giành chiến thắng.

Hiệp thứ ba.

Tiếng “GO!” khai cuộc vừa cất lên, tôi đã lao thẳng về phía trước

nhằm rút ngắn khoảng cách giữa hai bên. Chẳng biết vì bị bất ngờ hay sao mà con robot của Satoshi chỉ lùi về sau né tránh mà không tính toán gì. Cơ hội đây rồi, tôi khai hỏa khẩu pháo nòng trơn và xả đạn, một trong số đó đã bắn trúng đích thủ. Con robot của Satoshi chỉ có giáp mỏng, vậy nên phát đạn đó chắc chắn gây thương tổn không nhỏ. Tuy nhiên Satoshi cũng không vừa. Tôi đoán cậu ta sẽ tạm thời tập trung né tránh, nhưng trái lại, Satoshi đứng nguyên tại chỗ và bắn pháo điện từ về phía tôi. Vì khoảng cách quá gần nên tôi không kịp phản ứng, con robot của tôi bị bắn bật ra sau và ngã xuống.

Canh lúc tôi đang bần đứng dậy, Satoshi lần lượt bắn hết tất cả các thể loại súng pháo lắp trên người mình. Kiểu chơi chủ động tấn công đây mà. Tôi có hai lựa chọn, một là lao nhanh về phía trước và né các viên đạn bay tới, hai là dùng giáp của mình để chịu đòn.

“Hờ...?”

Xoay cần điều khiển liên hồi, tôi bỗng cảm thấy có gì đó không đúng. Hồi trước mình chơi với Satoshi cũng giống thế này sao?

Không, chắc chắn là không.

Đây không phải phong cách chơi của Satoshi. Hai chúng tôi bào mòn giáp của nhau trong làn đạn, thời gian ván đấu cũng đang hết dần. Satoshi bắt bài tôi, và né những viên đạn pháo nòng trơn một cách rất ấn tượng. Con robot của cậu ta đột ngột rút ngắn khoảng cách. Trên màn hình, dáng hình thanh mảnh lao thẳng đến trước mặt tôi với vận tốc kinh khủng.

Nhưng lao thẳng vào như vậy thì lại thành mục tiêu ngon lành cho laze. Tôi đặt ngón tay lên cò súng. Đúng lúc đó tôi nhớ ra.

Đúng rồi, phong cách của Satoshi là “Đặt chiến thắng lên trên hết” mà. Để chiến thắng thì không từ thủ đoạn nào, nếu thấy tình thế bất lợi thì co căng chạy rồi chờ thời cơ. Nếu có thể thắng bằng cách chờ hết thời gian thì cứ thế mà chạy mãi. Lúc cần tấn công thì tấn công thật triệt để. Mà không chỉ có vậy, Satoshi hiểu thắng đến mức lắm lúc còn lợi dụng cả các thiếu sót hay lỗi lập trình trong game nữa. Tên này lại còn hay cay cú, nếu thua chỉ vì xui xẻo thì cậu ta sẽ không thèm giấu đi sự ấm ức của mình. Lý do tôi dần ít đến trung tâm trò chơi, nói thẳng ra cũng là vì cái tính nghiêm trọng hóa vấn đề của Satoshi lắm lúc làm tôi mất vui.

Vậy cái đòn đột kích này là gì đây? Định gài nhau đúng không? Đến lúc tôi nhận ra thì đã muộn, ngón tay đã kéo cò rồi. Robot của tôi vào tư thế bắn laze. Nếu ngay bây giờ Satoshi phanh gấp lại rồi chuyển hướng bay lên cao để né đạn của tôi, sau đó bắn pháo điện từ xuống từ trên không thì coi như xong. Nhưng cậu ta đã không làm vậy. Từ cánh tay phải của con robot đang đứng rất sát tôi thò ra một thanh gươm ánh sáng. Đánh cận chiến à? Thật hoang đường, từ cự ly đó mà đòi lao vào chém tôi sao? Trước khi mũi gươm kịp chạm vào giáp của robot, tôi trực tiếp tấn công bằng tia laze ở cự ly cực kỳ gần. Satoshi bị thổi bay đi, xoay mấy vòng trên không.

Tỉ số cuối cùng là 2-1. Tôi thắng.

Dòng chữ “YOU WIN!” còn chưa kịp biến mất khỏi màn hình của mình, tôi đã thấy Satoshi thò đầu vào buồng lái. Tôi thử tưởng tượng xem mặt mũi cậu ta sẽ thành ra thế nào, nhưng nụ cười nhăn nhở thường trực của cậu ta đã khiến tôi phải thất vọng. Satoshi nói

liền thoảng một cách hào hứng.

“Chà, trận vừa rồi đánh sướng thật! Hotaro, thật sự hai năm rồi cậu không chơi đó hả? Vậy cần điều khiển điều nghệ làm sao. Người ta bảo đạp xe, bơi lội với cưỡi ngựa là ba cái học rồi không quên được, nhưng chắc nên cho cả lái robot vào nữa ấy!”

Đến cả lúc nói vớ vẫn cũng rất trơn tru, quả đúng là Satoshi. Không có một chút vấp vấp nào cả. Tôi cũng cười nhảu nhở, làm gì có ai thắng mà không vui chứ.

“Nghỉ hai năm thì cũng ngang mới chơi, ăn may thôi ấy mà.” Tôi đáp.

Vì đã thắng nên tôi có quyền đánh tiếp với máy. Satoshi chỉ vào màn hình, chắc cũng có ý nhắc tôi chơi tiếp, nên tôi đã nhẹ nhàng chơi tiếp, và nhẹ nhàng thua sấp mặt. Lúc tôi bỏ cái màn hình thua cuộc lại sau lưng để chui ra khỏi buồng lái, thì bất thành lình một lon cà phê được gí tới ngay trước mắt tôi. Từ từ thế cúi khom người tôi nhìn lên, và thấy Satoshi.

“Chiến lợi phẩm đấy. Tớ đãi.”

Lại còn thế nữa, vậy tôi không khách sáo đâu. Tôi nhận lấy lon cà phê đen nóng, vừa mở nắp lon vừa hỏi.

“Sao hôm nay hào phóng thế?”

“Coi như đền bù vì đã lòi cậu vào đây.”

“Cậu thật sự câu nệ chuyện đó cơ à?”

“Không có đâu!”

Cà phê lon uống nóng là ngon nhất, nhưng nói thật thì tôi không thích đồ nóng lắm. Tôi vừa tựa người lên một thùng máy gần đó

vừa thè lưỡi nhấm nháp từng chút cà phê. Trông thái độ của Satoshi không có gì bất thường. Kiểu hờn hờ thể này quá là giống cậu ta luôn. Nhưng vấn đề là cái sự “giống Satoshi” này đang xung đột với ký ức của tôi. Tên này vừa mới chơi game thua cơ mà? Riêng điểm này thì tôi chưa tài nào hiểu được.

“Satoshi này, lúc cuối ván ba ấy.”

“Hử? À rồi, ván đó cậu đã cho tớ ăn đủ.”

“Sao lúc đó cậu không bay lên trời? Nếu bị bắn từ trên không thì chắc con của tớ chìm chìm rồi. Lao vào cận chiến làm gì vậy...?”

Satoshi nhún vai về bốn cột.

“Thì trong phim ảnh hay game có robot khổng lồ, cảnh cận chiến luôn là hoành tráng nhất còn gì. ‘Xoẹt’ một phát phân thắng bại, mãn nhãn làm sao. Mà trường hợp của tớ là cố gắng chơi lớn để rồi ăn trọn đòn phản kích bằng khẩu pháo mạnh nhất, cũng rất kịch tính đó chứ. Kết quả như vậy là tớ mãn nguyện rồi.”

Ăn nói hòa vốn quá. Nếu điều cậu ta nói là thật, thì Satoshi đã thua vì mãi theo đuổi sự lãng mạn... tức là sự thú vị, hoành tráng mà bỏ qua chuyện thắng bại. Quả là một kiểu thua hợp với Satoshi. Không, phải nói đó là một kiểu thua phù hợp với những kẻ lãng tử nửa mùa hành động dựa vào bản năng, truy cầu những thứ vui vẻ. Satoshi mà tôi biết đúng là sẵn sàng làm như vậy thật.

“Được rồi, tiếp theo sẽ là độc chiêu số 2 của Satoshi *tớ đây!* *Tớ sẽ cho cậu thấy ‘Nhất Đòng Lao Nguyệt’* trong truyền thuyết!”*

Satoshi cho đồng xu vào trong một máy chơi mạt chược, còn tôi thì vẫn đang nhấm nháp từng chút cà phê một. Nhìn cái dáng vẻ như đang cố phải nặn nở của Satoshi, hai hình ảnh lần lượt hiện

lên trong đầu tôi. Một Satoshi thua xong cay cú đến mức đâm cả cái
thùng máy. Và một Satoshi của hồi nãy, mua cà phê khao người đã
thắng mình.

3

“Ngày phán xét” sẽ đến, dù có bao nhiêu con người thật tâm mong muốn ngăn chặn lại đi chăng nữa. Thời gian chẳng bao giờ dừng lại, và cả tờ lịch cũng vậy. Nếu không thể nào chịu được thì cứ chạy trốn bằng vận tốc ánh sáng đi, không ai cản đâu.

Ý tôi đang nói đến ngày 14 tháng Hai. Trên tờ lịch mà tôi được cho khi viếng ngôi đền gần nhà dịp năm mới vừa rồi, ngày 14 đó được chú thích bên dưới là “Lễ Valentine”, như lẽ tất nhiên phải vậy. Sáng nay ngủ dậy, tôi đã thấy trước cửa phòng có đặt một chiếc hộp được trang trí đẹp đẽ. Chắc lại trò chơi khăm vớ vẩn của bà chị đây, tôi vừa nghĩ vừa mở hộp ra, và thấy bên trong là một thanh sô cô la kèm một tờ giấy nhắn viết tháu. Tôi nhìn tờ giấy nhắn...

Thanh sô cô la này chị mua ở nước ngoài đấy! Tặng em cùng nỗi cô đơn rét run.

Oreki Tomoe.

Tôi cho cái hộp một cú sút vòng cung bay vào phòng mình rồi đi học.

Trường Kamiyama hôm nay chẳng có vẻ gì khác bình thường. Mùa đông, trường cho học sinh tự chọn các loại áo khoác giữ ấm, nên đường đi học hôm nay tôi thấy nào là áo bành tô, áo chui đầu, vui mắt hơn những mùa khác. Trong tòa nhà có các lớp học cũng chẳng có một mùi hương ngọt ngào nào cả. Ngày định mệnh này đã mở màn một cách rất bình yên như thế.

Giờ nghỉ trưa, tôi chen vào biển người trong căng tin để mua bánh mì nhân hạt óc chó. Sau khi đã an toàn giành được nốt ổ cuối cùng, rời khỏi đám đông rồi tôi mới nhớ ra. Giữa đám học sinh nhộn nhạo kia tôi thấy Chitanda cũng đang mua gì đó. Không xét tính cách, ngoại hình của Chitanda thừa thỏa mãn điều kiện của một thiên kim tiểu thư, nên trông cảnh cô nàng bị đám đông đẩy qua kéo lại, tự nhiên tôi lại thấy buồn cười. Hình như Chitanda cũng đã nhìn thấy tôi, nên sau khi bơi qua một biển toàn đồng phục học sinh và vấy thủy thủ để thoát ra ngoài, cô nàng cất tiếng gọi.

“Xin chào, Oreki!”

“Chào.”

Chitanda đang sửa lại khăn len, trong tay cô nàng *chỉ* cầm đúng một món đồ uống đựng trong hộp giấy. Dù không phải chuyện của mình nhưng tôi vẫn tò mò hỏi.

“Chitanda, cậu ăn trưa có mỗi thế thôi à?”

Nghe tôi hỏi, Chitanda sụp mắt xuống tỏ vẻ hơi xấu hổ.

“Không, mình có mang cơm hộp. Chỉ là... gần đây mình bị nghiện món này.”

Cô nàng chìa thứ đang cầm trong tay ra cho tôi xem, là sữa matcha. Quả là một sự kết hợp kỳ quái. Mà tôi tưởng matcha có cafein, thứ Chitanda không uống được chứ nhỉ...? Nhưng thôi, cũng có thứ gọi là hiệu ứng giả dược* mà. Tôi không nên nói gì hết.

Giữa lúc đông đúc này mà đứng trước căng tin thì đúng là chắn lối người ta, nên chúng tôi bắt đầu bước đi. Lớp tôi với lớp của Chitanda nằm ngay cạnh nhau. Vừa đi chúng tôi vừa bàn về Ibara.

“Vụ sô cô la của Ibara sao rồi?”

Nghe tôi nói, Chitanda nở một nụ cười hình như còn pha chút hãnh diện, rồi trả lời.

“Bọn mình đã quyết định chọn Côte D’Or. Dù tớ nghĩ chọn Nestlé cũng được.”

Tôi im lặng tiến thêm mấy bước, nhưng rồi quyết định là chuyện này có nghĩ chắc cũng không ra nên tôi hỏi thẳng.

“Là sao?”

“... A, xin lỗi. Bọn mình đã chọn sô cô la Bỉ, dù mình nghĩ chọn sô cô la Thụy Sĩ cũng được.”

Cô nghĩ một chút, rồi tiếp tục.

“Cũng khá mệt. Bọn mình đã mua và ăn thử khá nhiều loại sô cô la của cửa hàng. Mình thấy đó quả là một trải nghiệm hiếm có, nhưng cả buổi chỉ chén toàn sô cô la... Chắc còn lâu lắm mình mới dám ăn lại mất.”

Chitanda cười khúc khích. Tôi phì cười khi tưởng tượng ra cảnh cô nàng và Ibara bày sô cô la đầy cái bàn trong phòng Khoa học Địa cầu rồi gặm rào rào từng thanh một. Chắc ngọn núi sô cô la đó phải cao đến tận trần nhà, và nó cứ thấp dần, thấp dần đi trông thấy...

“Hai cậu xơi từng đó sô cô la mà không sợ nổi mụn hả?”

“Mình thì không sao. Mayaka thì bị mọc một cục to đùng trên má, nên đã dán băng cá nhân để che đi rồi.”

Rồi Chitanda nói tiếp, với biểu cảm như đang mơ mộng.

“Mayaka tự làm khuôn hình trái tim đó. Mình không biết bạn ấy lại

khéo đến vậy. Bạn ấy còn tỉ mỉ khắc hình hai thần Cupid đối diện nhau nữa đó... thật sự là rất dễ thương. Chỉ tiếc là khuôn gỗ có vẻ như không hợp để làm sô cô la, nó khiến bề mặt của thành phẩm làm ra bị nhám...”

“Dù sao Mayaka cũng trong hội nghiên cứu Manga mà, mấy ngón nghề thủ công ấy chắc cũng thạo. Nhưng đúng là tớ cũng không biết chuyện cậu ấy dùng được cả dao khắc gỗ đấy.”

“Mayaka có khả năng tập trung thật đáng nể. Thì ra đó chính là cái gọi là ‘dồn hết tâm sức vào một việc’... Thật là tuyệt vời.”

Đồn tâm sức à...? Quả thật tôi cũng thấy ưu điểm của Ibara chính là khả năng tập trung. Chitanda có thể say mê một thứ gì đó, nhưng chuyên tâm làm nó đến nơi đến chốn thì là Ibara. Satoshi thì cùng một lúc hứng thú với nhiều thứ, còn tôi thì chẳng cần nói cũng biết, không hứng thú với hầu hết mọi điều. Đối với Ibara, gói sô cô la lần này chính là đòn trả đũa cho năm ngoái, có thể coi là vấn đề sống còn luôn rồi.

“Vậy là cậu ấy đã tặng chưa?”

Nghe tôi hỏi, Chitanda lắc đầu. Cô nàng hơi nhíu mày.

“Chuyện đó thì hơi đáng tiếc... Mayaka đã định sau giờ học sẽ đưa, nhưng rốt cuộc lại có việc bên hội Manga không bỏ được. Nhưng mình vẫn nghĩ là tự bạn ấy tặng sẽ tốt hơn...”

“Rồi sao nữa?”

“Hình như bạn ấy định sẽ gọi Fukube đến phòng Khoa học Địa cầu rồi để sẵn gói sô cô la ở đó. Thực ra mình nghĩ đâu nhất thiết cứ phải là sau giờ học, chỉ cần vào ngày 14 tháng Hai thì vẫn đúng nghi thức Valentine mà, nên thiếu gì cách...”

Hừm. Chitanda thì thấy tiếc, chứ tôi nghĩ tặng quà Valentine bằng cách quẳng mỗi gói sô cô la đó còn không thấy người đâu, theo kiểu “bà đây chẳng quan tâm” cũng khá ngẫu đấy chứ. Chắc Satoshi sẽ thích. Đến đây Chitanda tự nhiên giật mình như vừa nhớ ra điều gì, cô nàng quay lại nhìn tôi. Vậy là hai chúng tôi thành ra mặt-đối-mặt.

“A, đúng rồi, Oreki. Hôm nay là lễ Valentine...”

“...”

Cô nàng nhẹ nhàng cúi đầu xuống. Khi ngẩng lên, vẻ tươi sáng đã trở lại trên khuôn mặt Chitanda.

“Ở nhà mình không có tục tặng quà cho những người thân thiết vào dịp Tuế Mộ hay Tết Trung Nguyên*. Cho nên mình cũng xin phép được khuyết phần sô cô la Valentine, mong cậu không phiền.”

Ra vậy. Thực ra từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ hình dung hai cái dịp trên lại tương đương với Valentine. Hình như đã nghe thấy chúng tôi nói chuyện hay sao mà có mấy gã lớp Mươi một vừa rảo bước đi vượt qua tôi và Chitanda, vừa làm mặt như đang cố nhin cười. Tôi muốn sút vào mông chúng nó một cái quá.

Sau giờ học, trong khi tôi đang cho sách giáo khoa cùng với mấy thứ khác vào trong cặp thì Satoshi ghé qua. Cái túi đeo chéo cậu ta lúc nào cũng mang theo giờ đã phồng lên thành hình khối hộp chữ nhật trông như sắp bục ra đến nơi, chẳng biết bên trong chứa gì nữa. Vừa vung vẩy nó, Satoshi vừa hỏi tôi.

“Bây giờ cậu tính làm gì, Hotaro?”

Tôi đã quyết định sẽ không tới phòng Khoa học Địa cầu để tránh bị lôi vào mấy vụ ngớ ngẩn. Tớ định về nhà luôn, tôi đã suýt trả lời vậy, nhưng khi nhìn ra ngoài cửa sổ tôi thấy cơn mưa tuyết dai dẳng này giờ đã trở nên càng dữ dội hơn. Cả giày lẫn áo khoác của tôi đều chống nước, tôi còn mang cả ô nữa, nhưng mà...

“Tớ sẽ chờ đến lúc mưa tạnh, hoặc là chuyển thành tuyết hẳn luôn.”

“Ờ đây á?”

Tôi suy nghĩ một chút. Máy sưởi tắt rồi, trong phòng học giờ lạnh ngắt. Vả lại đây còn là lớp học sau giờ tan trường vào ngày Valentine, sẽ còn những người khác “cần dùng”. Một thằng con trai ngồi đây giết thời gian chờ mưa tạnh chắc sẽ cảm mũi họ mát. Tôi trông vậy chứ cũng vẫn để ý đến mấy chuyện kiểu đó. Nhưng bây giờ mà đến phòng Khoa học Địa cầu thì, tôi nhắc lại, sẽ rất ngớ ngẩn.

“Để xem, chắc tớ sẽ lên thư viện.”

Tôi vừa dứt lời, Satoshi đã gật đầu như chỉ chờ có vậy, cậu ta rút từ túi đeo chéo một cuốn sách ra rồi đưa cho tôi. Khổ sách 4:6*, nhìn tên sách thì tôi biết được nó là một tác phẩm nổi danh từ thời xa lắc xa lơ. Nếu tôi nhớ không nhầm thì nó thuộc kiểu câu chuyện mà có những cô cậu học sinh sống một cuộc sống bình thường, nhưng một chút dị thường ban đầu đã biến tướng thành thảm họa không thể vãn hồi, và rồi bóng ma cái chết ập đến thành phố! Đại khái vậy. Tôi ngại truyện kinh dị lắm.

“Cậu kiếm được hàng hiếm đó chứ. Nhưng tớ không đọc đâu, khỏi giới thiệu.”

“Ai bắt cậu đọc. Phiền chút, cầm đi trả hộ tớ. Sắp hết hạn rồi.”

Tôi không nói gì nữa, chỉ cho luôn quyển sách cùng mấy quyển vở gáy xoắn vào cặp. Tôi vừa tiếp tục dọn đồ vừa hỏi.

“Còn cậu sang câu lạc bộ hả?”

“Ừ đúng thế.”

Câu trả lời của Satoshi nghe như người trên mây. Thấy sự ử rử của tên này hơi kỳ cục, tôi nói tiếp.

“Nghe bảo Ibara không đến đâu.”

Chắc không nghĩ vụ này cả tôi cũng biết, Satoshi làm mặt ngạc nhiên.

“Chà, tai cậu thính đó chứ. Chitanda nói à?” Cậu ta thì thầm.

“Hình như cậu ấy bị kẹt bên Manga.”

“Tớ cũng nghe bảo thế.”

“Chitanda có vẻ tiếc lắm. Ibara...”

Đến đây thì Satoshi ngắt lời tôi, nói liến thoắng.

“Bên hội nghiên cứu Manga có vẻ đang lục đục nội bộ. Từ sau lễ hội văn hóa, phe đối lập trước giờ làm tàu ngầm đã nổi lên, bây giờ trong hội chia ra làm hai phe là phe ấn tượng và phe lý tính tranh giành quyền lãnh đạo. Nếu tình trạng này cứ tiếp tục, tớ nghe nói hội nghiên cứu Manga giàu truyền thống khó mà tránh khỏi cảnh phân rã. Theo số liệu thì phe ấn tượng đông gấp ba lần phe lý tính, cá nhân tớ thấy cục diện có vẻ hơi thảm cho bên lý tính, nhưng Mayaka lại là đầu não của họ. Hôm nay chắc cũng lại rắc rối vì vụ đó đây.”

Tôi cảm giác tên này đang cố tình đánh trống lảng, nhưng rồi

quyết định bỏ qua chuyện đó mà chỉ hỏi lại một từ lạ tai.

“Phe ẩn tượng với cả... cái gì cơ?”

“Phe lý tính. Hừm, cậu cứ coi là một phe coi trọng nhân vật còn một phe coi trọng cốt truyện cũng được, giờ đang giao tranh tóe lửa đó. Nếu được thì tớ cũng muốn tham gia.”

Satoshi nói với vẻ thích thú thực sự. Cứ như thể muốn nói là vụ lùm xùm đó còn thú vị hơn cả bản thân ngày Valentine vậy. Mà thôi kệ đi.

“Tên hai cái phe đó là do cậu đặt chứ gì?”

Nghe tôi nói, Satoshi nhún vai như một đứa trẻ con.

“Biểu trưng cho sự mền mọ không ngừng nghỉ của tớ dành cho những người khởi xướng đó.”

Vừa nói cậu ta vừa vung vẩy cái túi đeo chéo giờ đã xẹp hẳn xuống. Tôi cũng không hầu chuyện cậu ta nữa mà chỉ đeo cặp, vắt áo khoác lên vai rồi ra khỏi lớp. Satoshi cũng nối bước tôi. Hành lang kết nối đến khu nhà đặc biệt nằm ngược hướng với thư viện, nên ra đến cửa lớp bọn tôi mỗi đứa một ngã.

“Thôi hẹn gặp cậu sau, Hotaro bạn hiền.”

Nghe kiểu nói như đang diễn kịch của Satoshi, tôi cũng bỡn cợt đáp lại.

“Cố chiến đấu nha.”

“Chiến cái gì chứ, thật tình...”

Còn phải hỏi nữa. Lo cái cuộc chiến trả đũa từ năm ngoái đi kìa.

Thư viện vắng vẻ hơn tôi nghĩ. Máy hôm thời tiết xấu, sau giờ

học chỗ này lúc nào cũng đông nghẹt. Đầu tiên tôi cho sách của Satoshi vào hòm trả sách, rồi đặt cặp lên một cái ghế gần đó. Tôi hướng về phía những tủ sách để tìm một cuốn đọc lướt giết thời gian, vừa hay tìm thấy một cuốn sách ảnh danh lam thắng cảnh Trung Nam Mỹ nên tôi mang nó ra bàn. Có cả sách về châu Âu hay vùng Trung Á nữa nhưng tôi lại chọn đúng cuốn về Trung Nam Mỹ, có lẽ vì một phần nào đó trong tôi muốn bày tỏ lòng thành kính với quê hương của món sô cô la chăng?

Đầu tiên là kim tự tháp Maya nổi tiếng. Một kỳ quan gồm mấy cái lỗ lõm ngớ ngẩn được đào trên cao nguyên Guyana đã phạt hết cây xanh. Lật trang sách, tôi thấy tiếp theo đó là một cái cây kỳ dị và quả của nó, với kích thước có khi phải bằng mặt người, mọc ra từ thân cây. Bên dưới có dòng chú thích: "*Cacao Theobroma. 'Theobroma' có nghĩa là 'Thực phẩm của thần linh'*", nhưng không nói là trong ngôn ngữ nào.

Nhìn chòng chọc vào bức ảnh ấy, tôi mới chợt nhận ra là mình ý thức được sự đặc biệt của ngày hôm nay. Đã quan tâm đến Valentine mà lại không quan tâm đến Giáng Sinh thì có vẻ hơi điều, nhưng sự thật là ngày 24 của hai tháng trước chẳng khiến tôi suy nghĩ gì đặc biệt. Tôi thử lục lại trí nhớ xem điều gì đã làm mình có ấn tượng với ngày Valentine. Tôi có chút hứng thú với cuộc chiến trả đũa của Ibara, tuy nhiên điều gây ảnh hưởng lớn nhất có lẽ là gói sô cô la mà tôi đã nhận ngay lúc vừa mới ngủ dậy sáng nay. Nhờ có nó mà tôi đã phải nhận ra rằng hôm nay là ngày 14.

Nhưng có một điều mà tôi có thể khẳng định rõ ràng: so với năm ngoái, tôi của năm nay chẳng hề mong được nhận sô cô la hơn tẹo

nào cả. Để lấy ví dụ, bây giờ tôi đang ngắm ảnh chụp những dấu tích đường dẫn cấp nước ở Machu Picchu, giả sử có ai đó đến tìm tôi với gương mặt đỏ bừng... À, ai đó đương nhiên phải là con gái rồi. Và bạn ấy đưa tôi một gói sô cô la hình trái tim, đồng thời nói “Xin cậu hãy nhận lấy!” Chẳng biết lúc đó tôi sẽ suy nghĩ thế nào nhỉ?

Ừ, tất nhiên là tôi sẽ thấy vui rồi. Nhưng tôi đoán niềm vui đó sẽ giống như kiểu vui vì mình bất ngờ được người khác công nhận là một nhân vật đặc biệt. Giống như bức tranh mình vẽ tình cờ được giải của bảo tàng mỹ thuật thành phố ấy, về bản chất là không khác. Nói kiểu suồng sã hơn thì là: *“Tôi chẳng biết bạn thấy tôi hay ho chỗ nào cả, nhưng thôi đã khen thì nhận. Cảm ơn nha.”* Đại khái vậy.

Còn về chuyện tôi có cảm thấy vui sướng khi tình yêu nảy nở hay không, thì tôi chỉ có thể nói là tôi không biết. Tôi tin vào chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng. Cái gì không phải làm thì không làm, cái gì phải làm thì làm cho nhanh gọn. Tư tưởng đó chủ yếu là khiến tôi lười biếng, nhưng mặt khác nó cũng cho tôi thấy một vài quan điểm về quan hệ giữa người với người.

Lý do khiến tôi cảm thấy câu lạc bộ Cổ Điện thoải mái hơn các câu lạc bộ khác là vì cả Satoshi, Chitanda lẫn Ibara đều không bám nhằng nhặng lấy nhau. Ví dụ như Chitanda, dù tính tò mò của cô ấy vẫn thường xuyên phá vỡ sự yên bình của tôi, nhưng hẳn là cô ấy sẽ không bao giờ cưỡng ép lôi kéo tôi vào một việc mà tôi thật sự không muốn dính líu. Thực tế là trong cả hai vụ “Kem Đá” và “Nữ Hoàng” năm ngoái, chưa lần nào Chitanda mở miệng trực tiếp yêu cầu tôi giúp sức cả. Đúng là áp lực từ cô nàng mạnh thật đấy,

nhưng cô ấy không bao giờ ép người khác phải làm theo ý mình. Nếu Chitanda mà nói với tôi theo kiểu “Đó là nghĩa vụ của cậu!”, hay “Đương nhiên cậu phải làm thế!”, hoặc vừa nước mắt lưng tròng vừa nhõng nhẽo “Xin cậu đấy!”, thì chắc tôi đã bỏ câu lạc bộ Cổ Điển ngay lập tức rồi.

Nhưng liệu cái thái độ đó của tôi có phù hợp với chuyện yêu đương không? Tôi có thể mong chờ, hoặc là ép buộc đối tượng của mình sống theo kiểu đó hay không?

Người ta cho rằng mọi sinh vật sống là để lưu lại gien di truyền, hay nói cách khác là sinh con đẻ cái. Tình yêu là trạng thái thăng hoa của nhu cầu sinh sản. Xét theo quan điểm này thì có khi tôi còn chẳng phải một sinh vật hoàn chỉnh. Nhưng thôi, chẳng lẽ nào tôi cũng đường đường là con người cơ mà, không thể cứ tuân theo những ham muốn sinh học đó được. Nên tôi chẳng cần phải bận tâm xem mình đã là sinh vật hoàn chỉnh hay chưa.

Nói đến ham muốn, so với tình yêu thì có khi sở thích sô cô la của tôi còn đáng nói đến hơn. Tôi thích đồ cay, nhưng đồ ngọt cũng tương đối hợp khẩu vị. Tôi vừa nghĩ vậy vừa nhìn màu cam tươi tắn của một loài ếch độc sống trong rừng sâu.

“Cuối cùng cũng tìm thấy cậu rồi, Oreki!”

Bất thành lình bị gọi, tôi ngoái lại nhìn. Mặt Chitanda đang ở gần tôi đến giật mình. Đôi mắt to tròn chiếm trọn tầm nhìn của tôi, và tôi quay mặt đi theo phản xạ. Không khí khô của mùa đông làm họng tôi phát đau. Tôi háng giọng một cái rồi nói.

“Tìm tớ có việc gì à?”

“Không.”

“...”

Chitanda nhìn một vòng quanh phòng thư viện không thấy bóng người, rồi nói nhỏ.

“Tại mình nghĩ Oreki ở đâu thì Fukube cũng sẽ ở đó.”

Ra là tìm Satoshi.

“Tớ với tên đó có dính keo vào nhau đâu.”

“Ừ thì mình cũng biết vậy... Vậy cậu có biết Fukube đang ở đâu không?”

Tôi đang tính trả lời, nhưng rồi nhận ra điểm kỳ lạ. Satoshi đến phòng Khoa học Địa cầu cơ mà? Nếu vậy thì việc gì Chitanda phải đi tìm hắn?

“Hắn không đến chỗ cậu à?”

Cô nàng khẽ gật đầu.

“Đã hơi muộn nên mình mới đi xem thử tình hình sao rồi. Vì có liên quan đến Mayaka nên mình nghĩ bạn ấy không thể quên được, vậy là đã có chuyện gì sao?”

Hừm. Tôi nhìn đồng hồ. Tôi không nhớ chính xác thời gian, nhưng từ lúc Satoshi tạm biệt tôi bảo là đến phòng câu lạc bộ tới giờ chắc chưa quá ba mươi phút đâu. Bây giờ đang là năm giờ kém. Mặt trời bắt đầu lặn rồi, Chitanda lo cũng phải. Nhưng đây là Fukube Satoshi cơ mà. Bắt người ta phải chờ thì quả là bất lịch sự, nhưng cậu ta mà đã la cà thì dám đến ba mươi phút thật. Tôi lật cuốn sách ảnh, đến cảnh Mexico City nhìn từ xa thì dừng lại rồi trả lời.

“Satoshi thỉnh thoảng ‘cao su’ lắm, nhưng cậu ta có nói với tớ là

sẽ đến phòng câu lạc bộ rồi. Chắc chờ thêm lát nữa là được thôi.”

“Đúng là không có quy định giờ giấc nên cũng chẳng thể bảo là bạn ấy đến muộn. Mình biết rồi, vậy để mình thử chờ xem...”

Nghe cái giọng ỉu xìu về cuối câu này, tôi cảm thấy cô nàng vẫn có chút bất an, nhưng Chitanda vừa nói xong đã quay đi ngay, mái tóc đen phát phơ trong gió. Cái tên Satoshi này chẳng giải quyết được việc gì gọn gàng cả. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ tính đến chuyện đi về, nhưng mưa tuyết vẫn chưa ngớt. Hết cách, tôi đành ngả người sâu hơn vào cái ghế, và lật thêm một trang nữa.

4

Sau khi tôi đã làm một vòng du lịch vùng Trung Nam Mỹ qua trang sách, từ Mexico City đến tận Rio de Janeiro, mưa tuyết mới tạnh hẳn. Tôi cất cuốn sách ảnh lên giá rồi mặc cái áo khoác dài màu trắng vào, nhưng đúng lúc đó thì có “khách”. Cánh cửa trượt mở ra “xoạch” một cái.

“Oreki ơ!”

Chitanda chạy về phía tôi với sự ồn ào không phù hợp chút nào với nơi yêu cầu sự im lặng như thư viện. Trật tự nào, tôi định nói nhưng khi nhìn quanh thì thấy hóa ra ngồi lại đây chỉ còn mỗi tôi, bạn ủy viên thư viện, và cô thủ thư Itoigawa.

So với lần đến trước, biểu cảm trên khuôn mặt Chitanda khác hẳn. Cô nàng mím chặt môi, đôi mắt bình thường đã to tròn giờ lại còn mở to hơn nữa. Chắc là có chuyện không hay rồi. Từ sau lưng cô nàng, Satoshi xuất hiện cùng cái túi đeo chéo lưng lẳng. Trông cậu ta có vẻ mệt mỏi, vẻ hờn hờ mọi khi đã bớt đi mấy phần.

“Hotaro, cậu vẫn ở đây à?”

“Thì đã bảo chờ đến lúc mưa tạnh mà.”

Tôi lần lượt nhìn hai người bọn họ, rồi nói với Chitanda.

“Chắc lần này cậu có việc cần nhờ thật, nhưng tớ sắp về rồi.”

Chitanda gật đầu hai cái liên tiếp, lần hai mạnh hơn lần một.

“Ừ... ừ, mình hiểu mà. Cũng muộn rồi. Nhưng mình rất cần cậu

giúp chuyện này.”

“Xin lỗi nhé, nhưng để mai đi. Giúp hay không giúp đến lúc đó tớ tính.”

Nói rồi tôi định rời khỏi phòng thư viện, nhưng Chitanda đã đứng chắn ngay trước mặt tôi. Thấy tôi bất giác nhăn mặt, cô nàng cụp mắt xuống rồi nói tiếp.

“Mình xin lỗi. Xin cậu ít nhất hãy nghe mình nói đã. Lỗi là tại mình, tại mình đã sơ suất để cửa mở. Mình không biết ăn nói sao với Mayaka nữa...”

Có vẻ như lần này không đơn giản là Chitanda phát bệnh tò mò như mọi khi rồi... Nhìn kỹ hơn tôi thấy hai tay cô nàng đang nắm chặt, làn da trắng trẻo giờ đã tái nhợt. Hai chân cô nàng cũng đang run lên, chẳng biết do hoảng hốt chạy đến đây hay vì lý do nào khác. Tôi hỏi Satoshi ngắn gọn.

“Có chuyện gì thế?”

“Cũng chẳng có gì nghiêm trọng...”

Chitanda lên tiếng ngay lập tức như để át đi câu nói của Satoshi, nhưng giọng nói của chính cô ấy cũng lí nhí và yếu ớt.

“Gói sô cô la bị...”

“Sô cô la?”

“Gói sô cô la tự làm của Mayaka... bị trộm mất rồi! Bạn ấy đã bỏ rất nhiều công sức mà!”

Tôi nhìn Satoshi. Cậu ta nhún vai như muốn nói “Đau đầu thật đấy”, rồi gật một cái.

Sô cô la của Ibara bị... trộm mất rồi á?

Chà, ra vậy, nhưng thế thì sao?

Từ lúc tôi vào trường Kamiyama, hay chính xác là từ khi vào câu lạc bộ Cổ Điển đến giờ đã được mười tháng rồi. Trong thời gian đó, số vụ rắc rối thông qua Chitanda mà tìm đến tôi có lẽ phải bằng mấy năm cấp hai cộng lại. Kinh nghiệm giải quyết mấy vụ đó không phá vỡ được phương châm tiết kiệm năng lượng của tôi, nhưng lại cho tôi sự linh hoạt để hành động khi cần thiết, có lẽ quả đúng là vậy.

Cụm từ “như khi ăn ớt” có lẽ rất hợp để miêu tả bộ mặt tôi lúc này. Tôi vẫn giữ cái bản mặt đó, xỏ tay vào tay áo khoác rồi nói.

“Thì đi. Đi tìm nó nào.”

Giời ơi, mưa tuyết đã tạnh rồi cơ mà. Nhưng có lẽ đây cũng là trách nhiệm phải làm ở đời. Nói gì thì nói, tôi với Ibara tuy không thân thiết nhưng cũng đã quen nhau một thời gian dài. Chẳng biết khi gói sô cô la mình bỏ công ra làm bị trộm mất, cô nàng sẽ làm cái mặt thế nào đây? Dù là thế nào thì tôi cũng không muốn thấy đâu!

Tại tôi sợ phim kinh dị mà.

Chúng tôi đi qua hành lang kết nối đến khu nhà đặc biệt. Phòng Khoa học Địa cầu nằm ở tầng bốn. Khi tôi đang định bước lên cầu thang...

“Khoan đã!”

... thì có một giọng gọi giật lại. Satoshi đang giơ lòng bàn tay về phía tôi ra dấu ngăn cản. Tôi đã không thốt lên “Gì vậy trời”. Bởi vì cái cầu thang mà tôi vừa định bước lên hóa ra đã bị chặn ngang bởi một sợi dây cao su màu đen sọc vàng. Mấy hôm nay trường đang

tiến hành đánh bóng lại sàn nhà bằng sáp, lần lượt từng khu một. Trên sợi dây có treo lủng lẳng một tấm bảng ghi “*Sáp chưa khô - Không dùng cầu thang này*”.

Có hai cầu thang nên chúng tôi vòng sang dùng cái bên kia. Lúc đang đi từ tầng ba lên tầng bốn thì tôi bị một tên lớp Mười có mái tóc lượn sóng gọi lại.

“Xin lỗi, tớ nhờ tí. Cậu thấy cái này đã cân chưa?”

Hình như cậu ta đang dán áp phích “Triển lãm bài thi tốt nghiệp của thành viên câu lạc bộ Thủ Công - Tại phòng lớp 10C” lên bảng thông báo.

“Ồn rồi đó.”

Tôi trả lời bừa cho xong rồi vội chạy tiếp, nhưng sau lưng tôi Satoshi đã đứng lại bình phẩm thêm.

“Cậu hạ thấp quá rồi.”

Nói mới thấy, quả là phần bên phải hơi thấp so với bên trái thật. Sau lưng Satoshi, Chitanda cũng tham gia.

“Tấm áp phích này các bạn cố tình làm hình thang à?”

Cậu thợ thủ công, à không, chỉ là thành viên câu lạc bộ Thủ Công thôi, lùi lại một bước, nhìn cái tấm áp phích chăm chăm rồi cuối cùng khẽ kêu lên.

“Ôi, đúng là bị lệch.”

Nói đoạn cậu ta lấy dao rọc giấy và thước kẻ ra, gỡ tấm áp phích xuống rồi ngồi lên cầu thang. Đôi bàn tay bắt đầu thuần thục làm việc. Tôi vừa đi về phía phòng Khoa học Địa cầu vừa mong là cậu ta sẽ thành công.

Cửa phòng không khóa. Tôi bước vào phòng, dừng chân rồi lập tức run lên vì lạnh. Chẳng biết có phải vì ban nãy trong thư viện ấm quá không nữa, mà kể cả vậy thì vẫn lạnh không chịu được. Chitanda tiến về phía cái ghế đặt ở gần giữa phòng, đặt tay lên bàn.

“Gói sô cô la được đặt ở đây này.”

Đương nhiên bây giờ chẳng còn gói sô cô la nào cả. Trước khi tôi kịp nói gì, Chitanda đã giải thích cặn kẽ tình hình.

“Gói sô cô la đó được gói trong giấy đỏ, không buộc ruy băng. Vì nó hình trái tim nên nếu đo ở phần rộng nhất thì...”

Chitanda lấy hai tay ước lượng, tăng dần độ rộng lên. Cho đến khi gần bằng hông mình thì cô nàng nghiêng đầu một cái, thu hẹp khoảng cách giữa hai tay lại chút xíu rồi nhìn tôi.

“... chắc cỡ này.”

Có vẻ như Chitanda không chỉ có các giác quan và khả năng quan sát tốt, mà ngay cả trí nhớ và khả năng nhận thức không gian cũng khá tuyệt vời. Gói sô cô la to thật.

“Ibara đã biết chưa?”

“Chưa. Mình biết làm thế này thì hơi hèn nhất, nhưng mình muốn thử cố gắng tìm nó đã...”

Chitanda xoa xoa mặt bàn không biết bao nhiêu lần, cứ như thể làm thế thì sô cô la sẽ quay về vậy.

“Lúc mình đi tìm Fukube thì cái hộp vẫn còn ở đây. Tóm lại là khoảng lúc bốn giờ bốn mươi lăm phút theo đồng hồ của mình. Mình quay về đây lúc hơn năm giờ. Vì chỉ đi có mười lăm phút nên mình đã lười không khóa cửa...”

Đến cuối câu, giọng Chitanda nhỏ đến mức gần như không nghe được. Dường như cô nàng đang khá sốc, với một người sống tình cảm như Chitanda thì đó cũng là chuyện không lạ cho lắm. Thấy vậy Satoshi nói.

“Nhưng Chitanda này, cậu có phải người quản lý sô cô la cho Mayaka hay gì đâu, nên cũng đừng tự trách mình vậy.”

“Nhưng mình thấy có lỗi với Fukube lắm...”

“Tớ đã bảo Chitanda không phải chịu trách nhiệm đâu mà. Lỗi tại tớ đến muộn.”

Ngạc nhiên chưa. Tôi cứ tưởng Satoshi là típ người lạnh lùng chẳng quan tâm đến những chuyện như vậy, còn tôi thì có một trái tim ấm áp, nhưng vào lúc này tôi đã quyết định sẽ không ăn nói bất cần.

Tôi nhìn một vòng quanh căn phòng. Phòng Khoa học Địa cầu không được trang bị dụng cụ gì đặc biệt. Như một lớp học bình thường, nó có bục giảng, bảng đen, bàn ghế và tủ đựng đồ trực nhật, gọn gàng, tầm nhìn tốt. Nhưng ở đây có tận hơn bốn mươi cái bàn. Tôi gõ gõ nắm đấm lên cái gần mình nhất.

“Có chắc là nó không ở trong phòng này không vậy? Trong ngăn kéo bàn chẳng hạn?”

“Không có đâu. Tớ với Chitanda đã kiểm tra rồi.”

Hừm, ra vậy. Nhưng mà chờ đã.

“Cả hai cậu cùng phát hiện ra là gói sô cô la bị mất à?”

“Ừm. Trên đường quay về phòng tớ đã gặp Fukube và cùng cậu ấy vào đây.”

“Tớ gặp Chitanda ở chiếu nghỉ từ tầng ba lên tầng bốn, ở cái cầu thang đằng kia kia.”

Ra vậy. Cầu thang đằng kia à...?

Một ý tưởng lóe lên trong đầu tôi... Tôi lại khoác áo vào. Tôi không thích đi lòng vòng, nhưng mục tiêu ở ngay đằng kia thôi. Thấy tôi ra khỏi phòng, Chitanda gọi với theo.

“Cậu đi đâu vậy?”

“Cậu thợ thủ công đứng ở đằng kia từ bao giờ?”

Tôi vừa hỏi vừa bước ra. Hai người kia cũng đuổi theo.

“Thợ thủ công nào cơ?”

“Thì cái cậu tóc bông bênh, nãy đứng dán áp phích ấy!”

“Cậu bạn bên câu lạc bộ Thủ Công ấy hả...”

Chitanda im lặng một lúc, dường như để nhớ lại.

“Lúc mình đi tìm Fukube thì bạn ấy vừa trải tấm áp phích ra.”

“Đúng lúc đấy.”

Sau câu vừa rồi hẳn Satoshi đã phát hiện ra, nhưng chẳng biết Chitanda thì sao nhỉ? Thỉnh thoảng cô nàng lại chậm hiểu đến không ngờ. Để cho chắc, tôi bổ sung thêm thông tin.

“Nãy giờ cậu ta đứng mãi ở đó, vậy chắc sẽ nhớ được có những ai đi lên đi xuống. Vì cầu thang bên kia đang đánh sập không dùng được mà, nên con đường này là độc đạo rồi.”

“Ôi... đúng rồi!”

Nãy giờ giọng Chitanda đang ỉu xìu, giờ thì phàn khởi hẳn lên như vừa có một tia sáng chiếu vào. Ngược lại, Satoshi vẫn thận trọng.

“Có khả năng chính cậu ta trộm không?”

“Không.”

“Hả?”

“Có ai vừa ăn trộm xong còn đứng đó chính áp phích cho cân không?”

Chúng tôi rẽ ở cạnh nhà vệ sinh nữ, rồi lao xuống cầu thang. Cậu thợ thủ công vẫn đang đứng trước bảng thông báo cầm dao rọc rọc cắt cắt. Nhìn thấy chúng tôi, cậu ta lại giơ tấm áp phích lên.

“Lần này thế nào?”

Chitanda nhìn một cái, rồi trả lời vô cùng dứt khoát. “Thật là một hình bình hành không có góc vuông.”

“...”

“Bỏ qua đi, bọn tớ có chút chuyện cần hỏi cậu đây. Cậu có nhớ từ lúc cậu bắt đầu làm đến giờ có những ai chạy qua đây không?”

Cậu thợ thủ công có vẻ bối rối trước ánh mắt nghiêm túc của Chitanda. Cậu ta hỏi tôi và Satoshi - đang đứng sau lưng cô nàng.

“Có chuyện gì à?”

“Chút rắc rối thôi. Tớ đang nghi một trong những người chạy qua đây đã ‘phạm tội’.”

“Hừm...”

Trông cậu ta có vẻ chưa hiểu gì cả, nhưng may mà cuối cùng vẫn trả lời.

“Tớ có nhớ đấy.”

“Mấy... mấy người vậy?” Thấy Chitanda hăng hái hỏi dồn, cậu ta bật cười.

“Ba.”

Ba người à? Thôi thế thì hiểu rồi.

“Đó là những ai?”

Hừm, óc bả đậu quá Chitanda. Tôi gõ gõ vai cô nàng từ phía sau. Chờ cô tiểu thư quay lại, tôi lấy ngón tay chỉ lần lượt vào mình và cô ấy.

“Hai đứa mình và Satoshi, chẳng ba người rồi còn gì.”

Đúng không? Tôi hướng mắt về phía cậu thợ thủ công nhằm hỏi lại, và cậu ta gật đầu.

“Cậu có chắc không?”

Thấy Chitanda cố gắng hỏi, cậu ta quyết định nói cứng.

“Tớ nhớ mặt người ta cũng khá phết đấy. Và lại tớ đâu có chăm chú dán áp phích đến mức không biết những ai đi qua đâu.”

Chitanda lại quay về phía tôi nghiêng đầu thắc mắc.

“Thế này là sao?”

Tôi liếc mắt nhìn trộm Satoshi rồi trả lời.

“Sao trắng gì, thế tức là kẻ trộm sô cô la vẫn còn ở tầng bốn đó. Satoshi...”

“Gì cơ...?”

“Tầng bốn khu nhà đặc biệt có những câu lạc bộ nào hoạt động?”

Satoshi ưỡn ngực ra vẻ đắc chí.

“Cơ sở dữ liệu tớ đây có việc làm rồi, vui quá. Để xem nào, câu lạc bộ Cổ Điển, Nhạc Nhẹ, Acapella, Thiên Văn Học, rồi còn... hội nghiên cứu Tư Tưởng cũng ở tầng bốn luôn. Dù giờ nó chẳng có

thành viên nào cả.”

Rồi cậu ta còn tiếp tục.

“Hiếm lắm mới thấy Hotaro nhiệt tình thế này đó.”

Tại cậu chứ tại ai!? Tôi muốn hét vào mặt cậu ta như vậy, nhưng vì chán quá nên thôi. Vả lại Chitanda đang đứng ngay cạnh tôi, sao ăn nói thế được.

“Vậy chắc có thể lấy lại được. Nhưng người đó làm chuyện này với mục đích gì chứ?”

Sau khi có lại hy vọng, hình như Chitanda đã thoải mái hơn, cô nàng đặt câu hỏi. Quả thật đây là vấn đề lớn nhất. Nhưng thôi, tạm bỏ qua đi.

“Đầu tiên mình cứ làm xong việc đã, lý do để sau. Đi xem thử các câu lạc bộ khác xem nào. Biết đâu lại hiệu quả bất ngờ ấy chứ.”

“Được vậy thì tốt quá...”

Chitanda gật đầu. Trước khi đi lên cầu thang, cô nàng không quên kính cẩn cảm ơn cậu thợ thủ công.

Chúng tôi đi kiểm tra các câu lạc bộ còn lại, và đúng là thuận lợi ngoài dự kiến. Câu lạc bộ Nhạc Nhẹ đã mượn được một cái sảnh ở đâu đó, giờ đang chuyên tâm chuẩn bị cho buổi diễn. Bên Acapella thì có thói quen luyện tập ở sân trong của trường, mà hôm nay trời lạnh cứng cả lưỡii có khi họ về sớm rồi cũng nên. Hội nghiên cứu Tư Tưởng đã chẳng còn tồn tại nữa, vậy ở tầng bốn khu nhà đặc biệt này chỉ còn câu lạc bộ Cổ Điển và Thiên Văn Học. Chitanda nhíu mày...

“Chẳng lẽ là bên Thiên Văn làm sao...?”

“Thì cứ đi xem tình hình đã nào.”

Vừa nói tôi vừa hướng đến phòng học tự chọn số Năm, là phòng của câu lạc bộ Thiên Văn. Giữa đường, Satoshi lẩm bẩm.

“Thiên Văn à... Có khi lại gặp người đó cũng nên.”

“Cậu có người quen bên đó à?”

Nghe Chitanda hỏi, cậu ta thành thật gật đầu.

“Cả Chitanda lẫn Hotaro cũng biết đó. Chị Sawakiguchi ấy mà.”

“Thật vậy à? Vậy chắc mình sẽ... yên tâm hơn chút.”

Kỳ cục thật. Sawakiguchi Misaki, tôi vẫn còn nhớ cái tên này. Chị ấy đã có tham gia một chút vào vụ “Nữ Hoàng” cuối mùa hè năm ngoái. Trong lễ hội văn hóa, chị ấy còn làm đối thủ của câu lạc bộ Cổ Điển chúng tôi trong cuộc thi nấu ăn, rồi tự hủy. Hình như chị đã luộc chuỗi trong nước dùng dashi thì phải.

Phòng học tự chọn số Năm cách phòng Khoa học Địa cầu một phòng. Nếu người bên Thiên Văn thật sự đã trộm gói sô cô la, thì chắc chưa tốn đến hai mươi giây. Khi đứng trước cửa phòng, tôi nghe thấy tiếng cười khanh khách phát ra từ bên trong. Bọn tôi quay sang nhìn nhau. Chitanda gật đầu một cái, rồi gõ cửa.

“Hả? Mời vào!”

Một giọng nói khá quen thuộc vang lên. Chitanda kéo cánh cửa sang ngang, lập tức một luồng hơi nóng phả ra đón tiếp chúng tôi. Học sinh không được tự ý thay đổi nhiệt độ của máy sưởi trường lắp trong mỗi phòng, tuy nhiên bầu không khí ẩm áp thoải mái này như khẳng định rằng họ không biết luật đó vậy. Nếu tên nào đeo kính vào đây chắc tầm nhìn sẽ trắng xóa vì hơi nước mắt.

Trong phòng có một, hai... năm học sinh, gồm ba nam hai nữ đang ngồi thành vòng tròn. Họ kê mấy cái bàn sát lại với nhau, trên đó bày đủ loại giấy tờ, và chẳng hiểu sao còn có gần mười con quay nữa. Trong căn phòng ấm đến mức nóng nực này, cả ba cậu con trai đều mặc đồng phục, một trong hai cô gái thì đang mặc váy thủy thủ. Cô gái còn lại không mặc váy, cũng là người vừa lên tiếng, chính là chị Sawakiguchi mà Satoshi nhắc đến ban nãy. Hôm nay chị vẫn búi tóc thành hai búi tròn tròn như bánh dango giống hệt lần trước tôi nhìn thấy, chắc đó là kiểu tóc yêu thích của chị ấy. Hai búi tóc dango màu nâu nhạt thắt đăng ten đen điệu đà, nhưng chị chỉ mặc áo khoác thể dục đơn giản. Sau khi chạm mắt với chị Sawakiguchi, Chitanda cúi đầu một góc mười lăm độ, rồi mỉm cười.

“Em chào chị Sawakiguchi. Xin chị hãy trả lại sô cô la cho bọn em đi ạ.”

Tôi đã nghĩ đến chuyện bịt miệng Chitanda lại hoặc lấy tay chém một phát vào gáy cô nàng, nhưng may là hình như chị Sawakiguchi không nghe rõ yêu cầu chẳng biết từ đâu ra của cô ấy.

“Sô cô la bị... làm sao cơ? A, hình như em là Chitanda nhỉ?”

“Vâng ạ. Em tên Chitanda Eru.”

“Vậy em tìm chị có việc gì?”

Đến đây thì Satoshi nhanh nhẩu chen vào, chắc vì sợ Chitanda lại nói gì đó quái gở.

“Chuyện gấp lắm ạ. Chúng em yết kiến tại đây vì muốn nhờ sự trợ giúp của chị.”

Một kiểu nói khá bỡn cợt, nhưng nó đã khiến chị Sawakiguchi nở

một nụ cười như trẻ con. Đúng là những kẻ quái lạ thì dễ nói chuyện với nhau hơn.

“Hừm. Có tốn thời gian không?”

“Chỉ ba phút thôi là đủ ạ.”

Trong lúc họ thương lượng, tôi tranh thủ nhìn phòng học tự chọn số Năm thêm một vòng nữa. Quanh những cái bàn được kê sát vào nhau là cặp và áo lạnh của các thành viên câu lạc bộ Thiên Văn để lộn xộn. Có năm cái cặp và năm cái áo đủ kiểu, ngoài ra còn có một cái túi vải, theo những gì tôi nhớ thì là của chị Sawakiguchi. Các thành viên câu lạc bộ nhìn chúng tôi bằng ánh mắt nghi ngờ như muốn hỏi “Chuyện gì vậy trời?” Một cậu con trai tỏ vẻ khó chịu ra mặt, chắc tại đang vui mà đứt dây đàn.

Chị Sawakiguchi gật gù hai, ba cái, rồi tuyên bố với các thành viên trong câu lạc bộ.

“Chị ra ngoài có việc chút nhé. À đúng rồi, trước khi mấy đứa xâm nhập vào đó, nếu món đồ lấy được có độ khó ở mức ba thì coi như là mua với giá gấp rưỡi nhé.”

Vừa đứng lên khỏi ghế, chị Sawakiguchi đã phải chịu một tràng phản đối từ các thành viên.

“Gấp rưỡi cơ á!”

“Độ khó mức ba thì em có gì muốn mua đâu...”

Chị Sawakiguchi đáp lại.

“Thì chị đã cho mấy đứa nạp đồ tiếp tế lúc nguy cấp rồi, coi như cảm ơn đi? Đứa nào ăn gian là phạt gấp đôi đấy nhé.”

Chị vừa nói vừa vẫy vẫy tay, rồi cuối cùng đi ra khỏi phòng.

Chitanda lại cúi đầu lễ phép một lần nữa.

“Xin lỗi đã làm phiền chị lúc bận rộn. Mà mọi người đang chơi gì vậy ạ...?”

Đáp lại là một câu trả lời cụt ngủn.

“Ừ thì... SF.”

“Science Fiction* ạ?”

Tôi hỏi cho rõ một cách bâng quơ, Satoshi cũng chêm vào ngay.

“Space Fantasy*?”

“Là Star Fighter*. À mà...”

Chị Sawakiguchi khoanh tay trước ngực rồi nhìn tôi chăm chăm từ đầu đến chân.

“Cái áo oách phết nhỉ?”

Và Satoshi lập tức phụ họa.

“Chính xác, chị quả là có con mắt tinh tường! Đây là món đồ bảnh nhất của Hotaro đó, nhìn cứ như giấu được cả khẩu Thompson* bên trong ấy, ghê thật nhỉ?”

Nếu giấu thứ gì đó trong này thì chắc tôi sẽ chọn thứ xử lý được mấy câu đùa loi chơi của Satoshi. Thấy chị Sawakiguchi vẫn nhìn chăm chú cái áo của tôi, Chitanda lên tiếng với vẻ rất kiềm chế.

“Ừm... chị ơi.”

“À, đúng rồi. Sao nào? Đã có chuyện gì?”

“Vâng...”

Chitanda gật đầu, rồi ngoảnh lại đánh mắt nhìn tôi và Satoshi. Thì ra trong mười tháng nay Chitanda cũng đã thay đổi một chút rồi đấy chứ, vì cô nàng đã biết hãm phanh chứ không bộp chộp vào

những lúc thế này. Cô ấy vốn không giỏi rào trước đón sau. Nhiều lúc sự thành thật của cô nàng làm nên chuyện, nhưng bây giờ chúng tôi đang nghi ngờ thành viên câu lạc bộ Thiên Văn ăn trộm, thẳng thắn quá là hỏng việc ngay. Hiểu ý Chitanda, nên tôi tiến nửa bước về phía trước.

“Là thế này ạ, chị Sawakiguchi.”

“Em là... à đúng rồi, thám tử lừng danh Oreki.”

Tôi không vui lắm khi bị gọi bằng cái biệt danh chẳng phù hợp gì với mình, nhưng đành phải nhin. Tôi chỉ về phía phòng Khoa học Địa cầu và nói.

“Không giấu gì chị, bên em vừa bị mất một gói sô cô la Valentine.”

Ánh mắt chị Sawakiguchi trở nên gay gắt hơn thấy rõ. Đây chính là lúc phải dùng mảnh dầy.

“Vì thế nên bọn em đang đi tìm xem có ai nhìn thấy thủ phạm không. Từ lúc bốn giờ bốn mươi lăm phút đến năm giờ hôm nay, bên chị có ai ra ngoài hành lang không ạ?”

Tôi đã nói tránh từ “truy nã thủ phạm” thành “tìm nhân chứng”, chẳng biết đối phương có nhận ra không. Chị Sawakiguchi bật cười ra vẻ thích thú, rồi nói nhỏ.

“Trộm sô cô la Valentine sao? Nếu không phải ăn trộm vì tình thì chắc là có kẻ nào đó làm chuyện phong lưu rồi nhỉ.”

Phong lưu ở điểm nào chứ? Tôi muốn cho chị ta thấy khuôn mặt của Chitanda lúc này, khi cô nàng mím chặt môi day dứt. Chị Sawakiguchi nghiêng đầu nói.

“Từ bốn giờ bốn mươi lăm đến năm giờ á? Tiếc thật, nãy giờ bọn chị chơi vui quá, chẳng nhớ thời gian. Nhưng ra ngoài thì có... Nakayama, Yoshiwara, rồi cả Oda nữa nhỉ? Thực ra thì chính chị bảo các em ấy rời chỗ.”

Ba trên năm người à. Tôi thấy biểu cảm của Chitanda dần trở nên u ám, nhưng vẫn có thể giảm số đối tượng đáng nghi xuống mà.

“Có ai đi ra mà đã chuẩn bị sẵn đồ để về không ạ?”

“Hỏi làm chi vậy? Không có đâu.”

“A, Oda có phải là bạn nữ đó không chị?”

“Nakayama mới là nữ.”

Bị hỏi liên tục, có vẻ như chị Sawakiguchi cũng đã phát bực. Tuy vẫn giữ vẻ đờ đẫn, nhưng chị ta chống nạnh nói với tôi.

“Chị đây nói luôn, không có ai trong mấy đứa đó đem sô cô la về phòng đâu. Tin hay không thì tùy, nhưng chị hơi bực rồi đấy cậu thám tử ạ.”

Nói rồi chị mở cửa phòng ra, lớn giọng gọi vào bên trong.

“Mấy đứa, nãy giờ ở đây có thấy thứ gì trông giống sô cô la không?”

Mấy cậu con trai trong câu lạc bộ cười thành tiếng.

“Chị à, đừng chọc vào nỗi đau của bọn em chứ.”

“Có thì tốt quá chị ơi.”

Chị Sawakiguchi đưa tay về phía họ như muốn nói đó chính là bằng chứng.

“Nào, còn gì muốn hỏi nữa không? Xong chưa?”

Quả là cuối cùng cũng không giữ tình hữu hảo được. Dù có dùng mách khéo đến mấy thì sự thật vẫn là chúng tôi đang nghi ngờ người ta, nên cũng đành chịu. Với tư cách một người trung thành với phương châm của mình, tôi chẳng thích mấy chuyện cãi nhau cho lắm... Đúng là mệt thật. Nhưng vì nghĩ cảm thấy giữ lễ vẫn tốt hơn, nên tôi cúi đầu với chị Sawakiguchi.

“Cảm ơn chị ạ. Em cũng xin lỗi vì đã nói mấy chuyện không hay.”

“Thôi không sao.”

Chị Sawakiguchi buông một câu như vậy rồi đi thẳng vào phòng mà không thèm ngoảnh lại một cái. Tiếng cửa phòng đóng lại to đến chói tai. Rồi tôi nghe thấy từ trong phòng vang lên một giọng tươi tắn, “Chơi tiếp, chơi tiếp!”

Chitanda đưa mắt qua lại giữa cánh cửa vừa đóng sầm và tôi, rồi nói với giọng buồn buồn.

“Oreki... Chắc chị Sawakiguchi giận rồi nhỉ?”

“Đương nhiên là giận rồi.”

“... Nhưng mà! Bọn mình vẫn phải lấy lại sô cô la cho Mayaka.”

Tôi quay lại nhìn. Mặt Satoshi cũng tối sầm lại rồi. Nụ cười thường trực trên khuôn mặt cậu ta giờ đã nhạt hẳn, chỉ còn nét gì đó như đang tự giễu.

“Hotaro...”

Tên này có gì muốn nói thì phải. Nhưng tôi chưa tiếp chuyện cậu ta ngay, mà đề nghị quay về phòng Khoa học Địa cầu trước đã. Bên ngoài trời đã sầm tối. Sắp đến lúc phải đặt dấu chấm hết cho vụ này rồi.

5

Phòng Khoa học Địa cầu nằm trong góc tòa nhà nên ba mặt đều có cửa sổ. Có lẽ vì vậy mà hơi lạnh cũng dễ ngấm vào trong phòng hơn, và giờ tôi đang co rúm người lại trước cái lạnh như đang đè ép từ trên xuống.

“Lạnh quá.”

Và đáp lại tôi là những câu nói ấm áp làm sao.

“Thật á? Mình thấy bình thường mà.”

“Có mỗi mình cậu mặc áo khoác thôi đấy, rên rĩ nổi gì?”

Tôi lạnh thật mà. Ngoài cửa sổ thấp thoáng thứ gì trắng trắng. Mưa tuyết đã ngừng, và giờ thì tuyết rơi thật. Tôi thường nghe đến cụm từ “Giáng Sinh trắng”, nhưng chẳng biết người ta có nói “Valentine trắng” không nhỉ? Nghe cứ như tên một hãng rượu vang trắng ấy. Tôi ngồi lên một cái bàn gần đó. Chitanda đứng trước mặt tôi và nói với giọng chán chường.

“Cậu nghĩ sao, Oreki? Mình thì không muốn cho là người bên câu lạc bộ Thiên Văn làm chút nào, nhưng mà...”

Tôi không trả lời, mà lấy câu hỏi đáp lại câu hỏi.

“Còn lối nào để lên tầng bốn này ngoài cầu thang kia không nhỉ?”

Satoshi cũng ngồi lên bàn như tôi, đặt cái túi đeo chéo lên đùi. Cậu ta lắc đầu.

“Cũng không phải là không có. Có cầu thang khẩn cấp này, rồi

còn đường trượt thoát hiểm nữa. Nhưng dám dùng cái nào trong hai thì cũng sẽ lớn chuyện đấy. Cả cái cầu thang vừa đánh sập bên kia cũng đâu có bị gỡ khỏi tòa nhà. Nếu muốn leo lên thì vẫn leo được thôi.”

“Nhưng đằng đó đâu có dấu vết gì. Vì cầu thang đó vừa được đánh sập xong mà, nên nếu có người đi qua sẽ để lại dấu chân, cầu thang lên tầng thượng lúc nào cũng bị khóa. Nếu không có người của trường đi cùng thì học sinh không thể tự lên tầng thượng được.”

Vậy tức chỉ có một con đường là cầu thang này mà thôi. Đương nhiên nếu bay trực thăng lên nóc tòa nhà rồi ròng dây tụt xuống thì có đường đấy, nhưng tôi không tin trong gói sô cô la của Ibara có bí mật gì khủng khiếp đến nỗi người ta phải hành động như điệp viên vì nó.

Khoan, từ từ nào... Loại nguyên liệu mà Ibara sử dụng tôi nhớ rõ là sô cô la Bỉ. Mà ai cũng biết Bỉ là nơi đặt trụ sở của Liên minh châu Âu EU. Vậy không lẽ trong gói sô cô la của Ibara có gắn một con chip siêu nhỏ, có khả năng đe dọa sự ổn định của toàn châu Âu? Vậy thì việc có kẻ ròng dây từ trực thăng xuống, hay bay lơ lửng trên trường để cướp lấy là có thể chứ.

“Oreki ơ?”

“Á không, không có gì.”

Tôi không nghe thấy tiếng trực thăng đâu hết. Vậy thì sô cô la ở đâu chứ? Vừa ngắm tuyết rơi, tôi vừa nghĩ tới một khả năng mới.

“Vậy cậu đã thử tìm bên dưới chưa?”

“Bên dưới á?”

Tôi lấy ngón tay vẽ thành hình vòng cung.

“Nếu ném từ cửa sổ xuống thì nó sẽ rơi xuống đất ấy.”

Chitanda lắc đầu.

“Không có đâu, mình đã ngó một lượt rồi.”

Vẫn chưa thấy đường thoát đâu hết. Vậy còn cái này thì sao?

“Cậu đã xem trong nhà vệ sinh nữ chưa?”

Lập tức hai giọng nói thẳng thốt đáp lại tôi.

“Hả?”

“Cái gì cơ?”

“Nhà vệ sinh nữ ấy. Trong khoảng thời gian mười lăm phút mà chúng ta đang xét, nơi có thể ra vào trên tầng bốn khu nhà đặc biệt chỉ có chỗ này, phòng học tự chọn số Năm và nhà vệ sinh nữ thôi. Mà trong phòng này lẫn chỗ kia đều không thấy sô cô la rồi. Vậy cũng có khả năng ai đó đã giấu nó vào trong nhà vệ sinh nữ chứ?”

Tôi vừa nói dứt câu, Chitanda đã đứng phắt dậy đi về phía cửa, vạt váy đánh “phật” một tiếng. Rồi khi thấy tôi vẫn không động đậy, cô nàng nói như nhắc nhở.

“Mình đã không nhận ra chuyện đó. Tội mình đi thôi!”

“Tội mình” gì chứ, yêu cầu khó thế.

“Xin lỗi nhé, cậu đi một mình đi.”

“Nhưng Oreki, đông người sẽ tốt h...”

“Này, nếu tớ đang nói về nhà vệ sinh nam thì cậu có dám xông vào không?”

Hình như Chitanda không giỏi quan sát xung quanh cho lắm. Cô

nàng kêu “A!” một tiếng, đỏ mặt cúi đầu giật hai cái rồi lúi lại líu ríu chạy ra khỏi phòng. Nhân đây phải nói luôn, ở khu nhà đặc biệt này tầng một và ba chỉ có nhà vệ sinh nam, tầng hai và bốn chỉ có nhà vệ sinh nữ. Sau khi tươi cười tiễn Chitanda đi, Satoshi vừa đứng đưa hai chân vừa quay sang hỏi tôi.

“Cậu nghĩ trong nhà vệ sinh có thật không?”

Tôi trả lời với vẻ chán nản.

“Không. Vạn nhất cũng không.”

“Vạn nhất tức là 0.01% đó. Cả xác suất thấp như vậy cũng không ư?”

“Satoshi.” Tôi thờ dài. “Tớ đã đoán được đại khái nó ở đâu rồi. Cậu im lặng chút nhé.”

“... Ừ.”

Sau đó Satoshi im bật. Nụ cười không bao giờ tắt của cậu ta giờ đã biến mất hẳn rồi. Ba phút sau Chitanda mới quay lại, và trong ba phút đó, phòng Khoa học Địa cầu hoàn toàn im lặng. Khi về đến nơi, Chitanda buông thõng hai vai tỏ vẻ bất lực.

“Không có...”

Tôi gật đầu rồi nói.

“Vậy chỉ còn một khả năng thôi.”

“Hả?”

Chitanda ngẩng mặt lên, trông có vẻ ỉu xìu. Đúng lúc đó, khoảnh khắc mà bọn tôi cố trì hoãn từ nãy đến giờ cuối cùng đã tới. Cánh cửa phòng Khoa học Địa cầu mở ra, và “đối tượng” bước vào. Là một nữ sinh mặc váy thủy thủ khoác chiếc áo màu be, đội một chiếc

mũ len - Ibara Mayaka. Bên má trái cô nàng dán băng, chắc là để giấu cái mụn bị nổi do ăn thử sô cô la quá nhiều đây mà. Ibara nhìn chúng tôi một lượt, rồi biểu cảm cô nàng trở nên bối rối.

“Sao các cậu ở đây đông đủ thế?”

“Mayaka...”

Giọng Chitanda nghe vừa nhỏ vừa run run. Nhưng Ibara đã không để ý đến tình trạng của cô ấy, mà chỉ vừa bỏ mũ ra vừa hồn nhiên hỏi.

“Ờ, thế sô cô la của tớ sao rồi?”

Trực tiếp vào đề luôn sao? Mà dù gì thì đây cũng là vấn đề Ibara quan tâm nhất bây giờ, nên cũng dễ hiểu thôi. Tôi đánh mắt nhìn sang Satoshi. Tuy nhiên cậu ta chỉ đang ngơ ngác nhìn về phía Ibara, trên mặt không có biểu cảm gì, cũng không định nói gì luôn. Vậy thì chính mình phải lên tiếng thôi, tôi nghĩ và đã định mở miệng, nhưng dường như cảm nhận được ý đồ ấy hay sao mà Chitanda đã giơ một tay ngăn tôi lại. Tớ sẽ tự nói, hấn hành động đó mang ý nghĩa như vậy. Tôi đành phải im lặng.

Chitanda nhìn thẳng vào mặt Ibara.

“Mayaka ơi, mình xin lỗi.”

Lần này tôi không cảm thấy chút run rẩy nào trong giọng nói của Chitanda nữa. Có lẽ cô nàng đã chuẩn bị tinh thần. Còn Ibara thì làm mặt nghi ngờ.

“Gì vậy? Có gì mà cậu phải xin lỗi?”

“Ừm, chuyện là...”

Dù vậy nhưng giọng cô nàng vẫn hơi ngập ngừng.

“Vì mình quên khóa cửa trước khi ra ngoài nên sô cô la của Mayaka đã bị trộm mất rồi... Mình xin lỗi.”

Giọng điệu rất dứt khoát, thái độ cũng rất đàng hoàng. Nhưng Chitanda này, mắt cậu đang đỏ lên kìa. Về phần Ibara, sau khi nghe lời thú nhận này, cô nàng đã có phản ứng khác hẳn với những dự đoán của tôi.

“Hừm, ra vậy à.”

Cô nàng ngừng lại một lúc, rồi cười khỏ.

“*Bị trộm mất rồi sao?*”

Cái biểu cảm đó, cái câu nói đó.

Tôi hoàn toàn không tin được là cô nàng sẽ phản ứng kiểu này. Vì đây là Ibara, nên tôi đã nghĩ cô nàng sẽ thể hiện rõ cảm xúc ra, sẽ hét lên vì tức giận cơ. Dù chẳng có chút kinh nghiệm yêu đương nào nhưng tôi cũng hiểu, rằng nếu là Ibara, tôi cũng sẽ không bao giờ bỏ qua chuyện này. Nhưng thực tế là Ibara vẫn đang giữ được bình tĩnh. Đối lập hẳn với cô nàng, mọi cảm xúc của Chitanda đang vỡ òa.

“Mayaka, mình...!”

Ibara quay về phía Chitanda, và lắc đầu.

“Cậu đừng làm vẻ mặt đó mà, Chi-chan. Chẳng lẽ cậu áy náy vì đã quên khóa cửa sao? Làm sao mà cậu biết được là sẽ có người ăn trộm sô cô la Valentine kia chứ?”

“Nhưng mà...”

“Lỗi thuộc về một ai đó khác, chứ không phải Chi-chan đâu. Chắc chắn là vậy. Và lại, tớ nhớ là đâu có bắt cậu phải trông sô cô la cho

mình. Thực ra giờ tớ cảm thấy mình mới là người đã làm việc xấu ấy. Đã được cậu giúp đỡ rồi, vậy mà cuối cùng lại để ổng phí...”

Nói rồi Ibara đội lại mũ len lên đầu. Cô nàng rời mắt khỏi Chitanda rồi lẩm bẩm.

“Ừm, nhưng quả thật... cũng hơi buồn nhỉ? Thôi tớ về đây. Chichan đừng tự trách mình nữa nhé.”

Nói đoạn, cô nàng quay gót bình thản bước ra khỏi phòng Khoa học Địa cầu mà không ai dám gọi với theo. Tôi, Chitanda, và Satoshi, khi nhìn bóng lưng Ibara rời đi chắc chắn mỗi người đều mang những cảm xúc riêng biệt.

Sau khi Ibara bỏ đi, có lẽ là khi cô nàng đã biến mất xuống dưới cầu thang, Chitanda cũng bước đi với vẻ đầy kiên quyết. Vì đoán được ý đồ của cô nàng nên tôi tụt khỏi bàn, đi vòng qua đứng chắn trước mặt cô. Tuy nhiên Chitanda không dừng lại ngay, mà vẫn tiến tiếp *cho đến khi hai đũa* đã ở gần đến mức mũi suýt chạm vào nhau mới chịu thôi.

“... Cậu tránh ra.”

“Cậu định làm gì chứ?”

Cự ly này gần quá, tôi vừa nói vừa phải lùi lại một bước về sau. Tuy nhiên Chitanda cũng tiến một bước về trước, khớp với chuyển động của tôi.

“Dù phải dùng biện pháp cưỡng ép một chút, mình vẫn sẽ tìm lại xô cô la cho Mayaka. Nếu không thì mai mình không còn mặt mũi nào gặp cậu ấy nữa.”

“Trời ạ, tất cả đều đã bảo không phải lỗi của cậu rồi mà. Chắc hẳn các nhà làm luật cũng sẽ nói vậy thôi. Vấn đề này nằm ngoài phạm vi nguy cơ mà cậu có thể tính đến được.”

“Mình không biết luật pháp gì hết, nhưng mình không thể tha thứ cho bản thân. Đáng lẽ ngày hôm nay Mayaka đã phải rất vui, vậy mà rốt cuộc mọi chuyện lại thành ra thế này. Nếu không làm gì thì mình không thể chịu đựng được!”

Chitanda đi lách qua bên hông tôi, định ra ngoài. Theo phản xạ tôi vội đưa tay phải tóm lấy cổ tay phải của cô nàng. Tay cô ấy ấm thật đấy. Do đang nắm vào cổ tay nên tôi cảm nhận được bàn tay Chitanda đang dần sức nắm chặt lại. Tôi có nên thả tay ra không đây? Trong lúc đầu óc còn đang bối rối, tôi đã nói tiếp.

“Tớ không thể nói là hiểu cảm xúc của cậu. Tớ không phải là người tình cảm như cậu. Nhưng chuyện ở đây cứ để cho tớ. Trong ngày hôm nay, tớ nhất định sẽ đưa được số cô la của Ibara cho Satoshi.”

Không ngờ cũng có ngày tin đồ của chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng, Oreki Hotaro tôi đây, lại nói được câu “Cứ để cho tớ”. Chitanda mở to mắt, nhưng bàn tay cô nàng vẫn nắm chặt lại không buông.

“... Mình rất vui vì cậu đã nói vậy. Nhưng nếu thế thì mình sẽ đi tìm cùng.”

Tôi lắc đầu.

“Đừng. Tớ đang nghĩ đến một chuyện rồi. Nhưng có cậu ở đây thì không làm được.”

Chitanda im lặng một lúc. Rồi cô nàng khẽ hỏi.

“Cậu có manh mối rồi à?”

Tôi buông tay Chitanda ra. Chitanda xoa xoa cổ tay mình, chắc tôi đã vô thức dồn lực nắm chặt quá rồi. Đã đến nước này thì không còn cách nào khác. Tôi từ từ gật đầu.

“Ai làm?”

“Chỉ có một người có thể mang được gói sô cô la đi. Vì vậy nên đó chính là...”

Tôi thở dài.

“Chị Nakayama của câu lạc bộ Thiên Văn Học.”

Có tiếng bàn kêu lạch cạch, Satoshi vừa mới suýt ngã ngửa. Bây giờ tôi tạm thời bỏ qua.

“Theo lời cậu thợ thủ công kia thì người đi xuống tận tầng ba chỉ có mỗi chúng ta. Mà theo lời chị Sawakiguchi thì chỉ có ba thành viên câu lạc bộ Thiên Văn Học có thể lấy trộm gói sô cô la, vì họ có đi ra ngoài.”

“*Là anh Oda, chị Nakayama và anh Yoshiwara nhỉ?*”

“*Cứ coi như một trong ba người đó đã vào đây lấy cái gói đó. Hỏi nãy cậu có bảo là gói sô cô la Ibara làm khá to đúng không?*”

Chitanda gật đầu, hai tay đưa ra ước lượng một khoảng nhỏ hơn eo của chính mình một chút.

“Khoảng cỡ này.”

“Không thể giấu một thứ lớn cỡ đó được. Không giấu vào trong nhà vệ sinh, cũng không ném xuống *dưới* tầng, vậy người đó chỉ có thể cầm gói sô cô la quay ngược vào trong phòng học tự chọn số

Năm thôi. Trừ phi toàn bộ câu lạc bộ Thiên Văn Học đều là đồng lõa, còn nếu không thì chuyện này rất kỳ lạ.”

Tôi chỉ về phía Satoshi và chính mình.

“Đồng phục nam của trường không có chỗ nào để giấu gói sô cô la to cỡ đó. Nếu có túi hay cặp gì đó thì còn có thể nhét vào, hoặc như túi áo choàng của tớ chắc cũng giấu được. Nhưng không một thành viên câu lạc bộ Thiên Văn nào đi ra ngoài trong trạng thái sẵn sàng về nhà cả, tức là họ không mặc áo lạnh cũng không đeo cặp. *Túi quần đồng phục* thì quá bé. Nếu cho vật cứng như sô cô la vào trong áo thì chắc chắn sẽ bị cộm lên, không thể cử động bình thường được.”

Tiếp theo tôi chỉ vào Chitanda.

“Nhưng váy thủy thủ như của các cậu thì có thể. Chỉ cần lấy băng keo hay gì đó dán gói sô cô la vào đùi là xong... Tớ chẳng biết chị Nakayama gì đó ấy có động cơ gì mà lại ăn trộm sô cô la của Ibara. Biết đâu giữa hai người họ có xích mích gì mà mình không rõ. Nhưng bỏ qua vấn đề lý do, vì chỉ có chị Nakayama là có thể giấu được gói sô cô la đi, nên tớ chỉ nghĩ được một khả năng là chị ấy đang cầm nó.”

Tôi ngừng lại một chút, rồi tiếp tục.

“Trong ngày hôm nay tớ sẽ đưa được sô cô la của Ibara cho Satoshi. Tớ tin chắc là vậy, nhưng có mặt cậu thì khó thực hiện lắm. Nên hôm nay cậu cứ yên tâm về nhà đi.”

Chitanda nhìn thẳng vào mắt tôi... Thấy vậy, tôi vội vàng nhìn sang hướng khác. Tệ thật. Nhưng dù sao thì Chitanda cũng đã mỉm cười trở lại, dù chỉ một chút thôi.

“Hiếm lắm mình mới thấy Oreki hăng hái như thế này đấy.”

“... Cũng phải.”

Thật ra chính tôi cũng cảm thấy mình đang hơi hăng quá.

“Được rồi. Mình chưa biết Oreki đang có kế hoạch gì, nhưng nếu cậu cho rằng làm vậy là đúng thì mình tin cậu.”

Tôi cảm thấy cơ thể mình thả lỏng hẳn, và có lẽ cơ mặt cũng giãn ra.

“Thế nhé, nếu ỏn tớ sẽ gọi điện báo cho.”

Nhờ cậu đấy, Chitanda nói rồi cúi đầu.

Sau khi Chitanda ra về, trong phòng chỉ còn tôi và Satoshi. Tôi nhìn ra ngoài trời đã tối hẳn, hơi nhíu mà *khi thấy* tuyết còn rơi, nhưng vẫn đeo cặp lên vai.

“Nào, về thôi.”

Nghe tôi nói, Satoshi cũng tụt xuống khỏi cái bàn.

“Ừ, thì về.”

Lần này thì không được quên khóa cửa nữa.

6

Con đường về đã tối mịt, chỉ còn thấy đèn pha và đèn hậu ô tô. Tuyết rơi dày làm tôi phải cài kín áo khoác, rút cổ vào để tránh những cơn gió lạnh buốt. Satoshi đi cạnh tôi, cậu ta đeo túi vải, cặp công trên lưng, chỉ mặc mỗi một cái áo gi lê chống lạnh.

“Dán sô cô la vào đùi để trộm à...?”

Tôi lảm bảm mấy từ chính mình vừa nói hồi nãy, rồi bật cười.

“Ai mà làm cái trò đó được chứ.”

“Tớ thấy cũng hợp lý mà.”

Satoshi chuyển vai đeo túi rồi nói với tôi. Tôi cười luôn *cả cậu* ta.

“Hợp lý cái đầu cậu.”

“*Hả?*”

“Làm sao mà một nữ sinh khác biết được chuyện Ibara sẽ vứt gói kẹo chổng chơ trong phòng chứ. Mà kể cả biết được đi nữa, làm sao cô ta tính được chuyện có Chitanda ngồi canh hay đoán được lúc nào cô nàng sẽ ra khỏi phòng để đi tìm cậu.”

“Biết đâu làm được thì sao?”

“Thách cô ta làm được luôn. Satoshi à, sô cô la chảy được đó, thân nhiệt bình thường của con người là đủ rồi. Và khi sô cô la chảy ra sẽ có mùi thơm rất đặc trưng, có mà giấu bằng niềm tin. Vả lại...”

Đèn tín hiệu cho người qua đường ở ngã tư bắt đầu nhấp nháy xanh. Tôi rảo bước đi qua, đồng thời quay lại nói với Satoshi.

“... Chẳng con người đàng hoàng nào lại nghĩ đến chuyện trộm sô cô la đâu.”

Satoshi bật cười khở sở.

“Ai dám đảm bảo chị Nakayama là người đàng hoàng chứ?”

“Kẻ không đàng hoàng thì hẳn đã lộ mặt từ đầu rồi. Đương nhiên tớ phải nghi ngờ hẳn.”

Tuyết đã phủ một lớp mỏng lên mặt vỉ hè, kêu lạo xạo dưới mỗi bước chân chúng tôi. Gió thổi lồng lộng như tát vào mặt, tôi phải ôm lấy hai vai cố chịu đựng, chờ đến lúc gió dịu mới nói tiếp.

“Đầu tiên làm cho xong lời hứa đã.”

Satoshi im lặng.

“... Đưa tớ cái túi của cậu nào.”

Satoshi cười khùng khục rồi ngoan ngoãn làm theo. Tôi cầm cái túi rồi xóc nó lên xuống thật mạnh. Có tiếng lạo xạo vang lên từ bên trong, giống như một thứ gì đó bị bẻ làm nhiều mảnh nhỏ đang cọ xát vào nhau. Tôi vừa đưa trả Satoshi cái túi vừa nói một cách màu mè.

“Trong ngày hôm nay, tớ phải đưa sô cô la của Ibara cho cậu. Vậy là lời hứa hoàn thành.”

“Thật tuyệt vời, Hotaro.”

Satoshi cười, nhưng tôi cảm giác đó chỉ là thói quen, hoặc vì cậu ta đang giả bộ vậy thôi.

Kẻ đã trộm sô cô la chính là Satoshi.

Ngay lúc Chitanda nói gói sô cô la bị lấy mất, tôi đã nghĩ người có lý do làm vậy chỉ có Satoshi chứ chẳng ai khác. Theo phép loại

trừ thì cậu ta cũng là nghi can cuối cùng. Loại trừ toàn bộ câu lạc bộ Thiên Văn ra, kẻ trộm chỉ có thể nằm trong số những người đã đi cầu thang từ tầng ba lên tầng bốn. Theo lời làm chứng của cậu thợ thủ công thì đi qua đó chỉ có tôi, Satoshi và Chitanda. Tôi thì vô tội rồi, Chitanda là “nạn nhân” nên cũng bỏ qua. Vậy chỉ còn Satoshi. Chắc cậu thợ thủ công kia không óc bả đậu đến mức người ta hỏi có bao nhiêu người đi qua mà lại không trả lời tổng số chứ?

Có lẽ sau khi chia tay tôi và nói là để đến phòng câu lạc bộ, Satoshi đã trốn vào nhà vệ sinh nam tầng ba nằm sát cầu thang khu nhà đặc biệt. Chắc chắn tên đó đã tính được là kiểu gì Chitanda cũng rời khỏi phòng để đi tìm mình. Sau khi chắc chắn là Chitanda đã chạy xuống dưới, cậu ta mới quay lên tầng bốn. Lúc này cậu ta đã bị cậu thợ thủ công kia nhớ mặt, còn bị hỏi ý kiến về vấn đề treo áp phích còn chưa nữa. Nếu tôi nhớ không lầm thì cái lúc cùng chúng tôi đi lên và bị cậu thợ thủ công hỏi, Satoshi đã bảo “Cậu hạ thấp quá rồi.” Chỉ nói vậy làm sao mà đối phương hiểu được “cái gì” bị hạ thấp quá chứ? Trừ phi ngay trước đó chính Satoshi đã nói với cậu thợ thủ công, “Cậu hạ bên phải xuống chút thì đẹp hơn đó.”

Trong phòng không có ai, Satoshi đã lấy gói sô cô la của Ibara, nhưng cái gói lại to ngoài dự tính của cậu ta. Chắc cậu chàng đã định giấu vào trong cái túi đeo chéo, nên lúc đó không biết phải làm sao. Túi của Satoshi chỉ vừa đủ cho một cuốn sách khổ 4:6 vào. Chitanda quả là có vòng eo con kiến, nhưng tôi tin là eo của cô nàng vẫn lớn hơn cuốn sách. Nếu cứ cầm nguyên cái gói trên tay chạy ù đi, đen đũi gặp phải Chitanda ở cầu thang thì coi như xong phim. Vậy Satoshi đã chọn hành động như thế nào?

Phố đã lên đèn, chúng tôi bước lên một cây cầu nhỏ dành cho người đi bộ, hẹp đến mức hai người mà dàn hàng ngang thì người thứ ba không lách qua nổi. Giữa cầu chẳng có gì để chắn gió, tiếng ù ù nghe càng lúc càng rõ hơn.

“Lúc phá thanh sô cô la đó, chẳng lẽ cậu không do dự gì sao?”

Giọng tôi vốn đã nhỏ, lại bị lẫn trong tiếng gió nên hẳn là không tới được tai Satoshi. Cậu ta không trả lời.

Satoshi đã chọn đập vỡ thanh sô cô la. Có thể là bằng một đòn cùi chỏ giáng thẳng vào lớp giấy bọc. Nếu cậu ta có chút nghĩ đến chuyện bên trong là trái tim sô cô la mà Ibara cất công làm ra, thì hẳn đã cẩn thận bẻ nó ra, nhưng kết quả thì vẫn như nhau thôi. Trái tim sô cô la đó đã bị đập vỡ thành những mảnh có kích cỡ nhét vừa vào cái túi đeo chéo. Sau đó Satoshi ra khỏi phòng và gặp Chitanda ở chiều nghỉ. “A, Chitanda, tớ xin lỗi, tại vừa nãy có thứ hay quá...” Chắc cậu ta đã biện minh vụ đến muộn như thế. Chitanda theo Satoshi đến phòng câu lạc bộ, và không thấy sô cô la đâu nữa. Chẳng biết trong lúc đứng cạnh Chitanda mặt mũi tái mét như vậy, Satoshi đã nghĩ những gì?

Chúng tôi đã tới giữa cầu. Đến đây tôi dừng chân, và Satoshi cũng dừng theo. Lần này tôi nói to hơn để không bị tiếng gió át mất.

“Coi như hết nợ rồi nhé.”

“Nợ?”

Trong câu trả lời của Satoshi có lẫn tiếng cười trầm trầm.

“Tớ có cho cậu vay gì à? Chắc không phải vụ năm mới vừa rồi đâu nhỉ? Nói chung tớ cũng không bận tâm đến ba cái chuyện trả

vay lắm.”

“Hồi tháng Tư năm ngoái ấy, lúc tớ bịa chuyện để né Chitanda.”

Phải mất một lúc cậu ta mới nhớ ra. Satoshi “A!” lên một tiếng.

“Đúng là có vụ đó thật.”

“Cậu đã ‘khớp khẩu cung’ với tớ lần đó.”

“Ừ. Mấy vụ này cậu nhớ rõ thật đấy.”

“Phải nhớ chứ.” Tôi khẽ nghiêng răng. “Lần đó tớ đã làm chuyện tệ hại quá. Tớ thật ngu ngốc.”

“Ừ. Tớ cũng nghĩ vậy.”

Đây là điều mà phải đến hôm nay tôi mới nhận ra. Rằng dùng mưu hèn kế bẩn để lừa dối người khác, chính xác là như thế nào. Có thể là ngẫu nhiên, có thể là tất nhiên, nhưng cả lần đó lẫn lần này người bị lừa đều là Chitanda.

Tuy nhiên Satoshi lại nói với vẻ không hứng thú lắm.

“Nhưng mà cái lần đó vẫn còn đỡ. Cậu đã thỏa mãn lòng quyết tâm tiết kiệm năng lượng của mình, và không ai bị tổn thương cả... Trừ chính cậu.”

Trong khoảnh khắc, gió xoắn ngược thành một cơn lốc xoáy, cuốn theo cả những bông tuyết đang lơ lửng trên không trung. Tôi kéo cái áo khoác vào sát người mình hơn nữa, cúi gầm mặt và nói.

“Ít nhất cậu có thể giải thích chứ?”

“Giải thích à...?”

Tại sao Satoshi lại hành động như thế, thật tình tôi không hiểu, nhưng tôi nghĩ phải có lý do gì đó. Không, nói là tôi tin như vậy cũng được. Chính vì tin như vậy nên tôi mới phải cố chống chế để

Chitanda tạm hiểu, nhằm kiểm soát tình hình. Bình thường nếu bị bảo “Cậu cũng hăng hái quá nhỉ?” thì chắc tôi sẽ phật ý và bảo “Sao cậu lại nói thế?” Nhưng hôm nay tôi đã im lặng, vì thực ra có ai nhờ tôi làm vụ này đâu. Rốt cuộc để thuyết phục Chitanda tôi đã phải lấy một nữ sinh (tên gì ấy nhỉ?) hoàn toàn vô can ra làm vật hy sinh. Chắc hẳn phải có một phương pháp nào đó tốt hơn, nhưng tôi đã không nghĩ ra được. Sau này nữ sinh kia sẽ phải chịu những hiểu lầm không đáng có từ Chitanda. Tôi làm tất cả những chuyện đó, vì tin rằng Satoshi có lý do cho hành động của mình. Nếu như...

“Nếu cậu dám bảo là cậu chỉ đang đùa...”

“Thì?”

“Thì tớ sẽ cho cậu một đấm. Thay cho Chitanda và Ibara luôn.”

Satoshi nhún vai. Đến tận lúc này rồi mà cậu ta vẫn *giữ cái điệu bộ như* đang đóng kịch.

“Tớ thì không thích bị đấm đâu.”

“Còn nếu cậu muốn im lặng, thì phải đi xin lỗi Chitanda và thừa nhận là mình làm.”

“Thế thì càng tệ hơn. Tớ hoàn toàn không có ý lỗi Chitanda vào vụ này.”

Satoshi ngẩng mặt lên trời, miệng phả ra một làn hơi dài màu trắng. Sau một khoảnh khắc im lặng, cậu ta chậm rãi nói tiếp.

“Tớ không muốn nói chút nào đâu, chuyện này vốn chẳng thể nói được. Nhưng có lẽ bắt buộc phải nói thôi.”

“Cậu suy nghĩ như thế nào, tớ không cần biết. Nhưng lần này cậu không chỉ suy nghĩ. Cậu đã làm thật.”

“Đúng vậy, đúng như Hotaro nói đấy. Tớ không hề hối hận đâu, nhưng mà...”

Ánh nhìn của Satoshi từ bầu trời trở về mặt đất. Hình như đã hạ quyết tâm, cậu ta bắt đầu ngập ngừng nói. Giọng cậu ta không lớn, nhưng chẳng hiểu sao lại nghe rất rõ giữa tiếng gió.

“Hotaro, chắc cậu nghĩ tớ là người có nhiều đam mê đúng không?”

Tôi suy nghĩ một chút, rồi trả lời.

“Ừ. Cậu là một kẻ lảm mơ mộng.”

“Vậy là cậu đã hiểu làm trí mạng rồi đấy.”

Satoshi dựa mình vào lan can phủ một lớp tuyết mỏng.

“Người có đam mê, có ước mơ, họ sẽ đào rất sâu vào một cái gì đó. Và trong lĩnh vực ấy, họ sẽ tuyệt đối không muốn thua kém ai cả. Mỗi ngày đối với họ đều là một ngày tìm tòi và rèn luyện.”

“Còn cậu thì khác gì?”

“Khác chứ. Cậu đã quên vụ Nữ Hoàng rồi sao? Tớ đã từng nói lý do mình không thể trở thành người đứng số một rồi đấy. Những đam mê của tớ quá rộng, và quá nông... Nhưng chính xác hơn thì, Hotaro à, tớ đã từ bỏ việc cố ‘trở thành ai đó’ rồi.

“Hôm trước cậu đã chơi game với tớ nhỉ?”

Là cuộc đọ sức ở trung tâm trò chơi hôm trước đây mà. Tôi đã thắng với tỉ số 2-1.

“Ừ.”

“Hôm đó chính Hotaro cũng thấy kỳ cục phải không? Bởi vì cậu thấy tớ không quá quan tâm đến chiến thắng. Bọn mình hay chơi trò

đó hồi hai năm về trước nhỉ? Bây giờ nhìn lại, tớ mới thấy mình hồi đó tệ hại đến chừng nào. Tớ muốn thắng cuộc bằng mọi giá. Khi thua thì đi đổ lỗi cho đối thủ rồi càu nhàu về luật chơi. Mà không phải chỉ có mỗi game thôi đâu. Khi thấy một đũa am tường về Takeda Shingen*, tớ lại lục lọi sách vở để biết nhiều hơn hẳn, còn cố ganh đua với một tên cuồng tàu hỏa nữa. Tớ chỉ muốn thắng.

“Tớ đã đam mê rất nhiều thứ, đến mức bây giờ chẳng còn nhớ rõ chúng là những gì nữa. Nhưng mà, tớ đã ám ảnh với cả cách phối màu quần áo, thứ tự nét bút khi viết chữ Hán, đến cả khi đi ăn sushi bằng chày còn lo đến chuyện xếp đồ theo đúng thứ tự nữa, nên đã bỏ lỡ bao nhiêu là món ngon.”

Rồi Satoshi cười một mình, như thể có chuyện gì thú vị hơn.

“Chán quá đúng không? Nói thẳng ra thì vì lúc nào tớ cũng chỉ muốn thắng, nên sau khi thắng rồi tớ vẫn không thỏa mãn mà chỉ thấy chán chường. Hồi đó vì không biết lý do tại sao nên tớ đã suy nghĩ rất nhiều, để rồi cuối cùng nhận ra... rằng mình thật ngu ngốc. Nếu không thắng theo cách thú vị thì có gì hay chứ?”

“Một ngày nọ, tớ chán. Và tớ từ bỏ không theo đuổi một cái gì nữa. À không, vậy cũng không đúng. Tớ vẫn theo đuổi một phương châm sống, đó là không đam mê bất cứ một cái gì cả. Tại sao lại nảy ra cái ý tưởng đó thì tớ cũng quên rồi. Vậy là từ đó đến giờ, mỗi ngày với tớ đều là một ngày vui Hotaro ạ. Nay là đạp xe, mai là thủ công mỹ nghệ, Hiệp ước An ninh Mỹ-Nhật, Bảo hiểm Bưu điện Nhật Bản, rồi cả nhạc cổ điển nữa. Tớ đã vùi đầu vào rất nhiều lĩnh vực khác nhau, lấy sự ‘quan tâm ở mức không đam mê’ làm gia vị cuộc sống. Có lần Hotaro đã gọi tớ là cái đồ hồng chóae nhỉ? Câu đó hay

thật đấy.”

Giờ thì Satoshi chẳng còn đang nói chuyện với tôi nữa rồi. Cậu ta tiếp tục hồi tưởng, ánh mắt không nhìn vào tôi.

“Nhưng rồi trong những tháng ngày thoải mái ấy, đã nảy sinh một vấn đề.

“Tớ đã quyết tâm sẽ không theo đuổi một thứ gì nữa, nhờ vậy mà được sống thật nhẹ nhàng. Tớ không biết được chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng của Hotaro đã ăn sâu vào con người cậu như thế nào, nhưng cái sự ‘không đam mê gì cả’ cũng là một phần khá thiết yếu trong tớ đó. Nếu không có nó, tớ sẽ lại trở thành thằng nhóc hiếu thắng đáng thương ngày xưa mất.

“Nhưng rồi... Mayaka đã đến.”

Tôi thấy Satoshi siết chặt tay thành nắm đấm.

“Mayaka tốt lắm đó. Hotaro chắc không hiểu được đâu, nhưng cậu ấy thật sự rất tuyệt vời. Chẳng thể có một cô gái nào khác như vậy. Mayaka lại nói rằng muốn ở bên tớ, thật sự chẳng khác nào một giấc mơ. Nhưng mà... liệu tớ có thể cho phép mình theo đuổi Mayaka hay không? Tớ đã quyết tâm sẽ không theo đuổi bất cứ thứ gì nữa rồi, chẳng lẽ Mayaka lại là ngoại lệ?”

“Tớ từng nghĩ, chuyện này thật ra đơn giản quá chừng. Tớ có được sự thoải mái như ngày hôm nay là vì tớ cứ đơn giản làm theo những gì mình thích. Mà tớ thì chắc chắn muốn được ở bên Mayaka, vậy cứ chiều theo ý muốn của bản thân là xong. Đã có lúc tớ nghĩ như vậy đấy.

“Nhưng Hotaro ơi, như thế thì không được. Tuyệt đối không được. Tớ không theo đuổi gì cả vì tớ muốn thế, nhưng tớ lại theo

đuổi Mayaka... cũng vì tớ muốn thế? Tớ phải xếp cậu ấy vào đâu trong ý muốn của mình đây? Nếu phương châm sống của tớ khiến cho Mayaka bị bỏ rơi, thì nó là một phương châm tệ hại. Nó phải được sửa đổi, nhưng biết sửa ở đâu bây giờ? Hay phải chẳng bản thân việc cố đi tìm một câu trả lời đã là sai lầm rồi? Giữa những ứng đối như trong Thiên đạo này, liệu tớ có thể trở thành người không khiến Mayaka bị tổn thương không?

“Và trong lúc tớ còn chưa tìm ra câu trả lời thì Valentine năm ngoái đã tới. Hotaro, cậu không nghĩ rằng sô cô la Valentine chính là một loại biểu tượng sao? Nếu tớ nhận sô cô la của Mayaka, thì cũng ngang với tuyên bố rằng mình theo đuổi cậu ấy, tớ đã nghĩ như vậy. Nhưng lúc đó tớ vẫn chưa tìm được câu trả lời.”

“Vậy nên cậu đã không nhận nó.”

“Đúng thế. Và giờ thì đến Valentine năm nay.

“Cậu có chửi tớ là thằng đàn ông cũng được. Đã một năm trôi qua nhưng tớ vẫn chưa thể trả lời! Vậy tớ phải làm sao để từ chối một gói sô cô la mà tớ không thể nào nhận mà chỉ có thể làm nó biến mất? Nếu có cách nào khác... thì dù có bị đâm ngay tại đây, tớ cũng cam lòng.”

Không khí im lặng phủ xuống cả hai chúng tôi.

Thế nhưng tất cả những chuyện vừa rồi chắc chắn không có liên can gì đến Chitanda cả.

“Nhưng cậu đã làm Chitanda bị tổn thương.”

Nghe tôi nói, Satoshi cười buồn bã.

“... Hotaro à, tớ đâu khôn khéo được như cậu. Vốn tớ đâu có ý

định đó.”

“Vậy cậu có ý định gì?”

“Bọn tớ đã lập kế hoạch rồi. Mayaka sẽ để sô cô la ở phòng câu lạc bộ. Nếu tớ sẵn sàng đón nhận thì hãy cầm nó đi, bằng không thì để lại. Giao ước là như thế, Mayaka không có lỗi gì cả. Nhưng cậu ấy đã quên không tính đến một điều. Đó là Chitanda, người cùng làm sô cô la với mình, sẽ quyết định trở thành nhân chứng cho cuộc trao tay này.”

Hóa ra đây là kế hoạch chung giữa cậu ta và Ibara sao?

“Vậy là cậu đã bàn chuyện này với Ibara rồi?”

“Tất nhiên! Nếu không thì tớ sẽ thành thằng ích kỷ, vì bản thân mình mà chơi đùa với cảm xúc của Mayaka mất! Mà không, thật ra trước giờ đúng là vậy...”

“Năm ngoái ấy, sau khi tớ khước từ sô cô la của Mayaka, bọn tớ đã nói chuyện. Hàng giờ liền. Còn cụ thể hơn thế này nhiều. Nhớ quá, ôi đã một năm trôi qua rồi. Hôm đó tớ bị cậu ấy mắng té tát. Cuối cùng Mayaka cũng không bảo là đã hiểu cho tớ, nhưng cậu ấy có nói là sẽ đợi. Và ngày Valentine của năm sau sẽ là ngày kiểm tra. Cậu thấy Mayaka rất bình tĩnh dù biết gói sô cô la bị trộm mất đúng không? Đó là vì cậu ấy hiểu, vụ trộm này là dấu hiệu cho thấy tớ vẫn chưa đưa ra được kết luận. Ít nhất là tớ nghĩ thế.”

Ibara đã nhận ra ngay kẻ trộm sô cô la là Satoshi. Chuyện này tôi có tính đến. Nhưng tôi đã tưởng cô nàng sẽ phải gào lên như bà la sát. Vì cả năm ngoái lẫn năm nay đều bị từ chối sô cô la mà... Tôi đã không biết được là đằng sau đó còn có ẩn tình như thế.

Vậy thì chắc cái “việc bận” của Ibara bên hội nghiên cứu Manga

cũng là bịa rồi.

Satoshi dang rộng hai tay, ống tay áo đồng phục của cậu ta bay phấp phật trong gió.

“Nào, Hotaro. Tớ đã kể xong rồi đó. Hành động của tớ không phải là đùa cợt. Tớ cũng đã không im lặng. Giờ thì cậu định làm gì?”

... Tuyết rơi nhiều hơn rồi, trên cầu lạnh không chịu nổi. Tôi dựng cổ áo khoác lên rồi bắt đầu bước đi, tuyết dưới chân kêu lạo xạo. Satoshi cũng theo sau tôi.

“Chuyện vừa rồi chắc không nói với Chitanda được nhỉ?”

“Đừng. Thà cậu đấm tớ đi còn hơn.”

Hắn là vậy rồi. Satoshi có thể mở lòng tâm sự với Ibara vì đối phương là Ibara thôi. Giống như Ibara và Chitanda chắc cũng bàn với nhau những chuyện con gái mà chẳng nói với tôi bao giờ, câu chuyện Satoshi vừa kể cho tôi nghe hắn cũng chưa phải sự thật một trăm phần trăm. Tôi cũng đâu phải chuyện gì cũng kể cho Satoshi.

À mà cũng không hẳn.

Phương châm của tôi là: “Việc không cần làm thì khỏi làm. Việc bắt buộc phải làm thì làm cho nhanh gọn.” Chỉ có vậy thôi. Tôi chẳng có bí mật gì đáng để phanh phui. Tôi chợt nhớ lại điều mình đã nghĩ hồi nãy, khi ngồi trong thư viện xem sách ảnh. Chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng của tôi không phù hợp với chuyện yêu đương. Theo một nghĩa nào đó thì nó cũng giống với động cơ khiến Satoshi phá đi thanh sô cô la tự làm kia. Nhưng tưởng giống mà lại khác, khác ở một điểm quyết định: Satoshi do dự là vì Ibara.

Tôi vừa đi trên cây cầu heo hắt gió lạnh vừa vắt óc suy nghĩ. Tuy vốn là cậu ta có lỗi, nhưng tôi cũng đã ép Satoshi phải nói ra chuyện không muốn nói cho lắm. Tôi có nên bù lại cho cậu ta không? Tôi có nên nói “Xin lỗi, trước giờ tớ chẳng biết gì về Fukube Satoshi cả” không?

Tôi khẽ bật cười khổ sở, cũng may là đang quay lưng về phía cậu ta.

Tôi chịu, không nói nổi.

Cây cầu không đến nỗi quá dài. Ngay trước khi đến đầu bên kia, tôi hỏi.

“Vậy cậu đã ước lượng được bao giờ sẽ có câu trả lời chưa?”

Tôi ngoảnh lại và thấy Satoshi gật đầu, trên mặt cậu ta mang một vẻ nghiêm túc mà bình thường tuyệt đối không thấy được.

“Chỉ một chút nữa thôi, một chút nữa... Chỉ là tớ chưa nói được thành lời.”

Tôi vỗ nhẹ lên vai cậu ta.

“Xin lỗi nhé, trời đang lạnh thế này mà... Để tớ mua cho cậu lon cà phê.”

Đến đây thì nụ cười thường nhật đã quay lại trên mặt Satoshi. Cậu ta quay cái túi đeo chéo sang bên kia, làm mấy mảnh sô cô la kêu lạo xạo.

“Cũng phải. Nếu cậu đã mời thì cho tớ hồng trà nhé.”

Về đến nhà, đầu tiên tôi đun ấm trà uống cho nóng người. Uống được một nửa tôi mới nhắc điện thoại gọi cho Chitanda.

Ồn thỏa cả rồi, tôi nói. Sô cô la đã đến tay Satoshi gọn gàng, không có xích mích hay lời thôi gì hết. Chắc vì mừng quá nên Chitanda cứ liên tục nói cảm ơn tôi không biết bao nhiêu lần, làm tôi phải cương quyết bảo cô ấy dừng lại rồi mới dập máy được.

Tôi đã nói dối. Nhưng nói thẳng ra thì chẳng ai có quyền trách tôi cả. Tôi về phòng mình, nằm lăn ra trên giường rồi nhìn lên trần nhà.

Mà... chắc gì Chitanda đã không nói dối tôi. Chỉ là trong thời buổi này, có hơn một cách để người ta nhìn nhận cùng một vấn đề. Đến cả tôi, vốn coi Satoshi là bạn lâu năm, vậy mà hóa ra vẫn chưa hiểu rõ cậu ta đến thế. Dù rằng chẳng ai nói dối cả, nhưng vẫn có chuyện chính mình tự ý hiểu lầm, hoặc là người bên kia hiểu lầm. Ngay từ đầu, làm gì có chuyện Ibara không biết Chitanda tình nguyện giám sát vụ trao sô cô la. Việc Ibara cố tình lôi Chitanda vào hẳn là sách lược để bắt Satoshi phải nhận sô cô la, liệu cậu ta có nhận không nhỉ? Hay thực ra chẳng có sách lược nào cả, và tôi chỉ đang cho trí tưởng tượng bay quá xa?

Tôi không biết. Bây giờ tôi cảm thấy mình chẳng còn biết gì nữa. Giá mà sự thật là cái chị Nakayama bên câu lạc bộ Thiên Văn Học đó giờ trò tiêu xảo trộm mất gói sô cô la của Ibara đi. Giá mà chuyện chỉ có như vậy, thì giờ tôi đã không phải trần trọc ngắm trần nhà như thế này.

Dưới sàn phòng tôi là hộp sô cô la nằm lăn lóc. Nó cũng là thanh sô cô la duy nhất tôi nhận được trong mùa Valentine này. Tôi nhặt thanh sô cô la hình như sản xuất tại nước ngoài ấy lên, mở hộp, xé bao giấy bạc rồi cắn một cái vào phần sô cô la màu đen.

Vị sô cô la dần lan ra trong miệng tôi. Nó ngọt gắt, rồi hơi đắng.

Rồi như một lẽ dĩ nhiên, nó dần dần nhạt đi, và cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Chương 7

Búp bê đi đường vòng

Rời khỏi địa phận thành phố Kamiyama, tôi theo đường xuôi về hướng Đông Bắc và cuối cùng thấy trước mắt mình là một con dốc dài thoải thoải. Bàn chân đạp trên pê-đan của tôi cảm thấy nặng hơn, nhưng chưa đến mức không chịu nổi. Đường không dốc tới nỗi phải nhồm mông lên khỏi yên xe mà đạp, nhưng tôi vẫn cảm thấy người mình đang nóng lên.

Hai bên đường chẳng mấy chốc chỉ còn những bụi cây vương chút tuyết, và tôi đột nhiên không còn cảm thấy sự hiện diện của con người nữa, cứ như tôi vừa đi qua một đường ranh giới nào đó vậy. Trên thực tế, nếu xét khía cạnh lịch sử thì vùng đồi núi phía Đông Bắc thành phố Kamiyama là một thôn làng độc lập và có tên riêng hẳn hoi, đó là tôi nghe Fukube Satoshi nói vậy. Ngày nay khu vực đó được gọi với cái tên “Jinde”. Đến đây con đường đột ngột trở nên dốc hơn hẳn, một đoạn sau mới bình thường trở lại. Dù không khí mùa xuân đã tràn ngập khắp nơi, nhưng buổi sáng thì vẫn còn rét buốt. Tôi thở dốc, phả ra những làn hơi trắng xóa.

Trên đỉnh đồi có một ngôi miếu nhỏ. Tôi đã đi qua con đường này vài lần. Lần đầu tiên là do Satoshi dẫn qua, lần tiếp theo là hôm cả bốn thành viên câu lạc bộ Cổ Điển liên hoan hậu lễ hội văn hóa. Ấy vậy mà tôi chưa bao giờ để ý tới ngôi miếu trên đỉnh đồi, chắc là vì mấy lần trước đều vừa đi vừa mải tán chuyện với ai đó.

Hôm nay thì tôi chỉ có một mình. Ai mà ngờ một kẻ tự xưng là đại

diện cho chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng như Oreki Hotaro tôi đây lại có ngày dậy sớm, một mình hùng hục đạp xe sang tận thôn làng bên cạnh như thế này chứ? Nếu là tôi của một năm về trước chắc chẳng thể nào tưởng tượng đến chuyện này được, tôi vừa nghĩ vừa cười khổ. Ngôi miếu trên đỉnh đồi thờ Phật Địa Tạng. Tôi dừng xe bên miếu đưa một tay lên vái Phật, đồng thời tranh thủ nghỉ một lát.

Qua miếu thờ Phật Địa Tạng là đến đoạn thả dốc rồi. Từ đây tôi có thể thấy tuyết vẫn còn đọng thành từng đụn rải rác trên những thửa ruộng. Những tia nắng sớm đã bắt đầu chiếu rọi, nhưng trời vẫn rét.

Đỉnh đồi này không quá cao nên không nhìn được xa lắm, thế nhưng tôi vẫn trông thấy tòa dinh thự có tường rào trắng bao quanh nằm ở một góc vùng đồng bằng trải rộng bên dưới. Trông nó khác hẳn những ngôi nhà dân nằm rải rác gần đó, trong vườn còn trông một cây tùng to lớn đường bệ. Đó là nhà Chitanda. Đứng từ đây người ta có thể thấy ngôi nhà ấy rất lớn, nhưng không vào trong thì không thể biết được cái sảnh tiếp khách nhà họ to hết hồn cỡ nào, hay những ô cửa thông khí bằng gỗ được chạm trổ tinh xảo ra sao.

Nhưng hôm nay nơi tôi đến làm công chuyện không phải là nhà Chitanda. Tôi bắt đầu đảo mắt nhìn quanh. Từ dinh thự dòng họ Chitanda, qua một con sông nhỏ là vách núi. Nằm lọt trong rừng cây chưa kịp trở lộc non trên sườn núi là một ngôi đền nho nhỏ. Đứng đây tôi không nhìn thấy thần điện mà chỉ thấy tháp thoáng mấy tấm phướn, chắc thần điện ở đằng đó.

Đó chính là đích đến của tôi. Đền Mizunashi.

Mọi chuyện bắt đầu từ ngày hôm kia.

Trong lúc tôi đang nằm dài trên giường đánh bạn với cuốn sách dày cui đọc mãi đọc hoài chưa hết, thì có điện thoại.

“Alô, xin lỗi đã làm phiền lúc cậu đang nghỉ ngơi...”

Là Chitanda. Cô ấy lúc nào cũng giữ tác phong vô cùng chín chu, lời lẽ thì trang trọng. Thế nhưng mỗi khi đối diện với đôi mắt to tròn của Chitanda, ký ức về những chuyện trong quá khứ sẽ ùa về, và tôi lại được nhắc nhở là cô gái này không phải lúc nào cũng dịu dàng thùy mị. Tuy nhiên qua điện thoại thì không nhìn thấy mặt, nên tôi mới bối rối cứ tưởng một cô tiểu thư nào đó gọi điện đến chứ.

“Tớ có nghĩ đâu.”

“Ừa? Oreki, cậu phải học phụ đạo à?”

“À không...”

Quả thật thành tích học tập ở trường cấp ba Kamiyama của tôi chẳng thể xếp vào hàng ưu tú, nhưng đâu đến mức bị trường bắt học phụ đạo giữa kỳ nghỉ chứ? Ở đầu dây bên kia, Chitanda nhẹ nhàng nói.

“Tức là cậu đang nghỉ xuân nhỉ?”

Ừ. Tôi đang nghỉ xuân, rất nhàn nhã thành thời tự do tự tại đây.

“Vậy thì mình xin phép đường đột...”

Chitanda mở lời, giọng nghe như thật sự cảm thấy có lỗi lắm, khiến tôi cũng thót tim không biết rốt cuộc có chuyện gì.

“Ngày kia cậu đã có kế hoạch gì chưa?”

Tôi vô thức đánh mắt về phía tờ lịch, nhưng dù là ngày mai, ngày kia hay ngày kia, cả kỳ nghỉ xuân này tôi có định làm gì đâu. Nếu bà

chị tôi ở nhà chắc tôi sẽ bị bà ấy lừa đi đâu đó, nhưng may sao bây giờ chị đang đi du lịch ở Nanki, Osaka.

“Chưa.”

“Vậy à, thế thì may quá.”

Từ đầu dây bên kia tôi cảm nhận được một sự yên tâm rõ ràng.

“Ừm, Oreki ơ, mình biết là thế này hơi phiền phức, nhưng cậu có thể cầm ô giúp mình được không?”

Vẫn giữ ống nghe, tôi bắt giác nghiêng đầu. Nếu đây mà là tháng Tư năm ngoái thì chắc chắn tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ rồi hỏi lại Chitanda rằng “ ‘Cầm ô’ là từ lóng mới à?”, nhưng tôi đã quen cô nàng được một năm rồi. Theo kinh nghiệm của tôi thì mỗi khi cần nhờ vả chuyện gì, Chitanda rất hay nhảy cóc qua phần giải thích.

“Trình bày từ đầu hộ tớ cái...”

“Từ đầu á? Ừm, để xem nào, khởi nguồn từ giai đoạn ngay sau Thế chiến II...”

“Thôi nói từ khoảng giữa giữa cũng được. Nói sao cho tớ dễ hiểu ấy...”

Cuối cùng Chitanda cũng bắt đầu nhận ra tật xấu của mình. Cô nàng nói với giọng bẽn lẽn.

“Xin lỗi, mình kém khoản giải thích quá...”

Tôi nghe thấy tiếng cô nàng ừm ừm nho nhỏ từ đầu dây bên kia, chắc là đang sắp xếp câu chuyện.

“Vậy để mình nói ngắn gọn. Đền gần nhà mình chuẩn bị tổ chức lễ hội búp bê, có thiên hoàng Odairisama, hoàng hậu Ohinasama, ba cung nữ hầu rượu Sannin-kanyyo và tả hữu đại thần Udaijin

Sadaijin nữa. Ngày xưa còn có cả năm nhạc công Gonin-bayashi cơ, nhưng gần đây số trẻ em ít đi nên người ta giản lược lại.”

“Ồ...”

Tại sao trẻ em ít đi thì năm nhạc công lại bị giản lược khỏi dàn búp bê chứ? Tôi chẳng hiểu gì cả. Mà thôi tạm bỏ qua vụ đó, trong câu chuyện của Chitanda có một mâu thuẫn cơ bản. Lễ hội búp bê là từ tháng Ba, mà bây giờ là tháng Tư rồi.

“Tổ chức trễ một tháng cơ á?”

“Ừ... ừm, đúng thế. Tại bên đó làm theo lịch âm.”

Tôi suyt thì hỏi thêm, nó là cái gì vậy trời? Tổ chức lễ hội búp bê muộn một tháng phổ biến đến thế à? Mặc kệ đồng dấu hỏi vẫn đang lơ lửng trong đầu tôi, Chitanda nói tiếp.

“Trong lễ sẽ có người đứng che ô cho thiên hoàng và hoàng hậu... Nhưng cái bạn đóng vai đó mấy năm nay hôm trước lại vừa bị tai nạn trật khớp tay, không thể nhờ người ta làm trong tình trạng đó được. Bọn mình không có đủ người, mình đã hỏi hết những người quen quanh đây rồi nhưng họ đều bận cả. Đã thế lễ phục lại có sẵn, nên không phải ai cũng mặc được, như Satoshi là bị hơi rộng quá đấy. Theo mình nhìn thì Oreki mặc là vừa đẹp.”

Nói đến đây cô nàng tạm ngừng, hình như để xem tôi phản ứng thế nào.

“Công việc chỉ chưa đến một tiếng thôi. Cậu có thể giúp mình được không?”

Tôi tự ý thức được là mặt mình đang nhăn như khi ăn ớt. Nói tóm lại chỉ cần đứng bên cạnh bệ đặt búp bê và cầm ô là được chứ gì.

Nhưng nói thật là tôi vẫn thấy phiền, vả lại dù có được Chitanda giới thiệu đi chẳng nữa, tự nhiên tham gia vào lễ hội ở một vùng mà mình chẳng thân thuộc gì cũng không thể cảm thấy thoải mái được.

“Tớ không có hứng lắm.”

“VẬY... Ờ...”

Một sự im lặng khó chịu bao trùm.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chắc chẳng ai để ý tới cái đũa có mỗi việc cầm ô đâu nên tôi cũng không ngại người lạ. Vả lại Chitanda cũng biết cái chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng của tôi nhưng cô ấy vẫn nhờ giúp, tức là tình hình chắc phải cần kíp lắm. Chitanda đang gặp khó khăn, nếu tôi có thể giúp cô nàng một cách nhanh gọn thì...

“Nhưng được rồi. Tớ đồng ý.”

“HẢ? Thật sao!?”

Thấy tôi quay ngoắt một trăm tám mươi độ, chắc Chitanda cũng ngạc nhiên lắm. Cô nàng dừng lại một nhịp lấy hơi, rồi quay lại với cách nói điềm tĩnh chùng mực.

“Cảm ơn cậu rất nhiều. Thật may quá.”

“Ngày kia nhỉ? Tớ chỉ cần đứng cạnh mấy con búp bê thôi đúng không?”

“Gần như thế, cậu sẽ phải đi theo búp bê. Bên đèn sẽ có chút tiền cảm ơn.”

À, có cả tiền cảm ơn này. Vậy có khác gì một công việc làm thêm đơn giản đâu. Đang dần hiểu vấn đề, bất chợt tôi ngó người nhận ra một điều. Cái quái gì vậy trời?

“Tớ phải ‘đi’ cạnh búp bê á?”

“Ừ...”

“Búp bê biết đi á?”

“Biết chứ.”

Chitanda trả lời như thế đó là một điều hiển nhiên, nhưng chẳng hiểu sao giọng cô nàng càng lúc càng lí nhí. Tôi đã định hỏi “Thế quái nào mà búp bê đi được?”, nhưng Chitanda đã lên tiếng trước, như thể cô nàng hết chịu nổi rồi.

“Mình biết nó đúng là búp bê hoàng hậu thật, nhưng cậu cũng đừng luôn miệng kêu búp bê này búp bê nọ mãi thế. Mình cũng ngại lắm chứ bộ.”

Có cái gì đó không đúng. Tôi thử suy nghĩ xem cái không đúng đó là gì. Tôi phải che ô cho con búp bê hoàng hậu. Chitanda nói là búp bê biết đi. Và cô nàng thấy ngại khi nghe từ “búp bê”. Kết luận chỉ có một mà thôi.

“Đừng bảo con búp bê đó là...”

“Ừa, vậy là cậu không biết gì sao Oreki?”

Ừ đúng rồi đấy.

Chitanda ngừng lại một chút để tôi chỉnh lại ống nghe, rồi bắt đầu giải thích tỉ mỉ.

“Trong lễ hội búp bê tổ chức theo lịch âm hằng năm ở đền Mizunashi, các cô gái sẽ ăn mặc thật đẹp và trở thành ‘búp bê sống’. Sau đó đoàn người sẽ hộ tống những cô búp bê sống ấy đi vòng quanh khu dân cư. Lễ hội búp bê sống của đền Mizunashi khá nổi tiếng nên mình tưởng Oreki biết rồi. Kể từ hồi lên cấp hai đến

giờ, năm nào mình cũng đóng vai búp bê hoàng hậu trong buổi lễ này. Fukube bảo năm nay sẽ đến xem đó...”

Hình như Satoshi bạn học phụ đạo nên sát buổi mới tới được. Hôm qua tên đó đã gọi cho tôi, giọng oang oang như loa phóng thanh.

“Nghe đây Hotaro! Cậu sẽ phải che ô cho hoàng hậu Chitanda đấy! Bằng bất cứ giá nào, tuyệt đối, nhất quyết không được để xảy ra sai sót đâu nhé!”

Tôi thì lo chuyện chẳng biết người cầm ô đi theo búp bê sẽ phải mặc trang phục gì hơn. Còn lâu mới đến giờ hẹn nhưng tôi không rành đường xá khu này, lỡ lạc thì chết dở. Tôi kéo khóa áo khoác rồi ngồi lên xe đạp, phi thẳng một đường xuống dưới đồi.

2

Có đứng từ dưới này nhìn lên mới thấy, ngôi làng này bốn bề đều là núi non. Nhà cửa thì thưa thớt, trên các cánh đồng chỉ có tuyết chưa tan hết và cỏ non mới mọc, chắc chưa đến mùa trồng trọt. Hồi trước tôi có nghe Satoshi kể là sau mùa gặt người dân ở đây sẽ trồng sen trong ruộng. Nghĩ đến chuyện đây cũng là nơi Chitanda lớn lên*, tôi liền nở nụ cười mơ hồ. Đâu đó trên mấy cánh đồng tôi cũng nhìn thấy vài nụ hoa, nhưng chẳng biết đó có phải sen không nữa.

Tôi đạp xe dọc theo một con sông nhỏ, bên bờ là một hàng cây. Chúng đã trút sạch lá từ mùa thu năm ngoái, nhưng đến giờ vẫn chưa trở nụ. Tôi không phải người có thú thưởng ngoạn hoa điều phong nguyệt, nhưng một loài cây tiêu biểu như thế này thì cũng phải biết. Là anh đào. Trong phố hoa mơ đã khoe sắc rồi, chắc những cây anh đào này cũng sẽ sớm ra hoa thôi.

Những cây cối không phải là sản phẩm công nghiệp, nên thỉnh thoảng chúng lại hành xử quái lạ. Đang đạp xe ngược hướng dòng sông, tôi chợt thấy trước mặt mình là một cây anh đào, chỉ một cây duy nhất, đang nở hoa rực rỡ. Dù chưa đến độ mãn khai, nhưng trong lúc những cái cây khác còn đang chìm trong giấc ngủ đông im lìm thì riêng cây này đã nở đến phân nửa rồi. Chắc nó có vị trí đón nắng tốt. Dù là vì lý do gì đi chăng nữa, cây anh đào đơn độc ấy cũng đã khiến tôi mê mẩn.

Tôi dừng xe lại, dù có kinh ngạc trước cái cây chơi trội kia nhưng không phải để ngắm hoa đâu, mà để lấy tờ giấy nhớ trong túi áo ra xem. Trong đó có ghi đường đến đền Mizunashi mà Chitanda đã chỉ cho tôi.

“Từ con đường đôi mọi khi, đi ngược về phía thượng du sông sẽ thấy một cây anh đào duy nhất đang ra hoa. Đi qua nó một chút sẽ thấy cầu Chokyu, qua cầu sau đó cứ xuôi đường là đến.”

Vậy tôi chỉ cần qua cây cầu gần nhất sau cây anh đào này thôi. Tôi bắt đầu đạp nhanh hơn. Từ đây đã có thể cảm nhận được không khí lễ hội, người ta đã treo những tấm rèm có vẽ gia huy trước cửa nhà. Trẻ con đang hò hét chạy nhảy, phía bên kia bờ sông là những tấm phướn trắng. Và trên hết, đó là chính tôi đây đã hùng hục đạp xe băng ngang thành phố từ chín giờ sáng, dù hôm nay không phải đến trường.

Cuối cùng, sau khi rẽ vào một khúc cua, tôi đã nhìn thấy một cây cầu nhỏ. Trông nó cổ kính khùng, quả thật hợp với cái tên Chokyu - Trường Cửu. Cầu hẹp, ô tô không qua được. Tuy nhiên... đạp đến gần đó thì tôi chùn chân.

“... Hả?”

Bên chân cầu có một tấm bảng thông báo khá nổi bật, nhưng nội dung ghi trên nó thì không vui vẻ lắm: “Cấm đi qua.”

Cầu đang thi công mất rồi. Đọc thông báo thì hóa ra người ta phải sửa chữa vì nó đã quá xuống cấp. Cũng đúng, cây cầu gỗ đã ngả màu đen kịt này trông không có vẻ gì là vững chắc, mặt cầu không được rải nhựa, phần ván gỗ lộ ra đã nhuộm màu thời gian. Nhưng hiện tại thứ ngăn tôi chỉ có tấm bảng “Cấm đi qua”, ngoài ra

bản thân cây cầu không bị chằng dây hay gì cả, nên nếu cố tình thì vẫn qua được thôi. Tuy nhiên phía bên kia cầu có một chiếc xe tải nhỏ đang đỗ, đứng cạnh nó là hai người đàn ông đội mũ bảo hộ vàng và mặc áo liền quần màu xám, họ đang bê thứ gì trông như là giàn giáo thép xuống từ xe, chắc là người của bên cầu đường rồi. Tự tiện đi qua có khi bị họ mắng cho thôi mặt... Cũng may cầu chỉ dài có vài mét, tôi cất tiếng gọi hai bác thợ.

“Bác ơi!”

Hai bác quay sang nhìn tôi, dù xung quanh lạnh giá nhưng làn da đen sạm của họ vẫn làm tôi nghĩ đến mùa hè. Họ bị cháy nắng vì công việc, hay vì đi trượt tuyết nhiều quá nhỉ? Cũng may trông hai người họ không có vẻ khó tính.

“Ừ, sao cháu!?”

“Cháu qua cầu được không ạ!?”

“Được! Tranh thủ qua luôn đi!”

Bác đưa tay vẫy vẫy. Tôi cũng không ngần ngại nữa, dắt luôn xe qua cầu Chokyu. Ván cầu phát ra tiếng kêu rền rĩ dưới chân tôi, đúng là nên mau mau sửa lại thôi. Tôi vừa qua cầu thì bác thợ chống tay lên hông cười ha hả.

“Lát có thêm cái xe tải nữa đến là bọn bác bắt đầu làm rồi, tới lúc đó thì khỏi qua luôn.”

“Vâng, cháu cảm ơn.”

Thế tức là lát nữa về phải vòng xuống cây cầu ở hạ du rồi. Chắc là không lạc được đâu. Nhưng vừa qua cầu Chokyu, tôi nhận ra một điều kỳ lạ... Chitanda là dân sống ở khu Jinde này, hẳn cô nàng

phải biết là cây cầu đang sửa chữa chứ. Vậy mà cô ấy vẫn bảo tôi đi qua nó để lên đền, là sao nhỉ? Chitanda đâu phải kiểu người thích trêu chọc. Mà thôi, chẳng lẽ nào cũng qua được rồi, không nên cầu nhàu. Bây giờ tờ giấy bảo tôi đi xuôi đường, nên tôi lại bắt đầu đạp về phía thượng du sông.

Giờ mới nhớ, hồi năm mới tôi đã được thấy Chitanda mặc kimono. Hôm đó là đi viếng đền đầu năm, hôm nay là lễ hội. Với một thằng chẳng mấy sùng đạo như tôi thì đây quả là một mối duyên kỳ lạ.

Quả đúng như ấn tượng của tôi khi nhìn từ xa, đền Mizunashi nằm lọt thỏm giữa rừng núi. Quy mô của nó khác với đền Arekusu mà tôi đã đến viếng dịp năm mới. Cổng torii nhỏ hơn, cầu thang đá cũng hẹp hơn, thần điện cũng chưa “có bề dày lịch sử” mà chỉ đơn thuần là cũ kỹ thôi. Dù chẳng thể nào so sánh nổi với đền Arekusu vốn là thắng cảnh nổi tiếng, nhưng người ở đền Mizunashi này cũng rất tâm huyết. Trước cổng đền là một bảng thông báo các sự kiện diễn ra trong năm, bên cạnh nó còn có một tấm bảng khác ghi chữ cỡ đại: “Lễ rước búp bê sống diễn ra từ mười một rưỡi hôm nay.”

Những năm trước của cuộc đời tôi chưa một lần vào tận bên trong khu văn phòng của đền thờ Thần đạo, nhưng chỉ trong năm nay thì đây đã là lần thứ hai rồi. Không hiểu sao lần này tôi thấy mình mạnh dạn hơn hẳn. Tất nhiên văn phòng của đền Arekusu và đền Mizunashi chẳng liên quan gì đến nhau, nhưng biết nói sao nhỉ, cảm giác giống kiểu đã từng ăn cơm bò ở Osaka thì lúc đến Nagoya

cũng có thể mạnh dạn vén rèm quán cơm bò mà bước vào vậy. Cái này người ta gọi là “Đánh giặc của Edo ở Nagasaki” nhỉ, hay không phải? Nói chung, chắc chắn là tôi đã có thể không chút e ngại, bình tĩnh bước vào giữa căn phòng toàn các vị cao niên mặc happi*.

So với sảnh lớn của đền Arekusu thì chỗ này chật hơn nhiều nhưng vẫn được tầm mười hai chiếu, tôi túm lấy một bác trung niên trông có vẻ giống người quản sự mà hỏi chuyện.

“Vậy cháu phải làm gì bây giờ ạ?”

Buổi diễu hành bắt đầu từ lúc mười một rưỡi, tập trung lúc chín rưỡi sáng. Tôi đã đến đúng giờ được thông báo trước đó, nhưng chưa có việc gì để làm. Ông bác mũi đỏ đó nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ, rồi cộc cằn hỏi.

“Cậu là ai?”

“Cháu tên là Oreki. Cháu được nhờ cầm ô trong lễ hội hôm nay.”

“Ta chưa nghe tên cậu bao giờ.”

“Thì cháu cũng không phải người ở đây mà.”

“Hừm...”

Ông bác dòm tôi lom lom, kiểu này là chưa hiểu gì rồi. Tôi mất công chạy đến tận đây giữa trời lạnh để bị đối xử thế này sao. Quả là không bực không được.

“Chitanda chưa nói gì với bác ạ? Người giữ ô bị thương đột xuất, nên bạn ấy nhờ cháu đến thay.”

Tôi vừa dứt lời thì thái độ ông bác lập tức thay đổi cứ như tôi vừa chứng minh nhân thân xong vậy.

“À! Cậu là người thay cho Hazawa đây à? Cái đó thì ta nghe rồi.

Chà, đến gì mà sớm thế. Cánh đàn ông thì thay đồ tí là xong, đáng lẽ cậu cứ thư thư cũng được.”

Nếu biết thông thả được thì tôi đã rề rà nhất có thể rồi... Ông bác lôi cái thằng tôi giờ đang chán hẳn ra trước cái lò sưởi đốt dầu.

“Cứ ngồi đây cho ấm, khi nào đến lượt cậu thì ra.”

“Dạ.”

Thế thì tốt quá. Vì đã được cho phép, tôi khoác cái áo trắng của mình vào rồi ngồi như tượng đá trước cái lò sưởi. Đây là một trong những việc mà tôi giỏi nhất. Nhưng theo như bác kia nói thì “cánh đàn ông” cứ thông thả thay đồ cũng được, vậy tức là Chitanda phải thay đồ từ chín rưỡi sao?

Ngoài tôi ra ai cũng có việc riêng, ai cũng bận rộn. Trong phòng lúc nào cũng có khoảng bốn năm người khác nên gần như chật ních, những người đàn ông mặc happi cứ thay phiên nhau chạy vào, lớn giọng trao đổi vài ba câu rồi lại lao ra ngoài ngay. Để tôi lấy ví dụ.

“Này, thằng nào đang chuẩn bị rượu đây?”

“Rượu có Nakatake lo rồi. Vụ buổi trưa thì sao?”

“Đã giao cho các bà các cô rồi, để tôi đi kiểm tra.”

Rồi thì...

“Bác Hanai! Tòa soạn báo gọi điện kia!”

“Báo? Không phải NHK à?”

“Họ bảo báo thì tôi biết vậy.”

Qua cuộc trò chuyện vừa rồi, tôi biết được ông bác mũi đỏ hời này tên là Hanai. Giữa căn phòng kiểu Nhật ồn ào, tôi tập trung vào

việc thu nạp năng lượng ảm áp vào trong người. Tỉnh thoảng cũng có người ném cho tôi ánh nhìn nghi ngờ kiểu “Thằng nào đây, sao không phụ việc mà ngồi không thế này?”, nhưng miễn không chạm mắt nhau thì không có gì phải sợ cả.

Bình thường tôi chẳng cần lý do gì để chọn chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng, tuy nhiên tôi ngồi im trước lò sưởi lần này thì có lý do chính đáng. Thứ nhất, tôi không biết gì về ngôi làng này cả. Chẳng quen ai, cũng chẳng biết lễ hội gồm những thủ tục gì, không ai nhờ mà cứ xông vào có khi còn làm phiền người ta. Thứ hai, là vì ngồi trước cái lò sưởi này rất ấm.

Hầu như tất cả mọi người đều mặc kệ tôi, có khi ngồi cuộn tròn thế này tôi lại hóa vô hình cũng nên. Trong khi tôi đang lo người ta quên luôn cả vụ gọi mình đi hộ tống búp bê, thì ông bác Hanai đã đến trước mặt tôi.

“Cậu sẽ cầm ô cho con gái bác Chitanda nhỉ?”

“Cháu được nghe vậy ạ.”

“Rồi. Ta nói cho cậu biết trước, nhà Sono đang có tang, nên ta sẽ phải đổi đường đi.”

“Ồ... Thành kính phân ưu ạ.”

Nghe tôi nói, bác Hanai không hề lấy làm lạ, mà chỉ khẽ gật đầu.

“Thôi, người ta đi thanh thản mà. Cậu đã biết đường điểu hành chưa?”

“Chưa ạ.”

“Thế thì cứ theo đuôi người đi trước. Sẽ đi tắt vài chỗ đấy.”

Rồi như đã nói xong những gì cần nói, bác Hanai nhanh nhẹn rời

khỏi phòng. Vốn tôi cũng chỉ có việc đi theo Chitanda, vậy thì cần gì biết vụ đổi lộ trình chứ? Nếu chưa nghe đến chuyện này, có lẽ tôi đã chỉ đơn giản là đi mà không biết đến chuyện buồn của nhà Sono. Tôi mặc niệm cho cụ ông hay cụ bà ấy, người mà bác Hanai nói đã sống trọn mệnh trời.

Công việc chuẩn bị vẫn hối hả không ngừng.

“Số giày dép không khớp! Dép cỏ cho nữ đâu hết rồi?”

“Thiếu một hay hai đôi?”

“Một.”

“Vậy là cô Chitanda rồi. Cô ấy bảo sẽ tự mang.”

Chắc tôi cũng sẽ phải đi dép cỏ nhỉ, nhưng thế thì sẽ cần tất riêng chứ? Bây giờ tôi chỉ đi mỗi đôi tất bình thường vẫn chống lạnh chân rất tốt, chẳng biết có ổn không.

... Không ổn tí nào. Bầu không khí gay gắt xung quanh đang làm chính tôi mất bình tĩnh. Không sao, tôi đã hỏi Chitanda trước rồi, cô ấy bảo không cần tự mang theo thứ gì từ nhà cả. Nhưng mà... thông tin cô ấy nói với tôi chắc gì đã chính xác. Bất an quá.

Thời gian trôi qua, sắc mặt của những người vào phòng càng lúc càng trở nên kỳ lạ. Một cụ già gầy gò tóc bạc trắng, vừa vào phòng đã hét bằng một giọng lớn đến mức tôi chẳng biết cụ lấy sức từ đâu ra.

“Nakatake! Mà lo rượu sao rồi!?”

Một người đàn ông nãy giờ ngồi yên trong góc phòng uể oải đứng dậy. Trông anh ta khá to béo, nhìn có vẻ hơi chậm chạp nhưng vẫn khỏe mạnh.

“Cháu đã đặt hàng rồi. Buổi trưa họ sẽ mang đến.”

“Trưa là mấy giờ trưa?”

“Một giờ ạ.”

“Đồ óc bã đậu!”

Một tiếng gầm rung trời vang lên. Tôi đang ngồi ở tít bên kia phòng mà cũng giật nảy mình.

“Mười hai rưỡi đoàn diễu hành đã quay về rồi, mà y hẹn lúc một giờ thì kịp thế nào được! Đã bảo là phải hẹn sớm cho thoải mái rồi, đi lấy nhanh lên!”

Anh lo rượu kia có vẻ chưa phục, nhưng vẫn trả lời ngắn gọn “Đi ngay đây ạ!” rồi ra khỏi phòng. Cụ già tóc bạc thì gườm gườm nhìn quanh với ánh mắt còn ghê hơn hồi nãy nữa, và tôi đã lỡ chạm mắt cụ. Cụ “Ồ” lên một tiếng rồi dần dần tiến lại gần tôi, vẫn giữ nguyên vẻ mặt nghiêm khắc. Cụ cúi thấp cái thân mình có lẽ vẫn còn khỏe khoắn lắm, và hỏi tôi.

“Cháu được cô Chitanda nhờ đến đây à?”

Tại sao áp lực tỏa ra từ ông cụ lại lớn đến mức này nhỉ? Tôi hoảng đến mức muốn nói “Dạ không, cụ nhầm người rồi ạ”, nhưng làm vậy sao được. Cho nên tôi chỉ biết trả lời.

“Vâng thưa cụ.”

Từ tư thế ngồi quỳ một chân, cụ đã chuyển qua ngồi chính tọa từ lúc nào không biết. Rồi cụ cúi đầu.

“Xin lỗi đã bắt cháu phải đến chốn xa xôi này. Vì thiếu nhân lực quá nên đành làm phiền đến cả người ngoài. Hôm nay nhờ cháu giúp đỡ nhé.”

Theo phản xạ, tôi cởi áo khoác ra và đứng lên.

“Cháu cũng xin lỗi đã can dự vào công việc nhà mình. Cháu sẽ cố gắng để không vướng chân mọi người ạ. Đây là lần đầu cháu làm nên có gì sơ suất mong cụ chỉ giáo cho.”

Cụ già ngẩng mặt lên, nheo mắt lại.

“Cháu quả là biết phép tắc.”

... Lần đầu tiên trong đời có người nói với tôi câu này đấy. Cháu cứ thông thả chờ đến giờ nhé, cụ nói rồi lại cúi đầu, sau đó rời khỏi phòng. Giờ thì tôi có cảm giác như mình đã được “cấp giấy phép” cho ngồi lười vậy.

Nhưng đời đâu có gì dễ dàng như thế.

Tôi nghe thấy những người đàn ông ra vào phòng nói chuyện với nhau thế này.

“Chẳng biết cầu Chokyu có ổn không?”

Là bác Hanai mũi đỏ. Bác ấy đang nói chuyện với một người đặc biệt cao lớn trong đám đàn ông vạm vỡ mặc happi.

“Tôi nhờ ông Murai rồi.”

“Đến tay lão Murai à.”

Nghe giọng bác Hanai có chút gì đó không vui. Người đàn ông cao lớn kia có vẻ cũng đã nhận ra.

“Có gì không ổn ạ?”

“Không, không có gì. Vậy là họ hoãn việc sửa chữa lại hả?”

“Ông ấy bảo tôi là sẽ lo chuyện đó, dù có không kịp ngày hoàn công thì họ vẫn sẽ hoãn để chờ dịp lễ búp bê mà.”

Tôi vốn chỉ là người ngoài cuộc, đáng lẽ cứ im lặng nghĩ thầm “Chà, ông Murai đó quả biết lễ nghĩa” cũng được. Thế nhưng vì lý do nào đó mà tôi lại không làm vậy, chính tôi cũng không biết rõ. Vẫn ngồi quay mặt về phía lò sưởi, tôi nói chen vào.

“Họ đã bắt đầu sửa cầu Chokyu rồi đấy ạ.”

Hiệu ứng câu nói đó mang lại quả thật khủng khiếp. Bác Hanai, người đàn ông đang nói chuyện với bác, cụ già tóc bạc, cái anh chuẩn bị rượu lúc nãy bị cụ mắng, nói chung tất cả những ai có mặt trong phòng đều nhất loạt quay sang nhìn tôi. Giờ thì tôi cũng biết là to chuyện rồi. Bác Hanai trợn tròn mắt.

“Cái gì cơ!?”

Bác hét lên rồi quát vào mặt người đàn ông cao lớn.

“Shige! Cậu có nhớ kiểm tra không đấy?”

Người đàn ông tên Shige đó bắt đầu lúng túng.

“Tôi đã nhắc ông Murai rồi mà. Ông ấy đã bảo là sẽ lo hết, nên tôi cũng không gọi cho công ty xây dựng nữa.”

“Còn cậu!” Lần này bác Hanai quay sang tôi, hỏi dồn. “Cậu có chắc chắn không?”

Bác hỏi vậy thì cháu trả lời sao được.

“Lúc đến đây cháu thấy có một tấm bảng ghi ‘Cấm đi qua’. Cháu đã xin bác thợ đứng gần đó rồi mới được cho đi qua ạ.”

“Có mỗi cái bảng thôi à?”

“Vâng... Nhưng bác ấy còn bảo sau đó sẽ có thêm một xe tải nữa đến, đến lúc đó các bác ấy bắt đầu làm thì không qua cầu được đâu.”

Căn phòng nhộn nhạo nãy giờ, trong một tích tắc trở nên im lặng đến khó chịu. Một giọng the thé vang lên, hẳn là từ phía nhà bếp. Cụ già tóc bạc lên tiếng.

“Con nhà Sono, phiền cháu lấy xe con đi kiểm tra xem thế nào. Còn Tanimoto thì gọi điện cho Murai... à không, gọi cho công ty xây dựng Nakagawa đi.”

Vậy là người đàn ông cao lớn kia tên Tanimoto Shige. Nhưng biết đâu đó là tên rút gọn, còn tên đầy đủ của anh ta là Shigeru hay Shigejiro cũng nên. Bác Hanai cũng gật đầu.

“Vậy nhờ các cậu.”

Rồi bác quay sang nhìn tôi chăm chăm. Nếu cầu Chokyu hóa ra vẫn đi lại bình thường thì dễ tôi sẽ bị treo cổ lên mác... Nhưng mọi sự lo lắng của tôi đều không cần thiết. Mười phút sau, anh Sono - một người to béo đến mức chiếc áo happi anh ta mặc căng ra như sắp rách toạc - đã quay lại, anh vừa thở hổn hển vừa lớn giọng báo cáo.

“Đúng thật ạ! Họ bắt đầu làm rồi!”

Tôi cũng đại khái đoán được tại sao chuyện này lại quan trọng. Lộ trình của đoàn diễu hành chắc phải đi qua cầu Chokyu rồi. Bác Hanai quát lên thật to, giờ thì bác chẳng màng gì thể diện nữa.

“Shige! Tao đã bảo mày bao lần rồi!”

Nhưng Tanimoto Shige cũng sẵn sàng chống chế. Dù e sợ trước cái uy của bác Hanai nhưng anh ta vẫn nói rất rõ ràng.

“Nhưng mà lạ lắm bác ơi. Tôi nhớ rõ ràng ông Murai đã liên lạc với công ty Nakagawa, bảo họ dừng thi công vào hôm lễ hội rồi

mà.”

“Thế thì tại sao...”

“Nhưng ngày hôm kia có vẻ họ đã nghe ai đó báo là... có thể thi công như bình thường.”

Tanimoto toát mồ hôi, nhưng Sono đã nói đỡ cho anh ta.

“Shige nói đúng đó ạ. Người bên công ty Nakagawa vừa gọi cho đền mình xong. Họ bảo đã nhận được tin như vậy thật.”

Tôi nghe thấy ai đó lẩm bẩm, sao chuyện lại thành ra thế này... Không khí trong phòng giờ trở nên căng thẳng quá chừng làm tôi cũng khó mà ngồi yên. Có lẽ tôi nên cau mày đăm chiêu cho giống mọi người chẳng? Nhưng làm sao tôi tỏ vẻ khổ sở trong khi chưa thấy khổ sở gì được. Thế là tôi chỉ biết ngồi lơ đãng nhìn sự việc tiến triển.

Cuối cùng người đưa ra quyết định thực tế nhất lại là cụ già tóc bạc.

“Thôi được, chuyện công ty Nakagawa ta đã biết. Chắc đã có sai sót gì đó. Vấn đề cấp thiết bây giờ là phải sửa lại đường đi như thế nào.”

Phía trên bậu cửa có treo một cái đồng hồ tròn vô cảm. Đã sắp đến mười rưỡi rồi.

Con đường diễu hành ban đầu cực kỳ đơn giản.

Đoàn sẽ đi theo con đường trước đền, xuôi về hạ du sông. Sau khi qua cầu Chokyu, cả đoàn chuyển hướng về phía thượng du. Ngay phía trước đền có một cây cầu khác tên là cầu Kaya, tất cả sẽ

qua đó để về đền. Chỉ có vậy thôi.

Nhưng bây giờ cầu Chokyu đang không dùng được. Trước tình hình khẩn cấp này, những người đàn ông này giờ mỗi người một việc đều được tập hợp hết lại. Căn phòng phụ rộng rãi giờ đã biến thành một căn phòng hẹp chật ních. Tôi không thể ngồi ôm cái lò sưởi được nữa, nên đành phải cởi áo khoác ra chui vào một góc phòng im lặng ngồi chính tọa. Việc bàn bạc lần này chẳng liên quan gì đến người ngoài như tôi, nên tôi đã tính chuẩn khỏi phòng nhưng không kịp.

Đầu tiên, một ai đó lên tiếng.

“Có thể xin họ tạm ngừng thi công được không? Chỉ cần năm phút là đoàn đi qua rồi.”

Đơn giản vậy thì làm gì có chuyện để nói. Bác Hanai lắc đầu.

“Chỉ riêng đoàn thôi thì đúng thế, nhưng còn phóng viên đến lấy tin nữa, nếu cho ta đi qua mà có người bị thương thì bên thi công sẽ phải chịu trách nhiệm. Họ đã bắt đầu làm việc rồi, ta không thể ép uổng được. Chính vì muốn chuyện không đến nước này nên ta mới phải đánh tiếng từ trước, vậy mà...”

Nói xong, bác đổi hướng nhìn, tất nhiên là về phía Tanimoto.

“Đành chịu thôi. Hay ta cứ đi xuống đến cầu Chokyu, rồi vòng về?”

Bác Hanai vừa gãi cằm vừa nói, nhưng bác vừa dứt lời thì hàng loạt tiếng la ó đã vang lên.

“Sao lại làm ăn như thế được!?”

“Vòng lại đúng cái đường vừa đi á?”

“Bên bờ Tây thì cứ cho làm thế cũng được đi, vậy còn bờ Đông thì sao? Chẳng lẽ không cho họ đón đoàn búp bê à!”

Dù vẫn còn mờ mịt, nhưng tôi đã đại khái nắm được tình hình. Người ở hai bên bờ con sông nhỏ này cùng góp công góp của tổ chức lễ hội, vậy mà đoàn diễu hành chỉ đi ở một bên bờ sông, quả là làm người ta phát bực. Vì bị phản đối nên bác Hanai đưa ra ý kiến tiếp theo.

“Vậy ta đi xuống đến cầu Chokyu bên bờ Tây rồi vòng lại, sau đó qua cầu Kaya để sang bên bờ Đông, đi xuống cầu Chokyu rồi vòng về đền.”

Đi rồi lại về, lại đi, lại về. Tốn công đấy nhưng mà... Lần này chỉ có một người công khai phản đối. Là một người đàn ông mà này giờ tôi không thấy trong phòng.

“Vậy sẽ tốn gấp đôi thời gian, quãng đường cũng xa gấp đôi.”

“Cũng đành chịu.”

“Chịu là chịu làm sao được? Mọi chương trình sau đó sẽ lộn tùng phèo hết. Lần này có cả đài truyền hình về quay phim đấy, không thể làm ăn nửa mùa như vậy được!”

Thêm một ông khác tham gia vào cuộc bàn luận.

“Vả lại, chặng đường gốc đã đủ để các cô búp bê phải mệt mỏi rồi. Gấp đôi quãng đường lên thì quá nặng nhọc cho họ đấy.”

Một nhận xét rất chính xác. Tôi chưa biết cái ô mình phải cầm nặng đến thế nào, nhưng nghĩ đến chuyện quãng đường phải đi tăng lên gấp đôi thì cũng không vui lắm. Bị dòn vào thế bí, cả mặt bác Hanai giờ đã đỏ ửng lên y như cái mũi bác vậy.

“Các ông nói hay lắm, vậy có nghĩ ra cách nào khác không!?”

“Có thể đi xuống tận cầu Tooji.” Một chàng trai trẻ lên tiếng. “Nếu ta qua cầu Tooji sang bờ Đông rồi về cầu Kaya, cháu nghĩ sẽ không đến mức gấp đôi quãng đường đâu.”

Theo mạch chuyện, tôi đoán được là dưới hạ du cầu Chokyu đang sửa còn một cây cầu nữa. Tôi vừa mới đi đúng con đường đấy xong, có cái cầu nào không ấy nhỉ? Chắc là có mà tôi không để ý nên không nhớ thôi.

Ý kiến trên vừa được đưa ra, bác Hanai đã im bặt, trên mặt bác là một biểu cảm vô cùng kỳ cục. Mà không phải chỉ có mỗi bác, bầu không khí trong phòng đầy vẻ lúng túng.

Từ giờ đến lúc đoàn diễu hành xuất phát không còn nhiều thời gian. Liệu có ai có thể phá được thế bế tắc này không đây!? Chưa biết thế bế tắc có phá được không, nhưng sự im lặng thì chấm dứt ngay sau đó. Cánh cửa trượt đột nhiên được mở ra, một người phụ nữ trung niên đã ù ù nói vào với giọng bối rối.

“Vâng... Xin lỗi đã làm phiền các vị. Có cậu Oreki ở trong đó không ạ?”

“Đây... đây ạ!”

Tôi chống chân đứng dậy.

“Cháu là Oreki đây.”

Người phụ nữ đó nhìn tôi, và càng làm mặt khó hiểu hơn nữa. Tôi cảm giác bà ấy đang nghĩ về mình một cách không được lịch sự lắm.

“Sao vậy bác?”

“À không. ... Cô Chitanda gọi cháu đấy. Bảo cháu đến ngay.”

Chitanda gọi tôi?

Mọi người trong phòng đều im lặng, chắc để chờ người ngoài ra hết, bầu không khí rất nặng nề. Giữa hoàn cảnh đó, tôi nhanh chóng rời khỏi phòng. Tôi chưa biết Chitanda cần gọi tôi có việc gì, nhưng dù sao cô nàng cũng đã cứu tôi ra rất đúng lúc.

3

Nhưng rốt cuộc tôi chẳng được cho nhìn mặt Chitanda. Căn phòng này cũng rộng ngang với căn phòng chật ních của cánh đàn ông hồi nãy. Nhưng nó ấm áp hơn, chẳng biết có phải vì lắp nhiều lò sưởi hơn hay không? Trong phòng có treo một tấm rèm bằng vải dày màu trắng, đủ để tôi gần như không nhìn thấy phía bên kia là ai hay có bao nhiêu người. Mà tôi cũng cảm giác là không được phép nhìn. Căn phòng tràn ngập mùi dầu đốt đèn và mùi son phấn.

Và rồi từ phía bên kia tấm rèm, một giọng nói nhẹ nhàng điềm điềm vang lên.

“Oreki đấy à?”

Là giọng của Chitanda, hoặc ít nhất tôi nghĩ vậy. Cũng làm gì còn ai khác nữa, nhưng tôi đã bối rối trong một khoảnh khắc. Tôi thường nghe Chitanda nói chuyện bằng giọng rất dịu dàng, nhưng giọng nói từ bên kia tấm rèm lúc này còn hơn cả dịu dàng, trong nó có một sự chững chạc đến mức lạnh lùng. Giống như đang... khách sáo.

“Xin lỗi đã bắt cậu phải nói chuyện kiểu này. Tại mình đang thay quần áo...”

Tôi đã thử nghĩ xem tấm rèm này là để làm gì, hóa ra đúng như tôi nghĩ... Đây là phòng thay đồ của các cô gái. Tôi chỉ biết ậm ừ đáp lại. So với bầu không khí khó chịu ở đây thì căn phòng họp cãi nhau dữ dội hồi nãy chẳng khác gì phòng ngủ trưa. Tôi gáp đôi cái

áo đang khoác trên vai rồi đặt nó xuống chiếu tatami.

“Mình gọi cậu đến đây cũng chỉ vì một chuyện thôi. Đã có vấn đề gì xảy ra rồi à?”

“... Ừ.”

“Có phải chuyện quan trọng không?”

“Chắc là có.”

“Ra vậy...”

Chitanda im lặng mất một lúc. Phía bên kia tấm rèm chỉ có mỗi mình cô thôi sao? Chắc là không rồi. Chitanda đâu phải nàng búp bê sống duy nhất trong buổi diễu hành hôm nay. Vốn dĩ “thay quần áo” ở đây chắc cũng là việc không thể làm một mình được. Tôi đoán vậy thôi chứ cũng chưa biết cô nàng sẽ mặc cái gì. Về phần mình, tôi cũng không biết nói gì.

Cuối cùng, giọng nói của Chitanda lại vang lên.

“Hãy nói cho tớ biết đã có chuyện gì đi. Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa.”

Quả đúng thật. Nếu mười một rưỡi khởi hành, thì cũng sắp đến lúc tôi phải thay quần áo rồi. Tôi hiểu được sự nóng vội của Chitanda cũng như cảm giác muốn nắm rõ tình hình của cô ấy. Lý do cô nàng cho gọi tôi chứ không phải một anh con trai nào khác hẳn là vì cùng tuổi thì dễ nói chuyện hơn.

Nhưng mà...

Nói chuyện không nhìn thấy mặt thì cũng như nói điện thoại thôi, bình thường chúng tôi vẫn làm suốt. Biết là vậy nhưng tôi vẫn cảm giác lười mình như đang lú lịu lại. Chắc vì đột ngột chạy từ chỗ lạnh

vào chỗ ấm áp đây mà. Không sao. Chưa đến mức không nói nên lời. Tôi liếm môi rồi bắt đầu vào đề.

“Cái cầu tên Chokyu ấy...”

Nó đã bắt đầu sửa chữa rồi. Vốn các cụ đã nhờ người ta hoãn việc thi công trong hôm nay, nhưng bên công ty xây dựng lại bảo họ được thông báo rằng cứ tiến hành đi không sao. Vậy là cuối cùng cầu Chokyu không dùng được, giờ mọi người đang tranh cãi căng thẳng xem phải đổi tuyến đường diễu hành thế nào. Tôi trình bày tất cả những ý trên một cách giản lược nhưng không hấp tấp.

Từ phía bên kia tấm rèm, tôi chẳng nghe thấy gì cả, một tiếng ho cũng không. Cũng nên đáp lại gì đó cho người ta biết mình còn đang nghe chứ. Mà không, có lẽ Chitanda vẫn đang ậm ừ nãy giờ nhưng vì rèm quá dày nên tiếng của cô nàng không lọt qua nổi. Tôi cũng chẳng biết cô nàng nghe được bao nhiêu phần những gì tôi đang nói. Có thể Chitanda đang ngồi chính tọa, vừa được chải tóc vừa nghe, hoặc có khi cô ấy đang vừa trồng cây chuối vừa nghe cũng nên. Mà có đang nghe không đấy?

Đột nhiên cảm thấy bất an, nên đang nói dở thì tôi cắt ngang để hỏi.

“Có người đề nghị đi qua cầu Tooji... Cậu có nghe không thế?”

Lập tức có tiếng đáp lại, giống như gõ vào trống sẽ có tiếng kêu vậy.

“Đang nghe đây.”

Thật là lạnh lùng, hoặc đúng hơn là tôi chưa bao giờ nghe thấy giọng Chitanda thiếu hơi ấm như thế này... Trong tâm trí tôi, chẳng biết từ lúc nào Chitanda đã cầm một cái quạt đưa lên che miệng.

Một tay cô nàng tì lên thành ghế sofa, vừa nghe vừa cố gắng không ngáp. Tôi khẽ thở dài một tiếng, trình bày nốt bầu không khí căng thẳng ở phòng bên kia lúc này, rồi dừng.

Sau khi tôi ngừng nói, âm thanh duy nhất còn lại trong phòng là tiếng của cái lò sưởi đốt dầu đang hoạt động. Mà cũng không hẳn... Khi lắng tai nghe, tôi bắt được những tiếng xì xầm, có vẻ như đã cố nén xuống để người ngoài không nghe thấy. Ai đó đang nói chuyện, là Chitanda à? Hay là một ai khác nãy giờ ngồi cạnh cô ấy, nhưng chưa nói với tôi câu nào?

Sau tất cả những tiếng rì rầm đó, tôi được ban cho một lời khen.

“Cậu kể vấn đề rất dễ hiểu thật.”

Cảm ơn.

Tuy nhiên câu tiếp theo của Chitanda thì lệch tông một chút với những gì cô ấy nói từ nãy đến giờ. Tôi cảm thấy như cô nàng vừa mới hít vào một hơi, giọng cũng cao hơn trước.

“Ông Murai là nghị sĩ tòa thị chính thành phố Kamiyama đó. Tôi nghĩ ông ấy sẽ không nói kiểu ‘có chậm tiến độ cũng được’ đâu, nhưng nếu đã có ông thương lượng giúp thì công ty xây dựng Nakagawa khó lòng từ chối. Vậy tức là đã thật sự có một cuộc điện thoại bảo họ rằng hôm nay thi công cũng không sao.”

Tôi nghe loáng thoáng những thanh âm quen thuộc lẫn trong câu nói của Chitanda. Chính là thứ mà tôi luôn liên tưởng tới đầu tiên khi nghe cái tên Chitanda, là bầu nhiệt huyết ản sâu trong dáng vẻ nền nã của cô nàng. Chính là cái thứ đã lôi tôi, Satoshi và Ibara vào bao nhiêu vụ rắc rối kể từ tháng Tư năm ngoái. Một lòng hiếu kỳ âm ỉ.

Vậy tức là bây giờ Chitanda chẳng cầm cái quạt nào trên tay hết. Có khi cô nàng còn đang dần tới sát tấm rèm, vì muốn ngay lập tức được biết rằng ai đã làm chuyện này, và tại sao? Làm quái gì có chuyện cô ấy ngáp chử. Bên trong đôi mắt to tròn ấy chắc chắn đang tràn ngập thứ sức mạnh khó có thể diễn tả bằng lời. Đó mới là Chitanda.

“Tại sao họ lại làm như vậy...?”

Phía bên kia tấm rèm, Chitanda đang bắt đầu tò mò.

Nhưng cũng chỉ đến mức đó thôi. Lòng nhiệt thành ấy chỉ bùng lên đủ để tôi loáng thoáng nhận ra, rồi ngay lập tức bị giấu đi như chưa từng tồn tại. Điều mà Chitanda đã nói với tôi, kể đang ngồi chính tọa trên chiếu tatami, không phải là câu “Mình rất tò mò” như mọi khi.

“Nhưng vậy là mình yên tâm rồi. Vấn đề cũng không đến mức nghiêm trọng lắm.”

Tôi không đáp lại được ngay, vì cùng lúc có tận hai điều muốn nói. Điều đầu tiên là “Có thể thôi á?” Nhưng câu này có vẻ không nên nói thì hơn. Tôi hắng giọng một cái rồi hỏi lại.

“Không nghiêm trọng á? Phòng bên kia đang cãi nhau loạn lên kìa.”

“Quả đúng vậy, nhưng cái đó không phải là vì mọi người không có cách giải quyết đâu. Nói đơn giản thì trong những chuyện lễ nghi, người ở đây không thích đi xa hơn cầu Chokyu.”

Chitanda giảng giải. Vốn tôi chẳng có hứng thú gì với vụ này, vậy mà cũng suýt nữa muốn bảo “Cậu nói rõ hơn đi”. Cô ấy dừng lại

một chút, hẳn là để suy nghĩ.

“Oreki, cậu có thể chuyển lời hộ mình tới các bác bên đó không?”

“Ừ, được chứ.”

“Vậy thì...”

Sau khi chào đầu, cô nàng vào chủ đề chính, với giọng còn kính cẩn hơn lúc nãy nữa.

“ ‘Cháu sẽ thưa chuyện với người quản đền bên đó. Còn cha cháu sẽ liên lạc với các cụ hương thân phụ lão’, cậu cứ chuyển lời như vậy.”

Trong khoảnh khắc, tôi đã tưởng tượng xấu của Chitanda lại tái phát, vì lời của cô nàng nghe như bị thiếu văn cảnh. Mỗi khi nhờ cậy ai, Chitanda hay nháy cóc qua phần giải thích, nhưng khi được nhắc thì sẽ nói lại đầy đủ, chu đáo. Nhưng lần này khi tôi hỏi lại “Chỉ có vậy thôi à?”, vọng lại từ phía bên kia tấm rèm dày chỉ là những từ ngữ lạnh lẽo và khô cứng.

“Chỉ vậy là họ hiểu rồi.”

Và cuối cùng tôi cũng chỉ cần truyền đạt như vậy thật. Khi tôi quay trở về căn phòng lạnh lẽo của cánh đàn ông và chuyển lời của Chitanda, bác Hanai nhẹ nhõm ra mặt. Nhìn tình hình thì có vẻ họ bàn bạc vẫn chưa đâu vào đâu cả.

“Ồ, vậy thì tốt rồi... Các ông, chúng ta sẽ vòng xuống hạ du nhé.”

Vậy là trong lúc tôi vẫn chưa hiểu gì, lộ trình đã được quyết định. Sau đó tất cả lại bắt đầu chạy như cò lông công, chẳng ai còn thời gian mà thắc mắc. Bởi vì chẳng còn bao lâu nữa là đến giờ xuất

phát rồi.

4

Đến lúc thay đồ, chính tôi cũng gặp phải rắc rối bất ngờ.

Ngoài trời những tia nắng đã chiếu rọi, không khí quả thật rất “mùa xuân”. Tôi cởi áo len và áo khoác ra rồi mặc một chiếc áo lót trắng bên trong, khoác haori đen ra ngoài, sau đó mặc một cái quần giông giống hakama. Tay áo vừa vặn ngon lành, nhưng ống quần thì lại ngắn cũn cỡn. Đến một phần ba cẳng chân của tôi bị hở ra.

“Bộ này không vừa anh ơ.”

Tôi nói với người đang giúp mình thay đồ. Lúc nhờ tôi, Chitanda đã bảo là mặc sẽ vừa mà, thế này là sao? Thế nhưng cái anh tôi hỏi - có lẽ vừa tròn hai mươi - đã bật cười mà nói.

“Kiểu nó vậy đó em.”

“Kiểu nó vậy á?”

Thế này thì chân tôi sẽ bị lạnh. Tôi nhớ lại hồi năm mới. Hình như cứ nhắc đến “Chitanda” và “trang phục truyền thống” thì kiểu gì cũng đi cùng “lạnh” thì phải?

“Như vậy là ổn nhất rồi. Nếu quần dài thêm chút nữa thì anh sẽ bị bắt cảm ô mắt.” Anh ta nói. Đúng là anh trai này cao hơn tôi nhiều thật. Tóc anh ta nhuộm màu nâu sáng, có vẻ như là một chàng trai không thích theo khuôn mẫu. Nhưng nếu có người trẻ là anh ta thì đâu cần phải gọi tôi chứ. Sắp đến giờ xuất phát, tôi đâm ra hỏi hột một cách bất thường. Tôi càu nhàu với anh ta.

“Chỉ vì cái ống quần thôi mà, sao anh không làm chứ?” Anh

thanh niên đó vừa đưa tôi đôi tất màu đen vừa nhún vai.

“Anh bỏ công về quê để xem buổi diễu hành hiếm thấy này đó. Nếu bị bắt phụ việc thì sẽ không xem được nhiều.”

Cũng đúng, như tôi trong cả buổi sắp tới chắc chỉ có nhìn cái lưng của Chitanda thôi. Quần áo thì không sao, nhưng nghĩ đến việc đi đôi tất người khác từng dùng là tôi lại thấy không thoải mái. Nhưng đã đến lúc này rồi thì có không thích cũng chẳng để làm gì, tôi đành phải xỏ chân vào. Và giờ thì tôi đang mặc đồ đen từ đầu đến chân, nhưng ống quyển thì vẫn lộ ra như mặc quần cộc, thật nhếch nhác quá.

“Rồi, tiếp theo là cái này.”

Tôi được đưa cho một cái áo trắng dài bằng cả người mình.

“Em cứ trùm vào đi, còn thắt đai ở hông nữa mà.”

Tôi chui người luôn tay vào cái áo theo hướng dẫn, phần hông tôi được buộc đai, thắt nơ con bướm sau lưng. Trên thân áo có những miếng dán để dính hai vạt lại với nhau, tay áo rộng thùng thình nên thấy được cả lớp áo màu đen bên trong. Hai bên có đường xẻ từ hông đến đầu gối, để lộ những nếp gấp của chiếc hakama. Mặt trước áo trắng trơn, nút cổ đóng kín nhưng thấp hơn phần cổ áo màu đen mặc bên trong, nên nhìn vào có thể thấy rõ hai lớp áo trắng và đen. Chà, đúng là người đẹp vì lụa. Giờ nhìn tôi giống người có liên quan đến lễ hội rồi đấy.

“Giờ em đội nốt cái này vào.”

Tôi được đưa cho một cái mũ màu đen. Nó giống như một hình trụ bị bóp vào từ hai bên vậy, chắc là một loại mũ eboshi*. Tự nhiên tôi có linh cảm xấu. Mấy món đồ trước vẫn ổn, nhưng đội cả cái mũ

này thì...

Tôi thử đội nó lên rồi soi mình trong gương. Sau khi chăm chú nhìn tôi một lượt, anh thanh niên nói.

“... Trông chả hợp gì hết.”

Tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng mặc cho Oreki Hotaro có hợp với trang phục truyền thống hay không, lễ hội sắp bắt đầu rồi. Có vẻ như vấn đề cầu đường đã giải quyết xong, nhưng họ vẫn không thể bắt đầu đúng giờ được. Tôi được cho biết đoàn diễu hành sẽ xuất phát muộn hơn kế hoạch ban đầu mười lăm phút.

Tôi đi ra sân trước từ cửa hậu. Những nàng búp bê sống có lẽ sẽ ra từ cửa chính, tập hợp trước cửa chính điện, lúc đó vẫn chưa đến lượt tôi xuất hiện. Sau khi tập hợp xong họ sẽ xếp thành hàng ngũ, lúc bấy giờ tôi mới đi lẫn vào rồi sau đó cứ đi theo Chitanda.

Được, nhớ hết quy trình rồi.

Tôi bước đi dọc hành lang của tòa nhà văn phòng đèn, trong đôi tất vẫn chưa quen đeo, hướng về phía cửa hậu. Tôi xỏ chân vào đôi dép cỏ được để sẵn cho mình. Vì tuyến đường bị thay đổi, đường đi sẽ dài thêm một chút nên tôi sẽ phải kẹt với nó chừng một tiếng nữa. Tôi đi loanh quanh trong phòng một chút để thử, đôi dép không làm chân tôi bị đau hay xước ở đâu cả. Tuy không thoải mái lắm nhưng thôi cũng tạm ổn.

Vừa ra khỏi văn phòng, tôi đã thấy người đàn ông mặc chiếc áo happi chạt ních - hình như tên Sono thì phải - cầm sẵn ô đứng đợi mình. Chiếc ô dán giấy màu huyết dụ, to hơn tôi nghĩ nhiều. So với ô kiểu Tây thì góc mở của nó rộng hơn, gần như là thành một chữ T, có lẽ vì thế nên trông nó còn lớn hơn thực tế. Thấy tôi có vẻ nhụt

chí, anh Sono lên tiếng động viên.

“Thôi chú đừng căng thẳng quá, cái lễ hội búp bê này đã khó lắm đâu. Cứ thoải mái đi.”

“Nói như anh tức là có những lễ hội khác ạ?”

“Ừ. Như lễ hội mùa xuân chẳng hạn.”

Thế thì mệt thật, tôi vừa nghĩ vừa cầm lấy cái ô... Trông to nhưng hóa ra không nặng lắm, chắc chỉ hơn ô bình thường một chút, giữ nó bằng hai tay trong một tiếng thì tôi thừa sức.

Phù, tôi thở hắt ra một hơi. Anh Sono hỏi.

“Hội hộp hả?”

... Có một chút ạ.

Và rồi những nàng búp bê đã tập hợp.

Đầu tiên là búp bê hoàng đế. Anh ta đội mũ eboshi có đính cái gì đó trông như một cái đuôi dài, mặc đồ đen từ đầu đến chân, chỉ có cái cổ chân lộ ra là màu trắng. Đây chắc là trang phục của quý tộc xưa, và cũng là đồ mà búp bê hoàng đế trong lễ hội búp bê mặc. Tuy nói là đen từ đầu đến chân nhưng không phải là đen thui, trên nền vải có những hoa văn với sắc đen khác vô cùng tinh tế. Nhìn xa không biết chính xác được, nhưng tôi thấy hơi giống những đường kẻ sọc. Chàng trai sắm vai búp bê hoàng đế có khuôn mặt rất đẹp, nhưng thật lạnh lùng.

... Không đúng. Tôi nghi ngờ chính con mắt của mình. Đó không phải nam, tất cả các búp bê sống đều là nữ mà! Tôi còn biết mặt người đóng vai búp bê hoàng đế kia cơ. Ánh mắt sắc sảo và cái cằm nhọn đó, dù có buộc tóc cao lên cũng không lẫn vào đâu được.

Đó chính là chị Irisu Fuyumi học lớp Mười một trường cấp ba Kamiyama!

Tôi quen chị Irisu từ lễ hội văn hóa, tôi giúp chị ấy, chị cũng giúp lại tôi. Tôi không biết nhiều về chị, nhưng nhà chị Irisu có ở khu này đâu nhỉ? Chẳng lẽ chị cũng là quân ở ngoài được tuyển vào như tôi? Chị ấy nhìn thẳng về phía trước, không chút ngượng ngùng. Vì không hề nhìn quanh quất nên chị cũng không nhìn thấy tôi.

Tiếp theo là hoàng hậu.

Khoảnh sân phía trước điện lớn chật ních người, tôi chẳng biết họ từ đâu ra mà lăm thế. Chắc phải có cả khách từ ngoài thành phố Kamiyama đến chứ? Lễ hội búp bê sống này là một sự kiện thu hút khách du lịch hơn tôi nghĩ. Bảo sao Chitanda lại nói nó “tương đối nổi tiếng”. Biển người trong sân đèn bắt đầu gợn sóng, rất nhiều máy ảnh đã được giơ lên. Nếu bây giờ trời không ngập tràn nắng xuân thì chắc những ánh đèn flash đã nháy liên hồi rồi. Chị Irisu trong vai búp bê hoàng đế mặc trang phục đen của quý tộc, vậy hoàng hậu sẽ mặc gì nhỉ?

Và rồi, Chitanda xuất hiện trong bộ junihitoe*.

Lớp áo ngoài cùng màu vàng cam với họa tiết hình bánh xe, tiếp theo sau là hồng đào, xanh nhạt, một màu vàng trông rất thanh nhã diềm đằm, rồi cuối cùng là trắng. Đôi bàn tay mềm mại của cô nàng đặt lên nhau, cầm một chiếc quạt có thất chỉ ngũ sắc. Khuôn mặt được điểm trang kỹ càng. Chitanda cúi đầu, nhẹ nhàng tiến ra sân đèn. Chỉ sau vài bước, tôi nhận ra rằng cô ấy đã nắm được cách bước đi ra sao để trông đẹp đẽ nhất ở một dịp như thế này.

Ôi trời, tôi thậm nghĩ.

Thế này thì không ổn rồi. Cái bộ dạng này của tôi quả là không ổn. Chết rồi. Quả thật tôi không nên đến đây.

Nếu phải tóm tắt tại sao tôi lại cảm thấy như vậy thì...

Đại khái là...

Oreki Hotaro tôi đây trước giờ vẫn luôn tự tin rằng mình là người “thành thạo tiếng Nhật”, và dù không hợp lý tôi cũng có thể sắp xếp suy nghĩ của mình một cách trật tự. Thế mà ngày hôm nay, trong khuôn viên đền Mizunashi, lúc mười một giờ bốn mươi lăm phút, khi nhìn thấy Chitanda mặc bộ junihitoe mà bước đi dưới ánh nắng mùa xuân...

Tại sao ý nghĩ “Thôi chết rồi” lại nảy ra trong đầu tôi chứ? Tôi không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả. Tôi đã suy nghĩ rất nhiều nhưng không tài nào giải thích nổi. Việc không cần làm thì khỏi làm. Việc bắt buộc phải làm thì làm cho nhanh gọn. Cái chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng của tôi đang đứng trước một mối đe dọa trí mạng. Tôi có linh cảm như vậy, nhưng không tài nào giải thích được tại sao.

Chỉ có điều tâm trí tôi đang hét lên, chết rồi, thế này không ổn!

Vạt sau của bộ junihitoe Chitanda đang mặc dài lướt thướt. Hai cô gái cũng mặc đồ truyền thống đi sau lưng cô nàng, giữ cho vạt áo không chạm đất. Mái tóc Chitanda chảy dọc sống lưng như một dòng thác dài thật dài và được buộc lại bằng một đoạn giấy màu vàng kim. Người không biết hẳn sẽ nghĩ cô gái mặc junihitoe kia có mái tóc dài làm sao, còn tôi thì biết tóc Chitanda không dài đến thế, kia hẳn là tóc giả rồi. Tiếp theo chắc sẽ là ba cung nữ, rồi tả hữu đại

thần, tiếc là tôi không ở lại ngắm họ được. Đến khi nhận ra, tôi đã hòa vào đoàn người đang tiến lên từng chút một, đưa chiếc ô màu huyết dụ lên che cho Chitanda. Thứ tự lần lượt là chị Irisu, Chitanda, hai cô gái nâng vạt áo, rồi đến tôi. Vừa đi từng bước nhỏ tôi vừa nghĩ, cái vạt áo kia phiền phức thật. Nhưng Chitanda thì không nhìn thấy nó...

Không chỉ có khách du lịch, mà cả báo đài cũng tìm đến đây thì phải. Tôi nhìn thấy một cái ống kính to bự được đặt trên một cái giá đỡ ba chân cũng vĩ đại không kém đang chĩa về phía chúng tôi. Đi thêm mấy bước nữa còn thấy cả camera của đài truyền hình chờ sẵn. “Có khi cái mặt mình lại được chiếu lên ti vi đấy. Hồi hộp cũng phải thôi”, tôi đã nghĩ vậy. Nhưng thực tế thì làm gì có cái camera nào chĩa về phía tôi, họ còn chẳng thèm để ý đến tôi ấy chứ. Đương nhiên là vì ngay từ đầu tôi chỉ là hàng đính kèm chứ đâu phải nhân vật chính trong buổi hôm nay.

Đoàn người hóa ra dài hơn tôi nghĩ. Những người đàn ông mặc trang phục giống nhau vừa thối sáo vừa đi theo sau chúng tôi. Còn có những tiếng tùng, tùng lẫn vào nữa, hẳn là trong đoàn có cả người đánh trống taiko, dù từ chỗ tôi đứng không trực tiếp nhìn thấy họ. Chúng tôi đi về phía hạ du sông, theo đúng con đường mà sáng nay tôi đạp xe qua. Hồi sáng trời rét đến mức tôi mặc áo khoác vẫn còn run, vậy mà giờ nó đã ngập tràn ánh nắng dịu dàng. Những cơn gió tháng Tư thổi qua mặt con sông nhỏ, tuy vẫn còn mang hơi lạnh nhưng lại khiến người ta thấy thật dễ chịu. Quan khách đứng thành hàng hai bên con đường hẹp. Từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ tôi chưa bao giờ bị nhiều người nhìn cùng lúc như thế này. Mà thực ra

thì chắc chẳng ai thèm để ý cái thằng che ô cho búp bê đâu, tôi cũng chỉ biết nhìn thẳng về phía trước thôi.

Hình như chúng tôi đã đi qua cây cầu Chokyu rắc rối rồi thì phải. Không những thế, chẳng biết cả đoàn đã qua bờ sông bên kia bằng cầu Tooji từ lúc nào. Tôi nhận ra điều này vì thấy mình đang đi về phía thượng du.

Bất chợt một sắc hồng lọt vào tầm mắt, làm tôi bất giác ngẩng mặt lên.

Chitanda đang đi dưới tán cây anh đào nở hoa đơn độc. Dù chưa đến độ mãn khai, nhưng cây anh đào đang khoe sắc ngay bên cạnh đoàn diễu hành. Chitanda mặc bộ junihitoe, trầm lặng tiến bước dưới những cánh hoa đang độ rục rở ấy. Ánh mặt trời ấm áp dịu dàng chiếu rọi, những ngôi nhà cổ lợp mái ngói dọc đường chúng tôi đi, tuyết còn đọng lại trên ruộng đồng, cùng tiếng rì rào của dòng sông nhỏ trong vạt một phần lấy nước từ tuyết tan... Bất chợt, tôi có cảm giác rằng ở đây bây giờ không có thứ gì là xấu xí cả.

Nhưng tôi cũng chỉ có thể nhìn suối tóc đen mượt, vạt áo được nâng lên cùng cái lưng của Chitanda mà thôi. Mãi mà tôi chưa thể quen được với sự hiếu kỳ mà Chitanda luôn áp ủ trong lòng. Nhưng vào lúc này tôi thầm nghĩ, có lẽ Chitanda lúc nào cũng cảm thấy như tôi lúc này nhỉ? Ngay bây giờ, tôi muốn được biết biểu cảm của cô ấy. Nếu có thể thấy đôi mắt nhìn xuống cùng đôi má đỏ hây hây của Chitanda từ chính diện, thì tôi sẽ cảm thấy như thế nào...

“Hotaro!”

Tiếng ai gọi giật làm tôi hoàn hồn. Satoshi đang đứng giữa các vị

quan khách, bên cạnh cậu ta là Ibara. Tôi đàn mặt ra, rồi lại quay đầu nhìn thẳng về phía trước.

5

Việc chuẩn bị rượu có vẻ vẫn bị trễ, nhưng lịch trình của buổi diễu hành cũng bị lệch đi do đổi tuyến đường, nên cuối cùng lại thành vừa kịp. Đoàn diễu hành về đến đền được đón tiếp bằng đồ ăn nóng sốt và những bình rượu ấm. Dù đã có nhiều chuyện xảy ra nhưng giờ thì suôn sẻ cả rồi, những gì sau đó chỉ là một buổi liên hoan bình thường thôi. Bữa ăn trưa thịnh soạn và tràn ngập tiếng cười. Nhưng những nàng búp bê sống như Chitanda thì lại phải vào điện lớn mà chưa được ăn uống gì. Hình như họ còn phải làm lễ tẩy uế nữa.

Búp bê Hina vốn là thứ có hình dạng giống con người, hấp thu những ô uế thay cho con người, và khi “uế” đã tích tụ vào đó rồi thì phải tìm cách giải quyết. Tôi không biết lễ hội búp bê sống của đền Mizunashi có từ bao giờ, nhưng để con người đảm nhiệm phần việc vốn của búp bê quả là một nghi thức hiếm có. Ví như dính đến chú thuật thì thật là nguy hiểm. Việc những nàng búp bê sống phải làm lễ tẩy uế ngay không phải là không có ý nghĩa.

Người kể với tôi những điều trên chính là kẻ biết hết những thứ không cần biết, Fukube Satoshi... À không phải, là Ibara kể chứ. Tôi đã mặc lại thường phục và áo khoác, giờ đang cùng Satoshi và Ibara ăn mitarashi dango* trong một góc sân đền. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng Ibara lại biết nhiều về chú thuật đến thế. Còn Satoshi thì nói chuyện khác.

“Hotaro, kỳ diệu thật đó.”

“Chuyện hai cậu đến kịp lễ hội á?”

“Ừ, cái đó cũng kỳ diệu nữa. Không ngờ buổi lễ lại bị chậm.”

Hình như sau khi xong buổi học phụ đạo, Satoshi đã phóng xe như bay đến đây, vừa qua cầu Tooji thì bắt gặp đoàn diễu hành thì phải. Cậu ta thò tay vào cái túi đeo chéo bằng vải, lấy ra một cái máy ảnh loại dùng một lần.

“Tuy đồ nghề mang theo không làm tớ hài lòng lắm, nhưng còn hơn là chẳng chụp được gì. Cũng may là tớ đã luôn mang theo nó đề phòng gặp được khoảnh khắc hiếm có khó tìm. Bỏ lỡ thôi đã tiếc đến rùng mình rồi, gặp được mà không chụp được ảnh thì chắc tớ tức điên mất.”

“Vậy là cậu chụp được rồi hả?”

“Ngon lành, có cả cây anh đào luôn.”

Thấy tôi im lặng, Satoshi cười nhăn nhó rồi nói tiếp.

“Tính Hotaro chắc khó mà nói được câu ‘Rửa cho tớ một tấm làm kỷ niệm với’ nhỉ? Nhưng thôi đừng lo. Cậu không nói tớ cũng cho cậu mà.”

“Nhưng ông mặc cái bộ đó chả hợp gì hết.”

Ibara còn tranh thủ đá đểu tôi nữa.

Suốt thời gian ở đền Mizunashi tôi không gặp được Chitanda. Chẳng biết bao giờ nghi lễ mới kết thúc, nhưng sau khi tan hội quan khách cũng vãn dần, bọn Satoshi cũng không ở lại được nữa. “Nhớ lo cho Chitanda nhé”, cậu ta nói vậy rồi chuồn mất.

Về phần mình, tôi ăn trưa cùng với mọi người, tích cực tham gia dọn dẹp, dù chẳng biết mình sẽ phải đóng vai “người có phận sự” đến bao giờ nữa. Những người đàn ông có việc cần làm đều nhanh chóng rời đi, cuối cùng còn lại mười ông ngồi lai rai nhắm rượu với cá và dưa muối*. Phải đến khi mặt trời đã ngả về đằng Tây, tôi mới thấy mặt Chitanda. Lúc đó tôi đã được mời vào nhà cô ấy, hai đứa gặp nhau ở lối đi bên hiên nhà. Tôi vốn đã ngoan ngoãn ngồi yên trong phòng khách được một lúc, sau đó đứng dậy đi vệ sinh, đến lúc quay lại thì tình cờ gặp Chitanda.

“A, Oreki. Mình đang định đi tìm cậu.”

Chitanda mỉm cười, cô nàng đã tẩy hết lớp trang điểm và trở về với diện mạo hằng ngày. Không cần ngắm kỹ tôi cũng cảm nhận được rằng đây mới thật sự là Chitanda mà tôi thân quen. Cô đã thay bộ junihitoe bằng áo sơ mi có cổ cùng chiếc váy màu sắc nhã nhặn. Nếu chỉ để mặc trong nhà thì thế này vẫn trang trọng quá, có lẽ lát nữa Chitanda sẽ lại phải tiếp khách. Trong lúc tôi còn đang quan sát, thì hai má Chitanda đã phồng lên.

“Hả... Gì thế?”

Cô ấy thở hắt ra một hơi, rồi mạnh mẽ cất tiếng gọi.

“Oreki!”

“...”

“Hôm nay mình đã rất cố gắng đó. Mình đã chịu đựng rất rất rất lâu. Riêng hôm nay, mình cho rằng bản thân đã làm rất tốt!”

“Ừ, vụ làm búp bê chứ gì?”

Nhưng tôi đã nhầm. Chitanda lắc đầu, rồi tiến lại gần tôi hơn

nữpa. Những tấm ván gỗ bóng loáng lát ngoài hiên nhà kêu lên kèn kẹt.

“Mình có phải chịu đựng gì chuyện đó đâu. Điều mình đang nói tất nhiên là...”

Chitanda chấp hai tay lại trước ngực, rồi nói với tất cả cảm xúc.

“Ai đã gọi điện thoại cho công ty xây dựng Nakagawa, và tại sao chứ? Mình rất muốn biết!”

Ra là vụ đó...

“Lúc ở trong phòng thay đồ, mình đã đoán rằng Oreki phải biết được điều gì rồi nhưng không tiện hỏi. Nghĩ đến đây mình lại cảm giác như ở phía bên kia tấm rèm, Oreki đang lè lưỡi trêu mình vậy.”

“Lưỡi thì tớ không lè đâu.”

“Vậy là cậu có lè cái gì hả?”

Tôi không nghĩ là sẽ bị hỏi như vậy đây.

“Mình đã suy nghĩ rất nhiều. Ngăn cản giao thông qua cầu Chokyu thì ai sẽ được lợi, và lợi như thế nào? Nhưng hôm nay mình lại có phận sự. Mình không thể cứ nghĩ mãi về vấn đề này, và cũng chẳng hỏi ai được cả...”

Biểu cảm của Chitanda chưa có gì thay đổi, nhưng tôi cảm nhận được sự âm ức của cô nàng. Ngoài hiên nhà không có tấm trướng nào hết, nên đôi mắt tượng trưng cho tính tò mò của Chitanda đang ở rất gần tôi.

“Oreki, cậu ở bên văn phòng suốt, hẳn là đã nhận ra điều gì rồi chứ?”

Làm gì có. Tôi đã rất muốn nói vậy, nhưng thực sự là có. Bình

thường thì tôi chẳng thèm để ý đến chuyện cái cầu nó bị làm sao đâu, nhưng hôm nay gắn liền với cây cầu là “tinh tiết đặc biệt”. Tôi đã nghĩ rằng Chitanda có thể sẽ bị nó làm cho tò mò, nên bản thân mình cũng chăm chú nghe người ta nói chuyện và thu thập thông tin.

Lúc ở căn phòng có che rèm, Chitanda đã không nói câu “Mình tò mò quá!”, nên tôi cứ tưởng mình thoát rồi. Ai ngờ cô nàng còn lôi tôi về tận nhà mình, chờ đến chiều muộn mới bắt đầu tra hỏi.

Tôi lùi lại nửa bước rồi mới trả lời.

“Để xem nào... Hôm nay tớ đã gặp nhiều người lắm, nhưng nói thật là chẳng biết tên ai cả.”

“Chắc là mình nhớ hết tên họ đấy.”

“Vậy cậu có thấy ai đáng nghi không?”

Tôi hỏi ngược lại. Đôi mắt đang bưng bưng lửa hiếu kỳ của Chitanda bất ngờ mở to vì giật mình.

“Hả? Mình á?”

Cô nàng chỉ vào bản thân. Nghĩ lại thì gần đây Chitanda hay làm điều bộ kiểu này thì phải. Cô nghiêng đầu suy nghĩ.

“Ừm... Dù chưa có bằng chứng gì cả, nhưng thành thật mà nói thì mình... có nghi một người.”

“Tớ cũng có nghi một người này, chắc hẳn kẻ đó phải biết mọi chuyện từ đầu rồi.”

Chitanda cười khúc khích.

“Vậy hay là thế này. Mình sẽ viết tên đối tượng lên một thứ gì đó, rồi cùng cho nhau xem?”

“Một thứ gì đó”, nhưng ở đây làm gì có giấy bút. Cơ mà Chitanda cũng không bao giờ yêu cầu việc vô lý. Cô nàng cho tay vào túi váy, rồi lấy ra một cây bút dạ.

“Có bút đây.”

“Cậu đem theo làm gì vậy?”

“Mình vừa phải viết phong bì xong, mà thôi bỏ qua đi.”

“Nhưng viết lên đâu bây giờ?”

Chitanda nhíu mày trong khoảnh khắc tỏ vẻ bối rối, nhưng cô nàng đã tìm ra đáp án rất nhanh.

“Chắc lên tay là được rồi.”

... Tớ thì chẳng sao đâu, nhưng lát nữa cậu còn phải ngồi tiếp khách nữa mà?

Nhưng Chitanda đã tháo nắp bút ra, và viết ngay lên bàn tay trắng trẻo của mình mà không hề do dự. Viết xong, cô nàng xoay thân bút về phía tôi.

“Nào, đến lượt Oreki đó.”

Thế thì chịu, tôi cũng đành viết thôi. Đầu bút cù vào lòng bàn tay trái tôi nhột nhột, đến mức tôi phải kìm chế để không bật cười, bộ mặt cố nín cười của tôi chắc kỳ cục lắm. Tôi và Chitanda nắm tay lại rồi cùng đưa ra. Cửa chớp bên hiên nhà Chitanda đang để mở, biết đâu có người đang nhìn trộm chúng tôi cũng nên. Mà chắc không sao đâu, vườn nhà Chitanda rất rộng, còn bao quanh bởi tường cao nữa.

“Đếm đến ba nhé. Một, hai... ba.”

Trong lòng bàn tay trái của Chitanda ghi chữ “Con trai ông

Konari”. Cửa tôi thì ghi “Tóc nâu”. Chitanda chăm chú đưa mắt qua lại giữa lòng bàn tay hai đũa, rồi khẽ gật đầu với vẻ mãn nguyện.

“Anh trai con bác Konari có mái tóc nâu mà.”

“Ban đầu tớ đã thấy cái anh nhà Sono đáng nghi. Nghe bảo nhà anh ấy đang có tang, vậy mà vẫn đến phụ việc lễ hội.”

“À, anh Sono... Mình nhớ bà anh ấy cũng gần trăm tuổi rồi.”

“Nhưng sau đó tớ lại thấy chuyện này cũng không có gì lạ lắm. Nếu ở làng này có hai nhà cùng mang họ ‘Sono’, thì việc anh ta đến đây cũng chẳng thành vấn đề gì cả.”

Chitanda gật đầu.

“Tuy hai bên có họ hàng, nhưng đúng là có hai nhà Sono đấy. Cũng khá nhiều người trùng họ mà.”

“Ừ đấy, vậy là không phải anh Sono rồi nhé. Tiếp theo là anh Nakatake lo việc chuẩn bị rượu. Anh ta đã hẹn người ta mang rượu đến lúc một giờ, vậy là bị cụ già tóc trắng mắng cho. Nhưng cầu Chokyu không dùng được, đoàn diễu hành trở về muộn hơn kế hoạch nên rượu đến lúc một giờ là vừa kịp. Nhưng tớ thấy chỉ để câu giờ cho rượu đến kịp mà nhờ đến cả bên thi công thì thật là ngớ ngẩn. Vả lại công ty xây dựng đó nhận được điện thoại từ hôm kia cơ mà. Tớ nghĩ anh ta chỉ đơn giản là người không giỏi sắp xếp công việc thôi.”

“Anh Nakatake... không phải người xấu đâu.”

Chitanda ngập ngừng nói. Tôi tiếp tục suy đoán.

“Tiếp theo là đến công ty xây dựng Nakagawa, ông nghị sĩ Murai, và anh Tanimoto đã nhờ vả ông Murai. Tớ đã nghĩ rằng một người

trong số họ nói dối. Như kiểu công ty xây dựng đặt tiến độ lên hàng đầu, họ tiếc việc phải nghỉ mất một ngày nên quyết định làm bù. Hoặc ông Murai vì lý do gì đó nên ngoài mặt thì ngon ngọt với anh Tanimoto, nhưng thực ra đã bảo với công ty xây dựng là hãy bịa chuyện để tiếp tục thi công như bình thường. Nhưng sáng nay tớ vẫn còn qua được cầu mà, họ đã bắt đầu làm đâu. Vậy là còn rất rất lâu mới đến hạn bàn giao. Trong hạn người ta bao giờ cũng để thừa ra vài ngày phòng mưa gió không làm được, vậy vì có gì mà phải vội vàng đến thế? Chỉ còn mỗi khả năng là ông nghị sĩ lừa mình, nhưng dù chỉ là giả thuyết tớ vẫn thấy không đáng tin chút nào.”

Chitanda phì ra một hơi từ đằng mũi. Tôi nói có gì buồn cười à?

“Cũng đúng... bác Murai cũng hơi không đáng tin thật đó, nếu so với người khác.”

Ra vậy. Tôi có biết ông nghị sĩ nào khác đâu.

“Giữa cái lúc đang chẳng có gì hợp lý ấy, tớ phát hiện ra một người hành động như thể đã biết trước là cầu Chokyu sẽ không dùng được vậy.”

“Đó là anh con trai bác Konari phải không?”

“Tớ có biết tên anh ta đâu.”

Vì cứ đứng nói chuyện mãi cũng bất tiện, nên chúng tôi quyết định ngồi xuống hiên nhà. Nắng chiều rực rỡ đến chói mắt. Bây giờ mà có thêm con mèo tam thể với ấm trà thì tuyệt.

“Anh ta bảo mình đã ‘bỏ công về quê để xem buổi diễu hành hiếm thấy’ này. Có lạ không chứ? Suốt từ hồi cấp hai đến giờ năm nào cậu cũng làm búp bê sống, vậy nghĩa là lễ hội này được tổ chức hằng năm. Tuy mỗi năm chỉ có một lần, nhưng vẫn là sự kiện

thường niên nên nói ‘hiếm thấy’ chẳng phải hơi kỳ lạ sao?”

“Đúng là có chút không bình thường...”

Chitanda cẩn trọng gật đầu. Tôi quay sang nhìn và thấy má cô đang ửng hồng dưới ánh chiều. Tôi hướng mắt lên bầu trời, nói tiếp.

“Nhưng năm nay quả thật anh ta đã được thấy một buổi diễu hành ‘hiếm thấy’.”

“Sao cơ?” Chitanda tròn mắt.

Tôi nhớ ra rồi. Ban nãy Satoshi đã nói “Kỳ diệu thật đó”.

“Bên bờ sông chỉ có duy nhất một cây anh đào đang trở hoa. Cầu Chokyu không cho người qua lại để sửa chữa. Tớ không biết anh Konari giờ đang làm ăn phương nào, nhưng chắc hẳn anh ta vẫn biết được thông tin đó qua cha mẹ ở đây. Nếu đoàn diễu hành vòng xuống tận cầu Tooji, thì năm nay mọi người sẽ được chiêm ngưỡng một khung cảnh kỳ diệu chưa năm nào có, đó là đoàn búp bê sống đi dưới tán hoa anh đào. Đây chính là cái ‘buổi diễu hành hiếm thấy’ mà anh ta nhắc đến, là cảnh tượng đáng để anh ta cất công về quê.”

“Ra vậy...”

Chitanda đưa tay lên che miệng.

“Và để tạo ra nó...!”

“Đúng rồi đấy.”

Tôi đồng tình, trong đầu văng vẳng một câu nói của Ishikawa Goemon*.

*“Tuyệt cảnh, quả là tuyệt cảnh. So với ngày xuân này, ngàn vàng cũng có đáng gì đâu.”**

Hoa anh đào, búp bê Hina và Chitanda, sự kết hợp ấy đã khiến tôi dù chỉ nhìn từ đằng sau cũng đã phải rún thờ. Nó quả thật đáng để người ta phải ngắm nhìn thật lâu, thậm chí là đáng để chơi một trò tiểu xảo. Nhưng tôi không dám nói ra, mà chỉ ngoảnh mặt đi và hỏi.

“Tại sao cậu lại nghĩ là anh ta?”

Đến đây Chitanda cũng cúi gầm mặt xuống.

“Ừm... Từ đầu mình đã nói là không có căn cứ gì rồi mà.”

“Cứ nói đi, tớ không cười đâu.”

Chitanda ngập ngừng một lúc, rồi cuối cùng cũng nói ra.

“Người có thể làm bác Murai mất mặt mà vẫn điềm nhiên không bị sao cả, theo tớ chỉ có anh Konari mà thôi.”

Ra vậy. Nhưng nếu thế thì Fukube Satoshi cũng là nghi phạm quan trọng đấy.

Vốn từ đầu tôi cũng không có ý định tố cáo anh Konari-gì-đó, chỉ vì anh ta đã có một phát ngôn “lạy ông tôi ở bụi này”. Nếu muốn truy ra lý do thật sự, có lẽ tôi sẽ còn phải ở lại điều tra thêm chút nữa. Nhưng làm vậy thì có ý nghĩa gì chứ? Đúng là đã có chút rắc rối, nhưng rốt cuộc lễ hội cũng đã kết thúc suôn sẻ rồi mà. Tôi và Chitanda đã được vui vẻ sau khi xòe tay cho nhau xem. Và may mắn thay, hình như cô ấy đã hài lòng.

Mùa này về lúc chiều tối không khí vẫn còn hơi rét. Tôi đang định bảo “Ngoài này lạnh quá, vào nhà thôi” thì Chitanda đã nói.

“Oreki. Lúc ở trong căn phòng có treo rèm ấy, mình đã bảo sẽ thưa chuyện với người quản đèn bên kia đúng không?”

Tôi gật đầu. Chitanda thì lo người quản đền, còn cha cô ấy liên lạc với các cụ hương thân phụ lão. Sau khi tôi chuyển lời như vậy, mọi rắc rối liên quan đến vụ cầu Chokyu cấm giao thông đã được giải quyết cứ như có phép màu.

“Mình biết chuyện này có lẽ sẽ chán lắm, nhưng mong cậu hãy nghe mình nói.”

Satoshi còn hay rào trước đón sau, chứ Chitanda thì tôi chưa thấy bao giờ. Tôi chẳng dám than lạnh nữa. Ánh mắt của Chitanda đã vượt ra khỏi vườn nhà mình, qua cả bốn bức tường bao và hướng về phía những ngọn núi ôm ấp khu làng quê buổi hoàng hôn.

“Ngày trước khu này được chia làm hai vùng Nam - Bắc, phân cách bởi một vùng đầm lầy ở đúng chỗ cầu Chokyu ấy. Phía Bắc cầu là làng tứ, phía Nam lại là một làng khác. Sau này người ta cải thiện thổ nhưỡng thì không còn như vậy nữa, bây giờ thì tất cả đều chỉ là vùng Jinde thuộc thành phố Kamiyama thôi.”

Tôi chỉ im lặng nghe, vì chưa hiểu cô nàng đang nói về cái gì.

“Làng mình có đền Mizunashi, còn ngôi làng phía Nam có một ngôi đền khác tên là Sako. Hiện tại không có tranh chấp đất cát hay ruộng nước gì đâu, nhưng cả hai bên đều ngại đi qua cầu Chokyu trong các dịp lễ tiết, vì cảm giác giống như đang lấn vào lãnh thổ của bên kia ấy. Lần này do hoàn cảnh đặc biệt nên mình nghĩ các cụ bên đền Sako cũng sẽ hiểu cho bên mình thôi. Bác Hanai cùng những chú bác khác cũng biết vậy. Nhưng nếu chưa xin phép mà đi vào đất nhà người ta cũng thành chuyện rắc rối, nên phải báo trước một lời. Mà giờ trong làng hiếm có ai còn giữ được liên lạc với bên

đó. Mình đã từng bảo đây không phải vấn đề nghiêm trọng nhỉ? Lý do là vì mình chỉ cần bảo rằng mình sẽ thừa chuyện với bên đền Sako, thì mọi người sẽ yên tâm diễu hành sang phía Nam cầu Chokyu ngay.”

“Tớ hiểu rồi...” Tôi thật lòng cảm kích. “Bảo sao Satoshi gọi gia đình cậu là ‘danh gia’.”

Nhưng Chitanda đã cao giọng hơn một chút.

“Cậu nghĩ vậy thật sao?”

“...”

“Thế giới ở đây quá nhỏ bé. Chỉ là một vùng nhỏ ở phía Bắc thành phố Kamiyama, dân địa phương gọi là Bắc Jinde và Nam Jinde, và những gì mình đã làm chỉ là điều chỉnh thế giới đó một chút thôi. Oreki à, mình không coi những gì ở đây là nhỏ nhất đến mức chẳng đáng quan tâm. Nhưng mình cũng không coi chúng là điều gì to tát.”

Mặt trời đang lặn dần sau rặng núi, bầu trời nhập nhèm đang tiến dần về đêm.

“Anh con trai bác Konari hình như muốn trở thành nhiếp ảnh gia, để thực hiện ước mơ anh ấy đang theo học một trường cao đẳng ở Osaka. Vì vậy mà giả thuyết anh ấy làm tất cả để thấy được một cảnh tượng đẹp của Oreki mới có sức thuyết phục. Chắc anh ấy đã không chỉ nhìn, mà còn chụp cả ảnh nữa. Khác với anh ấy, sau khi tốt nghiệp cấp ba chắc chắn mình sẽ lên đại học thôi. Không biết anh Konari thế nào... còn mình một ngày nào đó sẽ quay lại đây. Dù có đi theo con đường nào đi chăng nữa, điểm đến cuối cùng của mình vẫn chính là nơi đây. Chính miền đất này.”

Nói đến đây, Chitanda mỉm cười nhìn tôi.

“Oreki, cậu định chọn khối nào?”

Thoạt đầu tôi chưa hiểu Chitanda muốn nói đến cái khối gì. Đến lúc nhớ ra chuyện chúng tôi sẽ phải chọn theo khối tự nhiên hoặc xã hội vào cuối năm lớp Mười, tôi mới trả lời được.

“À, tớ theo khối xã hội.”

“Tại sao vậy?”

“Vì trong bốn môn tự nhiên, tớ thích Hóa nhất, còn trong bốn môn xã hội thì tớ thích Lịch sử Nhật Bản nhất. Và cuối cùng thì tớ thích Sử hơn Hóa.”

Chitanda đưa bàn tay vẫn đang nắm lại lên miệng, và mỉm cười.

“Hợp lý thật đấy.”

“Chuyện.”

“... Còn mình chọn khối tự nhiên.”

Thành tích năm rồi của Chitanda hình như thuộc top 5 của khối. Tôi đoán thế, vì bản thân cô nàng không bao giờ khoe, mà trường cũng không công khai bảng xếp hạng thành tích của học sinh. Đại khái là cô nàng có rất nhiều con đường để chọn lựa trong tương lai, nhưng đó không phải điều mà Chitanda đang nghĩ đến.

“Mình không coi việc sẽ phải quay lại đây là điều gì đáng buồn hay đáng chán. Mà ngược lại, với tư cách con gái nhà Chitanda, một gia tộc có tiếng nói ở vùng Bắc Jinde này, mình cũng muốn đóng góp một phần công sức cho miền đất này. Mình định dành những năm cấp ba để nghĩ phương pháp thực hiện mục đích đó, và đã nghĩ ra hai cách. Thứ nhất, là tìm cách tạo ra nông sản có giá trị

cao hơn các nơi khác, để khiến mọi người đều trở nên giàu có. Thứ hai, là rèn luyện cho mình con mắt có tầm nhìn kinh doanh, cải thiện hiệu quả sản xuất để không ai phải nghèo khổ. Cuối cùng mình đã chọn phương án thứ nhất, và vì vậy mới theo khối tự nhiên.”

Thấy tôi không nói gì, Chitanda lại hỏi.

“Bạn có biết lý do lớn nhất khiến mình lựa chọn như vậy là gì không?”

“Không...”

Đang nói dở, tôi chợt nghĩ ra một điều.

“... nhưng tớ cảm giác phương án thứ hai không hợp với cậu lắm.”

Chitanda khẽ gật đầu.

“Chính xác. ... Mình cảm nhận trực tiếp điều này từ lần bán tập san ở lễ hội văn hóa. Lần đó mình đã nhờ Oreki giúp đỡ quá nhiều. Có lẽ mình không hợp với việc quản lý doanh nghiệp lắm.”

Cũng đúng, tôi cũng nghĩ vậy. Vẫn ngồi nguyên trên thềm nhà, Chitanda dang hai tay về phía bầu trời. Trời giờ gần như đã tối hẳn, nhìn thấy được vài ngôi sao.

“Bạn hãy nhìn đi, Oreki. Đây là nơi mình thuộc về. Bạn thấy sao, chỉ có đất và nước thôi đúng không? Những người ở lại đang dần trở nên già cỗi. Núi non thì được phủ xanh bởi những rừng cây chĩn chu, nhưng về giá trị kinh tế thì chúng được bao nhiêu chứ? Mình không nghĩ miền đất này là nơi đẹp nhất thế gian. Mình cũng không cho rằng nó đầy tiềm năng phát triển. Nhưng...”

Chitanda hạ hai tay, sụp mắt xuống, và nói nhỏ.

“Mình vẫn muốn cho Oreki thấy nó.”

Khoảnh khắc ấy, tôi đã tìm ra câu trả lời cho một câu hỏi trong lòng mình. Tôi rất muốn nói “Vậy cái chiến lược kinh doanh mà cậu đã từ bỏ ấy, có thể giao phó cho tớ được không?”, nhưng chẳng biết tại sao lại không tài nào mở miệng được. Đây là lần đầu tiên tôi bị như thế này. Nhưng cũng chính trải nghiệm mới mẻ này đã trở thành chìa khóa cho một thắc mắc mà trước đây tôi chưa giải đáp được.

Tôi biết rồi.

Tại sao Fukube Satoshi lại đập vỡ xô cô la của Ibara? Nói đơn giản, là vì cậu ta cũng ở trong tình cảnh giống tôi.

Lý do khiến tôi không thể nói ra điều mình muốn nói, vào lúc này và ở đây, bên mái hiên dinh thự nhà Chitanda chìm trong ráng chiều, có lẽ cũng giống cậu ta. Tôi cố hết sức để giấu đi cảm xúc, và nói.

“Trời lạnh dần rồi nhỉ?”

Nhưng Chitanda đã mở to mắt với vẻ hơi bất ngờ, rồi mỉm cười dịu dàng và chậm rãi lắc đầu.

“Không đâu. Đã sang xuân rồi mà.”

Lời bạt

Xin chào các bạn độc giả, tôi là Yonezawa Honobu.

Tôi rất hân hạnh mang đến cho các bạn tập bốn trong series về câu lạc bộ Cổ Điển. Lần này là tuyển tập các truyện ngắn.

Nhớ lại thời còn đi học, có một khoảng thời gian tôi tin rằng mình đang ở trong một vòng lặp vô tận, hết học kỳ ba năm nay rồi sẽ đến học kỳ một năm sau, cũng như hết ngày hôm nay rồi sẽ đến ngày mai vậy. Tôi không nghĩ mình đã sống cuộc đời học sinh thật tốt, nhưng tôi sợ tính giới hạn của thời gian, và có vẻ như tôi đã cố gắng lãng tránh dòng chảy của nó. Mà thời gian thì nào có khoan dung trước sự sợ hãi của tôi.

Ngay cả khi viết truyện, tôi cũng không giỏi trong việc thay đổi mốc thời gian cũng như mối quan hệ đã xây dựng từ trước. Tôi muốn Đường Tam Tạng mãi mãi bị yêu quái tấn công trên đường đi thỉnh kinh, và cũng muốn Yajikita sẽ mãi mãi tiếp tục chuyến đi ngốc nghếch nhưng vui vẻ của mình. Thế nhưng nhân vật trong cuốn sách này thì phải thay đổi.

Không tính khoảng thời gian khi các nhân vật làm quen nhau, thì câu chuyện sẽ được chia ra lần lượt rơi vào học kỳ một, nghỉ hè, học kỳ hai, nghỉ đông, học kỳ ba, rồi nghỉ xuân. Nếu viết chi tiết lý do cho sự chuyển biến tâm lý của từng nhân vật thì đây không còn là lời bạt nữa, mà chỉ là phần bình luận mang tính chủ quan của riêng tôi mà thôi. Nói tóm lại, lý do nằm ở thời gian và thỏa hiệp.

Sau một năm, khoảng cách giữa các nhân vật sẽ có sự thay đổi. Sự thay đổi đó chính là điều tôi muốn thể hiện trong cuốn sách này. Trên hết, sự thay đổi trong khoảng cách giữa các nhân vật là một chút chậm rãi trong những cơn biến động đột ngột. Cũng chính vì vậy nên tôi đã đặt tên cho cuốn sách này là *Búp bê đi đường vòng*.

Bên cạnh đó, trong tuyển tập truyện ngắn này tôi đã sử dụng nhiều tình huống, bởi vậy nên rất nhiều ý tưởng trinh thám đã được thử nghiệm. Nếu bạn yêu thích cả series này lẫn thể loại trinh thám, thì tôi nghĩ bạn đã nhận ra “Vụ án sô cô la tự làm” được xây dựng theo kiểu “trinh thám ngược” (reverse mystery).

Nếu cuốn sách này khiến bạn có hứng thú đọc thêm sách thuộc thể loại trinh thám, hoặc nếu chương 4-5 (“Người đã có mặt” và “Năm mới vui vẻ”) có thể dẫn dắt bạn tìm đến với *The Nine Mile Walk* của Harry Kemelman và *The Problem of Cell 13* của Jacques Futrelle, thì tôi sẽ rất cảm kích đấy.

Tháng Sáu năm 2010.

Yonezawa Honobu

Table of Contents

Start

Chương 1 Việc bắt buộc phải làm thì làm cho nhanh gọn

Chương 2 Phạm đại tội

Chương 3 Con ma nhìn gần

Chương 4 Người đã có mặt

Chương 5 Năm mới vui vẻ

Chương 6 Vụ án sô cô la tự làm

Chương 7 Búp bê đi đường vòng

Lời bạt

Table of Contents

Start

Chương 1 Việc bắt buộc phải làm thì làm cho nhanh gọn

Chương 2 Phạm đại tội

Chương 3 Con ma nhìn gần

Chương 4 Người đã có mặt

Chương 5 Năm mới vui vẻ

Chương 6 Vụ án sô cô la tự làm

Chương 7 Búp bê đi đường vòng

Lời bạt